

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜன் மக:

ஐகத்காரணன்

(ஸ்ரீபால்ய ஸாரம்)

'அழறுமேவ படம் தத்வம்'

ஸ்ரீ போரூஸாளன், காஞ்சி

ஆசிரியர்: தேகுர் நல்லான் சுகாவர்த்தி அநீவத்ஸாங்கன்

வினாய ஒ ஈத மீ குரு புஷ்யம் - வெள்ளிக்கிழமை - 17.01.2014

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஐகத்தகாரணன்

(ஸ்ரீபாஷ்ய ஸாரம்)

ஆசிரியர்:

தேசூர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி பூநிவத்ஸாங்கன்

வினாய ஞா தை மீ - குரு புஷ்யம் - வெள்ளிக்கிழமை - 17.01.2014

RNR PRINTERS & PUBLISHERS
19, Thandavarayan Street,
Triplicane, Chennai - 600 005.
Phone : 28447071

நூன்முகம்

லோகத்தில் சேதநர்கள் அனைவரும் பிறக்கும்போதே சடவாயுவினால் பீடிக்கப்பட்டு தங்களுக்கியல்வான ஜ்ஞானத்தையிழந்து அஜ்ஞானிகளாய் தங்கள் ஸ்வரூபஸ்தீதி ப்ரவ்ருத்திகளை மறந்து அநாதிகால ஸஞ்சிதகர்மவச்யராய் கர்ப்ப, ஜந்ம, பால்ய, யெளவன, வார்த்தக, மரண, நரகமென்கிற ஏழு அவஸ்தா ஸுபமான ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் உழன்று தவிக்கின்றனர். ஶரீரமே ஆத்மா, அதனை வளர்ப்பதே புருஷார்த்தம் என்றும் நினைக்கின்றனர். இதுக்குமேலே புருஷார்த்தம் உண்டு; அதனையடைய உபாயமும் உண்டு என்றறியாமல், ஸம்ஸாரத்தில் காம, க்ரோத, லோப, மோஹ, மத, மாத்ஸர்யங்களையடையராய், செய்யத்தக்கது எதுவென்றறியாமல் ஆத்யாத்மிக, ஆதிபொதிக, ஆதிதைவிகங்களாகிய துன்பங்களில் தவிக்கின்றனர். க்ருஹ, கேஷத்ர, தார, புத்ராதிகள் ஸாஸ்வதும் என்று ப்ரமித்து, அவர்கள் துன்பங்களைத் தங்கள் துன்பங்களாக ஏற்று அவற்றைப் போக்குவதற்கு இரவு பகலாக உழைத்துழைத்து ஒரு நிமிடமும் ஓய்வின்றி துன்பக்கடலில் கரைகாணாது தவிக்கின்றனர்.

மிகவும் ஹேயமான ஶரீரத்திலே அபிமானம் கொண்டு வருந்தும் சேதநர்களைக் கண்டிரங்கிய வெம்பெருமான், அவர்களைக் கரையேற்ற தீருவள்ளங்கொண்டு ஹம்ஸ, ஹயக்ளோதி அவதாரங்களைச் செய்து சதுர்முக நாரத ஸனக மநு ப்ரப்ருதிகள் மூலம் தத்வ, ஹித, புருஷார்த்தங்களை க்ருதயுகத்தில் உணர்த்தினான். பின்னர் ஜ்ஞானம் மிகவும் குறைந்துவிடவே, பராசர மஹரிஷிக்கு புதல்வராய் வ்யாஸராயவதரித்து வைத்த ஸம்ப்ரதாயத்தை உலகில் பரவச் செய்தான். ஸ்ரீவ்யாஸபகவான் தமது சிஷ்யரான ஜஜமிநி மஹரிஷியைக் கொண்டு வேதத்தின் பூர்வபாகமான கர்ம தேவதா காண்டவர்த்தங்களை பூர்வமீமாம்ஷை என்ற சாஸ்த்ரத்தின் மூலம் வெளியிடச் செய்தார். வேதத்தில் உத்தரபாகமான உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தங்களைத் தாமே உத்தரமீமாம்ஷை என்ற சாஸ்த்ரம் மூலம் வெளியிட்டார். இதுவே ப்ரஹ்மஸீத்ரம் எனப்படுவது.

ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் இயற்றிய ப்ரஹ்மஸீத்ரங்கட்கு அவரபிப்ராயத்தையறிந்த போதாயன ரிஷி விசிஷ்டாத்தவைதபரமாக ஒரு வருத்தி உரையெழுதினார். அது மிகப்பொரியதாகையால் பங்கர், த்ரமிடர், குஹதேவர் முதலான ரிஷிகள் போதாயன வருத்தி அர்த்தங்களை சுருக்கி எழுதினர். எம்பெருமானார் மிகவும் விரிவுமல்லாமல் மிகவும் சுருங்கியுமிராமல் ப்ரஹ்ம ஸீத்ரங்களுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச் செய்தார். மேலும் வேதாந்த தீபம், வேதாந்த ஸாரம் எனும் இரண்டு க்ரந்தங்களையுமருளிச் செய்தார். இவற்றில், ஸ்ரீபாஷ்யத்தைக் காட்டிலும் வேதாந்த தீபம் சுருக்கமானது. அதைக் காட்டிலும் சுருக்கமானது வேதாந்த ஸாரம்.

தத்வஜ்ஞானமில்லாதவன் பசுவுக்கு ஒப்பானவன். தத்வஜ்ஞானத்தால் ஏற்பட்ட திபமான மநோபாவமே மதம். வைத்தீக அவைதீக மதங்களில் வைத்தீக மதமே யுக்திகளுக்கும்

அனுபவங்களுக்கும் பொருந்தினது. ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட நூல்களில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாமல் சாஸ்தர விசாரதோரணி தவறாமல் ஸமரஸப்படுத்தி பொருள் கூறுவதே சிறந்ததாகும். இத்தகைய க்ரந்தங்களில் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஶ்ரீபாஷ்யமே ப்ரஹ்மகுத்ரகாரர்க்கு மிகவும் இஷ்டமானதாயிருப்பது.

ஜீவன், அசேதனம், பரமாத்மா என்று தத்வங்கள் மூன்று. இவற்றைச் சொல்லும் வேதவாக்யங்களிலிருந்து உலகமெல்லாம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே; ஒரு சார்த்துக்கு அவயவங்கள் இருப்பதுபோல் அந்த ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்துக்கு சேதநாசேதனங்கள் ப்ரகாரங்களாய், அதாவது விசேஷணமாய் நிற்பவை என்று பொருள் கொண்டு ஸ்ருதி வாக்யங்களுக்கு ஸாமரஸ்யம் சொல்லப்படுகிறது. வேத இதிஹாஸபுராண ஆகமாதி சாஸ்தரங்கள் யாவும் ஶ்ரீயபதியான நாராயணனையே ஜகத்காரணனாகக் கூறுகின்றன என்றும், ஸாங்க்ய யோக பாசுபத ஜெந பெளத்த மதங்கள் அவைதிக மதங்கள், யுக்திக்குப் பொருந்தாதவை என்றும் விசிஷ்டாத்வைத மதமே ப்ரஹ்மகுத்ரகாரர்க்கு மிகவும் இஷ்டமானது என்பதும், மோகேஷாபாயமாக விதிக்கப்பட்டுள்ள உபாஸனங்களின் மஹிமைகளில் சொல்லப்படும் ஆகேஷபங்களுக்கு ஸமாதானங்களும், முக்தி ஸ்வரூபம் இன்னபடிப்பட்டது, பரம ஸாம்யம் இன்னபடிப்பட்டது என்பதையும் நிரூபித்து தீர்மானிக்கப்படுகிறது ஶ்ரீபாஷ்யத்தில்.

இதில் நான்காம் அத்யாயத்தில் விவிரிக்கப்படும் பரம புருஷார்த்தமாவது - புண்ய பாபங்கள் கழியப்பெற்று, தேஹத்தை விடுத்து, ஸாஷாம்நா நாடி மூலம் சிரக் கபாலத்தைப் பேதித்துப் புறப்பட்டு, ஸௌக்ஷம சார்த்துடன் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய், அதாவது அர்ச்சிஸ் தேவதை வரவேற்க, பகலுக்கு அபிமானி தேவதை, சுக்லபகஷி அபிமானி தேவதை, உத்தராயண அபிமானி தேவதை, ஸம்வத்ஸர அபிமானி தேவதை, வாயு தேவதை இவர்களின் ஸ்தானங்களைக் கடந்து, பின் ஆதித்ய, சந்திர மண்டலங்களைக் கடந்து, மின்னவுக்கு அபிமானி தேவதையான வித்யுத் புருஷனோடு வருண, இந்தர, ஸத்ய லோகங்களைக் கடந்து, அண்டத்தைப் பிளந்து கொண்டு, அண்டத்தைச் சூழ்ந்துள்ள அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், அஹங்காரம், மஹான், அவ்யக்தம் ஆகிய ஏழு ஆவரணங்களையும் மூலப்ரக்ருதியையும் தாண்டி, விரஜாநதியில் ஸ்நாநம் செய்து ஸௌக்ஷம சார்த்தையும், கர்ம வாஸநா ரேணுக்களையும் கழித்து, ஸாத்த ஸத்வமயமாய், ஜ்ஞாநாநந்த ஜநகமாய், பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு யோக்யமாய், ஒளிகொண்ட சோதியுமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தைப் பெற்று, முடியடை வானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள நிரதிய ஆனந்தமயமான வைகுந்த மாநகரத்திலே புகுந்து, அங்கே லக்ஷ்மீ ஸஹிதனாய், பூமி நீளா நாயகனாய், விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய், நித்ய முக்தர் குழாங்கள் கைதொழ சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோர் உருவான ஶ்ரீவைகுண்டநாதனைக்கிட்டி, யாவதாத்மபாவி நித்யாநுபவம் பண்ணி நித்ய கிங்கர ஸ்வபாவனாகை.

அடியேன் ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு திருமலைக்கு சென்றிருந்தேன். கோயில் வாசலில் சாத்துமுறை ஸேவார்த்திகளின் நீண்ட வரிசையில் கடைசியில் நீண்று கொண்டிருந்தேன். ‘அஹமஸ்ம்யபராத₄ சக்ரவர்த்தி, கருணை த்வம்ச குணேஷா ஸார்வபை₄ ஸமீ, விது₃ ஷி ஸ்த₂ தீமீத₃ ருசீம் ஸ்வயம் மாம், வ்ருஷி ஶைஸ்வர பாத₃ ஸாத் குருத்வம்’ எனும் ஸ்வோகமே மனதில் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. ஸந்திதிக்குள் அநுமதித்தவுடன் உள்ளே சென்று கடைசியில் நீண்று கொண்டிருந்தவடியேனை, ஒரு ஸ்வாமி கையைப் பிழித்தழூத்துச் சென்று குலசேகரப் படியருகில் நிற்க வைத்தார். திருவோங்கடவன் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க ஸேவை தந்தருளினன். சாத்துமுறை முடிந்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸந்திதிக்குச் சென்றபோதுதான் தெரிந்தது அந்த ஸந்திதி அர்ச்சக ஸ்வாமியே அடியேனை அழைத்துச் சென்று முன்னே நிற்கவைத்தவர் என்று. எம்பெருமானாரே அடியேனை எம்பெருமானருகில் நிற்க வைத்தது போன்றோர் உணர்வு. எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தை மீண்டும் ஸேவிக்கவேணும்; அப்படி ஸேவிப்பதை எழுதத் தொடங்குவோம் எனும் எண்ணை உண்டாயிற்று.

எம்பெருமானார் உபதேஶித்தருளின ஸ்ரீஸீதி ஷட்கத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசநத்தை முதலில் அருளிச் செய்வானென் என்னில் - இஷ்டப்ராப்தியிலும் அநிஷ்ட நிவாரணமே ஆவச்யகமாகையாலே அப்படி அருளிச்செய்தது. நமது ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கு பிற மதங்களை நிரளிக்க வேண்டியதாயிற்று. அவ்வாறு செய்யாவிடில், அம்மதங்களில் கூறப்படும் ஆபாஸ யுக்திகளைக் காணும் நம்மவர்கள், அவைகளும் ப்ரமாணங்களாகுமோவென்று ஶங்கித்து வைத்திகமான நம் மதத்தில் ஸ்ரத்தை குறைந்தவர்களாக ஆகக்கூடும். ஆக, ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கு பரமத கண்டநூத்திலேயாயிற்று தாத்பர்யம். அருளிச்செயல்களுக்கோ பகவத் பாகவது குணாநுபவ கைங்கர்யங்களில் முழுநோக்கு. பயிர் ஶதுஶாகமாகப் பணைக்க வேண்டுமானால் களைபிடுங்க வேணுமன்றோ. ஆக, பகவத் பாகவத குணாநுபவ கைங்கர்யங்கள் பரமதநிரஸந பூர்வகமாக அபி₄ வ்ருத்தி₄ யாக வேணும் எனகிற அபிப்ராயத்தாலே ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவர்த்தநத்தை முந்துற அருளிச்செய்தது. ‘பாமன்னுமாறன் அடிபணிந்துய்ந்தவன்’ என்றும் ‘உறுபெருஞ்செல்வமும் தந்தையும் தாயும் உயர்குருவும் வெறிதரு பூமகள் நாதனும், மாறன் விளங்கிய சீர் நெறிதரும் செந்தமிழாரணமே என்று இந்நீணிலத்தோர் அறிதர நின்ற இராமாநுசன்’ என்றும் சொல்கிறபடியே எம்பெருமானாருடைய திருவள்ளம் நிலைநிற்பது திருவாய்மொழி முதலான தீவ்ய ப்ரபந்தங்களிலேயாயிற்று.

‘ஸம்ஸ்க்ருத ஶாஸ்த்ரங்களில் பலகால் கண்வையாதே, நமக்கும் ஸ்வாமி எம்பெருமானார்க்கும் அத்யந்தப்ரியமாக த₂ரமிடே₂ பாநிஷத் ப₄ஷியாதி₃ களிலே பரிசீலநம் பண்ணும்’ என்றிரே திருவாய்மொழிப்பிள்ளை பெரியஜீயருக்கு நியமித்தருளியது! பின்பொருகால் பெரியஜீயர் பெருமாள் கோயிலில் கீடாம்பி நாயனார் பாடே ஸ்ரீபாஷ்யம் கேட்டதிலும் விரோதமில்லை. ‘பலகால் கண் வையாதே’ என்றதால், ஓரோர் ஸமயங்களில்

அந்வயித்தலால் விரோதமில்லையன்றோ. ப்ரபத்தி ஶாஸ்தரங்களான ஆழ்வார் ஆசார்யர்களுடைய திவ்யப்ரபந்த ரஹஸ்ய வ்யாக்யானங்களிலேயே போதுபோக்குமவர்களும், ஒரோர் ஸமயங்களில் ஸ்ரீபாஷ்யார்த்த விசாரத்தில் அந்வயித்துப் போருவதையும் காண்கிறோமாகையால், ஓரிரு முறையேனும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அந்வயித்து தத்வ நிருபணத்தில் தெளிந்திருக்க ப்ராப்தம்.

பல வருடங்களுக்கு முன்பு தீருவல்லிக்கேணி வானமாமலை மடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசனங்கள் பல மஹாநீயர்கள் உபந்யஸிக்கக் கேட்டதன்றி, காலகேஷபமாக ஓர் ஸ்ரீபாஷ்யாதீகாரி தீருவடிவாரத்தில் கேட்க பாக்யம் பெற்றிலேன். அதீஸாஹஸ்மான இக்கார்யத்தில் ப்ரவர்த்திக்க சிறிதும் யோக்யதையற்றவனுடியேன். ஆயினும் இவ்வெண்ணத்தை யுண்டுபண்ணிய தீருவேங்கடவேனே அடியேனை லேகினி ஸ்தானத்தில் வைத்தெழுதி பூர்த்தி செய்துகொள்வன் என்ற அத்யவஸாயத்துடன், அடியேனது ஆசார்யர் ஸ்ரீ உ.வே. தேசுகர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீநிவாஸ் வரதாசார்ய ஸ்வாமியை ஸ்மரித்துக் கொண்டே எழுத்த தொடாங்கினேன். ‘ஜகத் காரணத்வத்தை அநுஸந்தியாதவர்கள் பெற்ற தாயையறியாமல் பிறந்து வளருவாறைப்போலே’ என்று உடையவர்க்கு தீருக்கோட்டியுர் நம்பி அருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கொண்டு, முதலிரண்டு அத்யாயங்களையேனும் எழுத வேண்டுமென்பதே அடியேனது பாரிப்பு. பின் மூன்றாம் நான்காம் அத்யாயங்களையும் ஒருவாறு ஸங்க்ரஹமாக எழுதி பூர்த்தி பண்ணியது பகவத் ஸங்கல்பமே யென்னவேணும்.

**இந்நாலினை காண்தகு தோன்னனல் தென்னத்தியூர் துயரறு
சட்ராடிகளில் ஸமர்ப்பித்து ஸத்தை பெறுகிறேன்.**

ஒவ்வொரு அதிகரணத்திலும் விசாரிக்கப்படும் விஷயம், ஸம்ஶயம், பூர்வபகுதி, ஸித்தாந்த, ப்ரயோஜனங்களை ஸங்க்ரஹமாக எழுதியுள்ளேன். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஆராயப்படும் அர்த்த விசேஷங்களைத் தெரிந்து கொள்ளவேணுமென்று ஆசைப்படும் இக்காலத்து வைணவ தீளைஞர்கட்டு இந்நால் ஓரளவாவது பயன்படுமென்று நம்புகிறேன். இந்நாலில் காண நேரும் சொற்குற்றங்களையும் பொருட் குற்றங்களையும் பெரியோர்கள் கூழித்தருள வேணுமாய்ப் ப்ரார்த்திக்கிறேன். இந்நாலினை நேர்த்தியாக அச்சிட்டுத் தந்த தீருவல்லிக்கேணி ஆர்.என்.ஆர். அச்சுக்கூட உரிமையாளர் ஸ்ரீமாந் ராஜன் அவர்கள் தீற்தில் அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்து நிற்கிறேன்.

ந.ச. ஸ்ரீவத்ஸாங்க தாஸன்

1.11.2013

புது எண். ப்ளாட் 16A,
4வது தெரு, வோல்டாஸ் காலனி,
நாங்கநல்லூர், சென்னை - 600 061.

விஷய ஸமச்சை

முதல் அடியாரம்

பக்கம்

முதல் பாதம்

1.1.1 ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி அறிய விருப்பம்	ஜிக்ஞாஸாதி ₄ கரணம்	18
1.1.2 ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம்	ஜங்மாத்யதி ₄ கரணம்	22
1.1.3 ஶாஸ்திரம் ப்ரமாணம்	ஶாஸ்த்ர யோநித்வாதி ₄ கரணம்	24
1.1.4 பரம புருஷர்த்தம்	ஸமந்வயாதி ₄ கரணம்	"
1.1.5 ஸங்கல்மித்தது யார்?	ஸஷுத்யதி ₄ கரணம்	25
1.1.6 ஆனந்தமயன் யார்?	ஆனந்தமயாதி ₄ கரணம்	27
1.1.7 ஆதித்ய புருஷன் யார்?	அந்தரதி ₄ கரணம்	30
1.1.8 ஆகாசம் ஜகத்காரணமா?	ஆகாசாதி ₄ கரணம்	32
1.1.9 வாயு ஜகத்காரணமா?	ப்ராணாதி ₄ கரணம்	"
1.1.10 அங்கி ஜகத்காரணமா?	ஜயோதிரதி ₄ கரணம்	33
1.1.11 இந்திரன் ஜகத்காரணமா?	இந்தி ₃ ப்ராணாதி ₄ கரணம்	34

இரண்டாம் பாதம்

1.2.1 அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே	ஸர்வத்ர ப்ரஸித்தி ₄ யதி ₄ கரணம்	37
1.2.2 உண்பவன்	அத்ததி ₄ கரணம்	39
1.2.3 அகஷபுருஷன்	அந்தராதி ₄ கரணம்	40
1.2.4 அந்தர்யாமி	அந்தர்யாமியதி ₄ கரணம்	42
1.2.5 காணப்படாதவன்	அந்திருஷ்யத்வாதி ₃ குணகாதி ₄ கரணம்	44
1.2.6 வைச்வாநரன்	வைச்வாநராதி ₄ கரணம்	45

மூன்றாம் பாதம்

1.3.1 தேவலோகம், யூமி யாருக்கு சர்வம்?	தி ₃ யுப் ₄ வாத் ₃ யதி ₄ கரணம்	48
1.3.2 யூ ₄ மா	யூ ₄ மாதி ₄ கரணம்	50
1.3.3 அகஷரம்	அகஷராதி ₄ கரணம்	51
1.3.4 காணப்படுவன்	ஸஷ்திகர்மாதி ₄ கரணம்	52
1.3.5 தி ₃ வறுராகாசம்	தி ₃ வறுராதி ₄ கரணம்	54
1.3.6 அங்கு ₃ ஷ்ட ₂ ப்ரமிதன்	ப்ரமிதாதி ₄ கரணம்	56
1.3.7 தேவர்களும் உபாஸும் செய்யலாம்	தே ₃ வதாதி ₄ கரணம்	58
1.3.8 வள்ளவாதி தேவதைகளுக்கு வித்தையில் அதிகாரம் உண்டு	மத்தி ₄ வதி ₄ கரணம்	61
1.3.9 சதுர்த்தனுக்கு வித்தையில் அதிகாரமில்லை	அபஸாத் ₃ ராதி ₄ கரணம்	62
1.3.10 ஆகாசம் என்றது பரமாத்மாவையே	அர்த்த ₂ தாந்தரத்வாதி ₄ கரணம்	65

நான்காம் பாதம்

1.4.1 ஸாங்க்ய மதம்	ஆநுமாநிகாதி ₄ கரணம்	67
1.4.2 அஜா	சமஸ்ராதி ₄ கரணம்	70
1.4.3 பஞ்ச பஞ்ச ஜநா:	ஸங்க ₂ யோப ஸங்க்ரஹாதி ₄ கரணம்	71
1.4.4 அஸத் எனப்படுவன்	காரணத்வாதி ₄ கரணம்	73
1.4.5 ப்ரத ₄ னம் ஜகத்காரணமன்று	ஜக ₃ த ₃ வாசித்வாதி ₄ கரணம்	74
1.4.6 காணத்தக்கவன்	வாக்யரங்வயாதி ₄ கரணம்	77
1.4.7 உபாத ₃ நகாரணம் ப்ரஹ்மமே	ப்ரக்ருத்யதி ₄ கரணம்	80
1.4.8 விதி ஶிவாதிகள் ஜகத்காரணமன்று	ஸர்வ வ்யாக ₂ யானாதி ₄ கரணம்	83

இரண்டாம் அுத்திரங்கள்

முதல் பாதம்

2.1.1	கபில ஸ்மருதி அநாதரணீயம்	89
2.1.2	யோக ஸ்மருதியும் அநாதரணீயம்	90
2.1.3	தர்க்கம் நிலைநில்லா	91
2.1.4	பரமானு காரணவாதிகள்	93
2.1.5	ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரராக்ருத ஸாக்து:க்காநுபவமில்லை	94
2.1.6	கார்யகாரணங்கள் ஒன்றே - வாசாரம்பண வாக்யம்	95
2.1.7	நிமித்த காரணம்	98
2.1.8	ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸஹகாரி அபேகை இல்லை	100
2.1.9	அவயவமற்ற ப்ரஹ்மம் ப்ரஸ்துதிற்கு உபாதான காரணமாகக் கூடும்	101
2.1.10	ஐகுத் ஸ்ருஷ்டிக்கு லீலையே ப்ரயோஜநம்	103

இரண்டாம் பாதம்

2.2.1	ஸாங்க்ய மத நிரஸநம்	107
2.2.2	நெயாயிக வைசேஷஷிக மத நிரஸநம்	110
2.2.3	வைப் ₄ ஷிக லெளாத்ராந்திக மத நிரஸநம்	112
2.2.4	யோகாசார மத நிரஸநம்	117
2.2.5	மாத்தியமிக மத நிரஸநம்	118
2.2.6	ஏஜன மத நிரஸநம்	120
2.2.7	பாஸாபத மத நிரஸநம்	121
2.2.8	பாஞ்சராத்ர ஆகமம் முழுவதும் ப்ரமாணம்	123

மூன்றாம் பாதம்

2.3.1	ஆகாசத்திற்கு ஸ்ருஷ்டி உண்டு	127
2.3.2	பஞ்சபூதங்கள் யாவும் ப்ரஹ்மத்திடமிருந்தே உண்டாமலை தேஜோதி ₄ கரணம்	129
2.3.3	ஜீவாத்மா நித்யன்	131
2.3.4	ஆத்மா ஜ்ஞாதா; அவன் ஸ்வரூபம் அனு	133
2.3.5	ஆத்மா கர்த்தா	136
2.3.6	ஜீவனின் கர்த்துத்வம் ப்ரஹ்மாதீனம்	138
2.3.7	ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தீன் அம்ஶம்	141

நாலாம் பாதம்

2.4.1	இந்த்ரியங்கள் ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து உண்டாமலை	145
2.4.2	இந்த்ரியங்கள் பதினான்றே	146
2.4.3	இந்த்ரியங்கள் அனு பரிமாணமுள்ளவை	147
2.4.4	முக்கியப்ராணன்	148
2.4.5	முக்கியப்ராணனின் பரிமாணம் அனுவே	149
2.4.6	இந்த்ரிய ப்ராணன்களை தரிப்பது பகவத் ஸங்கல்பத்தினால் ஜீயோதிராதி அதி ₄ ஷ்டாநாதிகரணம்	150
2.4.7	முக்கியப்ராணன் இந்த்ரியமல்ல	151
2.4.8	த்ரிவ்ருத்கரணம், நாமநூப வ்யாகரணம்	152

முன்றாம் அத்யாயம்

முதல் பாதம்

3.1.1	தத்துந்தரப்ரதிபத்தியதி ₄ கரணம்	156
3.1.2	க்ருதாத்யயாதி ₄ கரணம்	”
3.1.3	அநிஷ்டாதி ₃ கார்யதி ₄ கரணம்	”
3.1.4	தத்ஸ்வாபா ₄ வ்யாபத்தியதி ₄ கரணம்	”
3.1.5	நாதீசிராதி ₄ கரணம்	”
3.1.6	அந்யாதி ₄ ஷ்டி ₂ காதிகரணம்	”

இரண்டாம் பாதம்

3.2.1	ஸந்த ₄ யாதி ₄ கரணம்	159
3.2.2	தத ₃ ப ₄ வாதி ₄ கரணம்	”
3.2.3	கர்மாநுஸ்மருத்யதி ₄ கரணம்	”
3.2.4	முக்த ₄ ாதி ₄ கரணம்	”
3.2.5	உபங்கம் உபய லிங்கம்	161
3.2.6	அசேதனமான ஜகத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் அம்ஶம்	167
3.2.7	ப்ரஹ்மத்திலும் மேலான தத்துவமில்லை	169
3.2.8	ப்ரமாத்மாவே பலனளிப்பவன்	171

மூன்றாம் பாதம்

3.3.1	ஸல சாகைகளில் உள்ள சில வித்தையகள் ஒன்றே	ஸர்வ வேதாந்த ப்ரத்யயாதி ₄ கரணம்	174
3.3.2	பெயர் ஒன்றாயிருப்பினும் உத்கீத வித்தையகள் வெவ்வேறே	அந்யதாத்வாதிகரணம்	175
3.3.3	ப்ராண வித்தை ஒன்றே	ஸர்வாபேதாதிகரணம்	175
3.3.4	ஸ்வரூப நிருபக குணங்கள் எல்லா வித்தையகளிலும் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை	அநுந்தாத்யதி ₄ கரணம்	176
3.3.5	ஆசமனம் ப்ராணஞக்கு வஸ்த்ரம்	கார்யாக ₂ யாநாதி ₄ கரணம்	”
3.3.6	சாண்டில்ய வித்தை	ஸமாநாதிகரணம்	177
3.3.7	அஹர், அஹும் வ்யாஹ்ருதி வித்தையகள்	ஸம்பந்த ₄ ாதி ₄ கரணம்	”
3.3.8	ஸம்ப்ருதி, தூய்வுப்யாப்தி	ஸம்ப ₄ ருத்யதி ₄ கரணம்	178
3.3.9	வெவ்வேறான புருஷ வித்தையகள்	புருஷவித்யாதிகரணம்	”
3.3.10	வித்தைக்கு அங்கமல்லாதவை	வேத ₄ ாத் ₃ யதி ₄ கரணம்	”
3.3.11	ஹானி, உபாயனம்	ஹாந்யதி ₄ கரணம்	179
3.3.12	உபாஸகளின் கர்மம் கழிவது எப்போது?	ஸம்பராயாதி ₄ கரணம்	180
3.3.13	அர்சிராதிகதி எல்லா வித்தையகளுக்கும் பொதுவானது	அநியமாதி ₄ கரணம்	”
3.3.14	அஷ்தாலத்வாதி குணங்கள்	அகஷரத் ₄ யதி ₄ கரணம்	181
3.3.15	உஷஸ்தி கஹேரான ப்ரஸ்னங்கள்	அந்தரத்வாதி ₄ கரணம்	”
3.3.16	தஹுரவித்தையைல் குணங்கள்	காமாத்யதி ₄ கரணம்	182
3.3.17	உத்கீதோபாஸனம் - நிர்பந்தமில்லை	தந்திரத் ₄ தாண அநியமாதி ₄ கரணம்	183
3.3.18	தனித்தனியாக பரவ்றுமோபாஸனம்	ப்ரத ₃ நாதி ₄ கரணம்	”
3.3.19	லிங்கம் ப்ரகரணத்திலும் மேலானது	லிங்க ₃ பூ ₄ யஸ்த்வாதி ₄ கரணம்	184
3.3.20	மனஸ்சத ₃ க்னி	பூர்வ விகல்பாதிகரணம்	185
3.3.21	ஐவாத்ம ஸ்வரூபத்தை உபாஸனை செய்யும் விதம்	சீரே ப ₄ வநாதி ₄ கரணம்	186

3.3.22 உத்கீதோபாஸனம் எல்லோரும் செய்யலாம்	அங்க_ரவ ப_த்_த_ரதி_கரணம்	186
3.3.23 அவயவங்களை தனியே உபாஸித்தல் கூடாது	பூ_மஜ்யாயஸ்த்வாதி_கரணம்	187
3.3.24 வித்தைகள் வெவ்வேறே	ஸப்த_ரதி_பேத_ரதி_கரணம்	"
3.3.25 ஒரு வித்தையை உபாஸனம் செய்தல் போதும்	விகல்பாதி_கரணம்	188
3.3.26 உத்கீதோபாஸனம் எல்லா யாகங்களிலும் செய்யவேண்டியதில்லை	யத_ரஸ்ரய ப_ரவாதி_கரணம்	"
நான்காம் பாதம்		
3.4.1 கர்மம் வித்தைக்கு அங்கம்	புஞ்சார்த்தாதி_கரணம்	190
3.4.2 உத்கீதோபாஸனம் ஸ்தோத்ரமா? விதியா?	ஸ்துதிமாத்ர அதி_கரணம்	194
3.4.3 உபாக்யானங்கள் அர்த்தவாதங்களே	பாரிப்பவாதி_கரணம்	"
3.4.4 ஸந்யாஸிக்கஞ்சுக்கு கர்மாபேகை இல்லை	அக்நிந்தநாதி_யதி_கரணம்	195
3.4.5 க்ரஹஸ்தர்க்கஞ்சுக்கு கர்மாபேகை உண்டு	ஸர்வாபேகஷாதி_கரணம்	196
3.4.6 ஸம த_மங்கள் இன்றிமையாதவை	ஸமத_மாத்யதி_கரணம்	197
3.4.7 ஆஹரா நியதி	ஸர்வாந்த அநுமத்யதி_கரணம்	"
3.4.8 யாகம் வித்தைக்கு அங்கமாகலாம்	விஹ்நித்தவாதி_கரணம்	198
3.4.9 விது_ரதி_கஞ்சுக்கு வித்தையில் அதிகாரமுண்டு	விது_ரதி_கரணம்	200
3.4.10 பதித்தக்கு வித்தையில் அதிகாரமில்லை	தத்த_புதி_ரதி_கரணம்	201
3.4.11 உத்கீதோபாஸனத்தை ருத்விக்கே செய்யவேணும்	ஸ்வாம்யதி_கரணம்	202
3.4.12 மொனமும் விதிக்கப்படுகிறது	ஸஹகார்யாந்தர வித்யதி_கரணம்	203
3.4.13 ப_ரஸ்ய ஸப்தத்தீன் பொருள்	அநாவிஷ்காராதி_கரணம்	204
3.4.14 ஜஹிக பலன் கிடைப்பது எப்போது?	ஜஹிகாதி_கரணம்	205
3.4.15 முக்கி கிடைப்பது எப்போது?	முக்கி ப_ஸாதி_கரணம்	"
நான்காம் அத்யாயம்		
முதல்பாதம்		
4.1.1 பரமாத்ம ஸ்மரணம் பல தடவை செய்ய வேணும்	ஆவ்ருத்தயதி_கரணம்	208
4.1.2 பரமாத்மாவை தனக்கு ஆக்தமாவாக உபாஸிக்க வேணும்	ஆக்தமத்வோபாஸநாதி_கரணம்	209
4.1.3 ப்ரதீகங்களை பரமாத்மாவாக த்யானிக்கலாம்	ப்ரதீகாதி_கரணம்	210
4.1.4 உத்கீதத்தை தேவதையாக த்யானிக்கவேணும்	ஆதி_த்யாதி_மத்யதி_கரணம்	211
4.1.5 உபாஸனம் உட்கார்ந்தே செய்யப்பட வேணும்	ஆஸ்நாதி_கரணம்	212
4.1.6 உபாஸனம் மரண பர்யந்தம் செய்ய வேணும்	ஆப்ரயாணாதி_கரணம்	213
4.1.7 வித்தைவானின் பாப விநாச அஸ்லேஷங்கள்	தத்தி_கமாதி_கரணம்	213
4.1.8 புண்யமும் அழியும்	இதராதி_கரணம்	215
4.1.9 ப்ரராப்தி_ம் அழியாது	அநாரப்த_கார்யாதி_கரணம்	216
4.1.10 யாவத_ரயஷும் அக்னிஹோத்ரம் செய்யவேணும்	அக்னிஹோத்ரதி_யதி_கரணம்	217
4.1.11 ப்ரராப்தி_கர்மம் அநுபவித்த பின்னரே மோகஷம்	இதரகஷபணாதி_கரணம்	219
இரண்டாம் பாதம்		
4.2.1 வாக்_இந்தி_யம் மனஸ்ஸில் சேரும்	வாக்_அதி_கரணம்	220
4.2.2 மனம் ப்ரராணனோடு சேரும்	மனோதி_கரணம்	221
4.2.3 ப்ரராணன் ஜீவனுடன் சேர்ந்து பின் தேஜஸ்ஸில் சேரும்	அதி_யகஷாதி_கரணம்	222
4.2.4 ஜந்து பூதஸுஉக்ஷமங்களில் ஜீவன் சேர்க்கிறான்	பூதாதி_கரணம்	223

4.2.5	ஜ்ஞானிக்கும் உத்கராந்தி உண்டு	ஆஸ்ருத்யூபக்ரமாதி ₄ கரணம்	223
4.2.6	பூதஸுங்கமங்கள் ஹார்த்துனிடம் சேர்கின்றன	பரஸம்பத்தயதி ₄ கரணம்	226
4.2.7	பரமாத்மாவோடு சேர்த்தியே; ஸயமன்று	அவிபரக ₃ ாதி ₄ கரணம்	"
4.2.8	உபாஸகனுக்கு உத்கராந்தி விசேஷம்	ததே ₃ கோதி ₄ கரணம்	227
4.2.9	உபாஸகன் ஸார்யகிரணங்கள் வழியாகச் செல்கிறான்	ரஸம்யநுஸராதி ₄ கரணம்	228
4.2.10	ஜ்ஞாநி இரவில் மரிப்பினும் ப்ரஹ்மப்ராப்தி உண்டு	நிஶாதி ₄ கரணம்	229
4.2.11	த ₃ க்ஷிணாயணத்தில் மரிப்பினும் ஜ்ஞாநிக்கு மோகஷமுண்டு த ₃ க்ஷிணாயநாதி ₄ கரணம்	த ₃ க்ஷிணாயநாதி ₄ கரணம்	230
முன்றாம் பாதம்			
4.3.1	ஜ்ஞாநி அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகவே செல்கிறான்	அர்ச்சிராதி ₃ யதி ₄ கரணம்	233
4.3.2	வாயு வர்ஷத்துக்கு பின், ஆதித்யனுக்கு முன்	வாய்வதி ₄ கரணம்	234
4.3.3	வருணன் மின்னலுக்கு மேலே	வருணாதி ₄ கரணம்	236
4.3.4	அக்னி முதலானவர்கள் ஆதிவாஹிகர்கள்	ஆதிவாஹிகாதி ₄ கரணம்	237
4.3.5	ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துச் செல்வது யாரை?	கார்யாதி ₄ கரணம்	239
நாலாம் பாதம்			
4.4.1	முக்தனின் ஸ்வரூப ஆவிர்பாவம்	ஸம்பத்தியாவிர்ப ₄ வாதி ₄ கரணம்	244
4.4.2	முக்தன் தன்னை ப்ரஹ்மத்தோடு அவிபாகமாக ஆநுபவிக்கிறான்	அவிப ₄ ரகேந் த் ₃ நூஷ்டத்வாதி ₄ கரணம்	247
4.4.3	ஸ்வரூப ஆவிர்ப ₄ வமாவது யாது?	ப்ராஹ்மாதி ₄ கரணம்	249
4.4.4	முக்தன் ஸங்கல்பத்தால் அுனைத்தையும் பெறுகிறான்	ஸங்கல்பாதி ₄ கரணம்	252
4.4.5	முக்தன் ஸஸரியா? அஸரியா?	அப ₄ வாதி ₄ கரணம்	253
4.4.6	முக்தன் ஜகத் காரணமாகான்	ஜகத் வ்யாபாரவர்ஜாதி ₄ கரணம்	257

ஆகர்ஷணாநி நிகுமாந்த ஸரஸ்வதீனாம்
 உச்சாடநாநி ப₃ஹிர் அந்தர் உபப்லவானாம் |
 பத்யானி கே₄ரப₄வ ஸம்ள்வர பீடுதானாம்
 ஹ்ருத்யானி ப₄ந்தி யதிராஜமுநேர் வசாம்சி ||
- ய.ஸ. 26

(எம்பெருமானாருடைய அமுதம் போன்ற இனிய ஸ்ரீஸக்திகள் யாவும் வேதாந்த வாக்யங்களின் உண்மையான அர்த்தங்களைச் சொல்வனவாய், வேதபாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களை விரட்டுவனவாய், பயங்கர ஸம்ஸாரமாகிற நோயை போக்க வல்லவைகளாய், மனதுக்கு இன்பம் பயக்குமவையாயிருப்பவை.)

ஸமஸ்த சித்₃ சித்₃ வஸ்து ஸரிராய அகிலாத்மனே ।

ஸ்ரீமதே நிர்மலாணந்தே₃ த₃ன்வதே விஷ்ணவே நம: ॥

(ஸமஸ்த சித் அசித் வஸ்துக்களை தனக்குடலாகக் கொண்டு உலகனைத்தும் தானேயாகி நிற்கிற, ஸ்ரீயோடு கவியும் தோழி ஸம்பந்தமில்லாமலும், ஆனந்தத்தீர்கு கடல்போல் இருப்பிடமான விஷ்ணுவின் பொருட்டு நமஸ்காரம் செய்கிறேன்)

- வேதாந்த ஸாரம் முதல் ஸ்லோகம்

ஸ்ருத்யந்தேவா ஸ்ருதம் ப₄ாஷ்யே மதும் த்யாதும் ஹ்ருதும்பு₃ ஜே ।

ஸக்ஷமிதூரம் ப்ரபத்₃ யேவும் த₃ருஷம் ஸ்ரீரங்கதுமாநி ॥

(வேதாந்தங்களில் கேட்கப்படுமதாய், ப₄ாஷ்யத்தில் ஆராயப்படுவதாய், இதயக்கமலத்தில் த்யானிக்கப்படுவதாய், தீருவரங்கம் பெரியகோயிலில் காணப்படுவதான ஸக்ஷமியை த₄ரிக்கும் பரவஸ்துவை ஶரணமடைகிறேன்)

ப்ரபத்₃ யே ப்ரணவாகாரம் ப₄ாஷ்யம் ரங்கமிவாபரம் ।

பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ யத்ர ஸேவித்வம் ஸ்பு₂ ப்ரீஷ்யதே ॥

(‘அகில’ என்று தொடங்கியும், இடையில் மூன்றாம் அத்யாயம் மூன்றாம் பாதத்தை ‘உக்தம்’ என்று உகாரத்தையிட்டு ஆரம்பித்தும், முடிவில் ‘ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம்’ என்று மகாரத்தில் முடிக்கையாலே மற்றொரு ஸ்ரீரங்க ப்ரணவாகார விமானம் போலேயிருப்பதாய், பரப்பிரஹ்மத்தின் *ஸேவித்வத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுவதாயிருக்கும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தை (மனத்தால்) அடைகிறேன்.

அவிஸ்தருதா: ஸாக₃ ம்பீ₄ரா: ராமாநுஜமுநேர் கி₃ர: ।

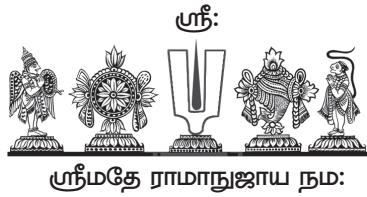
த₃ர்ஶயந்து ப்ரஸாதே₃ந ஸ்வம் ப₄ாவமகி₂ ஸம் த₃ருட₄ம் ॥

மிகவும் விரிவில்லாமல், மிக ஆழந்த பொருளுடையவையான ஸ்ரீராமாநுஜ ஸ்ரீஸக்திகள் நிர்வேதுக க்ருபையால் தமது கருத்து அனைத்தையும் அடியேனுக்குக் காட்டட்டும்).

- ஸ்ருதப்ரகாசிகைத் தொடக்க ஸ்லோகங்கள்

---

*ஸ்ரீரங்கத்தில் ப்ரகாசிக்கிற ஸேவித்வம் ஸேவஷாயித்வம்

ஸ்ரீபாஷ்ய மங்கள ஸ்லோகம்:

அகி॒பு॒வந் ஜந்ம ஸ்தே॒ம ப॒ங்க_३தி॑லே
 விநத விவித_४ பூதவ்ராத ரக்கஷகதி॑ சேஷ |
 ஸ்ரூதிஶிரவி விதி॑ப்தே ப்ரஹ்மணி பூநிவாஸே
 ப॒வது மம பரஸ்மிந் ஶேமுஷி ப॒க்திருபா ||

(எம்பெருமான் ஸகல லோகங்களையும் படைத்தளித்தழிப்பதையே லீலையாக உடையவன்; தன்னை வணங்கின வெவ்வேறு வகைப்பட்ட ப்ராணி ஸமுஹங்களுக்கு முக்கியிலிப்பதாகிற ரக்ஷணத்தைச் செய்வதையே விரதமாகக் கொண்டவன்; வேதாந்தங்களில் மிக ப்ரகாசிப்பவன்; ஸவரூபத்தாலும் திருக்குணங்களாலும் மிகப்பெரியவன்; திருமகள் கொழுநன்; இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த பரமபுருஷன் பக்கலில் எனக்கு படுக்திருப்மான ஜ்ஞானம் உண்டாக்டும்.)

ஐகுத்தகாரணன் (ஸ்ரீபாஷ்ய ஸாரம்)

அவதாரிகை: வேதம் கர்மகாண்டமென்றும் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் இருபிரிவாயுள்ளது. பூர்வபாகம் கர்மகாண்டமென்றும் உத்தரபாகம் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் வழங்கப்படுகிறது. பகவானுக்கு ஆராதநரூபங்களான யஜ்ஞதாந ஹோமாதீகளை விரிவாகக்கறும் வேதபாகம் கர்மகாண்டம். அந்த கர்மங்களினால் ஆராதீகப்படுகின்ற பகவானுடைய ஸ்வரூபஞப குணங்களை விரிவாகக் கறும் வேதபாகம் ப்ரஹ்மகாண்டம். உபநிஷத்துக்களையே ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் வேதாந்தம் என்றும் சொல்லுகிறோம்.

ஸ்ரீவேதவ்யாஸரின் சீடர் ஜைமிநி மஹரிவி. இவர் கர்ம காண்டத்தில் ஏற்படும் ஶாங்கைகளை பரிஹரிப்பதற்காக *16 அத்யாயங்கள் கொண்ட ஒரு ஶாஸ்த்ரத்தையியற்றினார்.

* இதில் 12 அத்யாயங்களே ஜைமிநி மஹரிவியால் இயற்றப்பட்டவையென்றும், மேல் 4 அத்யாயங்கள் தேவதா மீமாங்களை எனப்படுவது) காஸக்ருத்ஸ்நார் எனும் ரிவியால் இயற்றப்பட்டவை என்றும் சொல்வதுண்டு. ஜைமிநீயம் வேஷாஸ லக்ஷணம் என்பது பொதுவான வார்த்தை. லக்ஷணமென்று அத்யாயத்துக்குப் பெயர். 16 அத்யாயங்களையும் ஜைமிநி மஹரிவியே இயற்றியதாக போதாயனர் சொல்லியுள்ளார். தேவதா மீமாங்களையை காஸக்ருத்ஸ்நார் ப்ரகாஸப்படுத்தியதால், அவரையே க்ரந்தகர்த்தாவாகச் சொல்வதுண்டு.

அதற்கு *பூர்வ மீமாம்ஷை - கர்ம மீமாம்ஷை என்று பெயர். ப்ரஹ்மகாண்டமென்னும் உபநிஷத் பாகத்தில் தோன்றும் ஶங்கைகளை பரிஹரிப்பதற்காக ★ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் 4 அத்யாயங்கள் கொண்டதொரு ஶாஸ்த்ரத்தையியற்றினார். அதற்கு உத்தர மீமாம்ஷை - ப்ரஹ்ம மீமாம்ஷை என்று பெயர். ப்ரஹ்மஸீத்ரம் என்பது இதனையே.

கர்ம மீமாம்ஷை 12 அத்யாயங்கள், தேவதா மீமாம்ஷை 4 அத்யாயங்கள், ப்ரஹ்மமீமாம்ஷை 4 அத்யாயங்கள் - ஆக மொத்தம் 20 அத்யாயங்கள் கொண்டது மீமாம்ஷா ஶாஸ்த்ரம். இவை மூன்றும் சேர்ந்து ஒரே ஶாஸ்த்ரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. பதிநான்கு வித்யாஸ்தானங்களைச் சொல்லுமிடத்து 'மீமாம்ஷா' என்று ஏகவசந ப்ரயோகம் காண்கையாலே மீமாம்ஷா ஶாஸ்த்ரம் ஒன்றே. ஜஜமிதி, வேதவ்யாஸர் என்று கர்த்து பேதமிருந்தாலும் ஶாஸ்த்ரபேதமில்லை, ஒரே ஶாஸ்த்ரம் என்பார். 'அதூதோ த₄ர்ம ஜிஜ்ஞாஸா' என்று தொடங்கி, 'அநாவ்ருத்தி: ஶப்தாத் அநாவ்ருத்தி: ஶப்தாத்' என்று முடிகிறது. கர்ம மீமாம்ஷைக்கு கர்மம் விஷயம். தேவதா மீமாம்ஷைக்கு தேவதைகள் விஷயம். ப்ரஹ்ம மீமாம்ஷைக்கு ப்ரஹ்மம் விஷயம். பூர்வ பாகத்தை ஸேவிக்கும்போது அங்கே கூறப்பட்ட கர்மங்களுக்கு ஆராத்யன் யார் என்ற கேள்வியெழுந்தால், அதற்கு ஶாந்தி உத்தரகாண்ட விசாரத்தாலே. உத்தரகாண்டத்தில் கூறப்பட்ட பரமாத்மாவுக்கு ஆராதநம் எது என்ற கேள்வியெழுந்தால் அதற்கு ஶாந்தி பூர்வகாண்ட விசாரத்தாலே. ஆக, ஜஜமிதி மஹரிஷி 12 அத்யாயங்களில் எந்த கர்மங்களை விசாரித்தாரோ, அந்த கர்மங்களுக்கு ஆராத்யமாய் மேல் 4 அத்யாயங்களில் எந்த தேவதைகள் விசாரிக்கப்பட்டனவோ, அந்த தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவான ப்ரஹ்மத்தை, மேல் 4 அத்யாயங்களில் ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் விசாரித்து நிஷ்கர்ஷித்தார் என்றதாகிறது. கர்மகாண்டத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள் பரமாத்ம ஆராதநங்கள்; தேவதா காண்டத்தில் சொல்லப்பட்ட தேவதைகள் பரமாத்ம ஶர்வபூதர்கள்; ப்ரஹ்மகாண்டத்தில் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மம் நாராயண ஶப்தவாச்யம் என்கிற ஒரே அர்த்தம் மீமாம்ஷா-த்ரய ஸாரம் எனலாம்.

* மீமாம்ஷையாவது வேதவேதாந்தார்த்த விசாரம். விஷயங்களை சிறுசிறு வாக்யங்களாக அமைத்து ஸீத்ரவாடிலில் சொல்வது. அப்படி க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்தவர்கள் ஸீத்ரகாரர் அல்லது மீமாம்ஷாகாரர் எனப்படுவர். பிள்ளை உலகாரியன் அருளிச்செய்த முழுக்கூப்படி 'ரஹஸ்யத்ரய மீமாம்ஷை'. ஸ்ரீவெண்டுஷணமும் 'ஸ்ரீவெண்டுஷண மீமாம்ஷை' எனப்படுகிறது. ஜஜமிதி பூர்வ மீமாம்ஷாகாரர். வ்யாஸர் உத்தர மீமாம்ஷாகாரர்.

★ப₃ாதூராயணர் எனபதே இவர் இயற்பெயர். ஆதீயில் வேதம் நான்கு பாதங்களுடன் நூறு ஆயிரம் சாகைகளுடன் கூடிய ஒரு விருக்கமாக இருந்தது. த்வாபரடுக் ஆரம்பத்தில் இதனை ருக், யஜாஸ், ஸாம, அதர்வணமென்று நான்காகப் பிரித்தினால், இவர்க்கு வியாஸர் என்ற பட்டப்பெயர் ஏற்பட்டது. கருஷணத்வைபாயனர் என்பது இவரையே.

கர்ம மீமாம்சை 12 அத்யாயங்களையும் 60 பாதங்களையும் கொண்டது. தேவதா மீமாம்சை 4 அத்யாயங்களையும் 16 பாதங்களையும் கொண்டது. தேவதா மீமாம்சையில் கடைசி ஸ்த்ரமாவது 'ஸவிஷ்ணுராஹ ஹி | தம் ப்ரஹ்மேத்யா சகஷிதே தம் ப்ரஹ்மேத்யா சகஷிதே' (அவர் விஷ்ணுவன்று சொல்லப்படுகிறார் அல்லவா; அவரே ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லப்படுகிறார்; அவரே ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லப்படுகிறார்) - விஷ்ணு ஈப்தவாச்யன் ப்ரஹ்மம் என்றபடி. 'ப்ரஹ்ம ஸ்த்ராத் ப்ரஹ்மணத்வாச தத் ப்ரஹ்மேத்யபி ₄ தீ₄ யதே' - ப்ரஹ்மம் என்றால் பெரிதாயிருக்கும் வஸ்து; தன்னையடைந்தவர்களைத் தன்னைப்போல் பெரிதாக்கும் வஸ்து. 'ப்ரஹ்ம ஈப்தேநச ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த நிகீ₂ ல தோஷி: அநவதி₄ காதிஶய அஸங்க₂ யேய கல்யாணகு₃ ணக₃ ண: புருஷோத்தம: அபி ₄ தீ₄ யதே' - இயற்கையாகவே கெட்ட குணங்கள் இல்லாதவனும், அளவிடமுடியாத, உயர்ந்த, எண்ணிறந்த மனோஹரமான மங்கள குணக்கூட்டங்களை உடையவனும் ஆகிய புருஷோத்தமனே ப்ரஹ்மம் எனப்படுகிறான். அந்த ப்ரஹ்மவிசாரம் ப்ரஹ்ம மீமாம்சையில் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இதீல் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப்பற்றி சர்ச்சை செய்து நிரணயிக்கும் பகுதிக்கு அதிகரணம் என்று பெயர். அப்படிப்பட்ட அதிகரணங்கள் இந்த மீமாம்சையில் 156 உள்ளன. சில அதிகரணங்களில் ஒரே ஸ்த்ரமிருக்கும். பல அதிகரணங்களில் பல ஸ்த்ரங்களிருக்கும். மொத்தம் 545 ஸ்த்ரங்கள் என்று கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. ஆக, 4 அத்யாயங்கள், 16 பாதங்கள், 156 அதிகரணங்கள், 545 ஸ்த்ரங்கள் கொண்டது ப்ரஹ்ம மீமாம்சை என்றதாயிற்று. இதனை சாரீரக மீமாம்சை என்று சிறப்பித்துச் சொல்லுவார். ப்ரபஞ்சத்தை சாரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிப் பேசுகையால் சாரீரகம் என்று சிறப்பு பெயர். சாரீரம் - சாரீ ஸம்பந்தத்தை உடையதான ஆத்மா; க - அதனைச் சொல்லுவது என்பது பொருள்.

தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை நாம் தெரிந்து கொள்வதற்கு உபநிஷத்துக்களே ஸாதனமாகும். உபநிஷத் என்கிற பதும் உப - நிஷ்டீதி என்கிற வ்யதிபத்தி கொண்டது. 'உபநிஷத்தி அஸ்யாம் பகவாந்' - பகவான் வெகுஸமீபத்தில் உறைகின்றவிடம் உபநிஷத். ஆக ப்ரஹ்ம காண்டத்திலேயே பகவான் ஸமீபஸ்தனாயிருக்கிறான். கர்மகாண்டத்தில் தூரஸ்தனாயிருக்கிறான். கர்ம காண்டமும் பகவானை ப்ரதிபாதிப்பதேயாயினும், அந்த ப்ரதிபாதநம் வ்யவஹரிதமாயிருக்கும். உபநிஷத் அவ்யவதாநேந ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும். அவ்வபநிஷத்துக்களின் அர்த்தங்களை ஸம்சய விபர்யயமற நிஷ்கர்ஷித்து விளக்கக்கூடியது இந்த ப்ரஹ்ம மீமாம்சை ஶாஸ்த்ரமேயாதலால், வேதாந்தீகளுக்கு இதுவே புகலாயிற்று. ப்ரஹ்மஸ்த்ரமென்கிற சாரீரக மீமாம்சையின் பொருளை அறிந்து கொண்டவர்களே வேதாந்தீகள் என்றும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

மஹரிஷி ப்ரணீதங்களான ஸௌத்ரங்களின் பொருளை நம் போல்வார் சிறிதும் அறியயிலாதாகையாலே, பூருவர்கள் அந்த ஸௌத்ரங்களின் அர்த்தத்தை விளக்கி பாஷ்யங்கள் இயற்றினார்கள். ப்ரஹ்மமீமாம்ஸைக்கு போதாயனர் அறுபதினாயிரம் க்ரந்தஞ்சுபமான வருத்தி வ்யாக்யானம் செய்தகுளினார். அநந்தரம் பங்கர், த்ரமிடர், குஹதேவர் என்பவர்கள் மீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரத்துக்கு ப்ரவர்த்தகரானார்கள். அவர்களில் பங்கர் போதாயன வருத்தி க்ரந்தத்தை ஸங்க்ரஹித்து ஒரு க்ரந்தம் இயற்ற, த்ரமிடர் அதற்கு ஒரு பாஷ்யம் இயற்றினார். குஹதேவர் அந்த பாஷ்யத்துக்கு டைக செய்தகுளினார். அத்வைத மதத்திற்காக சங்கராசார்யர் பாஷ்யம் இயற்றினார். நமது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்காக பகவத் ராமாநுஜாசார்யரென்கிற எம்பெருமானார் போதாயனரின் வருத்திக்ரந்தம், அதையடியாற்றிய த்ரமிடரின் பாஷ்யம், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் ந்யாயத்துவம், ஸ்ரீஆளவுந்தாரின் ஸித்தித்ரயம் முதலான க்ரந்தங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச் செய்தார். த்வைத மதத்திற்காக மதவாசார்யர் பாஷ்யமியற்றினார். உபநிஷத்துக்களின் உண்மைப் பொருளை விளக்கி ஸௌத்ரகாரருடைய உள்ளத்திற்கு அநுகண்மாக நிஷ்பகஷபாதமாய் நிரூபிக்கப்பட்டது ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யமேயாகும். இந்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை அதற்கு வ்யாக்யானமான ஸ்ரூத்ப்ரகாசிகை முதலான நூல்களின் வாயிலாக உணர்தல் தகும்.

முதலிரண்டு அத்யாயங்கள் - ஸித்த த்விகம் - ஸித்தமாயுள்ள பகவானைப் பற்றியவை. கடைசி இரண்டு அத்யாயங்கள் - ஸாத்ய த்விகம் - ஸாதிக்கும் ஜீவனைப் பற்றியவை. முதலிரண்டு அத்யாயங்களில் ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணம் என்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது. மூன்றாம் அத்யாயத்தில் ஜீவன் பகவானை அடையும் வகையும், நாலாவது அத்யாயத்தில் ப்ரஹ்மத்தையடைந்து ஜீவன் அடையும் பயனும் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் வேதவாக்யங்கள் ப்ரமாணமாகின்றன என்று முதலத்தியாயத்திலும், ப்ரஹ்மகாரண நிரூபணத்திற்கு ஏற்படும் விரோதங்கள் விலைசெல்ல மாட்டா என்று இரண்டாம் அத்யாயத்திலும், அப்ரஹ்மத்தையடைவதற்கு ஸாதனமான பக்தியை மூன்றாம் அத்யாயத்திலும், அந்த பக்தியின் புலமான மோகஷாநுபவம் நான்காம் அத்யாயத்திலும் சொல்லப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு அத்யாயத்திலும் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்கு, உபநிஷத் வாக்யங்களில் விசாரிக்க வேண்டிய பாகங்கள் எவையோ அவை அந்தந்த அத்யாயத்தில் முன்பின் விஷயங்களுக்கேற்ப விசாரிக்கப்படுகிறது. பெரும்பாலும் சாந்தோக்ய ப்ரஹதாரண்யக உபநிஷத் வாக்யங்கள் விசாரிக்கப்படுகின்றன. தைத்ரீயம், கடம், ஈசம், கெளவீதகி,

ஸ்வேதாஸ்வதரம், ஜதரேயம் முதலான உபநிஷத் வாக்யங்களும் சிலபல அதீகரணங்களில் விசாரிக்கப்படுகின்றன.

முதல் பாதத்தில், ‘சங்கு வெண்மை நிறம் உடையதே’ என்கிறாப்போலே ‘ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணத்வம் உள்ளதே’ என்று நிருபிக்கப்படுகிறது. (அயோக_३ வ்யவச்சேத_३ பரம்). காரணத்வ ஸம்பந்தம் உள்ளதே என்று நிருபித்தல். மேல் மூன்று பாதங்களில், ‘அர்ஜாநனே வில்லாளி’ என்கிறாப்போலே ‘ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம்’ என்று நிருபிக்கப்படுகிறது. (அந்யயோக_३ வ்யவச்சேத_३ பரம்). காரணத்வத்துக்கு மற்றோரிடத்தில் ஸம்பந்தத்தை அறுத்தல்.

முதலத்யாயத்தின் ஸாரம்:

பாதம் 1 - சேதநாசேதனங்களைக் காட்டிலும் மாறுபட்டவன் பகவான்.

இவன் உலகுக்கு காரணம். தனிப்பட்ட சிறப்பு வாய்ந்தவன்.

பாதம் 2 - இவன் உலகைக் காரியமாக உடையவன்.

பாதம் 3 - இவனே யாவர்க்கும் எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மா.

பாதம் 4 - இவனால் படைக்கப்படாதன, இவனுக்கு சர்வமல்லாதன இல்லை.

முதல் அத்யாயம் - முதல் பாதம்

இது ஸமந்வய அத்யாயம் எனப்படுகிறது. இதில் எடுக்கப்படும் வாக்யங்கள் பெரும்பாலும் காரண வாக்யங்கள். ‘இந்த வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லவில்லை; ஜீவனையோ அசேதனத்தையோ சொல்பவையே’ என்று வரும் ஆகேஷபங்களை விலக்கி, அவ்வாக்யங்கள் ப்ரஹ்ம விஷயத்திலேயே அந்வயித்து நிற்கின்றன என்று காட்டுகையாலே இது ஸமந்வய அத்யாயம் எனப்படுகிறது. இதில் முதல் 4 அதீகரணங்கள் ப்ரஹ்ம விசாரத்திற்கு உபோத்காதம் (முன்னுரை). வேதாந்த வாக்யங்களால் ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யலாகாது என்று இதர சித்தாந்திகள் நான்கு காரணங்களைச் சொல்கிறார்கள். அவையாவன: 1. சொல்லானது காரியமல்லாததைச் சொல்லாது; 2. ப்ரஹ்மத்தீர்கு லக்ஷணம் சொல்ல முடியவில்லை; ஆகையால் ஶாஸ்த்ரம் ப்ரஹ்மத்தை உபதேசிக்க முடியாது; 3. ஶாஸ்த்ரம் இல்லாமலேயே ப்ரஹ்மத்தையறியலாம்; 4. ப்ரஹ்மம் புருஷார்த்தமன்று; புருஷார்த்தங்களையே சொல்லும் ஶாஸ்த்ரம் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லாது. இந்த நாலு ஆகேஷபங்களைக் கண்டிக்கிறது முதல் நாலு அதீகரணங்கள். ஈழத்யதீகரணத்திலிருந்து ஶாஸ்த்ர ஆரம்பம்.

ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி அறிய விருப்பம்

1.1.1 ‘ஜிங்஗ாஸாதி கரணம்’: இதில் ஒரே ஸௌத்ரம் உள்ளது. ‘அது₂ ஆதோ ப்₃ ரஹ்ம ஜிங்஗ாஸா’. அது₂ - கர்மவிசாரம் செய்து முடிந்த பிறகு, அது: - கர்மவிசாரம் செய்து முடித்த காரணத்தினாலேயே, ப்ரஹ்ம ஜிங்஗ாஸா - இச்சைக்கு இலக்கான ப்ரஹ்மவிசாரம் (செய்யத்தக்கது) என்பது ஸௌத்ரத்தின் பொருள். ‘பாக்ஷி லோகாந் கர்மசிதாந் ப்₃ ராஹ்மணோ நிர்வேத₃ மாயாந் நாஸ்த்யக்ருத: கருதேந | தத்₃ விஜங்஗ாநார்த்த₂ ம் ஸகு₃ ருமேவாபி₄ க₃ ச்சே₂த | ஸமித்பாணி: ஸ்ரோத்ரியம் ப்₃ ரஹ்ம நிஷ்டம் || தஸ்மை ஸ வித்வாந் உபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரஸாந்த சித்தாய ஸமாந்விதாய | யே நாசஷ்ரம் புருஷம் வேத₃ ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வேதா ப்₃ ரஹ்ம வித்த₄ யாம் ||’ புண்ய கர்மங்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பலன்கள் அநித்யம்; நித்யனான் எம்பெருமான் அநித்ய ப₂ ஸங்களான கர்மங்களாலே ஸித்திக்கமாட்டான் என்று மனவருத்தமறும் வேதாத்யாயி ச்ரோத்ரியனும் ப்ரஹ்ம நிஷ்டனுமான ஆசார்யனை ஆஸ்ரயிக்க வேணும். அவனுக்கு ஆசார்யன் ப்ரஹ்மப்ராப்தி ஸாதநமான ப்ரஹ்மவித்யையை உபகேஸிக்க வேணும்) என்ற முண்டகோபநிஷத் வாக்யம் இவ்வதீகரணத்துக்கு விஷயவாக்யம். எட்டு வயதில் உபநயனமான ப்ரஹ்மசாரி குருகுலத்திற்குச் செல்கிறான். கீச்சா, வ்யாகரணம் முதலான அங்கங்களுடன் வேதத்தை அத்யயனம் செய்கிறான். வேதத்தின் முடிவு பாகமான வேதாந்தத்தையும் (அதாவது உபநிஷத்துக்களையும்) அத்யயனம் செய்கிறான். இப்படி அத்யயநம் செய்து அக்ஷர ராசியை க்ரஹிக்கவே, வேத பாகத்திலும் வேதாந்த பாகத்திலும் ஆபாதப்ரதீதி மேலெழுந்தவாரியான எண்ணம்) ஏற்படுகிறது. இந்த ஆபாதப்ரதீதி நிச்சய புத்தியாகவேணும் என்று ராகம் பிறக்கவே, வேதார்த்த விசாரம் செய்ய முற்படுகிறான். முதலில், அநாதி ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தாலே தர்ம, அர்த்த, காமங்களில் உள்ள ப்ராவண்யத்தாலே அதை ப்ரதிபாதிக்கும் *வேதபாகத்தை விசாரிக்கிறான். விசாரிக்கவே, அதனால் கிடைக்கும் பலன் ★அல்பம், அஸ்திரம் என்ற நிச்சயபுத்தி உண்டாகிறது. பிறகு வேதாந்த பாகத்தின் அர்த்தமான ப்ரஹ்மப்ராப்தியாகிற மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தில் ஏற்பட்ட ஆபாதபுத்தியை (அதாவது ப்ரஹ்மப்ராப்தியில் விருப்பமுண்டானவாறே அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது,

* இக்காலத்தில் கர்ம விசாரம் செய்தே ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்கிறார்கள் என்று அநுஷ்டாநம் காணப்படவில்லை. ஆசார்யனிடமிருந்து கர்மகாண்ட அர்த்தங்களை சுருங்கத்தெரிந்து கொண்டே ப்ரஹ்ம விசாரத்தில் இழிகிறார்கள் என்னலாம்.

★ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களைச் செய்து அதன் பயனாக ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளையடைந்தவன் அங்கு சிலகாலம் ஸாக போகங்களை யநுபவித்து புண்யம் கழிந்தவுடன் மறுபடியும் மன்னுலகை வந்தடைகிறான். எனவே கர்மங்களும் அவைகளின் பயன்களும் அல்பமானவை, நிலையற்றவை என்று கர்ம காண்டத்தை விசாரித்தபின் உணர்கிறான்.

அதனைப் பெறுவதற்கு உபாயமின்னது, பெற்று அநுபவிக்கும் பலன் இன்னபடிப்பட்டது என்று இத்தகைய விஷயங்களை நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்வதற்காக ப்ரஹ்மவிசாரத்தில் இழிகிறான்.

இந்த ஸௌரத்திற்கு இவ்வளவே விஷயமாயிருக்க, இங்கு ஸ்ரீபாஷ்யம் மிகமிக வளர்ந்திருக்கிறது. ஏனென்னில், இந்த ஸௌரத்திற்கு *சங்கரர் எழுதீய பொருளை மறுக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. மேலும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி இதர சித்தாந்திகள் கூறும் கூற்றும் அவசியம் மறுக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆகையால் இவ்விடத்து ஸ்ரீபாஷ்யம் லகுபூர்வபக்ஷம், லகு ஸித்தாந்தம், மஹாபூர்வபக்ஷம், மஹா ஸித்தாந்தம் என்று மிக வளர்ந்தது. விரிவுகளை விடுத்து ஸௌரத்தின்மேல் உள்ள பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்களை மட்டுமாவது ஸாரமாக அறிதல் தகும்.

இந்த ஸௌரத்தில், அது₂ (பிறகு) என்பதற்கு 'கர்ம விசாரத்திற்குப் பிறகு' என்று அர்த்தம் கொள்ளக்கூடாது, 'ஸாதன-சதுஷ்டயம் ஒருவனுக்கு உண்டான பிறகு' என்றே அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும் என்று சங்கர பாஷ்யம். ஸாதன-சதுஷ்டயமாவது 1. நித்ய அநித்ய வஸ்து விவேகம். அதாவது உலகில் நித்யமானதும் சாஸ்வதமானதும் உண்டு என்கிற பகுத்தறிவு; 2. இம்மை மறுமைப் பலன்களில் வெறுப்பு; 3. சமதமாதி குணங்கள் (இந்தரிய நிக்ரஹம்); 4. மோக்ஷம் பெறவேண்டும் என்கிற விருப்பம். இவை நான்கும் ஒருவனுக்கு இல்லையெனில் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்வனோ? ப்ரஹ்ம விசாரத்துக்கும் கர்மங்களுக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? கர்மங்கள் ஸம்ஸாரத்தில் அற்ப பயன்களைப் பெறச் செய்யப்படுமைவ. வர்ண, ஆய்ரம பிரிவுகளைக் கொண்டு கர்மாக்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை பேத புத்தியை வளர்ப்பவை. மோக்ஷத்திற்கு வேண்டுவது ப்ரஹ்மஜ்ஞானமே. அதாவது அத்வைத ஜ்ஞானமே. இதற்கு கர்மங்கள் அவசியமில்லை என்பது சங்கரர் கருத்து. இதற்கு மறுப்பாவது - நித்யம் இது, அநித்யம் இது எனும் பகுத்தறிவு கர்மவிசாரம் செய்வதாலேயே உண்டாகும். இவன் வேதாத்யயனம் செய்து உடனே கர்மகாண்ட விசாரத்தில் இழிந்தவன் என்று பூர்வ மீமாம்சலை சொல்லுகிறது. இப்படி கர்மவிசாரம் செய்வதால், பெறப்படும் பலன்கள் அல்பாஸ்திரங்கள் என்று தெளிகிறபடியால் அது மூலமே ஸாதன-சதுஷ்டயத்தையும் பெறலாம். ஆக அது₂ என்பதற்கு 'கர்மவிசாரத்திற்கு பிறகு' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

அத்வைதமே தத்வம். உலகம் பொய். கர்மாவைச் செய்வது பேதத்தை வளர்க்கும். ஆகையால் கர்மத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் யாதோரு ஸம்பந்தமுமில்லை என்றதற்காக

* சங்கரர் பாஷ்யம் முற்பட்டது. அடுத்தது ஸ்ரீராமாநுஜருடைய ஸ்ரீபாஷ்யம். அதற்குப் பிறகு எழுதப்பட்டது மத்வருடைய பாஷ்யம். சங்கரர் தன் பாஷ்யத்தில் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ள பாஷ்யங்களையே மறுத்துக்கூறுகிறார்.

அத்வைத மதத்தை விசாரிக்க வேண்டியதாயிற்று. மோக்ஷத்திற்கு வேண்டியது அத்வைத ஜ்ஞானமே என்கிற அம்ஶத்திற்கு கு எத்தாந்தம் என்கிற பாகத்தாலே மறுப்பு சொல்லலாயிற்று. ஜ்ஞானத்தால் மோக்ஷம் என்பது உண்மையே. அந்த ஜ்ஞானம் பக்தி ரூபமானது. பக்தியாவது அன்பே வடிவான உபாஸநம். வாழ்நாள் முழுவதும் அநுஷ்டிக்க வேண்டியதொன்று. வர்ணாஸ்ரமங்களுக்கேற்ப கர்மத்தை கர்த்தருத்வ, புல த்யாகத்துடன் செய்யவே, ஜ்ஞான விரோதியான பாபங்கள் அகலும். மனது நிர்மலமாகும். ஸத்வகுணம் தலையெடுக்கும். பேதவாஸந மோக்ஷ ஸாதகமேயன்றி மோக்ஷ பாதகமன்று. பக்தியோகத்திற்கு கர்மாநுஷ்டானம் உபகாரகம். கர்மத்தையநுஷ்டிப்பவனே ப்ரஹ்மவித்துக்களில் ஸ்ரேஷ்டன் என்று ப்ரமாணமுள்ளது. கர்மாநுஷ்டானத்திற்கும் சமதமாதிகளுக்கும் விரோதமில்லை. ஆக கர்மாவை விட முடியாது. ‘ஜக்யஜ்ஞானம் உபநிஷத் வாக்யங்களினால் பிறந்தவுடனேயே ஜீவன் முக்தனாகிவிடுகிறான்; இவனை கர்மாக்களை செய்யும்படி நிர்பந்திக்க வேத விதிகளுக்கு சக்தியில்லை’ என்பது பொருந்தாது. காம்யமாக கர்மாக்களை செய்ய நிர்பந்தமில்லையென்றாலும் பகவத்பரீதிக்காக செய்வதை மறுக்கலாகாது. ஆக கர்மானுஷ்டானம் அவச்யமே என்று முதலிக்கலாயிற்று.

இதன்மேல், அத்வைதமே தத்வமென்று முடிவானபிறகு பக்தியோகம் மோக்ஷ ஸாதனமென்கை கூடுமா என்ற விசாரம் எழு, தத்வம் ஒன்றேயெனில் ப்ரபஞ்சம் எப்படி தோன்றுகிறது, பொய்யாகில் அது தோன்றுவதற்கு காரணமான தோழம் என்ன, அது எங்குள்ளது, அதை எவ்வாறு நீக்குவது, இதற்கெல்லாம் ப்ரமாணமென்ன? வேதாந்தம், பல உலகங்கள் உள்ளன; அவற்றைப் படைத்துக் காக்கும் ஒருவன் உள்ள எனும்போது அவ்வுலகங்களையும் அவனையும் இல்லையென்னல் தகுமோ? நிர்குணமான ப்ரஹ்மமே உள்ளதென்றால், ஈஸ்வரனும் இல்லையென்றால் மோக்ஷம் என்பதுதான் என்ன? என்றெல்லாம் வினாக்கள் எழு, இவைகளுக்கு அத்வைதிகள் விடையளிக்கும் வகைகளும், இவ்வளவுக்கும் ப்ரமாண வாக்யங்களை பராமரிப்பது ஒரு புறமிருக்க, யுக்தியினாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தினாலும் கூட அத்வைத தத்வம் ஸாதிக்கப்படும் என்கிற வாதத்தையும் எடுத்துக்காட்டி, இவ்வளவுக்கும் மறுமொழி சொல்லப்படுகிறது.

ப்ரத்யக்ஷம், அநுமாநம், ஈப்தம் எனும் மூன்று ப்ரமாணங்களை விரித்துரைத்து அத்வைதிகள் எடுத்த ப்ரமாண வாக்யங்களுக்கு அவர்கள் கூறும் பொருள் பொருந்தா என்பதை தெளிவாகச் சொல்லி, அத்வைத கொள்கையும் அதன்படி அவர்கள் சொல்லும் ஒவ்வொர் அம்ஶமும் ஆபாஸ யுக்திகளைக் கொண்டு செய்த கற்பனைகளாகும் என்று

அவற்றுக்கு மாறான யுக்திகளை மொழிந்து மஹா ஸித்தாந்தம் செய்து, ஸீத்ரத்தில் அது₂ என்பதற்கு 'கர்ம விசாரம் செய்த பிறகு' என்பதே பொருள் என்பதை ஸ்தாபிக்கலாயிற்று. ஸீத்ரத்தில் அடுத்துவரும் அது: என்பதற்கு 'கர்மவிசாரம் செய்த காரணத்தினாலேயே' - அதாவது கர்மகாண்டத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மாக்களைச் செய்வதால் ஆத்மாவுக்கு நிலையான கேழமீம் கிடையாதென்று தெளிந்துவிட்டபடியால் இனி உபநிஷத் என்ற பகுதியைக் கொண்டு சாஸ்வதமான ஸாக்திர்கு வழியறிய ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வது என்று ஸ்தாபிக்கலாயிற்று.

பூர்வ பகுதி: மீமாம்ஸகளான ப்ரபாகரன் சொல்வதாவது - வேதாந்த வாக்யங்கள் ஸித்தமான ப்ரஹ்மத்தை நிச்சயமாக உணர்த்துமாகில் அவைகளைக் கொண்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யலாம். அத்தகைய நிச்சயம் இல்லாததால் அவ்விசாரம் செய்யத்தக்கதல்ல. உலகில் வருத்துர் (முதியோர்) வ்யவஹாரத்தைக் கொண்டு இந்த சொல்லிற்கு இது பொருள் என்று உணரலாகிறது. உதாரணமாக முதியவர் ஒருவனை விளிந்து 'அஸ்வம் ஆநய' (குதிரையைக் கொண்டு வா) 'அஸ்வம் நய' (குதிரையைக் கொண்டு போ) என்று கூறக் கேட்டவன் குதிரையைக் கொண்டு வருவதும், கொண்டு போவதையும் பார்க்கும் சிறுவன் இவ்வாகாரமுள்ள இப்பொருள் அஸ்வம், ஆநய என்றதற்கு இன்னது பொருள், நய என்பதற்கு இன்னது பொருள் என்று அங்கு நடந்த காரியங்களினால் தெரிந்து கொள்கிறான். இவ்வாறு செயல்படுவதாலேயே சொற்களின் பொருள் உணரத்தக்கது. கார்யத்தில் அந்வயியாத ஸித்தமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்திடம் வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு தாத்பர்யமிருக்க முடியாமையினாலே ப்ரஹ்மம் வேத வாக்யங்களினால் விசாரம் செய்யத்தக்கதல்ல.

ஸித்தாந்தம்: காரியத்தை தெரிவிக்கும் வாக்கியங்களால்தான் *வ்யத்பத்தி உண்டாகிறதென்பது தவறு. ஆப்த வாக்யமும் காரணமாகும். மாதாபிதாக்கள் குழந்தையையெடுத்துக் கொண்டு இது தாத்தா, இது பாட்டி, இது சந்திரன் என்று அவைகளை சுட்டிக்காட்டி சொற்களுக்கும் பொருள்களுக்கும் உள்ள தொடர்பைப் பற்றிய அறிவை ஊட்டுகிறார்கள். இப்படி தாத்தா, பாட்டி முதலான ஸித்த வள்ளுக்களைப் பற்றியும் படிப்படியாக தாமாகவே வ்யத்பத்தி உடையவையாகின்றன குழந்தைகள். ஆக ஸித்தவள்ளுவைத் தெரிவிக்கும் வாக்கியங்களாலும் வ்யத்பத்தி உண்டாகிறதாகையால் வேதாந்த வாக்கியங்களில் ஸித்தவள்ளுவான ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் அறிவை உண்டாக்க முடியும். ஆகவே அவை ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிவிக்கும் ப்ரமாணமாகின்றன. ஆக ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய விசாரம் செய்யத்தக்கது என்றதாயிற்று.

* ஒரு சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை முதன்முதலில் அறிவது வ்யத்பத்தி எனப்படும்.

ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம்

1.1.2. ஜந்மாத்₃ யதி₄ கரணம் - ஸௌ: ஜந்மாத்₃ யஸ்ய யத: - ஜகத்தின் தோற்றும் முதலியவைக்கு காரணமாக இருத்தல் ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணம் என்கிறது. *யதோ வா இமாநி பூ₄தாநி ஜாயந்தே' முதலானவை இந்த ஸௌத்ர விஷயம். முன் ஸௌத்ரத்தில் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யலாம் என்றது. இதில் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜகத்ஜந்மாதி காரணம் லக்ஷணமாகச் சொல்லப்படுவதால், ப்ரஹ்மத்தை அறியலாம் என்கிறது. இங்கு எடுக்கப்பட்ட விஷயவாக்யம் கூறும் காரணத்வம் ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமாகுமா? ஆகாதா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: ஆகாது. ஒரு வாக்யம் ஒரு பொருளுக்கு லக்ஷணம் உரைப்பதாயின், இரண்டு விதமாக உரைக்கலாம். விஶேஷண லக்ஷணத்தைக் கொண்டு சொல்வது ஒரு விதம். உபலக்ஷண லக்ஷணத்வத்தைக் கொண்டு சொல்வது மற்றொரு விதம். 'ஸாஸ்நா குமுத்தின் கீழ் தொங்கும் தோல்)வைக் கொண்டது மாடு' எனும் வாக்யம் மாட்டின் அஸாது₄ காரண விஶேஷணத்தைக் கொண்டு அதன் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே இவ்வாக்யம் முதல் வகையைச் சேர்ந்தது. 'மாடு நிற்குமிடம் தேவதத்தன் வயல்' எனும் வாக்யம் மாட்டின் ஸம்பந்தமாகிற உபலக்ஷணத்தைக் கொண்டு தேவதத்தனின் வயலை உபலக்ஷிக்கிறதாகையால் இவ்வாக்யம் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தது. 'யதோ வா இமாநி' என்று தொடங்கும் வாக்யம் இரண்டு முறையிலும் ப்ரஹ்மத்தை சொல்ல மாட்டா. 'ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, லய காரணமுமாயிருப்பது ப்ரஹ்மம்' என்னும் வாக்யத்தில் மூன்று விசேஷணங்கள் இருப்பதால் மூன்று ப்ரஹ்மங்கள் ஸித்திக்குமேயொழிய ஒரு ப்ரஹ்மம் ஸித்திக்காது. 'கருப்பாய், யுவாவாய், குண்டலமணிந்திருப்பவன் கோபாலன்' எனும் வாக்யத்தில் விஶேஷணங்கள் பலவிருந்தபோதிலும் ஒரு கோபாலனே ஸித்திப்பதில்லையோ? என்னில், பல விஶேஷணங்களைக் கொண்ட கோபாலனை ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கிறோமாகையாலே அவ்வாக்யத்தில் கோபாலன் ஒருவனாக ஸித்திக்கிறான். ப்ரஹ்மமோவன்னில்

ஸௌத்ரங்களில் இது பூர்வபகல ஸௌத்ரம், இது ஸித்தாந்த ஸௌத்ரம் என்பது ஸௌசனம் செய்யப்படுவது. (உ...ம.) 'ப்ரஹ்மத்தை விசாரிக்க வேண்டும்' என்ற பொருள் உள்ள முதல் ஸௌத்ரத்தில், 'ப்ரஹ்மத்தை விசாரிக்கக் கூடாது என்ற ஓர் ஆகேஷபம் உண்டாகி இவ்வண்ணமாக ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது இந்த ஸௌத்ரத்திலே' என்று ஸௌசனம் செய்யப்படுகிறது.

* வருணன் தன் பிள்ளை ப்ரூகுவக்குச் சொல்லும் வாக்யம்: யதோ வா இமாநி பூ₄தாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | யத் ப்ரயந்த்யபி₄ ஸம்விஶந்தி | தத்₃ விஜிஞ்ஞாஸஸ்வ தத்₃ ப்₃ரஹ்மேதி || (தத - ப்₄ருகு₃) ஏதனிடமிருந்து இவ்வுலகங்கள் உண்டாகின்றனவோ, பிறந்தவை ஏதனால் வாழ்கின்றனவோ, (வாழ்ந்தவை) ப்ரளாயத்தில் எதை அடைகின்றனவோ அதை அறிவாயாக; அதுவே ப்₃ரஹ்மம்).

ப்ரத்யக்ஷத்தீனாலோ அல்லது மற்றொரு ப்ரமாணத்தாலோ ஒன்றென ஸித்திக்கவில்லை. ஆகையால் மூன்று ப்ரஹ்மங்கள் என்றே ஏற்படும்.

இந்த வேதவாக்யம் உபலக்ஷண முறையிலும் ப்ரஹ்மலக்ஷணத்தைச் சொல்லாது. ‘மாடு நிற்குமிடம் தேவதத்தன் வயல்’ எனும் உபலக்ஷண லக்ஷணவாக்யத்திலும், வயலாயிருக்கும் தன்மையை முன்னமே அறிந்திருப்பவனுக்குத்தான் மாட்டின் ஸம்பந்தமாகிற உபலக்ஷணம் ‘இவ்வயல் தேவதத்தனைச் சேர்ந்தது’ எனும் மற்றோர் ஆகாரத்தை உணர்த்தும். ஆக ஏற்கனவே தெரிந்திருக்கும் அம்ஶம் ஒன்று தேவைப்படும். ‘ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் எனும் காரியங்கள் எதனிடம் உண்டோ அதுவே ப்ரஹ்மம்’ என்பதில் உபலக்ஷணங்களைக் கொண்டு ‘ப்ரஹ்ம ஈப்தார்த்தமாயிருக்கை’ எனும் ஆகாரத்தை தெரிவிப்பதற்கு, ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ஏற்கனவே தெரிந்திருக்கும் ஆகாரம் ஒன்று தேவைப்படும். அத்தகைய ஆகாரம் ஒன்றுமில்லையாகையால் இந்த வேதவாக்யம் ப்ரஹ்மலக்ஷணத்தை சொல்லமாட்டாது. ஆக ப்ரஹ்மத்தை லக்ஷணம் கொண்டு அறியமுடியாதாகையால் ப்ரஹ்மம் முன் ஸீத்ரத்தில் சொன்னது போல்) விசாரிக்கத்தக்கதன்று.

ஸிதி: ஒரு காலத்தில் உலகிற்கு ஜந்ம காரணமாயிருக்கும் ப்ரஹ்மம் மற்றொரு காலத்தில் ஸ்திதி காரணமாகவும் பிறிதொரு காலத்தில் லய காரணமாகவும் இருக்கலாமாகையாலே இவ்விசேஷணங்களில் விரோதமில்லை. உழவன் விதை விதைக்க வேண்டிய காலத்தில் விதைப்பதும் அறுக்கவேண்டிய காலத்தில் அறுப்பதும் செய்வதுபோல இதனைக் கொள்வது. ஆகையால் இவை ஒரு ப்ரஹ்மத்தையே காட்டும். ஆக விசேஷண முறையில் வேதவாக்யம் ப்ரஹ்மலக்ஷணமுறைக்கக் கூடும் என்றதாயிற்று. உபலக்ஷணமுறையிலும் உரைக்கக்கூடும். ‘ஹரீஸ்சதே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்நியௌ’ (பு.ஸி) (பூதேவியும் ஸ்ரீதேவியும் உன் பத்னிகள்) முதலான வேதவாக்யங்களிலே ஸ்ரீய: பதியாயிருக்கும் தன்மை முதலான ஆகாரங்களையுடையதாக நாராயணனாகிய ஒரு வஸ்து அறியப்படுகிறது. இதனை ஏற்கனவே தெரிந்திருக்கும் ஆகாரமாகக் கொண்டு ஜந்மகாரணத்வம் முதலான உபலக்ஷணங்களாலே ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் ப்ரஹ்மஸப்தார்த்தமாயிருக்கை எனும் ஆகாரத்தை ‘யதோ வா இமாநி’ என்று தொடங்கும் வாக்யத்தாலே அறியலாம். ஆக ஜந்ம காரணத்வம், ஸ்திதி காரணத்வம், லய காரணத்வம் எனும் மூன்றும் தனித்தனியாகவோ, ஒன்றுகூடியோ ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமாக முடியும் என்றதாயிற்று. ஒன்றுகூடி லக்ஷணமாம்போது சதுர்முக ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டி காரணமாகவும், ரூத்ரன் லய காரணமாகவும் ஆகின்றனரோ எனும் ஜயத்தைப் போக்குகையாலே மூன்று விசேஷணங்களும் பயனுடையவையாகின்றன.

ஶாஸ்தரம் ப்ரமாணம்

1.1.3. ஶாஸ்தர யோநித்வாதி கரணம் ஸீ: ஶாஸ்தர யோநித்வாத் - சாஸ்தரம் ஒன்றையே தன்னையறிவதற்கு) ப்ரமாணமாகக் கொண்டதாகையாலே ப்ரஹ்மம் வேதாந்த வாக்யத்தால் விசாரிக்கத்தக்கதே). இங்கு யோநி ஈப்தும் 'அறிவதற்கு காரணம்' (அதாவது ப்ரமாணம்) என்கிற விவகைக்கூடியில் ப்ரயோகம்.

பூர்வபகலம்: ப்_ரஹ்மமானது லக்ஷணங்களாலே அறியத்தக்கதானாலும், அது அநுமான ப்ரமாணத்தாலே அறியத்தக்கதாகிறது. 'பூமி முதலானவை ஒரு கர்த்தாவையுடையவை; கார்யமாயிருக்கையாலே; கடத்தைப்போலே' என்பது ப்ரஹ்மத்தை ஸாதிக்கும் அநுமாநமாகும். சாஸ்தரமோவனில், மற்றொரு ப்ரமாணத்தால் அறியப்படாததையே சொல்லும். ஆகையால் அநுமானத்தால் அறியப்படும் ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் 'யதோ வா இமாநி' என்று தொடங்கும் வேதவாக்யம் ப்ரமாணமாக வழியில்லை.

எிதி: பூர்வபகலூத்தில் சொன்னபடி காரியங்களைக் கொண்டு காரணத்தை அநுமானம் செய்யப்பார்த்தால், சட்டி பானைகளுக்கு காரணமாக உலகில் காணும் குயவன் முதலான ஜீவர்களைப் போலே குறைபாடுள்ள ஒரு ஜீவனாகவே ஜகத்காரணப் பொருள் எித்தீக்கும். அநுமானத்தைக் கொண்டு ஈச்வரனை ஸாதிப்பவர்களும் அவனை ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்தன், ஜீவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஈச்வரன் லோக த்ருஷ்டாந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அநுமானத்தால் எித்தீக்கவே மாட்டான். ஆகையால் ஈச்வரன் அநுமானத்தைக் கொண்டு அறியத்தகாதவன். சாஸ்தரம் ஒன்றாலேயே அறியத்தக்கவன். ஆகையால் வேதவாக்யம் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லும் ப்ரமாணமாவதீல் ஒரு குறையுமில்லை. ஆகையால் முதல் ஸீத்ரத்தில் சொல்லியபடி ப்ரஹ்மம் விசாரிக்கத்தக்கதே.

பரம புருஷார்த்தம்

1.1.4. ஸமந்வயாதி கரணம் ஸீ: தத்து ஸமந்வயாத். ப்ரஹ்மமானது சாஸ்தரத்தீனால் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லப்படுகையால், ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் சாஸ்தரம் ப்ரமாணமாயிருப்பது கூடும். (இந்த ஸீத்ரத்தில் 'ப்ரஹ்மண:' என்றொரு பதமும் 'சாஸ்த்ரேண' என்றொரு பதமும் அத்யாஹாரம் செய்து (வருவித்துக்) கொள்ளவேணும்).

பூர்வ பகலம்: புருஷார்த்தம் என்பது இஷ்டப்ராப்தி, அநிஷ்டநிவருத்தி என்று இருவகை. சாஸ்தரம் 'ஜயோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்க_ காமோ யஜேத' சுவர்க்கம் விரும்புமவன் ஜயோதிஷ்டோம யாகம் செய்யக்கடவன் என்று இஷ்டப்ராப்திக்கு விதிக்கிறது.

அநிஷ்டநிவருத்தியாவது தகாத் கார்யம் செய்வதை தவிர்த்தலால் உண்டாவது. சாஸ்த்ரம் 'ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸ்வாடி,தாநி' எந்த ப்ராணியையும் ஹிம்ஸிக்காதே என்று அநிஷ்ட நிவருத்திக்கு விதிக்கீற்று. ப்ரஹ்மமோ ஸித்தவஸ்துவாய் ப்ரவருத்தி நிவருத்திகட்டு விஷயமானதன்று. ஆகையால் அது புருஷார்த்தமாகாது. புருஷார்த்தங்களையே சொல்லும் சாஸ்த்ரம் அதைச் சொல்லாது. ஆக ப்ரஹ்மவிசாரத்தை சாஸ்த்ர வசனம் கொண்டு செய்ய முடியாது.

விதி: ப்ரஹ்மம் புருஷார்த்தமாகையால் சாஸ்த்ரம் அதைச் சொல்லக்கூடும். வேதாந்தம் பரமபுருஷனை எல்லையற்ற ஆனந்த ஸ்வரூபனாகச் சொல்லுகிறது. புத்ரஸ் தே ஜாத: (உனக்குப் பிள்ளை பிறந்தது) தவ ச்ருஹே நிதிரஸ்தி (உன் வீட்டில் புதையல் உள்ளது) என்று சொன்னால் ப்ரவருத்தி நிவருத்தியற்ற இந்த வாக்யங்களானவை பரமானந்தத்தை கொடுக்கிறதன்றோ. அதுபோல ப்ரவருத்தி நிவருத்தி விஷயமல்லாத வித்த வஸ்துக்களும் புருஷார்த்தமாகக் கூடும். ஆக புருஷார்த்தங்களையே சொல்லும் சாஸ்த்ரம் மிகச்சிறந்த புருஷார்த்தமானதும் ஆனந்தத்தைத் தருவதுமான ப்ரஹ்மத்தை அறிவிக்கக் கூடியதே. 'ப்ரஹ்மம் சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டது' என்று சென்ற ஸ்த்ரத்தில் ஸித்தாந்தம் செய்ததற்கு ஒரு குறையுமில்லை.

ஆக, இந்த முதல் நாலு அதீ₄கரணங்களில் ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத்தக்கதே என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டதாயிற்று.

முதல் பாதத்தில் 'ஜீவனோ அல்லது மூலப்ரக்ருதியோ ஜகத்காரண வஸ்து' என்று அஸ்பஷ்டதரமான (மிகத் தெளிவில்லாமலிருக்கும்) வாக்யங்களும், இரண்டாம் பாதத்தில் அஸ்பஷ்டமான (தெளிவில்லாதிருக்கும்) வாக்யங்களும், மூன்றாம் பாதத்தில் ஸ்பஷ்டமாய் ஜீவனையே ஜகத்காரணமாய்க் கறவுந்த வாக்யங்களும், நான்காம் பாதத்தில் ஸ்பஷ்டதரமாய் (மிகவும் ஸ்பஷ்டமாய்) ஜீவனையோ மூலப்ரக்ருதியையோ ஜகத்காரணமாய்க் கறவுந்த வாக்யங்களும் விசாரிக்கப்படுகின்றன.

ஸங்கல்பித்தது யார்?

1.1.5. *ஸஹத்யதீ₄கரணம்: ஸாமவேதத்தைச் சேர்ந்த ச₂ாந்தே₃ாக்ய உபநிஷத்தில் 'ஸதே₃வ ஸோம்ய! இது₃ மக்ர ஆஸீத்' (இவ்வுலகம் முதலில் ஸத்தாகவே இருந்தது) என்றாரு வாக்யமுள்ளது. இங்கு சொல்லப்படும் வித்யை 'ஸத் வித்யை' எனப்படும். இங்கு 'ஸத'

* கீழே ஒவ்வொரு அதீகரணத்திலும் ஒரு ஸ்த்ரமே இருப்பதால், ஸ்த்ரங்களும் அவற்றின் அர்த்தங்களும் காட்டப்பட்டன. மேலே, ஸ்த்ரங்கள் எழுதப்படாமல் அதீகரணங்களில் உள்ள ஸ்த்ரங்களில் விசாரிக்கப்படும் விஷய வாக்யங்கள், பூர்வபக்ஷி, ஸித்தாந்தங்கள் ஸங்க்ரஹமாக எழுதப்படுகிறது.

ஸப்தத்தாலே சொல்லப்படும் ஜகத்காரண வஸ்து ‘தத் ஜிகஷ்ட பஹாஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி’ என்று ஸங்கல்பித்ததாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளதால் அது பரப்ரஹ்மமாக இருக்கத்தக்கதேயல்லது அறிவற்ற (அசேதனமான) ப்ரதானமாக இருக்கத்தகாது.

பூர்வபகலம்: ஸங்க்யன் சொல்வதாவது - மகனான ஸ்வேதகேதுவுக்கும் பிதாவான உத்தாலகருக்கும் நடக்கும் ஸம்பாஷனையில், ‘ஜகத்காரணமான ‘ஸத்’தையறிந்தால் எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாகும்; மண்ணிலிருந்து குடம் உண்டாவதுபோல் ‘ஸத்’திலிருந்தே இவ்வுலகமெல்லாம் உண்டாகிறது’ என்று சொல்லப்படுவதால், முக்குணங்களையுடைய ப்ரக்ருதியே இந்த ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமாக இருக்கத்தகும். ப்ரஹ்மமோ சாஸ்த்ரம் ஒன்றாலேயே அறியப்படுவது; அநுமானத்தால் அறியப்படாதது என்கிறீர்கள். மேற்சொன்னபடி அநுமானத்தால் அறியப்படக்கூடிய மூலப்ரக்ருதியே (ப்ரதானமே) ஜகத்காரணமாக இருக்கத்தகும். மேலும், இதே ப்ரகரணத்தில் ‘தத் தேஜ ஜிகஷ்ட’ (அந்த அக்ஞி ஸங்கல்பித்தது) என்றவிடத்தில் நெருப்புக்கு ஸங்கல்பிக்க அறிவில்லையாகயால் ஸங்கல்பத்தை கெளனமாகக் (உபசார வாக்காகக்) கொள்ளுவது போல், இங்கும் ‘ஸத்’ ஸங்கல்பிப்பதை கெளனமாகக் கொள்ளலாம். ப்ரக்ருதியே ஜகத்காரணமென்னத் தட்டில்லை. மேலும், இவ்வுபநிஷத்தில் ‘ஸத்’தினின்று தேஜஸ், ஜலம், ப்ருத்வி என்ற அசேதனங்கள் உண்டாவதாகச் சொல்லப்படுவதால் இவை அசேதனமான மூலப்ரக்ருதியினின்று வந்ததாகக் கொள்வதே பொருத்தமாகும். மேலும், உலகெல்லாம் அசேதனமயமாய் இருப்பதால், ‘ஓரு அசேதனம் மூலகாரணம்’ என்றால்தான் பொருந்தும்.

ஸிதி: மூலப்ரக்ருதி அநுமானத்தால் ஊகிக்கப்படுகிறது என்பது தவறு. அநுமானத்துக்கு உதாரணம் மட்டும் போதாது. ஹேது இருக்கவேணும். அது இங்கு சொல்லப்படவில்லை. எதைக்கண்டால் சேதநா சேதனங்களான காரியங்களெல்லாம் கண்டதாகுமோ அத்தகையதைச் சொல்லவேணும். அது மூலப்ரக்ருதி ஆகாது. ‘ஸத்’ ஸங்கல்பிப்பதை கெளனமாகக் கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை. ப்ரதானம் ஸங்கல்பிக்க வொண்ணாதாகயால், இங்கு ‘ஸத்’ என்று ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்படுவது ப்ரஹ்மமே. இந்த ப்ரகரணத்திலேயே ‘ஜததாத்மயமிதும் ஸர்வம்’ (இவையெல்லாம் இந்த ‘ஸத்’தை ஆத்மாவாகக் கொண்டவை) என்று காட்டப்படுகிறது. ஸர்வாத்மாவான ப்ரஹ்மமே இங்கு சொல்லப்படுவது. அசேதனமான ப்ரக்ருதியன்று. மேலும், ‘ஸத்’தை உபாஸிப்பவனுக்கு மோகஷப்ராப்தி சொல்லியிருக்கையாலே இந்த ‘ஸத்’ மூலப்ரக்ருதியாக மாட்டாது. ப்ரக்ருதி மோகஷவிரோதி. மோகஷவிரோதியாயிருக்கை முதலான ஹேயத்வம் (தூழ்வு) இங்கு சொல்லப்படாமையால் ‘ஸத்’ ப்ரக்ருதியன்று. ஜகத்காரணமான ‘ஸத்’தையறிந்தால்

எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாகும் என்று ப்ரதீஜரை காண்பதால், அறிவற்ற ப்ரக்ருதிக்கு ப்ரதிஜ்ஞை ஒட்டாது. ஆக 'ஸத்' ப்ரக்ருதியாக மாட்டாது. எந்த வஸ்துவைச் சொல்லும் எந்த ஶப்தமும் பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லி நிற்கும். ஆக இங்கு 'ஸத்' என்று சொல்லப்படுவதும் ப்ரவும்மே.

மனிதன் தூங்கும்போது தனக்குக் காரணமான இந்த 'ஸத்'-இல் லயமடைவதாக (ஓடுங்குவதாக)ச் சொல்லுகையால், ப்ரக்ருதி ஜீவனுக்கு காரணமல்லவாகையால், 'ஸத்' எனப்படும் ஜகத்காரணம் மூலப்ரக்ருதியாக மாட்டாது. ஜகத்காரணத்வத்தைச் சொல்லும் உபநிஷத் வாக்யங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ஒன்றுகொன்று விரோதமில்லாதபடி பொருள் கொள்ளவேணும். புருஷஸீக்தம், முண்டகம், ஜதரேயம், மஹோபநிஷத் முதலான உபநிஷத்துக்களில் 'ஸர்வஜ்ஞனாயும், ஸர்வாத்மாவாயுமுள்ள நாராயணனே ஜகத்காரணன்' என்று சொல்லியுள்ளபடி 'ஸதேவ ஸோம்ய' எனும் வாக்யத்திற்கும் பொருள் கொள்ளவேணும். ஆக, இங்கும் பரமபுருஷனே காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறான். மூலப்ரக்ருதி காரணமாகச் சொல்லப்படவில்லை.

இந்த உபநிஷத்திலேயே 'ஏஏ ஆத்மா அபஹுதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விசோகோ விஜிக் த்ஸோபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்பः' எனுமிடத்தில் குணங்களையடைய நாராயணனுக்கே முழுச்சூ உபாஸ்யத்வம் ஒதப்பட்டிருக்கையாலே, அப்பெருமானுக்கே காரணத்வம் ஸித்திக்கையாலே ப்ரத₄ னம் இங்கு சொல்லப்படும் 'ஸத்' ஶப்தத்திற்கு வாச்யமாக வழியில்லை. இவ்வுபநிஷத்திலேயே எல்லா உலகும் பரமாத்மாவிடமிருந்தே உண்டாவதாகச் சொல்லுவதாலும் மூலப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமாகமாட்டாது. எல்லாமறிந்த பரமாத்மாவே ஜகத்காரணமாவான்.

ஆனந்தமயன் யார்?

1.1.6. ஆனந்தமயாதி₄ கரணம் - சென்ற அதிகரணத்தில் 'அசேதனமான மூலப்ரக்ருதிக்கு முக்யமான ஸங்கல்பம் கூடாதாகையாலே அது காரணமன்று' என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியானால் ஜீவனுக்கு ஸங்கல்பம் கூடுமே. அவன்தான் ஜகத்காரணமாயிருக்கக் கூடாதோ? எனும் ஆகேஷபம் இவ்வதிகரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

பூர்வ பகுதி: தைத்ரீய உபநிஷத் ஆனந்தவல்லியில் ஜகத்காரண வஸ்துவைப் பேசத்தொடங்கி அவனை ஆனந்தமயனாகப் படித்துள்ளது. 'தஸ்யை ஏ ஏவ ஸாரீ ஆத்மா' என்று அவ்வானந்தமயனுக்கு சரீ ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகிறது. ஆக, அவன்

ஜீவாத்மாவாகவே இருக்கவேண்டும். இப்ரகரணத்தில் ‘அந்நமயன்’ என்று அந்நத்தால் வளரும் சர்த்தைச் சொல்லி, அதை தரிக்கும் ப்ராணனை ‘அந்யோந்தர ஆத்மா ப்ராணமய’ என்று ப்ராணமயனாகச் சொல்லி, அதிலும் ஸூக்ஷ்மமான மனத்தையும், அதிலும் ஸூக்ஷ்மமான புத்தையையும் முறையே மநோமயன், விஜ்ஞானமயன் என்று சொல்லி, எல்லாவற்றிலும் ஸூக்ஷ்மனாய் அனைத்தையும் தரிக்கும் ஜீவாத்மாவையே ஆனந்தமயனாகச் சொல்லி முடிக்கிறது. இதனால் ஆனந்தமயன் என்பது ஜீவனே. மேலும் சேதனமாகையாலே இவன் ஸங்கல்பிப்பதாகச் சொல்வதும் பொருந்தும். ‘தத்தவம் அஸி ஸ்வேதகேதோ’ (சாந். 6.8.7) ‘ஸ்வேதகேதுவே! நீயே பரம்பொருளாகிறாய்’ போன்ற வேதவாக்யங்களும் பொருந்துகின்றன. ஆக, ஆனந்தமயனாக தைத்ரியவல்லியில் ஒதுப்படும் ஜகத்காரணன் ஜீவனே.

விதி: இப்ரகரணத்தில் அந்நமயன் என்று அந்நத்தால் வளரும் சர்த்தைச் சொல்லி, அதை தரிக்கும் பஞ்சப்ராணனை ப்ராணமயன் என்று சொல்லி, அதிலும் ஸூக்ஷ்மமானதொரு வஸ்துவை விஜ்ஞானமயன் என்கிறது. இது ஜீவனாகவேயிருக்கவேண்டும். அதிலும் ஸூக்ஷ்மனாய் அவனைத்தரிக்கும் பரமாத்மாவே ஆனந்தமயன் எனப்படுகிறான். இந்த ப்ரகரணத்தில் ஆனந்தமயனின் ஆனந்தம் நிருபாதிகம் என்றும் அவனது ஆனந்தம் எப்படிப்பட்டதென்று சொல்ல ஆரம்பித்து மனுஷ்யர்கள், கந்தவர்கள், பித்ருக்கள், தேவர்கள், இந்தரன், ப்ரஹஸ்பதி, ப்ரமன் என்பவர்களின் ஆனந்தம் முறையே மேன்மேல் நூறு மடங்காம் என்று சொல்லி அந்த ப்ரஹஸ்மாவின் ஆனந்தத்தைக் காட்டிலும் நூறு மடங்கு அதிகம் ப்ரஹஸ்மத்தினுடைய ஆனந்தம் என்று சொல்லி ‘யதோ வாசோ நிவார்த்தந்தே’ அதை மனதாலும் வாக்காலும் அளவிட்டுக் கூறவியலாது என்று சொல்லிற்று. இத்தகைய பேரானந்தத்தை உடையவன் துன்பத்தில் உழலும் ஜீவனாக முடியுமோ? பரமாத்மாவானவன் ஸகல சேதநாசேதனங்களையும் ஸர்வாக உடையவன் என்பதை ‘யஸ்ய ப்ருதி₂ ஸீ ஸர்வம் ..... யஸ்யாத்மா ஸர்வம்’ முதலான பல வேதவாக்யங்கள் சொல்கின்றன. ஆக ஆனந்தமயனான பரமாத்மாவுக்கு ஸர்வ ஸம்பந்தமும் பொருந்தும். சர்த்தைச் சொல்லும் ஸப்தங்கள் சர்வியையும் சொல்வதை லோக வேதங்களில் காண்கிறோமாகையால் ‘ஜீவேந ஆத்மநா’ (சாந். 6.3.2) ‘தத் தவமஸி’ (சாந். 6.8.7) முதலான விடங்களில் ஜீவனையும் பரமபுரஷ்ணையும் ஒரே வேற்றுமையில் படித்திருப்பது ஒட்டும். ‘ஸர்வம் க₂ ஸ்வித₃ம் ப₃ரஹ்ம தஜ்ஜலாந்’ ப₃ரஹஸ்மத்திடம் தோன்றியும், வாழ்ந்தும், மறைந்தும் போவதால் எல்லா வஸ்துக்களுமே ப்ரஹஸ்மத்தான்) முதலான வேதவாக்யங்கள் சேதநாசேதனங்களையும் ப்ரஹஸ்மத்தையும் ஒன்றெனப்படிப்பதற்கு காரணம் சர்வ-சர்வி ப₄ாவமேயாழிய ஸ்வர்ணப ஜக்யமன்று எனக்காட்டின. ஆக இங்கு ஆனந்தமயனாகச் சொல்லப்படுவன் பரமாத்மாவே.

மற்றொரு ஆசேஷபம்: ‘ஸாவர்ணமயம்’ என்றால் விகாரமடைந்துள்ள ஸாவர்ணம் என்பதுபோல், அந்நமயன் என்றால் அந்நத்தின் விகாரமான சர்ம் சொல்லப்படுவதுபோல், இங்கு ஆனந்தமயன் என்பதற்கு ஆனந்தத்தின் விகாரம் என்று பொருள் கொள்ளலாம். பரமாத்மாவோ விகாரமற்றவனாகையால் இங்கு ஆனந்தமயனாகக் கூறப்படுவன் ஜீவனே. இதற்கு பதில்: இப்ரகரண தொடக்கத்தில் அந்நமய ஶப்தத்தில் விகாரப் பொருளைக் காட்டினாலும், அடுத்துள்ள ப்ராணமய மநோமய ஶப்தங்களில் அப்பொருளைக் காட்டவில்லை. அடுத்துள்ள விஜ்ஞானமய ஶப்தம், உப்புமயம் என்றால் உப்பு அதிகம் என்பது போல், ஜ்ஞானத்தை அதிகமாகவுடைய ஜீவனைக் குறிக்கிறதாகையால் ‘ப்ராசர்யம்’ (ஆதீக்கம்) எனும் பொருளில் வந்துள்ளது. ஆனந்தமய பதத்திலும் இவ்வாதிக்யப் பொருளைக் கொள்வதேதகும். ‘யதோ வாசோ நிவர்த்யந்தே’ என்று அளவற்ற ஆனந்தமுடையவனாக ஒதப்படும் ஆனந்தமயன் விழியத்தில் ‘ஆனந்த விகாரன்’ என்று பொருள் கொள்வது உசிதமன்று. ஆக ஆனந்தமயனாகக் கூறப்படுவன் பரமாத்மாவே.

‘ஏஷ ஹ்யேவானந்த_३ யாதி’ என்று பரமாத்மா ஜீவாத்மாவிற்கு ஆனந்தமளிக்கிறான்; ஜீவாத்மாவின் ஆனந்தத்திற்கு காரணமாகிறான் என்பதால் ஜீவாத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவே ஆனந்தமயனாவான். ‘ஸத்யம் ஜ்ஞாந மநந்தம் ப்_३ரஹ்ம’ என்று மந்திரவர்ணத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்_३ரஹ்மமே ஆனந்தமயனாக இப்ரகரணத்தில் ஒதப்படுகிறது. ‘ப்_३ரஹ்மவித_३ாப்நோதி பரம்’ (தை.ஆ. १) (ப்ரஹ்மத்தையறிந்தவன் மேலான பலனாகிற ப்ரஹ்மத்தைப் பெறுகிறான்) என்று ஜீவனுக்கு ப்ராப்யமாக இந்த ப்ரஹ்மம் ஒதப்படுகையால் ஆனந்தமயன் ஜீவனிலும் வேறுபட்ட ப்ரஹ்மமே.

மேலும், பத்து_४ ஜீவாத்மாவை விட அதீக ஆனந்தமுடைய முக்களும் ஆனந்தமய ஶப்தத்திற்கு பொருள் ஆகான். ‘ஸோஃ நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்_३ரஹ்மணா விபஸ்சிதேதி’. இங்கு ‘விபஸ்சித்’ என்பதற்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமான ‘ஸர்வஜ்ஞத்வம்’ பொருள். இத்தகைய அறிவுடைய ப்ரஹ்மத்தோடு கூட முக்தஜீவன் எல்லா காமங்களையும் (விருப்பங்களையும்) அடைகிறான் என்றது. ‘ப்_३ஹாஸ்யாம் ப்ரஜாயேய’ (தை.ஆ. ६) ‘நானே தேவர் முதலான பலவாக ஆகக்கடவேன்’ எனும் ஸங்கல்பம் விபஸ்சித்தான் ப்ரஹ்மத்தின் பேரறிவில் அடங்கியதென்று இந்த உபநிஷத்திலேயே மேலே சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஜகத்வ்யாபார ஸங்கல்பம் முக்களுக்கு கிடையாதாகையால், ‘விபஸ்சித்’தாக ஒதப்படும் ஆனந்தமயன் முக்களாகவும் இருக்க முடியாது.

தஸ்மாத்_३ வா ஏதஸ்மாத்_३ விஜ்ஞாந மயாத் | அந்யோந்தர ஆத்மாநந்த_३மய: || (தெ.ஆ.5) என்று விஜ்ஞானமயனான ஜீவனைக்காட்டிலும் ஆனந்தமயன் வேறென்று சொல்லுகையாலும், ஆனந்தமயன் ஜீவனிலும் வேறானவனே. ஒரு பானையைச் செய்வதற்கும் ஜீவனுக்கு சரீர இந்திரியங்கள் தேவைப்படுகிறது. உலகை ‘ஸோகாமயத புஹாஸ்யாம்’ என்று ப்ரக்ருதியின் ஸஹாயமின்றி வெறும் ஸங்கல்பத்தாலேயே ஸ்ரஷ்டிக்கும் ஆனந்தமயன் ஜீவனாயிருக்க முடியாது. ‘ரஸோவை ஸ: | ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த_४ வாராநந்தீப_४ வதி’ (தெ.ஆ. 7.1) ஆனந்தமயனான பரமாத்மாவை அடைந்து விஜ்ஞானமயன் என்று சொல்லப்படும் ஜீவாத்மா ஆனந்தத்தைப் பெறுகிறான் என்கையாலே, அடைவன் ஜீவாத்மா, அடையப்படுவன் பரமாத்மா. இக்காரணங்களாலே தெத்ரியத்தில் ஓதப்பட்ட ஆனந்தமயன் ஜீவாத்மாவல்ல பரமாத்மாவே என்று நிருபிக்கப்பட்டது.

ஆதித்ய புருஷன் யார்?

1.1.7. அந்தாதீ_४கரணம் - பொதுவாக, ஜீவர்கள் ஜகத்காரணமாக முடியாது என்று ஆனந்தமயாதிகரணத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஸாமாந்ய ஜீவர்களுக்கு ஜகத்காரணத்வ பெருமை கூடாதாயினும், விசேஷ ஶக்தியுள்ள ஆதித்யபுருஷன், அக்ஷிபுருஷன் ஆகிய ஜீவர்களுக்கு அப்பெருமை கூடுமோ என்று சங்கித்து அந்த ஶங்கை நீக்கப்படுகிறது இவ்வதிகரணத்தில்.

சாந்தோக்யத்தில் அந்தராதித்ய வித்யை பேசப்படும் ப்ரகரணத்தில், ‘ய ஏஃரோந்தராதித்யே ஹரிரண்மய: புருஷோ த்_३ருஸ்யதே, ஹரிரண்யஸ்மஸ்ரூர் ஹரிரண்யகேஸ ஆப்ரணக_२த் ஸர்வ ஏவ ஸாவரண: | தஸ்ய யத_२ கப்யாஸம் புண்ட_३ரீகமேவமக்ஷிணி’ (ஆதித்யனுக்குள் யாவனொரு பொன்மயனான புருஷனிருக்கிறானோ, அவனுக்கு பொன்மயமான மீசையும் பொன்மயமான கேசங்களும், நகம் முதல் யாவுமே பொன்மயமாயிருக்கின்றன; அவனுக்கு சூரியனால் மலர்ந்த தாமரை போன்ற இரு கண்கள் உள்) என்றும், ‘ய ஏஃரோந்தரக்ஷிணி புருஷோ த்_३ருஸ்யதே ..... தஸ்யைதஸ்ய ததே_३வ ரூபம் யத_३முஷ்ய ரூபம்’ (கண்ணினுள் யாவனொரு புருஷன் காணப்படுகிறானோ, அவனுக்கு ஆதித்யபுருஷனுக்குள்ளது போலவே உருவமுள்ளது) என்றும் ஆதித்யனிலும் கண்ணினுள்ளும் இருப்பவனாக ஒரு புருஷனைப் படித்தது. இந்த சக்தி மிகுந்த புருஷன் ஜீவனே; சரீரம் உள்ளதாகச் சொல்லப்படுகையால், சரீரம் ஜீவர்களுக்கே உள்ளதொன்றாகையால் இவன் ஜீவனேயாக வேணும். சீறந்த புண்ய விசேஷத்தினால் விசேஷ ஶக்தியடையவனாகையால் ஜகத்ஸ்ரஷ்டி செய்வதும் பொருந்தும் என்பது பூர்வமாகும்.

எித்: இப்பூர்வபகலம் சரியன்று. ஆதித்ய மண்டலத்திலும் கண்ணினுள்ளும் இருப்பவன் பரமாத்மாவேவயாழிய ஜீவன்று. இவ்வபநிஷத்திலேயே ‘இவ்வாதித்ய புருஷன் எல்லாப்பாபங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன்’, ‘அவனுக்கு ருக்வேதமும் ஸாமவேதமும் பாடகர்கள்’, ‘அகஷிபுருஷனான அவனே ருக்ஸாம யஜார் வேதமாவான்; ப்ரஹ்மமாவான்’ என்று சூர்ய மண்டலத்திலும் கண்ணினுள்ளுமிருக்கும் இப்புருஷனுக்கு பாபமற்றிருக்கை, வேத_३ கீதனாயிருக்கை, ப்ரஹ்மமாயிருக்கை முதலான பரமாத்மாவுக்கே உரியகுணங்கள் படிக்கப்படுகையால் இவன் பரமாத்மாவேயாவான்; ஜீவன்று. சர்வமென்பது வினைப்பயனாகவே வருவது என்று பூர்வபகலி நினைக்கிறான். அது தவறு. பரமாத்மா சர்வ பரிக்ரஹம் பண்ணுவது ஸத்யஸங்கல்பனான தன்னுடைய இச்சையினாலேயாகையால் அது குறையன்று. ‘ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்’ (ப்ரக்ருதிக்குமேல் சூர்யன் போன்ற ஒளியுடையவனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் மஹாபுருஷனே), ‘நீலதோயத_३ மத்_४ யஸ்த_२ வித_३ யுல்லேகே_१ வ ப_४ ஸ்வரா’ (நீலமேகம் உட்கொண்ட மின்னல்கொடி போல் ஒளிவிடுவது), ‘புருஷமக்ருஷண பிங்க_३ ளம்’ (கறுப்பும் மஞ்சளும் கலந்த நிறமுள்ள புருஷன்) என்று புண்யபாப வசத்தால் வரும் சர்வமன்றிக்கே அப்ராக்ருதமான தீருமேனியை உடையவன் என்று புருஷஸக்த தைத்ரீயங்களில் ஒத்பபடுவதால் அகஷ்ய ஆதித்யமண்டலவர்த்தியான புருஷன் பரமாத்மாவேயாவன்.

‘ய ஆதித்யே திஷ்ட_२ந் ஆதித்யாந்தர:’ (எவன் ஆதித்யனில் நிற்கிறானோ ..... ஆதித்யனை உள்நுழைந்து நியமிக்கிறானோ) என்று ப்ரஹ்மதாரண்யகத்திலும், ‘யோட்கஷரமந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்யாகஷரம் ஶரீரம் யமகஷரம் ந வேத ..... ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராத்மாட்பஹதபாப்மா தீ_३ வயோ தே_१ வ ஏகோ நாராயண:’ (எவன் அகஷரம் எனப்படும் ஜீவனோடு கலந்த அசேதனக்கினுள் ஸஞ்சரிக்கிறானோ, எவனுக்கு அவ்வகையாலே எவனை அவ்வகையாக அறியாதோ அவனே எல்லா பூதங்கட்கும் அந்தர்யாமியாய், பாபமற்றவனாய் பரமபத்திலிருக்கும் ஒப்பற்றவனான நாராயணன் எனும் தேவன்) என்று ஸாபால உபநிஷத்திலும் ஜீவர்களைக் காட்டிலும் இவனுக்கு பேதுத்ததைச் சொல்லுகையாலே இவன் ஜீவனிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவேயாவான். சிறந்த புண்ய விசேஷத்தினால் விசேஷ ஶக்தியுடைய வேறு எந்த ஜீவனுமன்று என்றதாயிற்று.

ஆகாஶம், வாயு, அக்னி இவை ஜகத்காரணமாகுமா?

மூன்று அதீகரணங்களில் முறையே பஞ்ச பூதங்களில் முதலாவதான ஆகாஶம் ஜகத்காரணம் எனும் பக்ஷமும், ஆகாஶாத் வாயு: (தை.ஆ.) என்கிறபடி ஆகாஶத்திலிருந்து

தோன்றுவதாய் இரண்டாவது பூதமான வாயுவை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லும் பக்ஷமும், 'வாயோரக்ஞி' (தெ.ஆ.) என்கிறபடி வாயுவிலிருந்து தோன்றுவதாய் மூன்றாவது பூதமான அக்ஞியை ஜகத்காரணமாகக் கூறும் பக்ஷமும் தள்ளப்படுகிறது.

1.1.8. ஆகாஸாதி₄ கரணம் - சாந்தோக்யத்தில், 'ஆகாஸத்திலிருந்தே எல்லா ப்ராணிகளும் பிறக்கின்றன; அங்கே அழிகின்றன' என்று ஆகாஸம் என்ற பெயராலே காரணத்தை ஒதியிருக்கிறது. பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான ஆகாசம்தானே ஆகாஸ பதத்திற்கு ப்ரஸித்தமான பொருள்! 'ஸத்' முதலான ஸாமான்ய ஶப்தங்களால் சொல்லும்போது ஜகத்காரணம் யாதென்று விளங்கவில்லை. இங்கு ஆகாஸம் என்று விசேஷத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதால் ப்ரஸித்தமான ஆகாஸமே ஜகத்காரணமென்று தெரிகிறது என்று பூர்வபகலம்.

விதி: 'ஆகாஸத்திலிருந்தே எல்லா பூதங்களும் உண்டாகின்றன; ..... ஆகாஸமே இவற்றைக் காப்பிலும் பெரியது; ஆகாஸமே இவற்றுக்கு மேலான கதியாயிருப்பது' என்று பரமாத்மாவுக்கே உரிய அடையாளங்கள் படிக்கப்பட்டிருப்பதால் இவ்வாகாஸம் ப்ரஸித்த பூத ஆகாஸத்தினின்று வேறுபட்ட பரமாத்மாவேயாக வேணும். ஜதரேயத்தில், 'ஆத்மா வா இதுமக்ஞ ஆஸீத்' (இவ்வகம் ஆத்மாவாகவே முதலில் இருந்தது) என்ற வாக்யமுளது. கைத்ரீய ஆனந்தவல்லியில் 'ஆத்மந: ஆகாஸ: ஸம்பூத:' (ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாஸம் உண்டாயிற்று) என்றுள்ளது. மஹோபாநிஷத்தில் 'ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஶாந:' (நாராயணன் ஒருவனே முதலில் இருந்தான்; ப்ரமனுமில்லை; சிவனுமில்லை) என்றுள்ளது. இப்படி வேதவாக்யங்கள் ஸாமாந்ய விஶேஷ ந்யாயத்தாலே பரமசேதநனான நாராயணனே ஜகத்காரணமாயிருப்பவன் என்று காட்டுகின்றன. ஆக அசேதனமான பூத ஆகாஸம் காரணமாக முடியாது. 'ஆஸமந்தாத் காஸதே - இதி ஆகாஸ:' (எங்கும் ப்ரகாசிக்கிறானாகையாலே ஆகாஸம் எனப்படுகிறான்) என்கிற வ்யதிபத்தியின்படி ஆகாஸ ஶப்தம் பரமாத்மாவையே குறிக்கும்.

1.1.9. ப்ராணாதி₄ கரணம் - சாந்தோக்யத்தில், 'எல்லா பூதங்களும் ப்ராணிலேயே லயிக்கின்றன; ப்ராணனிலிருந்து வெளிக்கிளம்புகின்றன' எனும் வாக்யம் காணப்படுகிறது. இங்கு ப்ராணன் எனப்படுவது ஜீவராசிகள் வாழ அவச்யமான ப்ராணவாயுவே என்று பூர்வபகலம்.

விதி: எல்லா பூதங்களும் லயமடையும் ஸ்தானமாயிருக்கை, உத்பத்தி ஸ்தானமாயிருக்கை முதலான தன்மைகள் சொல்லப்படுவதால், இத்தன்மைகள்

பரமாத்மாவுக்கே பொருந்தும். ப்ராணவாயுவுக்குப் பொருந்தாது. மற்ற வேத வாக்கியங்களில் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்படும் பரமாத்மாவே இங்கு ‘ப்ராணன்’ எனப்படுகிறான் என்று கொள்ள வேண்டும். ஜீவ சர்வத்துக்குத்தான் ப்ராணன் வேண்டியுள்ளதே தவிர ஜீவ ஸ்வருபத்துக்கண்று. மேலும் கல், கட்டை முதலான ஜீவ சர்வங்கள் ப்ராணனால் வாழ்வதாகவோ செயல்புரிவதாகவோ காண்பதில்லை. ஆக, ஜகத்காரணமாக ஒத்ப்படும் ப்ராணன் ப்ரஹ்மமே; வாயுவன்று.

1.1.10. ஜ்யோதிரதி₄ கரணம் - சாந்தோக்யத்தில், காயத்ரீ வித்யா ப்ரகரணத்தில் ‘அத₂ யத₃த: பரோதீ₃ வோ ஜ்யோதீர் தீ₃ப்யதே’ என்று தொடங்கும் வாக்கியம் ஒப்பற்ற ஒளியையுடையதாக ஒத்ப்படும் தேஜஸ்ஸை மனிதனுடைய வயிற்றிலுள்ள ஜாட₂ராக்₃னியோடு ஒன்றென ஒதுக்கிறது. ‘பரஞ்ஜ்யோதீர் உபஸம்பது₃ய’ (சாந் 8.3.4) ‘பரஞ்சோதீயை அடைந்து’ என்றும் ‘தஸ்ய ப₄ாஸா ஸர்வமிது₃ம் விப₄ாதி’ (முண்ட 2.2.1) ‘அப்பரஞ்சோதீயின் ஒளியினாலே எல்லாச் சோதிகளும் ஒளிவிடுகின்றன’ என்றுமுள்ள வாக்கியங்களில் அக்னி முதலிய தேஜஸ்ஸைக்களில் ஒன்றே ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறதாகையால், இங்கும் ‘பரோதீவோ ஜ்யோதி:’ என்றவிடத்து சோதியாகச் சொல்லப்படுவது பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான அக்னியோயாக வேண்டும் என்று பூர்வபாஸம்.

வித: முன்னர் ‘பாதோஸ்ய விஶ்வா பூதாநி தரிபாது₃ஸ்யாம்ருதம் தீ₃வி’ என்று எல்லா பூதங்களும் பரமபுருஷனுக்கு கால் பங்காகும். மூன்று பங்குகள் தீ₃யுலோகத்தில் உள்ளன என்று கூறிற்று. அக்னி முதலான தேஜஸ்ஸை கால்பங்கு ஆகமாட்டா. ‘அத₂ யத₃த:’ என்பது ‘பரமபுருஷனே ஜ்யோதிஸ் என்ற சொல்லால் கூறப்படுகிறான்’ என்று உணர்த்துகிறது. ஆகவே ஜ்யோதிஸ் என்ற சொல்லுக்கு பரமபுருஷனே பொருளாவான். அவனையும் ஜாடராக்னியையும் ஒன்றெனக் கூறியதால், பரமனை ‘ஜாடராக்னியை சர்வமாக’ உடையவனாக உபாஸநை செய்யவேணும் என்றதாகும்.

இப்பிரகரணத்தில், ப₂லாந்தரத்தை பெறுதற்காக அவனை காயத்ரீசந்தஸ் ரூபமாக த்யானம் செய்யவேணும் என்றவிடத்தில் பரமபுருஷனே கூறப்படுகிறான். இங்கு ஒரு ஆகோஸம்: முன்வாக்யத்தில் ‘காயத்ரீவா இதகும் ஸர்வம்’ என்று கூறி, பின்பு ‘பாதோஸ்ய விஶ்வா பூதாநி’ என்றதால் இவ்வாக்கியத்தில் காயத்ரியே விஷயமாகும் என்று பூர்வபாஸம்.

வித: காயத்ரீயின் ஒரு பாதம் எல்லா பூதங்களுமாகாது. மூன்று பாதங்களையுடைய காயத்ரீ ச₂ந்த₃ஸ்ஸை ‘ஸைஷா சதுஷ்பதா’ – பூதம், ப்ருதீவீ, சர்வம், ஹ்ருதயம் ஆகிய நான்கு

பாதங்களை உடையதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. காயத்ரியைப் போன்று நான்கு கால்களை உடையவன் பரமபுருஷன் என்பதை உணர்த்தவே காயத்ரீ என்ற சொல்லால் பரமபுருஷன் சொல்லப்படுகிறான். காயத்ரீ ரூபமாக எம்பெருமானை த்யானம் செய்யவேணும் என்றதாகிறது.

மேலும் ஒரு பூர்வகாலம்: முன் மந்திரத்தில் ‘தீ₃வி’ (தீ₃யுலோகத்தில்) என்று ப்ரஹ்மம் தீ₃யுலோகத்திலுள்ளதாகப் படிக்கப்படுகிறது. பின் மந்திரத்தில் ‘தீ₃வ: பர:’ (தீ₃யுலோகத்திற்கு மேல்) என்று தேஜஸ் அந்த லோகத்திற்கு மேல் உள்ளதாகப் படிக்கப்படுகிறது. முன் மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மமே பின் மந்திரத்திலும் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ள முடியாது. ஆக, பின் மந்திரத்தில் சொல்லப்படுவது பூதங்களில் ஒன்றான சோதியேயாக வேணும்.

விதி: இவ்விருவிடத்திலும் பொருளில் வேறுபாடு இல்லாமையால் விரோதமில்லை, ‘மரத்தீன் நுனியில் கழுகு’ என்றாலும் ‘மரநுனிக்கப்பால் கழுகு’ என்றாலும் தாத்பர்ய பேதுமில்லை. ஆக, பின் மந்திரத்தில் சொன்ன பரஞ்சோதியும் முன் மந்திரத்தில் சொன்ன பரமபுருஷனே யாவான். ஆக, ‘பரோ தீ₃வோ ஜ்யோதி:’ என்று படிக்கப்பட்ட பரஞ்சோதி ‘நாராயண பரோஜ்யோதி:’ (தை.நா.1) எனப்படும் நாராயணனே யாவான்.

இந்தரன் ஜகத்காரணமா?

1.1.11 **இந்த₃ ப்ராணாதீ₄ கரணம்** - முன் அதிகரணங்களில் ஆதித்யன், அக்னி முதலான சோதிகளுக்கு காரணத்வம் இல்லை என்று சொல்லப்பட்டது. இதில் ஆதித்யாதீகளுக்கு தலைவனான இந்தரன் ஜகத்காரணன் எனும் பகலும் தள்ளப்படுகிறது.

கௌவீதகி உபநிஷத்தில் ப்ரதர்த்தந வித்யா ப்ரகரணத்தில் ஒரு கதை: ப்ரதர்த்தனன் என்பவன், ‘மனுஷ்யனுக்கு மோகேஷாபாயமாக எது மிகவும் ஹிதமானதோ அதை எனக்குச் சொல்லவேணும்’ என்று இந்தரனைக் கேட்க, இந்தரன் கூறினான்: ‘ஜ்ஞானாருபமான ஆத்மாவாயிருக்கும் நானே ப்ராணனாகவுமிருக்கிறேன். இப்படி ப்ராணனாயிருக்கும் என்னை ஆயுஸ்ஸாகவும் அம்ருதமாகவும் உபாஸிப்பாய்’ என்று. இப்பகரணத்தில் இந்தரன் ‘நான் வருத்ராஸாரனைக் கொன்றேன்’ முதலான அடையாளங்களும் படிக்கப்படுகின்றன. ஆக இந்தரன் எனும் ஜீவனின் உபாஸனமே மோகஷஸாத்₄ னம் என்றதாயிற்று. ஆக இந்தரனே ஜகத்காரணமாவான் என்று பூர்வகாலம்.

விதி: இது தவறு. இங்கு இந்தரன் என்றும் ப்ராணன் என்றும் கூறப்படுவது இந்தரன் எனும் ஜீவ ஸ்வரூபமன்று. ஜீவனான இந்தரனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும் ப்ரஹ்மமே அந்த ஶப்தங்களால் சொல்லப்படுவன். ‘ஸ ஏஷ ப்ராண ஏவ ப்ரஜஞாத்மா

ஆனந்தோஜரோம்ருதः’ ப்ராணன் எனப்படும் அந்த ஸர்வஜ்ஞனான ஆத்மா ஆனந்தமாகவும், நரையற்றவனாகவும், மரணமற்றவனாகவும் இருப்பவன்) என்று ப்ரஹ்மத்திற்கே அஜர ஸ்வரூபமும் அம்ருத ஸ்வரூபமும் உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. ‘ரத சக்கரத்தின் ஆரங்கள்போல் சேதநாசேதனங்கள் ப்ராணன் எனப்படும் பரமாத்மாவிடம் கோர்க்கப்பட்டுள்ளன. ப்ராணனுக்கு ஆதாரம் பரமாத்மா; இவன் நம்மை மேலுலகங்களுக்கு கொண்டு செல்ல விரும்புகிறான்; நற்செயல்களைச் செய்விக்கிறான்’ என்றும் ஒதப்பட்டுள்ளது. முதலும் முடிவும் உள்ளவனாக சாஸ்த்ரங்களில் ஒதப்படும் இந்தரனுக்கு இவை ஒட்டாது. ஆக இங்கு இந்தர ப்ராண ஶப்தங்களால் சொல்லப்படுவன் ‘ஸேந்தரः’ (தை.நா.11) என்று இந்தரனுக்கும் அந்தர்யாமியாய், இந்தரன் என்றே கூறப்படும் நாராயணனேயாவான்.

‘தமேவம் வித₃வாந் அம்ருத இஹப₄வதி, நாந்ய: பந்த₂ அயநாய வித₃யதே’ என்று பரமாத்ம உபாஸனத்திற்கே மோகேஷாபாயத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கயாலே, இந்தரன் ‘மாம் உபாஸ்வ’ என்றது ‘என்னை சரீரமாகக் கொண்ட பரமாத்மாவை உபாஸிக்கக் கடவை’ என்றதாகவே பொருள்தேறும். சரீத்தைச் சொல்லும் ஶப்தங்கள் சரீரியளவும் செல்லும் என்பதை அறிந்தே ‘மாம் உபாஸ்வ’ என்றான். வாமதேவர் முதலான ஜீவர்களும் இவ்வண்ணம் தம்மைக் குறிக்கும் ஶப்தங்களாலே பரமாத்மாவைப் பேசியுள்ளனர். வாமதேவர் ‘அஹம் மநுரப₄வம் ஸர்யஸ்சாஹம்’ (ப்ருஹ 3.4.10) ‘நானே மநுவாகவும் ஸர்யனாகவும் ஆனேன்’ என்றார். ருதரனும் ‘அஹமேக: ப்ரதமமாஸம்’ (அதர்வசிரஸ்) (நான் ஒருவனே முதலில் இருந்தேன்) என்றான். ப்ரஹ்லாதனும் ‘மத்த: ஸர்வ மஹம் ஸர்வம் மயி ஸர்வம் ஸநாதனே’ (வி.பு. 1.19.89) ‘நானே எல்லாம். என்னிடத்திலேயே எல்லாம் இயங்குகின்றன’ என்றான்.

இந்த ப்ரகரணத்தில் மூன்று விதமான ப்ரஹ்மோபாஸனம் விதி₄க்கப்படுகிறது. ஸர்வஜகத் காரணமான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை நேரே அநுஸந்திப்பது முதல்வகை. ஜீவ ஸ்வரூபத்துக்கு அந்தர்யாமியாக அநுஸந்திப்பது இரண்டாவது வகை. அசேதனத்துக்கு அந்தர்யாமியாக அநுஸந்திப்பது மூன்றாவது வகை. இந்த மூன்று வகையான உபாஸனங்களை உபதேசி ப்பதற்காகவே இந்த ப்ரகரணத்தில் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை நேரே சொல்லும் ‘ஆநந்தோஜரோம்ருத’ எனும் பதங்களையும், ஜீவனான இந்தரனுக்கு அந்தர்யாமியாகப் பரமாத்மாவைச் சொல்லும் இந்தர பத₃த்தையும், அசேதனமான ப்ராணனுக்கு அந்தர்யாமியாகப் பரமாத்மாவைச் சொல்லும் ப்ராணபதத்தையும் ப்ரயோகித்துள்ளது. ‘ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம’, ‘ஆனந்தோஜரோம்ரஹ்ம’ முதலானவை ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபோபாஸநம். ‘தத் ஸ்ரஷ்டவா | ததே₃வாநு ப்ராவிஶத் | தத₃நு ப்ரவிஶ்ய | ஸச்ச த்யச்சா பு₄வத் | நிருக்தஞ்சா

நிருக்தஞ்ச | நிலயநஞ்சா நிலயநஞ்ச விஜ்ஞாநஞ்சா விஜ்யாநஞ்ச | ஸத்யஞ்சா-ந்ருதஞ்ச ஸத்யமப₄ வத் || (தெ.ஆந) என்பதில் ‘ஸச்ச’ என்று ஜீவனை சர்ரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மோபாஸனமும், ‘தயச்ச’ என்று அசேதனத்தை சர்ரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மோபாஸனமும் கூறப்பட்டன. இவ்வாறு இந்தரன் முன்றுபடியான ப்ரஹ்மோபாஸனத்தைச் சொல்ல விரும்பியதால், ‘நான் வந்தராஸாரனைக் கொன்றேன்’ என்று தன் பெருமையைக் கூறுவதும், தான் அநுஷ்டிக்கிற ஒரு ப்ரஹ்ம வித்யையின் பயனுரைத்துபடி என்று கொள்வது.

ஆகையால் இங்கு கூறப்படும் இந்தர ப்ராண ஶப்த₃ வாச்யன் பரமாத்மாவோவான். இவ்வதிகரணத்தில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது - இந்தரன் முதலான ஜீவர்களுக்கோ, ப்ரக்ருதி முதலான அசேதனப் பொருள்களுக்கோ சில வேதவாக்கியங்களில் பரமாத்மாவுக்கே உரிய தர்மங்கள் சொல்லப்பட்டாலும் அல்லது அவற்றைப் பரமாத்மாவோடு ஒரே வேற்றுமையில் படித்தாலும், அந்த வாக்யங்களில் அந்த சேதநாசேதனங்களுக்கு அந்தராத்மாவாகப் பரமாத்மாவின் உபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறது என்பதேயாம்.

முதல் பாதத்தின் சுருக்கம்: ஸித்தமான பகவானைப் பற்றி வேதவாக்யங்களால் அறிந்து கொள்ள இயலும். வேதவாக்யங்கள் இவனது லக்ஷணத்தை உரைப்பன. இவ்விரையுத்தில் சாஸ்த்ரம் தக்க சான்றாகும். பரம புருஷார்த்தமாகிய பகவானைப் பற்றி சாஸ்த்ரங்கள் அறிவிக்கக் கூடும்.

ஸத் வித்யையில் சொல்லப்படும் பகவான் உலகுக்கு காரணமானவன்; மூலப்ரக்ருதியன்று. இவனே ஆனந்தமயன்; ஜீவன் அல்லன். ஸர்யனிலும் கண்ணிலும் இருப்பதாகக் கூறப்படுவன் இந்த பகவானே. ஆகாஸம், ப்ராணன், சோதி இவை ஜகத்காரணமல்ல. இந்தரன் ஜகத்காரணனன்று. ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம்.

முதல் அத்யாயம் - இரண்டாம் பாதம்

இதில் தெளிவில்லாத ஜீவாதி விர்கங்களையுடைய வாக்கியங்கள் விசாரிக்கப்படுகின்றன. இரண்டு முதல் நான்கு பாதங்கள் முடிய ப்ரஹ்மம் தவிர்ந்த மற்ற வஸ்துக்களில் ஜகத்காரணத்வம் உண்டென்னும் வாதம் தவிர்க்கப்படுகிறது.

அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே

1.2.1. ஸர்வத்ர ப்ரஸித்தி யதி கரணம் - சாந்தோக்யத்தில் சாண்டில்ய வித்யையில் முதலடியான 'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம' (3.14.) 'இது அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே' எனும் வாக்கியத்தில், எல்லாப் பொருள்களோடும் ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்பட்ட வஸ்து பரப்ரஹ்மமே என்கிறது.

பூர்வபக்ஷம்: 'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாந்தி ஶாந்த உபாஸீத' ('இது எல்லாம் ப்ரஹ்மமே; அதனால் இவை தோன்றி வாழ்ந்து மறைகையால்' என்று ஶாந்தி உடையவனாய் உபாஸிக்கக் கடவன்) என்பதில் எல்லாமாயிருப்பதாகச் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மம் ஜீவனாகவேயிருக்க முடியும். ஜீவனே கர்ம ஸம்பந்தத்தால் ப்ரமன் முதல் புல்லீராக ஆக முடியும். தோழங்களால் தொடப்படாத ப்ரஹ்மம் தோழங்களுக்கிருப்பிடமான எல்லாப் பொருளுமாக முடியாது. சாஸ்த்ரங்களில் சிலவிடங்களில் ஜீவாத்மாவை ப்ரஹ்ம ஶப்தத்தால் சொல்வதைக் காண்கிறோம். கர்மமாடியாகவே தோன்றி வாழ்ந்து மறைகையால் 'தஜ்ஜலாந்' என்று சொல்லப்பட்ட காரணமும் பொருந்துகையால், இவ்வாக்யத்தில் சொல்லப்படுவன் ஜீவனே.

வித: இப்பூர்வபக்ஷம் சரியன்று. இவ்வாக்யத்தில் ஓதப்படும் ப்ரஹ்மம் பரமபுரஷ்ணேயன்றி ஜீவனன்று. உலகனைத்தையும் படைத்தளித்தழிப்பதாக 'யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே' போன்ற மற்ற வேதவாக்கியங்களில் ஸப்ரஸித்தமான பரப்ரஹ்மமே இங்கு எல்லாமாக ஓதப்படுகிறது என்பது 'கவு' (அல்லவா) எனும் பதத்தால் உணர்த்தப்படுகிறது. உலகின் ஸருஷ்டி ஸ்திதி லயங்களுக்கு காரணம் ஜீவனுடைய கர்மங்களாகையாலே,

---

'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாந்' இத்யாதியாலே சாண்டில்ய வித்யை சொல்லப்படுகிறது. தஜ்ஜலாந் இதும் ஸர்வம் ப்ரஹ்மகவு - என்று அந்வயம். தச் ஶப்தார்த்தம் ப்ரஹ்மம். தஜ்ஜம், தல்லம், ததந் என்று கொள்வது. தஜ்ஜம் - அந்த ப்ரஹ்மத்திலிருந்து உண்டாகுமது. தல்லம் - அந்த ப்ரஹ்மத்திடம் லயிப்பது. ததந் - அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு அதீனமான ஸ்திதியை உடையது. ஆக ப்ரஹ்மத்தினின்று உண்டாகிறபடியாலும், ப்ரஹ்மத்திடம் லயிக்கையாலும், ப்ரஹ்மத்திற்கு அதீனமான ஸ்திதியை உடைத்தாகையாலும் சேதநா சேதனாத்மகமான இதுவெல்லாம் ப்ரஹ்மமன்றோ என்றபடி.

ஜீவனாலேயே லோக ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் என்னவொன்னாது. ஜீவன் எல்லாமாவதாகச் சொல்லுவதும் ஒட்டாது. ஆக வேதாந்த வாக்கியங்களால் உலகைப் படைத்தளித்தழிப்பவனாக ஒதப்படும் பரமாத்மாவே இங்கு எல்லாமாவதாக ஒதப்படுகிறான்.

தோழிமற்ற ப்ரஹ்மம் தோழிமுடைய பொருள்களாகக் கூடுமோவென்னில், ப்ரளய காலத்தில் ஸௌகண்யமாகவும் பிறகு ஸ்தூலமாகவுமிருக்கும் சேதநாசேதனங்களை சர்ரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மமே இங்கு எல்லாப் பொருள்களுமாவதாகக் கூறப்படுகிறது. தோழங்கள், ஶர்ரமாயிருக்கும் சேதநாசேதனங்களிடமே உள்ளவை. ஶர்ரியான பரமாத்மாவிடம் அவை ஒட்டா. ஆக, பரமாத்மா எல்லாப் பொருள்களுமாவதாகச் சொல்வது பொருந்தும். ஜீவன் எல்லாமாவதாகச் சொல்வதே பொருந்தாது. ஒரு ஶர்ரத்தோழிருக்கும் ஜீவன் மற்றொரு ஶர்ரத்தோழிருக்கும் மற்றொரு ஜீவனாக முடியாது. ஆக, இங்கு ஜகத்காரணமாகவும் ஸர்வாத்மாவாகவும் ஒதப்படுபவன் ப்ரஹ்மமே.

இவ்வுபநிஷத்தில் இப்ரகரணத்தில் பரமாத்மாவுக்கு ‘மநோமயः ப்ராண ஶரீரோ ..... ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வரஸஸ் ..... அவாக்ய நாதரः’ என்று சொல்லப்படும் குணங்கள் யாவும் ப்ரஹ்மத்தையே குறித்து ஒதப்படுகிறது. இக்குணங்கள் ஜீவனிடம் பொருந்தா. மேலும் இப்ரகரணத்தில் ப்ரஹ்மம் அடையப்படுவது என்றும் ஜீவன் அடைபவன் என்றும் சொல்லுகையால் இங்கு உபாளிக்கப்படுவனாக ஒதப்படுபவன் ஜீவனிலும் வேறுபட்ட ப்ரஹ்மமே. இப்ரகரணத்தில் மற்றொரு வாக்யம் ‘ஏழமே ஆத்மாந்தர் ஹ்ருதயே’ என்பதில் ‘மே’ என்று ஜீவனை ஆறாவது வேற்றுமையிலும், ‘ஆத்மா’ என்று ப்ரஹ்மத்தை முதல் வேற்றுமையிலும் ஒதி, முன்னவனுக்கு பின்னவன் அந்தர்யாமி என்கையாலும் ஜீவனிலும் வேறுபட்ட பரமனே இவன்.

ஸ்மருதிகளில் ‘ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி₃ ஸந்திவிஷ்டः’ (கீதை 15.15) நானே அனைவருடைய ஹ்ருதயத்திலிருப்பவன் என்று ஜீவனை உபாளிப்பவனாயும், பரமபுருஷனை உபாளிக்கப்படுவனாயும், ஹ்ருதயத்திலுள்ளவனாகவும் சொல்வதாலும் ‘உபாளீத’ என்று இப்ரகரணத்தில் உபாஸ்யனாக ஒதப்படுபவன் ப்ரஹ்மமே. ஹ்ருதயத்தில் இருப்பவனாகவும் நெல்லைவிடவும் கடுகைவிடவும் மிகவும் சிறியவனாக இருப்பதாகவும் இவனைச் சொல்லுகையாலே, ஸர்வ வ்யாபியாய் மிகப்பெரியவனான பரமனாகமாட்டான் என்னில், அது சரியல்ல. உபாஸனத்தின் பொருட்டு அவன் ஹ்ருதயத்தில் சிறியவனாக எழுந்தருளியிருப்பவனாகக் கூறிற்று. இப்படிச் சொல்லுகையால் அவன் ஸ்வரூபத்தில் சிறியவன் என்றதாகாது. இவனைச் சிறியவன் என்று ஒதியவுடனேயே ‘பூமியையிடப்

பெரியவன்; அந்தரிச்சூத்தைவிடப் பெரியவன்; தேவலோகத்தைக் காட்டிலும் பெரியவன்; இவ்வுலகங்கள் அனைத்திலும் பெரியவன்; ஆகாசத்தைப்போல மிகப்பெரியவன்’ என்று ஒத்திற்று. க₄ தத்தில் உள்ள ஆகாசத்தை க₄ டாகாசம் என்பதால் ஆகாசத்தின் பெருமைக்கு குறைவில்லையன்றோ. அதுபோலவே இங்கும். ஆக இக்காரணத்தாலும் இவன் ஜீவனாக முடியாது. பரமபுரஷ்ணேயாவான்.

ஹ்ருதயத்திலிருப்பவன் பரமாத்மாவனனில், ஶரீரத்திலிருக்கும் ஜீவனைப்போல் இவனும் ஸாகதுக்கங்களையநுபவிக்க வேண்டிவரும்; ஆகையால் இவன் ஜீவனே என்னலாகாதோ என்னில் - சரீரத்திலிருப்பதால் ஜீவன் இன்பதுன்பங்களையநுபவிக்கிறான் என்பதில்லை. கர்மத்துக்கு வசப்பட்டவனாயிருப்பதாலேயே ஜீவன் ஸாகதுக்கங்களை அநுபவிக்கிறான். பரமனோ கர்மவசப்படாதவன். தன் இச்சையாலே ஶரீரத்திலிருப்பவன். ஆகையால் இவனுக்கு இன்பதுன்பங்களில்லை. ‘தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாது₃ அத்தி அநஸ்நந் அந்யோ அபி₄ சாகஸீதி’ (முண்ட 3.1.1) (ஜீவ பரமாத்மாக்களினுள் ஜீவன் கர்மப₂ லத்தைப் புசிக்கிறான்; அதைப்புசியாத பரமன் மிக விளங்கி நிற்கிறான்) என்று ஸ்ருதியும் ஒத்திற்று. ஆகையால், ‘ஸர்வம் க₂ லு’ என்று தொடங்கும் வேதவாக்கியத்தில் ஒதப்படுபவன் பரமபுரஷ்ணே.

உண்பவன்

1.2.2. அத்தரத்திழக்ரணம் - முன் அதிகரணத்தில் பரமபுரஷ்ண் உபாஸகர்களின் சரீரத்தில் இருந்தாலும் கர்மபலனை புஜிப்பதில்லை என்று சொல்லிற்று. கடவல்லியில், ‘யஸ்ய ப்₃ ரஹ்மச கூத்ரம்ச உபே₄ ப₃ வத ஒத₃ந: | ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம்’ என்று கர்ம போக்தாவாகச் சொல்லப்படும் வ்யக்தி பரப்ரஹ்மமாக ஆவதற்கில்லை; ஜீவனாகவேயிருக்க வேணும் என்று ஶங்கை உண்டாக, அதை பரிஹரிக்க இவ்வதிகரணம்.

‘எவனுக்கு ப்ராஹ்மண கஷத்ரியர் உணவாகின்றனரோ, யமன் ஊறுகாயாகிறானோ’ என்று மேற்கூறிய வாக்யத்தில் ப்ராஹ்மண கஷத்ரியர் என்றது எல்லா உலகிற்கும் உபலக்ஷிணம். யமனைத் துணைகொண்டு எல்லாவுலகையும் ஸம்ஹாரிக்கும் பரமாத்மா அந்த யமனையும் ஸம்ஹாரிக்கிறான் என்றபடி. இங்கு உணவாகச் சொல்லப்படுவது ஸம்ஹாரமேயாம். இப்படி ம்ருத்யுவையும் சேர்த்து எல்லாவுலகையும் புஜிக்கும் போக்தா ஜீவனாகவொண்ணாது. பரமாத்மாவே இங்கு சொல்லப்படுகிறான். ஒதநம் - ப்ரஸாதம். உபஸேசநம் - ஊறுகாய்.

கடவல்லியில் இப்ரகரணத்தில், 'நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: ந மே த₄ யா ந ப₃ஹாநா ஸ்ருதோ | யமேவைஷ வஞ்சனூதே தேந லப்யஸ் தஸ்யைஷ ஆத்மா விவஞ்சனூதே தநாம் ஸ்வாம்' (இப்பரமாத்மா ஸ்ரவண மநந த்யானங்களால் மட்டும் அடையப்பட மாட்டான். எவனை இவன் வரிக்கிறானோ அவனாலே இவன் அடையத்தக்கவன்; அவனுக்கே இவன் தன் ஸ்வஞ்சுபத்தைக் காட்டுகிறான்) என்றும், 'க இத்த₂ வேத₃ யத்ர ஸ:' (அந்த பரம்பாருள் இப்படிப்பட்டதென்று எவன் அறிவான்) என்றும் இவனுக்குச் சொல்லும் பெருமைகள் ஜீவனுக்குப் பொருந்தாதாகையாலும் இவ்வ்யக்தி பரமாத்மாவே யாவான்.

மேலும் ஒரு பூர்வபகலம்: கடவல்லியில் 'ருதம் பிபுந்தெள' என்று தொடங்கும் மந்திரமான்றில் கர்மப₂லத்தை பருகும் இருவர் ஹ்ருதகுஹையில் இருப்பதாகச் சொல்லியுள்ளது. கர்மப₂லத்தை புஜிப்பவர்களாக இருவரையும் எடுக்கையாலே, பரமபுரஷனுக்கு கர்மாநுபவம் இல்லையாகையாலே, இவர்கள் ஜீவனும் ப்ராணனும் அல்லது ஜீவனும் புத்தியுமாயிருக்க வேணும்.

வித: இங்கு ஹ்ருதய குஹையில் இருப்பவர்களாக ஓதப்படுபமவர்கள் ஜீவனும் பரமாத்மாவுமே. ஏனெனில், ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கே இப்ரகரணத்தில் ஹ்ருதயகுஹா ப்ரவேஶம் படிக்கப்பட்டுள்ளது. பரமாத்மாவையும் கர்மபலத்தை புஜிப்பவனாகச் சொல்லியது ஓட்டவில்லையே என்னில், ஜீவன் கர்மப₂லத்தை புஜிப்பவன்; பரமன் கர்மப₂லத்தை புஜிப்பிப்பவன். செய்விப்பவனையும் செய்பவனாகச் சொல்வதுண்டாகையாலே 'கர்மப₂லத்தை புசிப்பவர்கள்' என்றது. ஆக ஹ்ருதயகுஹையில் இருப்பவர்களாகக் கூறப்பட்டவர்கள் ஜீவனும் பரமனுமே.

இப்ரகரணத்தில் 'மஹாந்தம் விபு₄மாத்மாநம் மத்வா தீ₄ ரோ ந ஶோசதி' (பேரியவனும் ஸர்வவ்யாபியமான பரமாத்மாவையறியும் அறிவாளியான ஜீவன் வருந்துவதீல்லை) முதலான வாக்கியங்களில் ஜீவனை உபாஸிப்பவனாகவும் பரமனை உபாஸிக்கப்படுவனாகவும் சொல்லியுள்ளதாலும், 'விஜ்ஞான ஸாரதீ₂ர்யஸ்து மன:ப்ரக்ரஹவான் நர: | ஸோந்த₄ வன: பாரமாப்னோதி தத்த₃ விவ்ரணோ: பரமம் பத₃ம் || என்று விவ்ஞாவை ப்ராப்யமன்றும் ஜீவனை ப்ராப்தாகவாகவும் சொல்லியுள்ளதாலும் இங்கு சொல்லப்பட்டவர்கள் ஜீவபர்களேயாழிய புத்திப்ராணன்களன்று.

கண்ணிலே காணப்படுவோன்

1.2.3. அந்தாத₄கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் உபாஸகனின் ஹ்ருதயத்திலிருப்பவன் பரமாத்மா என்றது. இங்கு உபாஸகனின் கண்ணில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் புருஷனும் பரமாத்மாவே என்கிறது.

சாந்தோக்யத்தில் காணும் உபகோஸல வித்யையின் சுருக்கம்: உபகோஸலன் என்பாளொருவன் ஸத்யகாமர் என்பவரிடத்தில் குருகுலவாஸம் செய்து வந்தான். பன்னிரண்டு வருஷகாலம் ஆசார்யனது அக்னிக்கு பணிசெய்து போந்தான். மற்ற சீடர்களுக்கு உபதேசம் செய்தனுப்புகிற ஆசார்யன் உபகோஸலனை மட்டும் தன்னிடமே வைத்துக் கொண்டிருந்தார். உபதேசமும் செய்யவில்லை. ஆசார்யனுடைய மனைவி அவரிடம், ‘ப்ரஹ்மசாரி உபகோஸலன் நன்றாகப் பணிவிடை செய்கிறான்; அவனால் உபசரிக்கப்பட்ட அக்னிகள் வேறாக நினைக்காதபடி அவனுக்கு விரைவில் அருள்புரிவது நலம்’ என்கிறாள். ஆனால் அவரோ உபதேசம் செய்யாமலேயே வெளியூர் சென்றுவிடுகிறார். உபகோஸலன் வருத்தமுற்று உண்ணாமலிருக்கிறான். அவன் வருத்தத்தைக்கண்ட அக்னிகள் மூன்று அவன்முன் தோன்றி ‘ப்ராணன், கம், க₂ம் என்பது ப்ரஹ்மம்’ என்று உபதேசித்தன. ப்ராணன் ப்ரஹ்மம் என்பதை ஒருவாறு அறிந்துகொண்ட உபகோஸலன் கம், க₂ம் என்பது புரியவில்லையே என்றான். அக்னிகள் ‘கம், க₂ம் இரண்டும் வெவ்வேற்றல், ஒன்றே’ என்று சொல்லி, பின் ஒவ்வொர் அக்னியும் தன் தன் உபாஸனமுறையைக் கூறி, அந்த உபாஸத்தினால் பாபம் நீங்கப்பெற்று நீண்ட ஆயுஸ்ஸாடன் சிறப்பாக வாழ்வாய் என்று சொல்லி ‘நீ அடையும் குதியை ஆசார்யனே உனக்கு உபதேசிப்பார்’ என்று கூறி மறைந்தன. வெளியூரில் இருந்து திரும்பிவந்த ஆசார்யன், ‘உபகோஸலா! உன் முகம் தேஜஸ்ஸாடன் விளாங்குகிறதே, என்ன நடந்தது? என்று கேட்க உபகோஸலன் நடந்தவற்றைக் கூறினான். ஆசார்யன் ‘அக்னிகள் மோசஷபலனுக்குப் போதுமான உபதேசம் செய்யவில்லை; இதோ உன் கண்ணில் தெரிகிற புருஷனே ப்ரஹ்மம். இதை உபாஸிப்பவன் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய் ப்ரஹ்மத்தையடைகிறான். அங்கு சென்றவன் இங்கு தீரும்புவதில்லை’ என்று உபதேசித்தார்.

‘ய ஏஷோ அகவினி புருஷோ த்_ருஸ்யதே’ என்ற வாக்யத்தில் கண்களுக்குள் காணப்படுமவன் யார் என்பது விசாரம். இவன் கண்களுக்கு *அதிள்டான தேவதையான ஸர்யனா? ப்ரதிபிம்ப ரூபனான ஜீவாத்மாவா? பரமாத்மாவா? என்பது ஸம்ஶயம்.

ஸிது: அளவிடவாண்ணாத ப்ரகாஸமுடைமை, உபாஸகர்களுக்கு பலன்களைத் தருவது போன்ற குணங்கள் மேலே சொல்லப்படுகையால், அவைகள் ஜீவாத்மாவுக்கு பொருந்தாதாகையாலே கண்களில் காணப்படும் புருஷன் பரமாத்மாவே. கண் உபாஸன ஸ்தானம். யோகிகள் ப்ரத்யக்ஷமாக கண்ணில் அவனைக் காண்கிறார்கள். கண்ணில் இருப்பவன் ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமபுருஷனே. ‘கம் ப்_ரஹ்ம க₂ம் ப்_ரஹ்ம’ ஸூகத்தோடு

* அதில்டானம் - ஜீருஞானம், இச்சை, ப்ரயத்னம் ஆகிய மூன்றையும் உடையவனுடைய ஸந்தீ

கூடியது ப்ரஹ்மம்; மிகப்பெரியது ப்ரஹ்மம்) என்று ஸாகமயமாகக் கூறப்படும் ப்ரஹ்மத்தை உபாளிக்கும் ஸ்தானமாக விதிக்கும் பொருட்டு ‘ய ஏஷோகவினி’ என்றது. கண்ணில் உள்ளவன் பரமபுருஷனே என்றுணர்த்த இது ஒன்றே போதுமன்றோ? ‘கும்’ ஆகாயம் என்ற பொருளாய் அது ஸாகத்தோடும் கூடியது என்கையால் இது ப்ராக்ருத ஆகாசமாகாது. பரமாத்மாவே இங்கு கம், கும் என்று சொல்லப்படுகிறான். ஆக மிகப்பெரியதும் ஸாகருபமாகவும் கூறப்படும் ப்ரஹ்மமே மேலே கண்ணினுள் இருப்பவனாகக் கூறப்படுகிறது. மேலும், அகவிபுருஷனை அறிந்தவனுக்கு குதி அர்ச்சிராதி மார்க்கமென சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் அகவிபுருஷன் பரமாத்மாவே என்றதாகிறது. ஜீவாத்மா எல்லா இந்தரியங்களையும் நியமிக்கும் பொருட்டு ஹருதயத்திலேயே உள்ளான்; கண்ணிலன்று. ஆக கண்ணிலிருப்பவன் பரமாத்மாவே. ப்ரதிபிம்பம் பிம்பம் இருக்கும்போது மட்டுமே இருப்பதொன்றாகையால் கண்ணில் இருப்பவன் ப்ரதிபிம்பனுமன்று. ஆதீத்யன் ‘தன் கிரணங்களால்’ கண்ணில் இருப்பவனாகச் சொல்லிற்றேயாழிய நேரே கண்ணில் இருப்பவனாகச் சொல்லப்படவில்லை. ஆக கண்ணிலிருப்பவன் ஸர்யனுமன்று. மேலும் அம்ருதத்வம் (மரணமற்றிருக்கை) முதலான குணங்கள் அகவிபுருஷனுக்கே கூறப்பட்டுள்ளதால், அவை ப்ரதிபிம்பம், ஸர்யன், ஜீவன் இவைகளுக்கு பொருந்தாகையால் அகவிபுருஷன் பரமாத்மாவே.

அந்தர்யாமி பரமபுருஷன்

1.2.4. அந்தர்யாம்யதி₄ கரணம் - அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில், கண்ணில் பரமாத்மா இருப்பதைச் சொல்லியுள்ளதால், கீழே உபகோஸல வித்யையிலும் ‘கண்ணிலிருப்பவன் பரமாத்மாவே’ என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனால் அந்த அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் கூறப்பட்டவன் ஜீவனே என்று ஆகேஷபம் எழு, அதற்காக இந்த அதிகரணம். இந்த ப்ராஹ்மணம் ஶாக்ல யஜார் வேதத்தைச் சேர்ந்த காண்வசாகை, மாத்தியந்தீந சாகை என்ற இரு பிரிவுகளிலும் ப்ருஹதாரண்யகத்திலும் இருக்கிறது. ஜநகமஹாராஜர் ஸதஸ்ஸில் கௌதமர் என்பவர் யாஜ்ஞ்ய வல்க்யரைக் கேட்கிறார். ‘இவ்வுலகையும் வேறு உலகங்களையும் எல்லா பிராணிகளையும் உள்ளேயிருந்து நியமிக்கின்ற அந்தர்யாமியைக் கூறமுடியுமா?’ என்று. ‘அறிவேன். பஞ்சபூதங்கள், உலகங்கள், ப்ராணன் என்ற கருவிகள், ஆத்மா என்பவற்றை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து அவற்றின் உள்ளும் புறமும் இருப்பவன், அதனால் அறியப்படாதவன், அதை சர்வமாக உடையவன், உட்புகுந்து நியமிக்கிறவன் என்று விளக்கி இவனே அந்தர்யாமி, அழிவற்றவன் என்று கூறி மேலே, இவனே பார்க்கின்றவன், கேட்கின்றவன்; இவனைவிட வேறு பார்க்கின்றவன் கேட்கின்றவன் இல்லை’ என்றும் கூறினார்.

பூர்வபகலம்: ‘ய: ப்ருதி₂வ்யாம் தீஷ்டந் ப்ருதி₂வ்யா அந்தர: யம் ப்ருதிவீ ந வேத, யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம், ய ப்ருதிவீ மந்தரோ யமயதி, ஏஷத ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத:’ (ப்ருஹ) (எவன் பூமியிலே நிற்கிறானோ, பூமியின் உள்ளிருக்கிறானோ, எவனை பூமி அறியாததோ, எவனுக்கு பூமி சரீரமோ, எவன் பூமியை உள்நுழைந்து நியமிக்கிறானோ, அவனே உனக்கு ஆத்மாவாகவும் மரணமற்றவனாகவும் இருக்கும் அந்தர்யாமி) என்பது காண்வசாகை பாடம். இதே உபநிஷத்தில் மாத்யந்தீந பாடத்தில் அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் ‘அதிலோகம் அதிவேதம் அதியஜ்ஞம்’ என்று அதிகப்படியாகப் படித்து ஸர்வலோகங்களிலும் ஸர்வவேதங்களிலும் ஸர்வயஜ்ஞங்களிலும் அந்தர்யாமியைப் படித்தது. காண்வ பாடத்தில் ‘யோ விஜ்ஞாநே தீஷ்டந்’ என்று தொடக்கம். மாத்யாந்தீந பாடத்தில் ‘ய ஆத்மநி தீஷ்டந்’ என்று தொடக்கம். இந்த அந்தர்யாமி ஜீவனே. ஏனெனில் இவனை ‘த்_ரஷ்டா ஸ்ரோதா’ என்று கண்ணால் காண்பவனாகவும் காதால் கேட்பவனாகவும் ஒதிற்று. இப்படி இந்தரியங்களின் மூலம் ஜ்ஞாநமுடையவனாக ஒதுக்கயாலும், ‘நாந் யோட் தோஸ்தி த்_ரஷ்டா’ இவனைக் காட்டிலும் காண்பவன் வேறில்லை என்கையாலும் இவன் ஜீவனேயாக வேணும்.

எிது: இவ்விரு பாடங்களிலும் படிக்கப்படும் அந்தர்யாமி பரமாத்மாவே யாவான். எல்லா உலகுக்கும் இவனை சரீரமாகவும், எல்லாவற்றையும் உள்நுழைந்து நியமிப்பவனாயும் சொல்லப்படுகிற தர்மங்கள் நாராயணனுக்கு தைத்ரீய, ஸபால உபநிஷத்துக்களில் படிக்கப்பட்டுள்ளன. ஸர்வஸாக_2 ப்ரத்யய ந்யாயத்தாலே, பரமாத்மாவே இங்கு சொல்லப்படும் அந்தர்யாமியாவான். தன் ஶரீரத்தைக்கூட நன்றாக நியமிக்க முடியாத ஜீவனுக்கு இந்த தர்மங்கள் பொருந்தா. காண்கிறான் கேட்கிறான் என்றால் இந்தரியங்களின் உதவியால் காண்கிறான் என்றதாகாது. ‘பஸ்யத் யசக்ஷா: ஸ ஸ்ருணோத் யகர்ண:’ (ஸ்வே. 3.19), ‘பரமன் கண்ணில்லாமலேயே காண்கிறான்; காதில்லாமலே கேட்கிறான்’ என்றனரோ ஸ்ருதி வாக்யம். இவனைத்தவிர காண்பவன் வேறில்லை என்றதால், இவனைப்போலே ஸர்வஸாக்ஷாத்கார நியமனாதிகளைப் பண்ணவல்லார் வேறொருவர் இல்லை என்றதாகும்.

அந்தர்யாமியானவன் ஜீவனைந்று எனில், மூலப்ரக்ருதியாகாதோ? என்ன, ப்ரத_4 அனமும் ஆகாது. அந்தர்யாமிக்குச் சொல்லியுள்ள நியந்த்ருத்வம், ஸர்வாத்மத்வம், அம்ருதத்வம் போன்ற குணங்கள் மூலப்ரக்ருதிக்குப் பொருந்தாது. எடுத்துக் கழிக்கவும் தகுதியற்ற மூலப்ரக்ருதியை எடுத்துக் கழிப்பானென் என்னில் - எப்படி மூலப்ரக்ருதி அந்தர்யாமியில்ல என்று எடுத்துக் கழிக்கவும் தகுதியற்றதோ, அப்படியே ஜீவனும் தகுதியற்றவன் என்று காட்டுவதற்காகவே ப்ரத_4 அனத்தையும் எடுத்துக் கழித்திருக்கிறார் ஸ்த்ரகாரர்.

காணப்படாதவன்

1.2.5. அத்₃ருஸ்யத்வாதி₃குணகாதி₄கரணம் - அதர்வண வேதத்தைச் சேர்ந்த முண்டகோபநிஷத்தில், பரவித்யை அபரவித்யை என்று இரண்டு வித்யைகளைக் கூறி, அவற்றில் அபரவித்யையாவது வேதவேதாந்தங்களை ஒதுகல் என்றும், பரவித்யையாவது ஆசார்ய முகமாக ஜ்ஞானம் பெற்றுத் தயானம் செய்யப்படும் வித்யை என்றும், இந்த பரவித்யையால் பெறப்படும் வஸ்து அக்ஷரம் என்றும் அது அத்₃ருஸ்யன் (காணமுடியாதது), கைக்கு அகப்படாதது, வர்ணம் கோத்ரம் கண்காது இவையற்றது, எங்கும் பரவி அழியாமலிருக்கும் அந்த ஜகத்காரணத்தை ஜ்ஞானிகள் காண்கின்றனர் என்றெல்லாம் சொல்லி, மூன்றாவது கண்டத்தில் உருவற்ற தீவ்யபுருஷன் உள்ளும் வெளியுமிருப்பவன், ப்ராணன் மனஸ் இவை இல்லாதவன், ‘அக்ஷராத் பரத: பர:’ அக்ஷரத்திலும் மேலானவன் என்றும் சொல்லிற்று.

பூர்வபகலம்: இங்கே காணப்படாமலும் கைக்கு அகப்படாமலிருக்கும் ‘அக்ஷரம்’ எனப்படும் வஸ்து மூலப்ரக்ருதியே என்னவேணும். ஏனென்னில், காணப்படுவது, மூலப்ரக்ருதியினின்று தோன்றிய ப்ரபஞ்சம். காணமுடியாதது, ப்ரபஞ்சத்தின் ஸௌக்ஷமநிலையான மூலப்ரக்ருதியே யாகவேணும். இப்போது ‘அக்ஷரத்துக்கு மேலான ஒரு வஸ்து’ என்றதை ஜீவன் என்று கொள்ளலாம். ஆக, முண்டகோபநிஷத் மூலப்ரக்ருதியையும் ஜீவனையுமே கூறுகிறதன்றி ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுகிறதன்று.

வித: ‘அக்ஷராத் பரத:பர:’ என்பதற்கு அக்ஷரத்திற்கும் மேலானதான வஸ்து என்ற பொருள் கொள்வதைவிட, அக்ஷரத்திலும் மேலான வஸ்துவிலும் மேலானது என்று பொருள் கொள்வதே உசிதம். அப்போது மூலப்ரக்ருதிக்கும் மேலான ஜீவனுக்கும் மேலான பரப்ரஹ்மம் என்று பொருள் கொள்ளவே, அந்த வித்யை பரவித்யையாகும். முதலில் பரவித்யைக்கு விஷயமாகச் சொல்லப்பட்ட அக்ஷரம் என்பதும் பரப்ரஹ்மமாகவே யிருக்கவேணும். ஏனெனில், இந்த அக்ஷரத்தை மேலே ஸர்வஜ்ஞன் என்றும் ஸங்கல்ப சக்தியடையவன் என்றும் சொல்லியுள்ளது. ‘அக்ஷரமாய் ஸத்யமான புருஷனை எந்த வித்யை மூலம் அறியவேணுமோ அந்த வித்யையைப் பெற ஆசார்யனை அனுகவேணும்’ என்று மேலே ஒதியிருப்பதால், இந்த புருஷனான அக்ஷரம் பரப்ரஹ்மமாகவேயிருக்கவேணும். ஆக அக்ஷரம் என்பது ‘மூலப்ரக்ருதி’ என்னவொண்ணாது; அக்ஷரத்திலும் மேலானவஸ்து ‘ஜீவன்’ என்னவொண்ணாது.

‘எதை அறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாகுமோ அதை உபதேஶிக்க வேணும்’ என்று செளனகர் கேட்க, அங்கிரஸ் என்னும் மஹரிஷியால் இந்த அக்ஷரம் உபதேஶிக்கப்பட்டது.

வேதவேதாந்தங்கள் எதனைச் சொல்லத் தோன்றினவோ அது அக்ஷரமெனத் தொவதாலும் அக்ஷரம் ப்ரஹ்மமே. ‘பலனைக் கோலாமல் கர்மாநுஷ்டானம் செய்து, ஆறுகளெல்லாம் கடலில் புகுந்து தம்பெயரையும் உருவையும் விட்டிருப்பதுபோல், ஜீவர்கள் இவ்வித்யையினால் மோகஷமடைந்து நாமழுபங்களை விடுகின்றனர்’ என்றும், ‘புருஷனையடைந்து பரமஸாம்யத்தைப் பெறுகிறான்’ என்றும் சொல்லியிருப்பதாலும் இந்த அக்ஷரம் ப்ரஹ்மமே.

மேலும், ‘மேலுலகம் தலை, சந்தர் ஸர்யார்கள் கண்கள், தீக்குகள் காதுகள், வேதங்கள் பேச்சுகள், வாயுவானது ப்ராணன், எல்லா உலகும் ஹ்ருதயம், பூமியானது கால்கள்; இவன் எல்லா பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவன்’ என்று விஶ்வரூபம் இங்கே ஒரு மந்த்ரத்தில் ஓதப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விஶ்வரூபம் விஷ்ணுவுக்கே ப்ரஸித்தம். ஆக, முண்டகம் பரப்ரஹ்மமான நாராயணனையே கூறுகிறது.

வைச்வாநரன்

1.2.6. வைச்வாநராதி₄ கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் கடைசி ஸ்த்ரத்தில் விஶ்வரூபமுடைய அக்ஷரன் பரமாத்மாவே என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. சாந்தோக்யத்தில் வைச்வாநரன் எனும் ஒரு தத்வத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்போது அதற்கும் விஶ்வரூபத்தைப் படிக்கையால், விஶ்வரூபத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை ஸாதிக்க இயலுமோ என்று ஶங்கை பிறக்க, அந்த வைச்வாநரனும் ப்ரஹ்மமே என்கிறது இவ்வத்கரணத்தில்.

கேகய தேசத்து ராஜா அஸ்வபதி என்பவர் வைச்வாநர வித்யையை பூர்ணமாக அறிந்தவர் என்று கேள்விப்பட்ட கெளதம் ரிஷி, தம்முடன் நான்கு ரிஷிகளை அழைத்துக் கொண்டு அஸ்வபதியிடம் சென்று தங்களுக்கு வைச்வாநர உபாஸனத்தை அறிவிக்குமாறு வேண்ட, அஸ்வபதி ராஜா ரிஷிகள் ஒவ்வொருவரிடமும் வைச்வானர உபாஸனத்தில் அவரவர்களுக்குத் தெரிந்த அம்ஶங்களைக் கூறுமாறு கேட்டு, விட்டுப்போன அம்ஶங்களையும் கூட்டி, பூர்ணமாக தலை முதல் அடி வரையில் அவயவங்களை அமைத்து, விஶ்வரூபமாக வைச்வானர உபாஸநம் எவ்வாறு செய்யப்படவேண்டுமென்று உபதேசித்தார்.

சாந்தோக்ய, ப்ரஸ்ந, ப்ரஹ்மதாரன்யக உபநிஷத்துக்களில் வைச்வானரனை *அக்னியாகவும், அக்னிக்கு அதிஷ்டான தேவதையாகவும், *ஜாடராக்னியாகவும்,

* உணவு சமைக்கப் பயன்படும் ஸாதாரண அக்னியாகிய மூன்றாவது பூதம்.

★ நாம் உண்ணும் உணவை எந்த அக்னி ஜிப்பிக்கிறதோ அது ஜாடராக்னி. காலைப் பொத்திக் கொண்டால் கேட்கும் இரைச்சல் ஜாடராக்னியின் ஓசையே என்பர். ஜீவன் உடலை விட்டு வெளியேறினால் இந்த வைச்வாநர கோஷம் கேட்காது.

பரமாத்மாவாகவும் இப்படி நான்கு விதமாகப் பேசியுள்ளதால், வைச்வானர வித்யையில் வைச்வானர: என்ற சொல்லால் சொல்லப்படுவது எது என்பது விசாரம். வைச்வானரனை புருஷஸர்த்தில் இருப்பவனாக ஒதுக்கையால், அது ஜாடராக்னியாகவே யிருக்கவேணும். பரமாத்மா என்று நிச்சயிப்பதற்கில்லை என்று பூர்வப்பஷம்.

வித: இப்பூர்வப்பஷம் தவறு. சாந்தோக்யத்தில் இப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில், அனைவர்க்கும் ஆத்மாவாகவும் ப்ரஹ்மமென்றும் ஒரு தத்வத்தைச் சொல்லி, மேலே அத்தத்வத்தை ‘ஆத்மாநம் வைச்வாநரம்’ என்று ஒதுக்கிறது. முதலில் ப்ரஹ்மம் என்று ஒதுப்பட்டதே பிறவிடங்களிலும் வைச்வானரன் என்று படிக்கப்படுகையாலும், அனைவர்க்கும் ஆத்மாவாயிருக்கை முதலான பரமனுக்கே உரிய குணங்களாலே இவ்வைச்வானரனை விசேஷிக்கையாலும், நாலுபொருள்களையும் சொல்லக்கூடிய பொதுவான வைச்வானர பதம் இங்கு ப்ரஹ்மமொன்றையே குறிப்பதாகக் கொள்ளவேணும். இந்த ப்ரகரணத்தில், இந்த வைச்வானரனுக்கு த்₃ யுலோகம் (தேவலோகம்) முதலாக பூ₄ லோகமீறாக உள்ள பொருள்களை தலை முதல் கால் ஈராகவுள்ள அவயவங்களாக வைத்து விஸ்வரூபகமாக ஒதுக்கிறது. முண்டகோபநிஷத் மற்றும் ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களில் இப்பெருமை பரமபுருஷனுக்கே ஒதுப்படுகிறது. இப்படி பரமபுருஷனுக்கே உரிய த்ரைலோக்ய ஶரீரத்வமாகிற விஸ்வரூப பெருமை இங்கு வைச்வானரனுக்கு சொல்லப்படுகையால், இந்த வைச்வானரன் பரமாத்மாவேயாக வேணும்.

வைச்வானரன் எனும் பரமாத்மா ஜாடராக்னியை ஶரீரமாகக் கொண்டவன். இவ்வபாஸனத்தில் ஜாடராக்னியை ஶரீரமாகக் கொண்ட பரமாத்மாவின் உபாஸனமே உபதேசிக்கப்படுவதால், வைச்வானரனை அக்னியென்று கூறியிருப்பதும் விரோதிக்காது. இங்கு கூறப்படும் பரமாத்மாவுக்கே உரிய விஸ்வரூபத்வம் கேவல ஜாடராக்னிக்குப் பொருந்தாது. சுக்ல யஜார்வேத வாக்யத்தில் வைச்வான ராத்மாவை புருஷன் என்று கூறுவதால், ‘ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷா புருஷः’ ‘ப₄ க₃ வாந்தி ஶப்₃ தே₃ யம் தத₂ புருஷ இத்யபி । நிருபாதீ₄ ச வர்த்தேதே வாஸாதே₃ வ ஸநாதனே ॥ பகவான் எனும் ஶப்தமும் அவ்வண்ணமே புருஷ ஶப்தமும் இயற்கையாகவே பழையோனான வாஸாதேவனிடமே நிலைநிற்கின்றன) என்று ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் புருஷ ஶப்தத்தால் முக்கியமாகச் சொல்லப்படுவன் பரமாத்மாவான நாராயணனேயாவன். இக்காரணங்களால் இங்கு படிக்கப்படும் வைச்வானரன் ஜாடராக்னியை ஶரீரமாகக் கொண்ட பரமபுருஷனேயாக முடியும். இப்படி இயற்கையாகவே புருஷனாயிருக்கையும், விஸ்வரூப பெருமையும் பூத அக்னிக்கும்,

அதிஷ்டான தேவதைக்கும் பொருந்தமாட்டாதாகையால் வைச்வானரன் எனப்படுவது அவ்விரண்டும் ஆக முடியாது. ஆக வைச்வானரன் பரமாத்மாவே.

‘விஸ்வேஷாம் நராணாம் நேதா வைச்வாநரः’ எல்லா நரர்களையும் அழைத்துச் செல்பவன் வைச்வாநரன் எனும் வ்யதிபத்தியாலே வைச்வாநர ஶப்தம் பரமாத்மாவைச் சொல்வதாகக் கொள்கிறோம். அப்படியே ‘அக்ரம் நயதீத் யக்ஞி’ உயர்கதீக்கு அழைத்துச் செல்கையாலே அக்னியாகிறான் எனும் வ்யதிபத்தியாலே இயற்கையாகவே அனைவரையும் மிக உயர்ந்த கதீக்கு அழைத்துச் செல்லக் கூடியவனான பரமாத்மாவைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

‘அக்ஞிர் வைச்வாநரः’ என்று கூறியது கொண்டு இந்த வைச்வாநரனை பரமாத்மாவைத் தவிர்ந்த மற்றொரு தத்துவமாக என்னவேண்டாம் என்பது ஜெஜிநியின் அபிப்ராயம். இதை ஸ்த்ரகாரர் மறுக்காததால் வியாஸர் உகந்ததேயாம். உபாஸகனுக்கு தாரணா ஸௌகர்யத்திற்காக வைச்வானரனுக்குச் சொல்லியுள்ள விஸ்வரூபத்தில் ‘த்யுலோகம் தலை, பூமிபாதம்’ என்று அளவுபடுத்தி பேசியுள்ளதாக ஆஸ்மரத்யர் ஸமாதானம் சொல்லியுள்ளார். இதுவும் ஸ்த்ரகாரர் உகந்ததே. தலையிலிருந்து கால்வரை அவயவ விசேஷங்களுடைய புருஷனாய்ச் சொல்லியது மோகஷத்தை விரும்புவோர் அவ்வாறு உபாஸிக்க வேணும் என்பதற்காக என்று பாதி ரிஷியின் அபிப்ராயம். இதுவும் ஸ்த்ரகாரர் உகந்ததே.

இந்த வித்தையைக்கு அங்கமாக தீனமும் ப்ராணாஹாதி எனும் கர்மத்தைச் செய்யவேணும்; இதனை அக்னிஹோத்ரமாக நிருபிப்பதற்காகவே ‘மார்பே வேதி, மயிர்களே தர்ப்பை₄ கள், ஹ்ருதயம் கார்ஹபத்யாக்ஞி’ என்று கல்பிக்கப்படுவதாக ஜெஜிநி கூறுகிறார். ஆக இங்கு ஜாடராக்னி சொல்லப்படவில்லை; பரமாத்மாவே சொல்லப்பட்டது. ‘ஆகாயம் முதல் பூமி வரையிலான வைச்வானரனின் அவயவங்களாக, உபாஸகன் தனது சிரஸ் முதல் பாதும் வரை அவயங்களையநுஸந்தானம் செய்து, ப்ராணாஹாதியாகிய அக்னிஹோத்ரம் முதலியவற்றால் வைச்வானரனாகிய பரமாத்மாவை ஆராதனம் செய்யவேணும்’ என்கையாலே வைச்வானரன் பரமாத்மாவே என்றதாயிற்று.

இரண்டாம் பாத சூருக்கம்: ‘ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம’ என்று யாவும் ப்ரஹ்மமே. சராசரங்களை உண்பவனாகக் கூறப்பட்டவனும், கண்ணில் நிற்பவன் என்பவனும், அந்தர்யாமியாகக் கூறப்பட்டவனும், அகஷம் என்று மூலப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலானவன் என்பவனும், வைச்வானரன் என்பவனும் பரமாத்மாவே.

முதலத்யாயம் - மூன்றாம் பாதம்

இப்பாதத்தில் தெளிவான ஜீவாதி லிங்கங்களையுடைய வேத வாக்கீயங்கள் விசாரிக்கப்படுகின்றன.

தேவலோகம், பூமி யாருக்கு சரிரம்?

1.3.1. த்₃யுப்₄ வாத்₃ யதிகரணம்: முன் அதிகரணத்தில் தேவலோகம், பூலோகம் இவற்றை சர்வமாகக் கொண்டதாகக் கூறப்படுகையாலே வைச்வானரன் பரமாத்மாவே என்றது. இவ்வதிகரணத்தில், பூலோக ஸ்வர்க லோகங்களுக்கு ஆதாரமானவன் ஜீவனே என்று பூர்வபகலம் செய்து, அவன் ஜீவனாகவொண்ணாது பரமனேயாக முடியும் என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

முண்டகோபநிஷத்தில், ‘எவனிடம் தேவலோகம், பூமி, அந்தரிக்கலம் நடுவில் லோகம்), மனஸ், இந்தரியங்கள் யாவும் சேர்ந்துள்ளனவோ, அந்த ஆத்மா ஒருவனையே ஆதுரிப்பீர்’ என்றுள்ளது. இப்படி தேவலோகம், பூமி இவற்றுக்கு ஆதாரமானவனாக ஒதப்படுபவன் ஜீவனேயாகவேனும். ஏனென்னில், மனஸ், ப்ராணன் இவனோடு சேர்ந்திருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ‘பலவிதமாகப் பிறக்கும் இவன், சர்வத்தினுள் ஸஞ்சரிக்கிறான்’ என்றும் கூறப்படுகிறது. ‘ஆரங்கள் தேரின் நாபி₄ பிலே சேர்ந்திருப்பதுபோல் எந்த ஜீவனிடம் நாடி₃கள் சேர்ந்திருக்கின்றனவோ’ என்றும் கூறப்படுகிறது. இவையாவும் ஜீவனுக்கே பொருந்தும்; பரமாத்மாவுக்குப் பொருந்தாது. ஆக தேவலோகம் முதலானவற்றுக்கு ஆதாரமாகச் சொல்லப்படுபவன் ஜீவனே என்று பூர்வபகலம்.

எித்: இப்பூர்வபகலம் தவறு. தேவலோகம் முதலானவற்றுக்கு ஆதாரமாகக் கூறப்படுமவன் பரமாத்மாவே யாவான், அவனுக்கே உரிய தன்மைகள் இங்கு படிக்கப்படுகையால். ‘அம்ருதஸ்யைஷ் ஸேது’ (அம்ருதத்தை அடைவிக்கும் ஸேது போன்றவன்) என்று மோகஷி ஸாதனமாகக் கூறப்படுகிறான். எந்த ஜீவனும் எங்கும் மோகஷி ஸாதனமாகக் கூறப்படுவதில்லை. ஆத்மா (வியாபிப்பவன்) எனும் பதமும் பரமனிடமே இயற்கையாகப் பொருந்தும். ‘யஸ் ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித’ (முண்ட 2.2.7) என்று இயற்கையாகவே எல்லாமறிந்தவனாகக் கூறுவதாலும் இவன் பரமனேயாக வேனும். ‘ஸந்ததம் ஸிராபி₄ ஸ்து லம்பத்₃ யாகோஸ் ஸந்திபம், தஸ்யாந்தே ஸாவிரம் ஸாக்ஷமம் தஸ்மிந் ஸர்வம் ப்ரதீஷ்டிதம்’ தோமரை போன்ற ஹ்ருதயம் நாடிகளால் கூழப்பட்டு தொங்குகிறது. அதன் நடுவிலுள்ள நுட்பமான த்வாரத்தில் நாராயணன் நிலைநிற்கிறான்) என்று நாராயணவல்லியில் கூறப்படுகையால், நாடிகளோடு

சேர்ந்திருப்பதும் பரமனுக்கே பொருந்தும். ‘அஜாயமானோ புஹாதா விஜாயதே’ (பு.ஸீ) ‘பிறப்பறவன் பல்படியாகப் பிறக்கிறான்’, ‘ஸம்பவாமி ஆத்ம மாயயா’ (கீதை 4.6) ‘என் ஸங்கல்பத்தாலேயே பிறக்கிறேன்’ என்கையாலே, பல பிறப்புகளும் பொருந்தும். ‘அந்தர் புஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்திதி’ என்று எல்லாப் பொருட்கும் ஆதாரமாக ஒதுப்படும் நாராயணன், மனஸ் முதலான இந்திரியங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவனாகையாலே, ‘மந: ஸஹ: ப்ராஹண: ஓதும்’ என்று இங்கு ஒதியிருப்பதும் பரமனுக்கே பொருந்தும். ஆக தேவலோகம் முதலானவற்றுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன் ஜீவனல்லன், பரமபுருஷனே.

‘ததா வித்வான் புண்யபாபே விதூ₄ ய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி’ (முண்ட 3.1.3) ‘ப்ரஹ்மஜ்ஞானி பரமபுருஷனோடு மேலான ஒற்றுமையை அடைகிறான்’ என்று முக்தர்களால் அடையப்படுவனாக ஒதுகையாலும் இவன் பரமபுருஷனே யாவன்; ஜீவனல்லன். இங்கு கூறப்படும் த₃ யுப்₄ வாத் ஆயதந புருஷன் பூமி முதலானவற்றுக்கு இருப்பிடமாக ஒதுப்படுவன்) மூலப்ரக்ருதியாகவும் முடியாது; பிராணனையுடைய ஜீவனுமல்லன். ‘தேஹத்தில் அழுந்திக்கிடந்து ப்ரக்ருதியினால் மயங்கும் ஜீவன், எப்போது அத்தேஹம் தன்னிலும் வேறுபட்டு நிற்கும் ஈஸ்வரனைக் காண்கிறானோ அப்போது வருத்தம் நீங்கப்பெறுகிறான்’ என்று இப்ரகரணத்திலேயே பரமாத்மாவை வேறுபட்டவனாக கூறுகையாலும் இவன் ஜீவனல்லன். இவ்வபநிஷத் தொடங்கத்திலிருந்தே ‘அத₂ பராயயா’ (1.1.5) என்று பரமாத்வைத்தான் விவரிக்கிறது என்று கீழ் அத₃ருஸ்யத்வாத் யதிகரணத்தில் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது நடுவில் சில வாக்யங்களில் நாமஸம்பந்தம், பல பிறப்புகள் முதலான சில ஜீவதர்மங்கள் பேசப்பட்ட மாத்ரத்தால் ப்ரகரணமே மாறிவிடவில்லை. ப்ரகரணத்தில் விச்சே₂த₃ மின்றி (இடையீடின்றி) பரமபுருஷனே சொல்லப்படுகிறான்.

‘த₃ வா ஸபார்ணா ஸயுஜா ஸக₂யா ஸமாநம் வருகூலம் பரிஷிள்வ ஜாதே | தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத₃வத்தி அநஸ்நந் நந்யோ அபி₄சாக ஶீதி || (முண்ட 3.1.1) (ஜ்ஞானமாகிற) அழகிய இறக்கையை உடையவையும், ஸமான குணங்களை உடையவையும், (எப்போதும்) கூடியிருப்பவையுமான இரு பகவிகள் (ஜீவனும், பரமனும்) ஒரே மரத்தை (தேஹத்தை)ப் பற்றி நிற்கின்றன. அவைகளில் ஒன்று (ஜீவன்) பழுத்த கனியை (பக்வமான கர்மப₂லத்தை)ப் புசிக்கிறது. மற்றொன்று (பரமாத்மா) அக்கனியை உண்ணாமலேயே ப்ரகாசிக்கிறது) எனும் வாக்யம் இப்ரகரணத்தில் காணப்படுகிறது. இவ்விருவருள் கர்மப₂லத்தை உண்ணாது ப்ரகாசிக்கும் பரமாத்மாவே தேவலோகம், பூமி முதலானவற்றுக்கு ஆத₄ரமானவனாக முண்டகத்தில் ஒதுப்படுகிறான்.

பூ₄ மா

1.3.2. பூ₄ மாதி கரணம்: கீழ் அதீகரணத்தில், பரமாத்ம ப்ரகரணத்திற்கு விச்சேடுத் தும் ஏற்படாததால் த்₃ யுப்₄ வாத்யாயதனம் பரமாத்மாவே என்னப்பட்டது. அப்படியானால் சாந்தோக்யத்தில் ‘பூ₄ மா’ என்று ஒதப்படும் தத்வமும், ஜீவ ப்ரகரணத்திற்கு விச்சேடுத் தும் வாராமையாலே ஜீவனேயாக வேண்டும் எனும் வாதம் இவ்வதிகரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஏழாவது அத்யாயத்தில் பூ₄ மவித்யை ஒதப்படுகிறது. அதாவது பூ₄ மா என்றவாரு வஸ்துவைச் சொல்லி அதன் பெருமையை விளக்கி அதை உபாஸிக்கும் உபாஸகன் அளவில்லாத ஆனந்தமடைவான் என்றது. இங்கு பூ₄ மா என்று பேசப்படுவது ஜீவாத்மாவா? பரமாத்மாவா? என்று ஶங்கை. இது விசாரிக்கப்பட்டு ஸித்தாந்திக்கப்படுகிறது.

ஒரு ஸமயம் நாரதர் ஸனத்குமாரரிடம் சென்று, ‘நான் வெறும் மந்த்ரம் தெரிந்தவனேயல்லது ஆகுத்மாவை இன்னதென்று அறியேன். ஆகுத்மாவையெறிந்தவனே எல்லா சோகத்திலிருந்தும் விடுபடுவதாகப் பெரியோர்கள் சொல்கிறார்கள். அதனை உபதேசிக்க வேணும்’ என்று கேட்க, ‘நீர் நாமத்தை ப்ரஹ்மமென்று உபாஸி’ என்றார். நாமாவைவிட மேலான வஸ்து உளதோ? என்று நாரதர் கேட்க, வாக்கை ப்ரஹ்மமென்று உபாஸி என்றார். வாக்கைவிட பெரியது உண்டோ என்ன, ஸனத்குமாரர் வரிசையாக மனஸ், ஸங்கல்பம், சித்தம், த்யானம், விஜ்ஞானம், பலம், அந்நம், ஜலம், தேஜஸ், ஆகாசம், நினைவு, ஆசை இவைகளைச் சொல்லி, 14வது கண்டத்தில் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ப்ராணனை உபதேசி த்தார். இங்கு ப்ராணன் என்றது ஜீவாத்மாவை. இதை உபாஸிப்பவன் அதீவாதியாவான் என்று கூறி முடித்தார். தான் உபாஸிக்கும் வஸ்துதான் மிகவும் சிறந்ததென்று சொல்லிக் கொள்பவன் அதீவாதி. நாரதர் ப்ராணனைவிட மேலான வஸ்து உளதா? என்று கேட்கவில்லை. ஆயினும் ஆசார்யர் தொடர்ந்தார். 16-வது கண்டத்தில், ஸத்யத்தைக் கொண்டு அதீவாதம் செய்கிறவன்தான் உண்மையான அதீவாதியாவான் என்றார். நாரதர் ஸத்தியத்தின் பெருமைகளை தெரிந்துகொள்ள விரும்பவே, ஆசார்யர் அதற்குண்டான பெருமைகளையெல்லாம் உபதேசித்து 23வது கண்டத்தில் அந்த வஸ்துவை (ப்ரஹ்மத்தை) ஸாக்ஷாத்காரிப்பவன் வேறொன்றைக் காணவும் கேட்கவும் அறியவும் மாட்டான். அதுதான் பூ₄ மா (பெரிது) - அளவிட முடியாத ஸாகஸ்வரூபி - அது வேறொரு வஸ்துவை ஆதாரமாகக் கொள்ளாமல் ‘ஸவே மஹிமநி’ என்கீறபடி தனக்குத்தானே ஆதாரமாயிருக்கும். உபாஸகளுக்கு எல்லாப்புறங்களிலும் வியாபித்திருக்கும். அதை அஹும் என்றும் ஆகுத்மாவென்றும் உபாஸிக்கவேணும். இதனால் அவனுக்கு எல்லாவித ஆனந்தமும் கிடைக்கும். துக்கமே இராது என்று சொல்லி உபதேசத்தை முடித்தார்.

ப்ராணனைவிட மேலான வஸ்து உளதா என்று நாரதர் வினவாததால், அதற்குமேல் 23-ம் கண்டம் வரையில் ப்ராண ப்ரகரணத்திற்கு ஒரு விச்சேதமும் ஏற்படவில்லை. ஆகையால் 24-வது கண்டத்தில் பூமா (பொரிது) என்று ஒதுப்படுவது ப்ராணன் என்று ஒதுப்பட்ட ஜீவனே என்று பூர்வப்படியும்.

ஈதி: பூ₄மா என்று சொல்லப்பட்டது பரப்ரஹ்மமே, ஸம்ப்ரஸாதன் என்கிற ஜீவாத்மாவைவிட மேம்பட்டதாக உபதேசிக்கப்படுகையாலே. ஸம்ப்ரஸாதன் என்பது பகவத்ஸம்பந்த ஜ்ஞானத்தால், ரஸிகனான ஜீவனைக் குறிக்கிறது. ப்ராணன் எனும் ஜீவனைக் காட்டிலும் மேலானவனாக ‘ஸத்யம்’ எனப்படும் ப்ரஹ்மத்தை 16-வது கண்டத்தில் உபதேசிக்கிறபடியால், ப்ராண ப்ரகரணத்திற்கு விச்சேதம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆக, ஸத்யம் எனப்படும் ப்ரஹ்மமே 24-வது கண்டத்தில் ‘பூ₄மா’ என்று ஒதுப்படுகிறது. (16-வது கண்டத்தில்) எவன் ஸத்யம் எனப்படும் ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் அதிவாதியாகிறானோ அவனே உண்மையில் அதிவாதம் செய்பவன் என்றதால், ப்ராணோபாஸகனிற்காட்டில் ப்ரஹ்மோபாஸகனே சிறந்தவன் என்றதாகிறது. இங்கு பூமாவிற்கு கூறிய குணங்கள் - அம்ருதத்வம், வேறான்றை ஆதாரமாய் உடைத்தாயிராமை, ஸர்வாத்மாவாயிருக்கை, ஸர்வ காரணமாயிருக்கை முதலானவை வேறு எந்த ஜீவனுக்கும் பொருந்தாதாகையால், ஸகஸ்வருபியாகச் சொல்லப்பட்ட ‘பூ₄மா’ பரப்ரஹ்மமே என்றதாயிற்று.

அகஷரம்

1.3.3. அகஷராதி₄கரணம் - சென்ற அதிகரணத்தில் ‘ஸவேமஹிமநி’ என்று தனக்குத்தானே ஆதாரமாயிருக்கும் மஹிமையுடைய ‘பூ₄மா’ ப்ரஹ்மமே என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. இப்பெருமை பரமனைக் காட்டிலும் வேறான சிதை₃சித்துக்களுக்கும் உண்டு எனும் வாதம் இவ்வதிகரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது. ஸர்வகார்ய ஆதாரமான ஆகாசத்துக்கும் ஆதாரமாக அகஷரத்தைச் சொல்லி, அதற்கோர் ஆதாரத்தை சொல்லாமையாலே அகஷரத்திற்கு தன் மஹிமையிலே நிலைநிற்கை ஸித்திக்கிறது.

ப்ரஹ்தாரண்யக உபநிஷத் ஜந்தாவது அத்யாயத்தில், யாஜ்ஞவல்க்ய மஹாவிஷியுடன் பல ப்ராஹ்மணர்கள் வாதவிவாதம் செய்கிறார்கள். அவர்களில் குார்க்கி எனும் பெண்மணி இரண்டு முறை கேள்வி கேட்கிறாள். அதில் இரண்டாவது முறை கேள்வி: வானுலகுக்கு மேலும், மண்ணுலகுக்கு கீழேயும் இவற்றுக்கிடையே உள்ள பொருள்கள் யாவும் முக்காலத்திலும் ஈல் பின்னப்பட்டிருக்கின்றன? அதாவது இவற்றுக்கெல்லாம் ஆதாரம் யாது? இதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யரின் பதில்: ஆகாசத்தில். இதற்கு மேல் குார்க்கி₃ கேட்கிறாள்: அவ்வாகாசம்

எதில் இணைந்திருக்கிறது? பதில்: அசூரத்தில். இது பொரிதுமன்று, சிறிதுமன்று, குட்டையன்று, நெட்டையன்று, நிறமில்லாதது, இருள் இல்லாதது என்று விரிவாகக் கூறுகிறார். இந்த அசூரம் என்பது மூலப்ரக்ருதியா அல்லது ஜீவனா அல்லது பரமாத்மாவா என்று ஸ்மஸ்யம். முதல் கேள்விக்குப் பதிலாகச் சொன்ன ஆகாசமென்பது பூதாகாசமாய், அதற்கும் ஆதாரமாய் (காரணமாய்) இருப்பது மூலப்ரக்ருதியாகையாலே, அதையே அசூரம் என்று சொல்லிற்று என்பது பூர்வப்போலும்.

விதி: அசூரம் என்பது ப்ரஹ்மமே; அம்பர-அந்த-த்ருதே என்று அம்பரமென்கிற ப்ரளித்த ஆகாசத்துக்கும் அப்பாலுள்ள மூலப்ரக்ருதியை தரித்திருப்பதாகச் சொல்லப்படுகையாலே, கீழ் உத்தரத்தில் ஆகாசம் என்றது பூதாகாசமாகாது. ஏனென்னில், மூவுலகங்களிலும் முக்காலங்களிலும் எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஆதாரமாக (காரணமாக) ஒதுப்பட்டது கார்யமான பூதாகாசமாகாது. அதற்கு காரணமான பரப்ரஹ்மமாகத்தானிருக்க வேணும். இங்கு அசூரமானது ஆகாசத்தை தரிக்கிறது என்றுமட்டும் சொல்லி நிறுத்தாமல் ஸர்யன், சந்த்ரன், மேலுலகு, கீழுலகு, காலம் யாவற்றையும் ஆண்டு தாங்குகிறது என்கையால் அவன் ஸர்வேச்வரனாய்த்தானிருக்கவேணும். பூத்த னோ, முக்தனோ, மூலப்ரக்ருதியோ என்னவொண்ணாது. மேலும் ‘இவ்வகூரம் எல்லாவற்றையும் கேட்கிறது; யாரும் இதைக் கேளார்கள்; எல்லாவற்றையும் நினைக்கும்; யாராலும் இதை நினைக்க முடியாது’ என்றெல்லாம் சொல்லப்படுவதாலும் இவ்வகூரம் ஜீவனோ, மூலப்ரக்ருதியோ என்னவொண்ணாது. மேலும், ‘எல்லாம் இவ்வகூரத்தின் ஆணைப்படி நடக்கின்றன; இதையறியாதவன் ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வன், இதையறிந்தவன் முக்தி பெறுகிறான்’ என்றும் சொல்கையாலே, இத்தகைய நியமன சாமர்த்யம் பரமாத்மாவுக்கே பொருந்துமாகையாலே இங்கு அசூரம் எனப்படுவன் பரமாத்மாவே என்று தேறிற்று.

காணப்படுவன்

1.3.4. ஈழதிகர்மாதி₄ கரணம்: - முன் அதிகரணத்தில் அசூரம் எனப்படுவன் எவராலும் காணப்படாதவன் என்றது. அவ்வாறெனில், காணப்படுவனாக வேறொரு வாக்யத்தில் சொல்லப்படுவன் பரமாத்மாவாக முடியாது எனும் வாதம் இவ்வதீகரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

அதாவன வேதத்தைச் சார்ந்த ப்ரச்நோபநிஷத்தில் ஒரு கதை: ஆறு மஹாவிகள் பிப்பலாதர் எனும் ப்ரஹ்மவித்திடம் சென்று சில கேள்விகள் கேட்டு உபதேசம் பெறுகின்றனர். அவர்களில் ஒருவரான ஸத்யகாமர் என்பவர், ‘ப்ரணவத்தை உபாளிப்பவனுக்கு கிடைக்கும் பலனைத் தெரிவிக்க வேணும்’ என்ன, ஆசார்யர் பதில் சொல்கிறார்: ப்ரணவத்தை ஒரு

மாத்ரையுடையதாக உபாளிப்பவன் மனுஷ்ய லோகத்தையடைந்து அங்கு ஸாகமே வாழ்வான். இரண்டு மாத்ரைகளையுடையதாக உபாளிப்பவன் அந்தாரிச்சூத்தில் ஸோமலோகம் சென்று பல போகங்களையநுபவித்து மீண்டும் பூமிக்கே தீரும்பிவிடுவன். மூன்று மாத்ரைகளையுடையதாக உபாளிப்பவன் ஸார்யலோகம் சென்று, தோலையுரிக்கும் பாம்பு போலே தனது பாபங்களையல்லாம் விட்டு ப்ரஹ்மலோகம் சேர்ந்து அங்கிருக்கும் புருஷனை ஸாக்ஷாத்கரிப்பன். இவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மலோகமென்பது சதுர்முக ப்ரம்மாவின் உலகமாதலால், அங்குபோகும் உபாஸகன் பார்ப்பது சதுர்முகனேயாக வேணும் என்பது பூர்வபாலை.

எதித: மூன்று மாத்ரைகளையுடையதாக ப்ரணவத்தை உபாளிப்பவன் சென்று சேருமிடம் பரமபதமே. ப்ரஹ்மலோகமென்றது ப்ரஹ்மத்தீன் லோகமேயன்றி சதுர்முக ப்ரம்மாவின் ஸத்ய லோகமன்று. அவன் ஸாக்ஷாத்கரிப்பது பரப்ரஹ்மமே. இப்ரகரணத்திலேயே மூன்று மாத்ரைகளையுடையதாக ப்ரணவத்தை உபாளிப்பவன் அடையும் புருஷனை வர்ணிக்கும் பகுதியில் ‘யத்தத் சாந்தம் அம்ருதம் அபு₄யம் பரஞ்ச’ என்று ஒதப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்தில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படும் புருஷன் பசி முதலான ஆறு ஊர்மிகள் இல்லாதவன், எவ்வித பயமுமற்றவன், அனைவரிலும் மேலானவன் என்று சொல்லியுள்ளதால் இவை பரமாத்மாவையே குறிப்பவை. சதுர்முகனுக்கு பசி முதலான தோலூங்கள் உண்டு. மேலும் ‘எல்லாப் பாபங்களும்’ நீங்கப்பெற்றவன்; அதாவது கர்மஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டவன் என்கையால் அவன் அடையுமிடம் பரமபதமேயன்றி கர்மாதீணமான சதுர்முகனுடைய லோகம் என்பது பொருந்தாது. மற்றும் அந்த ஸ்தானத்தை ‘யத்தத் கவயோ வேது யந்தே’ என்று கவிகள் (நித்ய ஸ்ரீகள்) பார்க்குமிடமாகச் சொல்லிற்று. அந்தாரிச்சூத்திற்கு அடுத்தது சதுர்முகனுடைய லோகம் என்பதும் சரியன்று. ஸ்வர்க்கம் முதலிய பல லோகங்கள் உள்ளன. மேலும் பிப்பலாதர் தமது பதிலை ஆரம்பிக்கும் போதே ப்ரணவத்தை அபரப்ரஹ்மம் என்றும் பரப்ரஹ்மம் என்றும் பிரித்து, அபரமென்பதை ஒரு மாத்ரையுடையது இரு மாத்ரையுடையது என்று இரண்டாகப் பிரித்து, ஒரு மாத்ரையுடையதாக உபாளிப்பவன் பூலோகத்தில் செல்வத்தை யநுபவிப்பான் என்றும் இரண்டு மாத்ரையுடையதாக உபாளிப்பவன் மேலுலகங்கள் எல்லாவற்றிலும் போகங்களையநுபவிப்பான் என்றும் சொல்லி, பின்பு பரமெனப்பட்ட மூன்று மாத்ரைகளையுடைய ப்ரணவத்தை உபாளிப்பவன் எல்லா பாபங்களும் கழியப்பெற்று ஒருவிதமான தோலூத்திற்கும் இடம்தராத தீவ்யலோகத்தில் பரமபுருஷனை ஸாக்ஷாத்கரிப்பன் என்கையாலே வேறு சங்கைக்கே இடமில்லை யென்றதாயிற்று. ஆக ஈழதீகர்மபுருஷன் (பார்வைக்கு விழியமானவன்) ஸர்வேச்வரனான நாராயணன் என்றதாயிற்று.

த₃ஹராகாஸம்

1.3.5. த₃ஹராதி₄ கரணம் - ஹ்ருதயத்தில் வளிப்பவனை ‘ஆகாஸம்’ என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுவதால், இவன் பரமாத்மாவல்லன் எனும் ஆகேஷபம் எழு, அதைத்தள்ளி இவன் பரமாத்மாவே என்கிறது இவ்வதிகரணத்தில்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத் எட்டாவது அத்யாயத்தில் த₃ஹரவித்யை ஒத்பபட்டுள்ளது. ‘அத₂ யதி₃ தமஸ்மிந் ப் ரஹ்மபுரே த₃ஹரம் புண்ட₃ரீகம் வேஸ்ம த₃ஹரோஸ்மிந் அந்தர ஆகாஸ: தஸ்மிந் யதுந்த: ததுந்வேஷ்டவ்யம் தத்வாவ விஜிஜ்ஞானிதவ்யம்’ ப்ரஹ்மத்தின் வாஸஸ்தானமான இந்த தேஹத்தில் தாமரை போன்று சிறிய (ஹ்ருதயமென்னும்) ப்ரஹ்மத்தின் இருப்பிடம் உள்ளது. அதற்குள்ளேயிருப்பது தேடத்தக்கது; அதுவே அறியத்தக்கது). இவ்வித்தில் த₃ஹராகாஸம் என்பது எது? ஐந்தாவது பூதமான ஆகாஸமா, ஜீவாத்மாவா அல்லது பரமாத்மாவா என்பது ஸம்ஶயம். ஆகாஸம் என்று பூதாகாசத்தையே இங்கு சொல்கிறது என்பது பூர்வபகலம்.

வித: த₃ஹரமென்பது பரமாத்மாவே. இவ்வுபநிஷத்தே ‘த₃ஹராகாஸத்தில் என்ன இருக்கிறது?’ என்று கேட்டுக்கொண்டு அதற்கு பதில் சொல்லுகிறது. தஸ்மிந் காமா ஸமாஹிதா - அந்த த₃ஹராகாஸத்தில் விரும்பத்தக்க குணங்கள் இருக்கின்றன. அதாவது ‘ஏன் ஆத்மாவபஹுதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விஶோகோ விஜிகுத்ஸோாபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:’ (இவன் இயற்கையிலேயே பாபமற்றவன், மூப்பு அற்றவன், மரணமற்றவன், ஶோகமற்றவன், பசியற்றவன், தாகமற்றவன், வேண்டிய பொருள்களை எப்போதும் உடையவன், நினைத்தவற்றை எப்போதும் ஸாதிக்கக் கூடியவன்) என்கிறபடி கல்யாண குணங்களை உடையவன் என்றது. இப்ரகரணத்தில் ‘பரமாத்மாவையும் இந்த கல்யாண குணங்களையும் உபாளித்து பரமபதம் அடைகின்றனர்’ என்கையாலே, குணங்களுக்கும் என்று ப்ரஸித்தி பெற்ற இக்குணங்கள் ப்ரஹ்மத்திடம் இருக்கும் குணங்களேயன்றி பூதாகாஸத்துக்கு பொருந்தாதவை. பூதாகாஸத்தையுபாளிப்பவனுக்கு ஒரு நன்மையும் உண்டாகாது. ஆக த₃ஹராகாஸம் ப்ரஹ்மமே. மேலும், ‘இந்த பூதாகாஸம் எப்படி பெரிதாயுள்ளதோ அப்படியே ஹ்ருதயத்திலுள்ள இந்த த₃ஹராகாஸமும் பெரிதாயுள்ளது’ என்று த₃ஹராகாஸத்திற்கு உபமானமாக பூதாகாஸம் எடுக்கப்பட்டுள்ளதால், இதனாலும் பூதாகாஸத்திலும் வேறுப்பட்டது த₃ஹராகாஸம் என்று கெளிவாகிறது.

இதேயுபநிஷத்தில் வேறு இடத்தில், ‘பூமியினடியில் புதையல் இருக்க அதனை அறியாமலேயே அதன்மேல் ஸஞ்சரிப்பது போலே, எல்லா சேதநர்களும் ஸாஷாப்தி நிலையில்

(குங்கும்போது) காரணமான இந்த த₃ஹராகாஸத்தை தீனந்தோறும் அடைந்தாலும், ப்ரக்ருதியினால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதால் அறிவுதீல்லை' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்தில் த₃ஹராகாஸத்தை எடுத்து அதை ப்ரஹ்மலோக ஶப்தத்தாலும் சொல்கிறது. இப்படி சேதநர்க்கு தீனந்தோறும் த₃ஹராகாஸத்தீடம் குதியைச் சொல்லுகையாலும் த₃ஹராகாஸத்தைக் குறித்து ப்ரஹ்மலோக ஶப்தத்தை ப்ரயோகிக்கையாலும் இந்த த₃ஹராகாஸம் பரமாத்மாவேயென விளங்குகிறது. வேதவாக்யங்களில் பரமாத்மாவைக் குறித்தே குதித் தே குதி ஶப்தங்கள் காணப்படுகையாலும் இங்கு த₃ஹராகாஸம் பரமாத்மாவே.

இவ்வுபநிஷத்தில், த₃ஹராகாஸம் ஸர்வலோகங்களையும் தரித்து நீற்பதாக ஒதுப்பட்டுள்ளது. இப்படி பரமாத்மாவுக்கே உரித்தான் ஸர்வலோக த₄ாரணப் பெருமையை த₃ஹராகாஸத்தீர்கு படித்துள்ளதாலும் த₃ஹராகாஸம் பரமாத்மாவான ஹந்தநாராயணேயாக முடியும். 'எங்கும் ப்ரகாஸிப்பவனாகையாலே ஆகாஸம் எனப்படும் பரமாத்மா இல்லாவிடில், யார்தான் இம்மை மறுமைப் பயன்களை அடைய முடியும்?' என்று தைத்ரிய ஆனந்தவல்லியிலும், 'எல்லா பூதங்களும் ஆகாஸம் எனப்படும் பரமாத்மாவிடமிருந்தே உண்டாகின்றன' என்று சாந்தோக்யத்திலும் ஒதுப்படுவதாலும் பரமாத்மாவிடம் ஆகாஸ ஶப்தம் ப்ரஸித்தியுள்ளதாகையாலும் த₃ஹராகாஸம் பரமாத்மாவே.

இங்கு சொல்லப்படும் த₃ஹராகாஸ குணங்கள் பூதாகாஸத்தீர்கு பொருந்தாவிடினும், ப்ரகாஸமுடையவனாகையாலே ஆகாஸமெனத்தக்க ஜீவனிடம் பொருந்தலாமேயென்னில் இக்குணங்கள் 'பரஞ்சோதி' எனப்படும் பரமாத்மாவுக்குப் பொருந்துமேயொழிய கர்மமாடியாக சர்வஸம்பந்தமுடைய ஜீவனுக்குப் பொருந்தாது. தஹர வித்யை ஒருவாறு முடிந்தவுடன், கீழே சொன்ன 'ய ஆத்மாபஹதபாப்மா' எனும் வாக்யம் அப்படியே ப்ரஜாபதியால் சொல்லப்பட்டதாக ஒதுப்பட்டுள்ளது. அதற்கு 'ப்ரஜாபதி வாக்யம்' என்ற ப்ரஸித்தியுமின்டு. அது ஜீவாத்மாவைப்பற்றிச் சொல்வதேயன்றி பரமாத்மாவைப் பற்றியதன்று. அதனால் முதலில் ஒதுப்பட்ட வாக்யமும் ஜீவனையே சொல்லிற்று என்னலாகாதோவென்னில், ஆகாது. ஏனென்னில், முதலில் சொன்ன வாக்யத்தில் இயற்கையாகவே த₃ஹராகாஸத்தீர்கு குணாஷ்டகமுண்டென்று சொல்லிற்று. இரண்டாவதான ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில், ஜீவன் பரமனை உபாளித்து அவனருளாலேயே தனது எல்லாக்கர்மங்களையும் கழித்துக் கொண்ட பிறகு அவனுடைய பரிசுத்தமான ஆத்மாவுக்கு குணாஷ்டகம் உண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டது. ஜீவன் முக்தி தஸையில் இக்குணங்களை உடையவனாகிறான். பூத்த₄ தஸையில் இவை ப்ரகாஸிப்பதீல்லை. த₃ஹராகாஸத்தீல் சொன்ன வஸ்துவுக்கு இக்குணங்கள் எப்போதும் ப்ரகாஸமாயிருப்பவை. ஆக த₃ஹராகாஸம் என்பது ஜீவனைக் குறிக்காது; ப்ரஹ்மத்தையே சொல்கிறது.

‘பரஞ்ஜயோதிருபஸம்பத்₃ ய ஸ்வேந ரூபேணாபி₄ நிஷ்பத்₃ யதே’ - பரஞ்சோதியை அடைவதாலேயே ஜீவன் ஸ்வரூப ஆவிர்ப்பாவமடைகிறான் - எனக்கிறபடி ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப விளக்கத்தைச் செய்வதாகிற மஹா ப்ரப₄ வத்தை த₃ஹராகாஸமான பரமாத்மாவுக்குக் காட்டவே இங்கு ஜீவன் எடுக்கப்பட்டான். ஆக த₃ஹராகாஸம் பரமனே. ஹ்ருதயத்திலுள்ள த₃ஹராகாஸம் மிகவும் சிறியது. அது அனுவான ஜீவனுக்குப் பொருந்துமேயாழிய விபு₄ வான பரமாத்மாவுக்குப் பொருந்துமோவென்னில், உபாஸகனுக்கு தாரணாஸௌகர்யத்திற்காக அல்ப பரிணாமமுடையவனாக ஓதிற்று. இதனாலும் த₃ஹராகாஸம் ஜீவனாக முடியாது. ஜீவன் கர்மம் கழியப்பெற்று குணாஷ்டகத்தைப் பெற்று த₃ஹராகாஸத்தோடு ஸாம்யத்தையடைந்தாலும் த₃ஹராகாஸமாகான். கீதையில், ‘இதம் ஜஞாந முபாஸ்ரித்ய மம ஸாத₄ ர்ம்யம் ஆக₃தா:’ (14.2) பரமாத்மாவை உபாஸித்து ஜீவன் பரமாத்மாவை அனுகரிக்கிறான் (ப்ரமனோடு ஸாம்யத்தையடைகிறான்) என்றுள்ளது. ஆக அநுகரிக்கப்படும் த₃ஹராகாஸம் அநுகரிக்கும் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறான பரமாத்மாவே.

அங்கு₃ஷ்ட₂ ப்ரமிதன்

1.3.6. ப்ரமிதாதீ₄கரணம்: முன் அதிகரணத்தில் ஹ்ருதயத்திலுள்ள மிகச்சிறிய தஹராகாஸம் பரமாத்மாவே என்றது. இதீல் அல்ப பரிமாணமுள்ளவனாக மற்றொரு வேதவாக்யத்தில் ஓதப்படுபவன் ஜீவனாவனோ எனும் ஶங்கை நீக்கப்பட்டு அவனும் பரமாத்மாவே என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

கடோபநிஷத்தில், ‘அங்கு₃ஷ்ட₂ மாத்ர: புருஷ: மத்₄ ய ஆத்மநி தீஷ்ட₂தி | ஸஸாநோ பூ₄தப₄ வ்யஸ்ய ந ததோ விஜாகு₃ப்ஸதே || (2.4.12) குட்டைவிரல் பருமனுள்ள புருஷன் சார்த்தின் நடுவில் இருக்கிறான். முக்காலத்திலும் அனைத்துக்கும் ஈஸ்வரனான அவன் அவ்விருப்பில் வெறுப்படைவதில்லை) என்று தொடங்கி மூன்று மந்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. இதீல் அங்குஷ்ட மாத்ரன் (கைக்கட்டைவிரலின் அளவையுடையவன்) என்று சொன்னது ஜீவாத்மாவையா பரமாத்மாவையா என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபஸமும்: பரமாத்மா விபுவாகையால் அவன் ஸ்வரூபம் அங்குஷ்ட மாத்ரமாயிராது. ஜீவாத்மா அனுவாகையால் அவனும் அங்குஷ்டத்தளவினான்று என்றாலும் ஸ்வேதாஸ்வதரத்தில் ஜீவனை வர்ணிக்கும் ப்ரகரணத்தில் ‘அவன் ப்ராணாதிபன்’ (ப்ராணனை நியமிப்பவன்), தன் கர்மங்களால் எல்லாவிடங்களிலும் ஸஞ்சாரிப்பவன், ஸார்யனைப்போல் விளங்குமவன், ஸங்கல்பம் அஹாங்காரம் முதலியவற்றை உடையவன், அங்குஷ்டமாத்ரன்’ என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருப்பதால், ப்ரக்ருத வாக்கியங்களிலும் ஜீவனையே

சொல்லிற்றென்று கொள்வதே உசிதம். மேலும், பரமாத்மாவை அங்குஷ்டமாத்ரன் என்று வேறொந்த வாக்யங்களிலும் சொல்லவில்லை. மற்றும் ஸாவித்ரி சரித்ர ப்ரகரணத்தில் யமதேவன் அங்குஷ்டத்தினளவாக இருந்த ஸத்யவானின் ஆத்மாவை அவனுடலிலிருந்து விடுவித்து எடுத்துச் சென்றான் என்றும் சொல்லிற்று. ஆக இங்கு ஜீவனைத்தான் சொல்கிறது.

ஸிதி: அங்கு₃ ஷ்ட₂ ப்ரமிதன் (கட்டைவிரல் அளவினன்) என்று அளந்து பேசப்பட்ட புருஷன் பரமாத்மாதான் ஜீவாத்மாவன்று, இம்மந்த்ரங்களில் வழங்கப்பட்ட சொல் பரமாத்மாவையே காட்டக்கூடியதாகையால் என்பது ஸ்த்ரார்த்தம். ‘ஸஸாநோ பூதுபவ்யஸ்ய’ என்று முக்காலத்திலுமுள்ள எல்லா பதார்த்தங்களையும் ஆபஞ்சபவன் என்று சொல்லியிருப்பதால், அந்த அடைமொழி ஜீவனுக்குப் பொருந்தாது. பரமாத்மாவுக்கே பொருந்தும்.

மேலும், இந்த ப்ரகரணத்தில், ‘இவனிடம் பயத்தால் உலகிலுள்ள பொருள்களைல்லாம் ஓங்கப்பட்ட வஜ்ரத்தைக் கண்டது போல் நடுங்குகின்றன. அக்னி, ஸர்யன், இந்தரன், வாடு, ம்ருத்யுதேவன் ஆகியோர் இவனிடம் அச்சத்தால் ஓடியோடியும் தமது கடமைகளைச் செய்து வருகிறார்கள்’ என்று ஒதுப்பட்டுள்ளது. இதேபோல் ‘பீ₄ ஏஷஸ்மாத்₃ வாதபவதே பீ₄ ஷோதேதி ஸர்ய: | பீ₄ ஏஷஸ்மாத்₃ அக் ரீஸ்சேந்த்ரஸ்ச ம்ருத்யுர் த₄ வதி பஞ்சம: || இப்பரமாத்மாவிடம் பயத்தாலே காற்று அடிக்கிறது; இதனிடம் பயத்தாலே ஸர்யன் உதிக்கிறான்; அக்னியும் இந்தரனும் ஜந்தாமவனான யமனும் இவனிடம் பயத்தாலே தம்தம் கார்யங்களைச் செய்கின்றனர்) என்று கைத்தரீய ஆனந்தவல்லியிலும் ஒதுப்பட்டுள்ளது. இப்பெருமைகள் எல்லாம் பரமாத்மாவுக்கே உரியதாகையால் அங்குஷ்டமாத்ரன் பரமபுருஷனேயாவான்.

இவ்வுபநிஷத்திலேயே ‘நதத்ர ஸர்யோ ப₄ ாதி ந சந்த்₃ ரதாரகம் நேமா வித்யதோ ப₄ ாந்தி குதோயமக்டி: | தமேவ ப₄ ாந்தமநுப₄ ாதி ஸர்வம், தஸ்ய ப₄ ாஸா ஸர்வமித₃ ம் விப₄ ாதி (கட 2.5.15) என்று இப்புருஷனை உலகிலுள்ள தேஜபதார்த்தங்களையெல்லாம் ப்ரகாசப்படுத்தும் பரஞ்சோதி என்றும் சொல்லிற்று. இதனாலும் அங்குஷ்டமாத்ரன் ‘நாராயண பரோ ஜ்யோதி:’ என்று ஒதுப்படும் ஶ்ரீமந்நாராயணனே ஆகமுடியும்.

பரமாத்மாவை அங்குஷ்டமாத்ரன் என்று சொன்னால், யாருடைய அங்குஷ்டமென்று கேள்வியேழ, உபாளிக்கும் அந்தந்த அதிகாரிகளின் அங்குஷ்டமென்று பதில். அப்படியானால் அங்குஷ்டமேயில்லாத பாம்பு, குதிரை முதலிய விலங்குகளில் பரமனின் பரிமாணம் எவ்வளவோ என்ற கேள்வியேழ, ‘இது உபாஸந ப்ரகரணம், உபாஸநம் செய்பவர்கள் ‘அங்குஷ்ட’ மாத்ர: புருஷோ ஜ்யோதி அதூ₄ மக:’ (கட. 2.4.13) எனக்கிப்படி தம்தம் கட்டை விரலளவு புகையற்ற தேஜாருபமாய் பரமாத்மாவை உபாளிக்கவேண்டும். உபாஸனத்தில்

அநேகமாக மனுஷ்யர்களுக்கே அதிகாரமிருப்பதால், மற்ற இடத்தில் விசாரம் பண்ணவேண்டிய ப்ரஸக்தியே இல்லை' என்று பதில்.

தேவர்களும் உபாஸ்நம் செய்யலாம்

1.3.7. தே_३வதாதி_५கரணம்: கீழ் அதிகரணத்தில் கடைசியில் 'மனுஷ்யர்களே ப்ரஹ்மோபாஸ்நத்திற்கு அதிகாரிகள்' என்றொரு வார்த்தை வந்ததால், தேவர்களும் அது செய்யலாமோ என்கிற விசாரமுண்டாக, இடையிலே ப்ராஸங்கி_३கமாக இவ்வதீகரணம் தோன்றிற்று.

பூர்வபகலம்: தேவர் கந்தர்வர் முதலானார்க்கு ப்ரஹ்மோபாஸ்நத்தில் அதிகாரமில்லை. ஏனெனில், அவர்களுக்கு தேஹ மிருப்பதாக ப்ரமாணமில்லையாகையாலே, முதலில் தேஹமேயில்லை. உபாஸ்நம் தேஹமுடையவர்களே செய்வது. ஆக, உபாஸ்நத்தில் ஸாமர்த்யமில்லாமையாலும், உபாஸ்நத்தில் அர்த்தி த்வம் இல்லாமையாலும் அவர்களுக்கு ப்ரஹ்மோபாஸ்நத்தில் அதிகாரமில்லை. (ஒருவன் ஒரு கார்யம் செய்ய வேணுமானால் அவனுக்கு இரண்டு அம்சங்கள் தேவைப்படும். ஒன்று அர்த்தித்வம். அதாவது அக்கார்யத்தால் கிடைக்கும் பலனில் ஆசை. மற்றொன்று ஸாமர்த்யம். அதாவது அக்கார்யம் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு தேவையான ஜ்ஞானம், பு_३லம் முதலியவை. ப்ரஹ்மோபாஸ்நம் செய்பவனுக்கு அதனால் கிடைக்கும் பலனான மோகஷத்தைப் பெறவேணுமென்கிற ஆசைதான் அர்த்தித்வம். உபாஸ்நம் செய்வதற்கு ஆவச்யகமான ப்ரஹ்மஜ்ஞானம், தீடமான சாரீரம், குறைவில்லா இந்திரியங்கள் இவை ஸாமர்த்யம் எனப்படும்). தேவர்கள் தாம் அநுஷ்டித்த புண்யத்தின் பலனாக இன்பங்களை அநுபவிப்பவர்கள். அவர்கள் மோகஷ ஸாக்ததைப் பற்றி கனவிலும் நினையாதவர்கள். ஆகையால் மோகஷம் பெறவேணும் எனும் ஆசையில்லாதவர்கள். ஆக அர்த்தித்வம் இல்லை. தேஹமில்லாமையாலே ஸாமர்த்யமும் இல்லை. ஆக, ப்ரஹ்மோபாஸ்நத்தில் அவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை.

மற்றொரு விஷயம்: தேவதை என்றொரு வஸ்துவே தனித்துக் கிடையாது. அதற்கு உருவமும் கிடையாது. அது நாம் செய்யும் யாகங்களுக்கு நேரில் வந்து ஹவிஸ்ஸைப் பெற்றுக் கொண்டு நாம் வேண்டும் பலனை அளிக்கும் என்பது அடியோடு கிடையாது. நாம் செய்து வரும் யாகங்களில் ஒத்ப்படும் அந்தந்த மந்திரங்கள்தான் தேவதை எனப்படுவது. ஒழுங்காக யாகத்தைச் செய்து முடித்தால் அதனால் புண்யமுண்டாகி அதனால்தான் நாம் விரும்பும் பலன் கிடைக்கும். ஆக, முதலில் தேவதை ப்ரஹ்மோபாஸ்நம் செய்யுமா செய்யாதா என்கிற கேள்வியே பொருளாற்றது என்பது சில மீமாம்ஸகர்களின் போக்கு.

எித்: இப்பூர்வபகலம் தவறு. ப்ரஹ்மோபாஸநும் தேவர்களுக்கும் கூடும், அவர்களுக்கும் அர்த்தித்வம் ஸாமர்த்யம் ஆகிய இரண்டும் உண்டாகையாலே. குணக்கடலான பரமனின் இனிமையை அறிகையாலே, ப்ரஹ்மோபாஸநத்தில் இச்சையாகிற அர்த்தித்வம் அவர்களுக்கு உண்டு. தேஹம் இந்தரியம் முதலியவை அவர்களுக்கும் உண்டாகையாலே ஸாமர்த்தியமும் உண்டு. ஸ்ருஷ்டி ஸ்தலங்களில் தேவர் முதலான அனைவர்க்கும் பரமாத்மா நாமரூப வ்யாகரணம் செய்ததாக வேதவாக்கியங்கள் ஒதுக்கின்றன. தே_१ ஹேந்தரியாதீ_२ களைச் செய்வதே நாமரூப வ்யாகரணம் எனப்படுகிறது. ‘இந்தரன் ஸமித்தைக் கையில் கொண்டு ப்ரஜாபதி அருகே சென்றான்’ என்கையால் தேவர்களுக்கு கரசரணாதீகளையுடைய தேஹம் உண்டு என்று தெரிகிறது. தேஹமிருப்பதால் அதனாலேற்படும் துன்பங்களும் அதை நீக்கிக் கொள்ள ப்ரஹ்மோபாஸநத்தில் விருப்பமாகிற அர்த்தித்வமும் இருக்கக் குறையில்லை. ஆக அர்த்தவ ஸாமார்த்யங்கள் தேவர்களுக்கும் உள்ளபடியால் அவர்களுக்கு ப்ரஹ்மோபாஸநத்தில் அதிகாரம் உண்டு.

பலன் பெறுவதற்காக யக்ஞ யாகங்களை விதிக்கும் வேத வாக்கியங்களே, பல தேவதைகளின் உருவத்தையும் குணங்களையும் பலவாறாகப் பாடி, அந்தந்த தேவதைகள் நாம் தரும் அவிஸ்ஸைப் பெற்று ஸந்தோஷப்பட்டு நமக்குப் பலனைத் தருமென்று ஸ்பஷ்டமாகவே ஓதியிருக்கையால், வேதத்தை ப்ரமாணமென்று இசைந்தவர்கள் அதில் கூறப்பட்ட தேவதைகளின் குணரூபங்களையும் இசைந்தே தீர வேணும். ‘யஜ தேவ பூஜாயாம்’ என்கிற தடாது பாடத்தால் தேவபூஜைக்குத்தான் யாகமென்ற பெயரென்று ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப்படுகிறது. இவையெல்லாம் கிடையா என்று சொல்வது தகாது. அப்படியே ஆகட்டும். தேவர்களுக்கு ஶரீரமுண்டு எனில், ஒரு ஶரீரமுடைய ஒரு தேவன் ஒரே காலத்தில் பலவிடங்களில் நடக்கும் யாகங்களுக்கு எப்படிச் செல்ல முடியும்; ஹிவிரப்ப_३ கா_४தீகளை எப்படிப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்று கேள்வியெழுந்தால், விசேஷ ஶக்தியினால் ஸெளப_५ ரிவிபி பல சரீரங்களையெடுத்துக் கொண்டதுபோல், தேவர்களும் பல சரீரங்களையெடுத்துக் கொள்ளக் கூடும் என்பது பதிலாகும்.

தேவர்களுக்கு ஶரீரமுண்டு எனில், உத்பத்தி விநாயங்களும் உண்டு என்றதாகி, உத்பத்திக்கு முன்னும் அழிவிற்குப் பின்னும் வேத மந்திரங்களில் காணும் இந்தரன் முதலான ஶப்தங்களுக்கு பொருளில்லாமல் போகுமே; வேத ஶப்தங்களும் அநித்யமாக வேண்டிவருமே என்னில் - இந்தராதீ வைத்திக ஶப்தங்கள் லெளகிக ஶப்தங்களைப் போலே அந்தந்த தேஹ வ்யக்திகளை மட்டும் குறிப்பவையல்ல. மனிதன், மாடு, மரம், பச்சி, குடம் என்பது போல்

ஜாதீயைச் சேர்ந்த எல்லாப் பொருள்களையும் குறிப்பவை. குடம் என்றால் அதைப்போன்ற தோற்றுமுள்ள எல்லாப் பொருள்கள்கும் குடம் எனப்பெயர். இக்காலத்தில் கவர்னர், கலெக்டர், தாசில்தார் என்பவை போலே பிரமன், சிவன், இந்தரன், சந்திரன், ஸீர்யன் எனும் தேவதைகளைச் சொல்லும் பெயர்களைல்லாம் ஒவ்வொருத்தீகாரத்தைப் பற்றி ஏற்பட்ட சொற்கள் அவ்வதீகாரம் பெற்ற பலரைக்குறிக்கும். ஒரு இந்தரன் அழிந்துபோனாலும், பிரமன் தன் மனதிலுள்ள அந்த இந்தர ஶப்தத்தைக் கொண்டே வஜ்ரஹஸ்தனாயிருக்கை முதலான இந்தரஜாதி லக்ஷணத்தையறிந்து முன் இந்தரனைப் போலேயுள்ள வேறொரு இந்தரனைப் படைக்கிறான். ஆக இப்படி இந்தராதி ஶப்தங்களிலிருந்தே இந்தராதிகளைப் படைக்கிறானாகையாலே, இந்தராதி ஶர்வங்கள் அந்தயமானாலும், அந்த ஶப்தங்கள் அந்தயமாகவோ பொருளற்றதாகவோ ஆகாது. பிரமன் வேத ஶப்தங்களிலிருந்தே இந்தராதிகளைப் படைக்கிறான் என்று ஸ்ருதி, ஸ்ம்ருதி இதீஹாஸ புராணங்கள் சொல்லுகின்றன.

வேதத்தில் விஸ்வாமித்ரர் போன்ற பெயர்கள் காணப்படுகிறதே. வேதம் அவர்களுக்குப் பிற்பட்டதா? என்னில், பிரமன் இந்தராதிகளைப் படைப்பதுபோலே ப்ரளய காலத்திற்குப் பிறகு ‘விஸ்வாமித்ரஸ்ய ஸீக்தம் படுவதி’ (விஸ்வாமித்ரருடைய ஸீக்தமாகிறது) என்பது போன்ற வேதப்பகுதிகளை வேதாத்யயனம் செய்யாமலேயே ஸ்வர அக்ஷரங்கள் சிறிதளவும் தவறாமல் ஸாக்ஷாத்காரம் செய்யவல்ல ஜீவாத்மாக்களை முன் கல்பத்திலிருந்த விஸ்வாமித்ரர் போன்றவர்களாகப் படைக்கிறான். அவர்களும் அத்யயனமின்றியே அந்த விஸ்வாமித்ர ஸீக்தம் முதலானவற்றை ஸாக்ஷாத்கரித்து பிறருக்கு ஒதுவிக்கிறார்கள். எனவே விஸ்வாமித்ரர் என்ற பெயர்கள் கூடிய வேதங்கள் அந்தயங்களாகா.

வேதத்தின் நித்திய தன்மையாவது ஶப்தங்களின் ஆநுபூர்வியெனப்படும் வரிசையின் நித்தியத் தன்மையேயாகும். முன்கல்பத்திலிருந்த வேதங்களின் ஆநுபூர்வியை நினைவு கூர்ந்து அதே ஆநுபூர்வியுடன் உபதேசிப்பதே வேதங்களின் நித்தியத்தன்மையும், அபௌருஷேயத் தன்மையுமாகும். அந்தயமான ஶப்தங்களுக்கு வேறுவிதமான நித்யத்வம் பொருந்தாது. இப்படி வேதங்கள் நித்யமாகவும், ஒரு புராணால் செய்யப்படாததாகவுமிருக்கையால் ஶப்த விரோதம் ஏற்படாது.

நெமித்திக் ப்ரளயத்தில் வேண்டுமானால் பிரமன் முன் போலவே ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே ஶப்த விரோதமில்லாமலிருக்கலாம். மஹா ப்ரளயத்தில் (ப்ராக்ருத ப்ரளயத்தில்) பிரமன் முதல் அனைத்தும் அழிந்துபோகுமே என்னில், பரமபுரஷனான நாராயணன் மஹா ப்ரளயத்திற்குப்

பின், முன்புள்ள ஆகாரத்துடனும் அதே பெயரூடனே எல்லாப் பொருள்களையும் ஸ்ரூஷ்டிக்கிறான். பிரமணைப் படைத்து முன்பிருந்த வண்ணமே வேதங்களை பிரமனுக்கு உபதேசிக்கிறான். எனவே வேதம் நித்யம் என்பதில் யாதொரு விரோதமுமில்லை. ஆக, தேவர்கட்கு உடல் உண்டு; அவர்களுக்கு ப்ரஹ்ம வித்யையில் அதீகாரத்தீற்கு எத்தடையுமில்லை என்றதாயிற்று.

வஸ்வாதி தேவதைகளுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதீகாரம் உண்டு

1.3.8. மதி₄ வதி₄ கரணம்: - பொதுவாக, தேவர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யைகளில் அதீகாரம் உண்டு என்று முன் அதீகரணத்தில் சொல்லப்பட்டது. மது வித்யை முதலான சில குறிப்பிட்ட வித்யைகளில் அவர்களுக்கு அதீகாரம் இல்லை எனும் கருத்து தள்ளப்படுகிறது இவ்வதிகரணத்தில்.

சாந்தோக்யம் மூன்றாவது அத்யாயத்தில் மது வித்யை எனுமொரு உபாஸநம் விதிக்கப்படுகிறது. அது ஸார்யனை (தேஜஸ்ஸை) உபாஸிக்கும் வித்யை. யாகாதி கர்மங்களை விதி₄ பூர்வமாக அநுஷ்டிப்பதால் அக்கர்மங்களில் வழங்கப்படும் ஹவிஸ் ரஸமாக (மது - தேனாக) மாறி ஸார்யனை அடையும். ஸார்யன் ரஸ ஸ்வரூபம் உடையவனாவான். ரஸ ரூபியான ஸார்யனின் ஒரு பாகத்தை, ஸார்யனின் நாற்புறமும் மேல்பக்கத்திலும் உள்ள வஸாக்கள், ருத்ரர்கள், ஆதித்யர்கள், மருத்துக்கள், ஸாத்யர்கள் எனும் ஜந்து தேவதைகள் பருகுகிறார்கள் (அதாவது கண்டு களிக்கிறார்கள். தேவர்கள் நம்மைப் போல் உண்பதில்லை. கண்டே மகிழ்வர்). வஸாவை உபாஸநந செய்ய விரும்புவன் வஸா உண்ட பகுதியை உபாஸந செய்யவேணும். அப்படி உபாஸிப்பவன் வஸாரூபியாவான். (இவ்விதமே மற்றவர்களை உபாஸந செய்யும் விதமும்). இப்படி ஸார்யனிடத்தில் மது உண்டாகும் க்ரமமும், வஸா ஆதித்யர்களை உபாஸிப்பதால் உபாஸகன்தானும் அப்பதவிகளை அடையலாம் என்பதும் இவ்வுபநிஷத்தில் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

இங்கு விசாரம் என்னவெனில் ஏற்கனவே இப்பதவிகளில் இருக்கும் வஸாக்கள், ஆதித்யர்கள் முதலானார்க்கு இப்பதங்களில் விருப்பம் எப்படியிருக்க முடியும்? தாங்களே உபாஸ்ய தேவதைகளாயிருக்கும் போது, இவ்வித்யைகளில் தம்மைத்தாமே உபாஸித்துக் கொள்வதென்பது பொருந்தாது. உபாஸ்யர்கள் (உபாஸிக்கப்படுகிறவர்கள்) உபாஸகர்களாக (உபாஸந செய்பவர்களாக) ஆகார். ஆக மதுவித்யை முதலானவற்றில் வஸா, ஆதித்யர் முதலான தேவதைகளுக்கு அதீகாரமில்லை என்பது ஜைமிநி கருத்து.

மேலும், ப்ரஹதாரண்யகத்தில், ‘பரஞ்சோதியான பரமாத்மாவை தேவர்கள் ஆயுஸ்ஸாகவும், அம்ருதமாகவும் உபாஸிக்கிறார்கள்’ என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. தேவர்கள் ‘பரமாத்மாவை’ உபாஸிக்கிறார்கள் என்றதால், தேவர்களுக்கு வஸா, ஆதீத்ய ‘தேவதைகளை’ உபாஸிப்பதில் அதீகாரமில்லை என்றாகிறது. ஆக வஸா முதலானவர்களுக்கு மது வித்யை முதலானவற்றில் அதீகாரமில்லை என்பது பூர்வபங்கம்.

எதித: இப்பூர்வபங்கம் தவறு. மதுவித்யை முதலானவற்றில் வஸா முதலான தேவர்களுக்கு அதீகாரமுண்டு. அவர்கள் தற்சமயம் அப்பதவிகளை வஹித்தாலும், மறுகல்பத்திலும் இன்னமொருமுறை அப்பதங்களைப் பெறவிரும்பியும், கல்ப முடிவில் மோகஷமடைய விரும்பியும் மதுவித்யை முதலானவற்றை அநுஷ்டிக்கலாமன்றோ. வஸாவாக தற்போதிருப்பவன் மதுவித்யையில் உபாஸிப்பது தன்னை மட்டுமென்று. தன்னை சார்மாகக் கொண்ட பரமாத்மாவையே அந்தர்யாமியையே உதய அஸ்தமனமில்லாத ஸர்யனாக உபாஸிக்கிறான். ஆக இதுவும் ஒரு ப்ரஹ்ம வித்யையே. இதற்கு பலன் மறுகல்பத்தில் வஸாத்வ ப்ராப்தி; கல்பமுடிவில் மோகஷம் - ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி. ‘தேவர்கள் பரமாத்மாவை உபாஸிக்கிறார்கள்’ என்றதும் விரோதிக்கிறதில்லை. தேவதைகள் அத்யயனம் செய்யாமலேயே இயற்கையிலேயே வேதங்களையும் அர்த்தங்களையும் அறிந்தவர்கள். ஆகையால் வித்யையில் அதீகாரியாகிறார்கள். இந்தர் நாரதாதிகள் ப்ரஹ்மவித்யையை ஆசார்யர்களிடம் கரஹித்ததும் பலவிடங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சதுர்த்தனுக்கு ப்ரஹ்ம வித்யையில் அதீகாரமில்லை

1.3.9. அபைத்ராதி கரணம்: கீழே அர்த்தித்வ ஸாமர்த்யங்களை உடையவர்கள் ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு அதீகாரிகள் என்று சொல்லிற்று. இதனால் சதுர்த்தன் இத்தகுதிகளைப் பெற்று ப்ரஹ்ம வித்யையை அநுஷ்டிக்கலாமா என்கிற விஷயம் இவ்வதீகரணத்தில் விசாரிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபங்கம்: தாராளமாக அநுஷ்டிக்கலாம். அவனுக்கு வேதாத்யயனம் செய்ய யோக்யதையில்லாவிடினும், இதீஹாஸ புராணங்களைக் கேட்க அதீகாரமுண்டாகையால், அதனால் ப்ரஹ்மஜ்ஞானமும் மோகஷமும் பெறவேணுமென்கிற இச்சையும் உண்டாகலாம். அக்னி கார்யங்களில் அதீகாரமில்லாவிடினும், அவன்தன் வர்ணத்துக்கேற்ப பூர்வ வர்ண சுச்சுஷை, ஸத்யவசனம் முதலிய தர்மங்களையநுஷ்டித்து உபாஸனத்திலும் இழியலாம். விதுரர் முதலானோர் இவ்வர்ணத்தில் பிறந்து வைத்தும் ப்ரஹ்மநிஷ்டர்களாக விளாங்கினரன்றோ. மேலும் ஸம்வர்க்க வித்யையில் ஆசார்யன் சிஷ்யனை ‘ஹே ஶாத்ரா’

என்றே விளித்து ப்ரஹ்மோபதேஸம் செய்ததாகக் காண்கிறது. ஆகையால் ஸ்த்ரனுக்கும் உபாஸனத்தில் அதிகாரமுண்டென்று தெரிகிறது.

விதி: உபநிஷத்துக்களில் ஒத்ப்பட்ட ப்ரஹ்ம வித்யைகளை, அவ்வுபநிஷத்தை ஒதியே கற்றுக் கொள்ள வேணும் என்கிற நீர்ப்பந்தம் உள்ளது. மூவர்ணத்தினர்க்கும் உபநயநமாகாமல் வேத வேதாந்தங்களை ஒது அதிகாரம் கிடையாது. ஸ்த்ரனுக்கு உபநயநமே கிடையாது. ஆக, ஸம்ஸ்காரமில்லாத ஸ்த்ரனுக்கு ஸம்ஸ்காரத்தை அபேசேஷிக்கும் ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் கிடையாது. ஸ்த்ரனுக்கு இதீஹாஸ புராணங்களைக் கேட்க அனுமதித்தது, அவன் பாபங்களைப் போக்கிக் கொள்ளுகைக்காகவேயன்றி உபாஸனம் செய்வதற்காகவன்று. விதுராதிகள் முன் ஜந்மத்தில் ஸம்பாதித்த ஜ்ஞானம் இப்பிறவியிலும் லோபிக்காமல் இருக்கப்பெற்றவர்களேயன்றி இப்பிறவியில் அத்யயனம் பண்ணினார்கள்ளர். ஆக, இவைகளைக் கொண்டு ஸ்த்ரனுக்கு உபாஸநத்தில் அதிகாரம் உள்தென்று சொல்வது தகாது.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் நாலாவது அத்யாயத்தில் ஸம்வர்க்க வித்யை ஒத்ப்பட்டுள்ளது. ஜாநஸ்ருதி என்பவர் பரமதார்மிகர். பல ஊர்களில் தர்மசத்ரம் ஏற்படுத்தி அன்னம் முதலியவற்றை விசேஷமாக தானம் செய்து வந்தார். இதனால் ஸந்தோஷமடைந்த இருவர், இவ்வளவு தார்மிகராயிருக்குமவர்க்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞாமில்லையேயென்று வருந்தி ஒர் உபாயம் செய்தனர். ஒருநாள் ஜாநஸ்ருதி தீற்ந்தவெளியில் படுத்திருக்கும்போது, இருவரும் இரண்டு ஹம்ஸபகவிகள் வடிவுகொண்டு ஆகாசத்தில் பறந்து சென்றனர். அவற்றில் ஒரு பகவி சொல்கிறது: ‘அண்ணா! கீழே படுத்திருப்பவர் பரமதார்மிகரான ஜாநஸ்ருதி. தேஜஸ் மிக்கவர். ஆகையால் அவர் அருகே செல்லாமல் விலகி வா’. இதைக் கேட்ட மற்ற பகவி சொல்கிறது: ‘இவரென்ன மஹாஜ்ஞானியான ரைக்வரா? என்னைக் கொளுத்திவிட; இவரிடம் ஒரு தேசும் கிடையாது.’ முதல் பகவி கேட்கிறது: ‘யார் அந்த ரைக்வர்? மற்ற பகவி சொல்கிறது: ‘லோகத்திலுள்ள அனைவரின் ஜ்ஞானமும் நற்கருமங்களும் எவருடைய ஜ்ஞானகர்மங்களில் அடங்குமோ அவரே ரைக்வர். அவரிடம் ஒரு வாஹனமும் உண்டு’. இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஜாநஸ்ருதி ‘ப்ரஹ்மஜ்ஞாமில்லையென்று ஒரு பகவி ஹளனமாகச் சொல்லிப் போயிற்றே’ என்று மிகவும் வருத்தமுற்றான். ரைக்வர் யார்? எங்குளார்? என்பதைக் கண்டுபிடித்துவர தன் சுலத்தாவை (தேர்ப்பாகனை) யழைத்து உத்தரவிட்டான். அவரும் மிக ஶ்ரமப்பட்டு ரைக்வர் இருக்குமிடம் தெரிந்து வந்தார். உடனே ஜாநஸ்ருதி ஆயிரம் பகக்கள், பெரியதேர், தன்னுடைய கண்ணிப்பெண், சிலகிராமங்கள் இவற்றை ரைக்வருக்கு விநாயத்தோடு ஸமர்ப்பித்து, ‘ஸ்வாமி! இக்காணிக்கைகளை ஸ்வீகரித்து நீர் உபாஸித்து வரும் தேவதையை

அடியேனுக்கு உபதேஷித்தருள வேண்டுகிறேன்' என்றான். ரைக்வர் ஸந்தோஷப்பட்டு 'அஹஹ ஈத்ரனே! நீ எனக்கு பலகாலம் சுச்ருவை செய்யாவிடவும், இவ்வளவு காணிக்கைகளை ஸமர்ப்பித்ததால் நான் உனக்கு உபதேஷிக்கிறேன் கேள்' என்று சொல்லி ஸம்வர்க்க வித்யையை உபதேஷித்தார்.

இதில் ரைக்வர் ஜாநஸ்ருதியை ஈத்ரன் என்று அழைத்துள்ளதால் ஜாநஸ்ருதி ஈத்ர வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றதாகாது. ஈத்ரன் என்ற சொல்லுக்கு 'ஶோகதீதி ஈத்ரः' என்கிறபடி 'சோகிப்பவன்' என்று பொருள். அதாவது ப்ரஹ்மஜ்ஞானமில்லாமையால் ஹம்ஸபகவியின் நிந்தா வசனத்தைக் கேட்டு மிகவும் துக்கத்துடன் இருந்ததால் அப்படி அழைத்தது. ப்ரஹ்மஜ்ஞானமில்லையே எனும் வருத்தமே உபதேஶம் பெறுவதற்கு யோக்யதையென்று தேறுகிறது. இந்த யோக்யதை உடையவன் ஜாநஸ்ருதி என்பதை உணர்த்தவே ரைக்வர் அவனை ஈத்ரனே 'சோகிப்பவனே' என்று அழைத்தார். மேலும் அன்னதானம் செய்வதும், அதிகமாக தகவிணையை ரைக்வருக்கு கொடுப்பதும் ஒரு ஈத்ரனின் செயலாக மாட்டா. சமைத்த உணவை தானம் செய்ய ஈத்ரனுக்கு அதிகாரமும் கிடையாது. ரைக்வரை கண்டு பிழிப்பதற்கு தன் தேர்ப்பாகனை அனுப்பியதாலும் ஜாநஸ்ருதி கூடுத்ரியன் என்றே தேறுகிறது.

இப்ரகரணத்தின் கடைசியில் காணும் காபேய வ்ருத்தாந்தத்திலிருந்தும் (அதாவது காபேயன் என்றாரு ப்ராஹ்மணன், மற்றொரு ப்ரஹ்மசாரி, அபி₄ ப்ரதாரி எனும் ஒரு கூடுத்ரியன் இம்மூவருக்கும் இவ்வித்யையில் ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுவதிலிருந்தும்) இந்த வித்யையில் ப்ராஹ்மண கூடுத்ரியர்களுக்கே ஸம்பந்தம் உண்டென்று தெரிவதால், தொடக்கத்திலுள்ள ஜாநஸ்ருதி வ்ருத்தாந்தத்திலும் ப்ராஹ்மணரான ரைக்வரோடு ஸம்பந்தமுள்ள ஜாநஸ்ருதி ஒரு கூடுத்ரியனாகவேயிருக்க வேணும் என்றறியலாம்.

ஜாபாலை என்பவளின் பிள்ளை ஸத்யகாமன் என்பவன் ப்ரஹ்மவித்யையை கௌதமரிடம் உபதேஶம் பெறவிரும்பி தன் தாயிடம் தன் கோத்ரம் என்ன என்று வினவ, 'நான் பெரியோர்களுக்குப் பணி புரிவதிலேயே ஈடுபட்டிருந்ததால் கோத்ரத்தை விசாரிக்கவில்லை' என்று கூறிவிட, ஸத்யகாமன் ஆசார்யனிடம் அவ்வண்மையை அப்படியே கூறி ப்ரஹ்மோபதேஶம் செய்விக்குமாறு வேண்டினான். 'த்ரைவர்ணிகணல்லாதவன் இப்படி நேர்மையுடன் உண்மை சொல்லமாட்டான்; ஆகையால் நான் உனக்கு உபநயனம் செய்விக்கிறேன்' என்று கௌதமர் இவன் ஈத்ரனல்லன் என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொண்ட பின்பே உபநயனம் செய்து, பின் உபதேஶம் செய்ததாக ஒரு வ்ருத்தாந்தம் சாந்தோக்யத்தில்

காண்கிறது. இதிலிருந்தும் ஶாத்ரனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமில்லை என்று தெரிகிறது. ‘ஶாத்ரனுக்கருகில் அத்யயனம் செய்யக்கூடாது’, ‘ஶாத்ரன் யஜ்ஞும் செய்யத்தக்கவனால்லன்’ என்று ஶாத்ரனுக்கு வேதவாக்யங்களைக் கேட்பதும் அத்யயனம் செய்வதும், வேதார்த்தத்தையறிந்து அநுஷ்டிப்பதும் வேதத்திலும், மனு முதலான ஸ்மருதிகளிலும் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆக, ஶாத்ரனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமில்லை.

ஆகாசம் என்பது பரமாத்மாவே

1.3.10. அந்த தூந்தரத்வாதி வ்யபதே ஶாதிகரணம்: இதுக்கு ஆகாசாதி⁴ கரணம் என்றே பெயரிட்டிருக்கலாம். ஆனால் முதல் பாதத்தில் இப்பெயர் கொண்ட அதிகரணம் வந்துவிட்டபடியால், மீண்டும் அப்பெயர் கூட்டமுடியாமல் பெரிய பெயர் கூட்ட வேண்டியதாயிற்று. கீழே தழுவராதிகரணத்தில் ஆகாசம் என்ற சொல்லுக்கு பரப்ரஹ்மம்தான் அர்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது. தழுவரவித்யையின் முடிவிலே ‘ஆகாசமே நாமரூபங்களை நிர்வஹிப்பது. நாமரூபங்களைற்ற அங்கு ஆகாசம்’ ப்ரஹ்மமாகவும், அம்ருதமாகவும், ஆத்மாவாகவும் இருப்பது’ என்று ஒதப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஆகாசம் எனப்படுவன் ஜீவனே என்று பூர்வபகலம் ஏழு, அதைத்தள்ளி இங்கு ஆகாசம் எனப்படுவது பரமாத்மாவே என்று நிருபிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: சாந்தோக்யத்தில் ‘ஆகாசோ ஹவை’ என்று தொடங்கும் வாக்யத்தில் ஆகாசம் எனப்படுவன் முக்தியடைந்த ஜீவனேயாவான். இந்த வாக்யத்திற்கு முன்னே முக்தஜீவனைப் பற்றிய ப்ரஜாபதி வாக்யம் (குணாஷ்டகம்) காணப்படுகையாலும், அதையொட்டி ‘முக்த ஜீவனானவன் குதிரை தன் ரோமங்களை உதிர்ப்பது போலவும், சந்தீரன் ராஹுவிடமிருந்து விடுபடுவது போலவும், ஶரீரத்தை உதறிவிட்டு ப்ரஹ்மலோகத்தையடைகிறான்’ என்ற வாக்யம் காணகையாலும் ‘ஆகாசோ ஹவை’ எனும் வாக்யத்தில் ஆகாசம் எனும் பதம் முக்தஜீவனையே குறிக்கும் என்னவேனும். முக்தஜீவன் ஸம்ஸார தஸையில் நாமரூபங்களை வஹித்தவனாகையாலே ‘நாமரூபயோர் நிர்வஹிதா’ என்று கூறுவதும் இவன் விழியத்தில் பொருந்தும். முக்தநிலையில் இவனை ப்ரஹ்மமென்றும் அம்ருதம் என்று கூறலாம். எல்லையற்ற ஜஞான ப்ரகாசத்தையடையவனாகையால் இவனை ‘ஆகாசம்’ என்பது ஒட்டும். ஆக இங்கு ஆகாசம் எனப்படுவன் ஜீவனே.

வித: இந்த பூர்வபகலம் தவறு. நாம ரூபங்களை நிர்வஹிப்பவன் என்றால் ‘அடைவன்’ என்று பொருள்ளன்று. ‘அடைவிப்பவன்’ என்றே பொருள். ஜீவன் ஸம்ஸார தஸையில் நாமரூபங்களை அடைகிறானேயன்றி அடைவிப்பதில்லை. முக்தனும் இச்செயலை செய்ய

முடியாது. ஏனெனில் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி செய்யும் பரமனின் பணி அது. ‘ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீர: நாமாநி க்ருதவா’ (பு.ஸௌ) என்றும் ‘அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி’ (சாந். 6.3.2) என்றும் பரமாத்மாவே நாமரூபங்களைக் கொடுப்பவனாக ஒத்ப்படுகிறான். அதுமட்டுமல்லாது ப்ரஹ்ம, அம்ருத, ஆத்மா எனும் அடைமொழிகள் பரமனுக்கே பொருந்துமல்ல. ஆத்மா என்கிற சொல்லும் எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மாவாக நிற்கும் பரமாத்மாவையே முக்கியமாகக் காட்டும். ஜீவனுக்கு இயற்கையில் இப்பெருமைகள் இல்லை. மேலும் இவ்வாக்யத்திற்கு முன் த₃ஹராகாஸமான பரமாத்மாவின் ப்ரஸ்தாவமுள்ளதால், த₃ஹராகாஸமே இங்கு ‘ஆகாஸம்’ என்று ஒத்ப்படுகிறது என்பது தகும்.

இதற்குமேல் ஓர் விசித்ரமான வாதம். ‘தத்த்வமஸி’, ‘அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி’ முதலான வாக்யங்களில் ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே என்று கூறப்படுகிறது. ‘நேஹ நாநாஸ்தி’ ப்ரஹ்மத்திலும் வேறுபட்ட ஜீவன் இல்லை என்கிறது. ஆக முக்தீநிலையிலுள்ள ஜீவனே, பரமாத்மா பரப்ரஹ்மம் பரமேச்வரன் என்றெல்லாம் வழங்கப்படுகிறான். ஆக இங்கு ஆகாஸம் எனப்படுவன் ஜீவனே.

விதி: ப்ரஹதாரண்யகத்தில் ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களை தனித்தனியே ப்ரஸ்தாவித்து, ஜீவன் ஸாஷாப்தி காலத்தில் ப்ராஜ்ஞனான (பேரளிவாளனான) அந்தராத்மாவுடன் சேர்ந்து வெளாகீக ஜ்ஞானத்தை இழந்திருக்கிறான் என்றும், சர்த்தை விட்டுக் கிளம்பும்போது அதே ப்ராஜ்ஞனான அந்தராத்மாவுடன் கிளம்பிச் செல்கிறான் என்றும் இருவரையும் வேறாகச் சொல்லியிருக்கிறது. மேலும் ப்ரஹ்மத்தை ஸ்வாமி, பதி, ஸஸ்வரன் என்றெல்லாம் சொல்வதால் இருவரையும் ஒன்றாக்க முடியாது. ஆக உபநிஷத்தில் முடிவில் ஒத்பட்ட ஆகாஸமும் முதலில் சொல்லப்பட்ட ஆகாஸமும் ப்ரஹ்மமென்கிற ஆகாஸம்தான் என்று தேறிற்று.

மூன்றாம் பாதத்தின் சருக்கம்: தெளிவான வேதவாக்யங்களைக் கொண்டு பகவான் எங்கும் உறைபவன் என்று விவரிக்கப்படுகிறது. த₃யுலோகம், பூ₄மி இவற்றுக்கு இருப்பிடம் பகவான்; பூமா எனப்படுவது ‘ஸத்யம்’ எனும் பரமாத்மா; மூலப்ரக்ருதிக்கும் ஆதாரமான அகஷமும் பகவானே. த₃ஹராகாஸமும் பகவானே. கட்டைவிரல் அளவிற்கு ஹ்ருதயத்தில் உறைபவன் பகவான். நாமரூபங்களைச் செய்யும் ஆகாஸம் எனப்படுவனும் பகவானே. தேவர்களும் உபாஸனம் செய்யத்தக்கவர்களே. சதுர்த்தனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதீகாரமில்லை.

முதலத்யாயம் - நான்காம் பாதம்

மிகவும் ஸ்பஷ்டமான வேத வாக்யங்களைக் கொண்டு பகவான் சேதநாசேதனங்களை சர்ரமாகக் கொள்பவன் என்றும் இவனிலும் வேறுபட்டவன் ஒருவன் இல்லை என்றும் இப்பாதக்தீல் சொல்லப்படுகிறது. முன் அதிகரணங்களில், ஜீவபர ஜக்யத்தைக் கருதி 'ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறான பரமாத்மா இல்லை' எனும் வாதம் தள்ளப்பட்டது. 'பரமாத்மாவே இல்லையாகையால் ஜீவனிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவே கிடையாது' எனும் வாதம் வரும் அதிகரணங்களில் தள்ளப்படுகிறது.

ஸாங்க்யர் மதம்

1.4.1. ஆநுமாநிகாதீ₄ கரணம் - கபிலருடைய ஸ்மருதியையும், சதுர்முக ப்ரஹ்மாவால் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்ட யோக ஸ்மருதியையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு அவ்யக்தம், ப்ரத₄ானம், ஆநுமாநிகம் (அநுமானத்தால் தேறுவது) என்றெல்லாம் சொல்லப்படும் மூலப்ரக்ருதியே ஜகத்காரணம் என்பவர்கள் ஸாங்க்யர். கடோபநிஷத்தீல், 'இந்தரியங்களைக் காட்டிலும் மேலானது அர்த்தம்; அதைவிட மேலானது மனஸ்; அதைவிட உயர்ந்தது புத்தி; அதைக்காட்டிலும் மேலானது ஆத்மா; அதனிலும் உயர்ந்தது மஹத்; அதனிலும் உயர்ந்தது அவ்யக்தம்; அதனிலும் புருஷன் உயர்ந்தவன்; அவனிலும் உயர்ந்தது வேறில்லை; அப்புருஷனே எல்லைநிலம்; அவனே மேலாக குதியாவான்' என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. நீரீஸ்வர ஸாங்க்யர் இந்த வாக்கியத்தீல் உள்ள அவ்யக்த பதம் மூலப்ரக்ருதியையே குறிக்கும்; அதுவே ஜகத்காரணம் என்றனர். மேலெடுத்த வாக்கியத்தீல் 'மஹத: பரமவ்யக்தம் அவ்யக்தாத் புருஷःபர' - மஹத்தைக்காட்டிலும் அவ்யக்தம் மேலானது; அவ்யக்தத்தைக் காட்டிலும் 'ஜீவனாகிற புருஷன்' மேலானவன்; 'புருஷாந்நபரம் கிஞ்சித் ஸாகாஷ்டா ஸா பராகதி:' என்று இருபத்தைந்தாம் தத்வமான ஜீவனைக் காட்டிலும் மேலான தத்வமில்லை என்று ஈஸ்வர நிவேதமும் செய்யப்பட்டுள்ளதாகையால் அவ்யக்தம் என்றும் ப்ரத₄ானம் என்றும் ஆநுமாநிகம் என்றும் சொல்லப்படும் மூலப்ரக்ருதியே ஜகத்காரணம் என்றனர்.

வித: இப்பூர்வபகலைம் தவறு. மேலெடுத்த மந்த்ரங்களுக்கு முன், 'ஆத்மாநம் ரதி₂நம் வித₃தீ₄ ஶரீரம் ரத₂ மேவச | புத₃தீ₄ ம் து ஸாரதீ₂ ம் வித₃தீ₄ மந: ப்ரக₃ ரஹமேவச || இந்தரியாணி ஹயாநாஹார் விஷயாம்ஸ்தேஷா கே₃ாசராந்' - ஆத்மாவை ரதியாகவும், ஶரீரத்தை ரதமாகவும் அறிவாய்; புத்தியை ஸாரதியாகவும், மனதை கடிவாளமாகவும் அறிவாய்; இந்தரியங்களை குதிரைகளாகவும் ஶப்த₃தீ₄ விஷயங்களை அக்குதிரைகள் செல்லும் பாதைகளாகவும் சொல்கின்றனர் என்று கூறி, மேலே உபாஸகன் ரதி, அவன்ஶரீரம் தேர், புத்தி தேர்ப்பாகன்,

மனம் கடிவாளம், இந்தியங்கள் குதிரைகள், விஷயங்கள் குதிரைகள் செல்லும் வழிகள்; எவனுக்கு இந்த தேர் வசத்தில் இருக்கிறதோ அவனே ஸம்ஸாரத்தின் அக்கரையான விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைவான் என்று கூறியுள்ளது.

இவற்றில் முக்கியமாக வசப்படுத்த வேண்டியது விஷயங்களே. இந்தியங்களை வசப்படுத்தினாலும் விஷயம் அருகிலிருந்தால் இந்தியங்கள் வசத்தில் நிலைநிற்கா. அடுத்து மனம் வசத்தில் இருக்கவேணும். விஷயங்கள் அருகில் இல்லாவிடிலும் மனம் விஷயப்ரவணமாயிருந்தால் பலனில்லை. அடுத்தபடி ஸாரத்தியாகச் சொல்லப்படும் அறிவை (புத்தியை) வசப்படுத்த வேணும். நிச்சயத்தி இல்லாவிடில் மனதையடக்கியும் பலனில்லை. இங்கு ரதியாகச் சொல்லப்படும் ஆத்மாவே கர்த்தா. மற்றவை அவன்தீணம். ஆகையால் அவனை ‘மஹான்’ பெரியவன் என்று சொல்லி ‘ஸார்மாது₃யம் க₂லு த₄ம்மஸாது₄நம்’ என்கிறபடி புருஷார்த்தங்களை ஸாதிப்பதற்குதவும் (இங்கு தேராக உருவகப்படுத்தியுள்ள) சர்த்தை வசப்படுத்த வேணும் என்று சொல்லி, சர்த்தைக் காட்டிலும் ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமபுருஷனை வசப்படுத்துவதே முக்யம், யாவும் அவன் ஸங்கல்பத்தின் படியே நடப்பதால் என்று அடுத்து ஒத்ப்படுகிறது. உபாஸனத்தை தலைக்கட்டித் தரும் உபாயங்களில் எல்லைநிலமாயிருப்பவன் பரமபுருஷனே.

மேற்சொன்ன இரண்டு மந்த்ரங்களை ஒப்பிட்டு நோக்குகையில், இங்கு வசீகரிக்கபட வேண்டிய பரம்பரையே சொல்லப்படுகிறதேயன்றி ஸ்ருஷ்டி பரம்பரை கூறப்படவில்லை என்பதும், முன் மந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸார்மே பின் மந்த்ரத்தில் அவ்யக்த ஶப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது என்பதும், மூலப்ரக்ருதி அவ்யக்த ஶப்தத்தால் சொல்லப்படவில்லை என்பதும் புலனாகும். ‘புருஷः பர’ என்று வசப்படுத்த வேண்டிய வஸ்துக்களில் எல்லை நிலமாக பரமபுருஷனே சொல்லப்படுவதால் இப்புருஷன் ஸங்கயர்கள் கூறும் ஜீவனாக முடியாது. ‘அவ்யக்த’ ஶப்தத்தால் இங்கு தேராக உருவகப்படுத்தியுள்ள ‘ஸார்மே’ சொல்லப்படுவதால் மூலப்ரக்ருதியை ஜக்த்காரணமென்ன வொன்னாது. அவ்யக்தம் எனும் ப்ரக்ருதி தத்வமே சர்மாக பரிணமிக்கிறபடியால் அந்தச் சொல்லால் சர்வம் குறிப்பிடப்பட்டது.

ஸங்கயர்கள் வ்யக்தமான ஸ்தாலமான உலகம், அவ்யக்தமான மூலப்ரக்ருதி, புருஷன் இவற்றின் ஸ்வருபாங்களை அறியவே மோகஷம் என்கிறார்கள். ஸங்கய பகஷம் இங்கு விவகூதமாயிருந்தால் மோகஷமடைவதற்கு அவ்யக்தத்தை நன்றாக அறியவேணும் என்று கூறியிருக்க வேணும். ஆனால் இங்கு அப்படி கூறப்படவில்லை.

பூர்வபகலம்: கடவுள்லியில் ‘அஸப்தம்’ என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தில் (1.3.15) ‘ஸப்த_३ ஸ்பர்ஶாதிகளற்றதும், அழிவற்றதும், ஆதியந்தமற்றதும், மஹத்துக்கு மேலானதும், நிலையானதுமான அந்த தத்வத்தை த்யானிப்பதால் ஸம்ஸாரத்தீவிருந்து விடுபடுகிறான்’ என்று முழுக்காவால் அறியத்தக்கதான் தத்வமொன்று ஒதுப்படுகிறது. இத்தத்வத்தீற்கு ஶப்தாதிகளை நிலேதீக்கையாலே, இது மூலப்ரக்ருதியோக வேணும். ‘மஹதः பரம்’ என்று மஹானிலும் மேலானதாகக் கூறுகையால் இது மூலப்ரக்ருதியே யாகும். ஆகவே, மூலப்ரக்ருதியை முழுக்காக்கள் அறியவேண்டிய அவச்சயில்லை என்பது தகாது.

எதித: இப்ரகரணத்தில் ‘அஸப்தம்’ என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தீற்கு முன்பாக ‘ஜ்ஞானத்தை ஸாரதியாகவும், மனதைக் கடிவாளமாகவும் கொண்ட மனிதன் ஸம்ஸாரத்தீன் அக்கரையான விஷ்ணுவின் பரமபுத்தையடைகிறான்’ என்றும் ‘ஏஷி ஸர்வேஷா பூ_४ தேஷௌ கூ_३ டே_४ ரா_३த்மா நப்ரகாஸதே | த_३ரு_३ஸ்யதே த்வக்_३ர்யயா புது_३த்_४யா ஸௌக்ஷ்மயா ஸௌக்ஷ்ம த_३ர்ஸிபி_४: || ‘ஸர்வ வஸ்துக்களிலும் மறைந்துறையும் இப்பரமாத்மா பொதுவாக எவர்க்கும் புலப்படுவதில்லை; நுண்ணரிவாளர்களுக்கு ஸௌக்ஷ்ம புத்தியினால் காணப்படுகிறான்’ என்றும் பரமாத்மாவையே அடையத்தக்கவனாயும் அறியத்தக்கவனாகவும் சொல்லிற்று. இம்மந்த்ரங்கள் இடையே படிக்கப்பட்ட ‘புருஷாந் ந பரம்கிஞ்சித்’ என்று புருஷ பதத்தால் படிக்கப்பட்டவன் இருபத்தாறாவது தத்வமான பரமபுருஷனேயன்றி இருபத்தைந்தாம் தத்வமான ஜீவனல்லன்.

‘அஸப்தம்’ என்ற தொடங்கும் மந்த்ரத்தில் ஶப்த ஸ்பர்ஶாதிகள் அற்றவன் என்கையால் பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறான். ‘மஹதः பரம்’ என்றும் ‘புத்தோத்மா மஹான் பரः’ என்றும் சொன்னவிடங்களிலும் ஜீவனிலும் மேலாக பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறான். மூலப்ரக்ருதியை முழுக்காக்களால் அறியத்தக்கதாக கூறப்படவேயில்லை. இப்ரகரணத்தை ஆராய்ந்தால், உபாயம் (உபாஸநம்), உபேயம் (அடையப்படும் பரமாத்மா), உபேதா (அடையும் ஜீவன்) ஆகிய மூன்றையே முழுக்காக்கள் அறியவேணும் என்றும், மூலப்ரக்ருதியைப் பற்றி அங்ஙனம் சொல்லப்படவில்லை என்றும் விளங்கும்.

இவ்வுபநிஷத்தில் யமன்-நசிகேதஸ் ஸம்வாதத்தில், யமனிடம் மூன்று வரங்களைப் பெற்ற நசிகேதஸ் ‘மோகஷி ப்ரகாரத்தில் ஜயமற்றவனாக ஆகவேணும்’ என்று மூன்றாவது வரமாகக் கேட்டதன் மூலம் உபாஸநம், உபாஸகன், உபாஸ்ய வஸ்து ஸ்வஞ்சங்களைப் பற்றியே கேட்டான். யமனும், ‘ந ஜாயதே ம்ரியதேவா’ ஜீவன் பிறப்பதுமில்லை இறப்பதுமில்லை என்று தொடங்கி ஜீவ ஸ்வஞ்சபத்தையும், ‘அணோரணியாந்’ அணுவைக் காட்டிலும் அணுவானவன் என்று தொடங்கி பரமாத்ம ஸ்வஞ்சபத்தையும், ‘நாயமாத்மா’ எனும்

மந்த்ரத்தில் உபாஸனத்தையும் உபதேசித்தான், ஆக மூலப்ரக்ருதியைப் பற்றி இங்கு வினா-விடை அமையவில்லை.

‘புதுதேராத்மா மஹாந் பர’ என்று மஹத்தை ஜ்ஞானமுள்ள ஆத்மாவைக் கூறும் சொல்லால் விசேஷித்துக் கூறிற்று. அசேதனமான மஹத்தைக் கூறவில்லை. ‘மஹத: பரமவ்யக்தம்’ என்றவித்திலும் மஹத் எனப்படும் ஆத்மாவுக்கும் மேலானதாக அவ்யக்தம் படிக்கப்படுகையால், அவ்யக்தம் என்ற சொல் மூலப்ரக்ருதியை குறிக்காது.

அஜா மூலப்ரக்ருதியைக் கூறாது

1.4.2. சமஸாதி₄கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் மூலப்ரக்ருதி, ப்ரஹ்மாத்மகமின்றி ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பது எனும் ஸாங்க்ய பக்ஷம் தள்ளப்பட்டது. ஸ்வேதாஸ் வதரத்தில், ‘அஜாமேகாம்’ என்று தொடங்கும் மந்திரம் மூலப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வதந்தர காரணத்வத்தைச் சொல்கிறதே எனும் ஸாங்க்ய வாதம் தள்ளப்படுகிறது இவ்வதிகரணத்தில்.

பூர்வபகலம்: ஸ்வேதாஸ் வதர உபநிஷத்தில் ‘அஜாமேகாம்’ என்று தொடங்கும் மந்தரம் ‘சிவப்பும் வெளுப்பும் கறுப்புமாக அதாவது ஸத்வ ரஜஸ்தமோமயமாய், பல ப்ரஜைகளைத் தோற்றுவிக்கும் பிறப்பற்ற ஒன்றை (மூலப்ரக்ருதியை) ஒருவன் (ஜீவன்) அடைகிறான்; வேறு ஒருவன் (முக்த ஜீவன்) விடுகிறான்’ என்கிறது. இதில் அஜா (பிறப்பற்றது) என்றது மூலப்ரக்ருதியை. இது பல வஸ்துக்களைத் தானே ஸ்ரஷ்டப்பதாக கூறுகையால் இம்மந்தரம் (ப்ரஹ்மாத்மகமல்லாத) ஸ்வதந்தர ப்ரக்ருதியையே காரணமாகக் கூறுகிறது என்பது பூர்வபகலம்.

எித: இந்த பூர்வபகலம் தவறு. அஜாமந்த்ரத்தில் மூலப்ரக்ருதி ப்ரஹ்மாத்மகமா அன்றா என்பது விளங்கவில்லை. வேறநங்கும் இது அப்ரஹ்மாத்மகம் என்று கூறப்படவில்லை. ஆக இது அப்ரஹ்மாத்மகமான ப்ரக்ருதி அன்று. இவ்விடத்தில் ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காணத்தக்கது. சமஸம் என்பது ஸோமபானம் செய்வதற்கு பயன்படும் ஒரு மரக்கலம். இதன் மேல்பக்கம் தவாரத்துடனும் கீழ்ப்பக்கம் பெருத்தும் இருக்கும். ப்ரஹதாரண்யகத்தில் ‘மேலே பெருத்தும் கீழே தவாரமுள்ளதாயும் உள்ள சமஸம்’ என்ற வாக்யம் காணப்படுகிறது. நமக்கு குழப்பம் ஏற்படுகிறது. இந்த குழப்பத்தை நீக்க அதே உபநிஷத்தில் அடுத்து ஒரு வாக்யம், ‘இந்த சமஸம் நமது சிரஸ்’ என்கிறது. ஆக உணவை உட்கொள்ள கீழே துளையும் மேலே பெருத்தும் இருப்பதே சிரஸ்ஸென்னும் சமஸம் என்று தெளிவாகிறது. இங்கே சமஸம் என்பது என்னவென்று வாக்யசேஷஷத்தில் விசேஷவிக்கப்பட்டதுபோல், ‘அஜா’ வாக்யத்தில் கூறப்படும்

மூலப்ரக்ருதி அப்ரஹ்மாத்மகமானது என்று வேறொரு வாக்யத்தில் விசேஷிக்கப்படவில்லை. ஆக இது அப்ரஹ்மாத்மகமான ப்ரக்ருதியன்று.

மேலும் மஹத் முதலான பல தத்வங்களை ப்ரக்ருதி ஸ்ருஷ்டிக்கிறது எனுமளவே கூறப்பட்டதேயன்றி ஸ்வதந்தரமாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறது என்று ஒதுப்படவில்லை. ஆகையால் ஸாங்க்யர் கூறும் அப்ராஹ்மாத்மகமான மூலப்ரக்ருதி இவ்வாக்யத்தில் கூறப்படவில்லை.

தைத்ரீயத்தில் ‘அணோரணியாந் மஹதோ மஹியாந்’ (அணுவைக் காட்டிலும் அணுவாய், பெரியதைக் காட்டிலும் பெரியதாயிருக்கும் ஆத்மா) என்று தொடங்கி ஸர்வாத்மாவான அப்பரமாத்மாவிடமிருந்தே எல்லாம் தோன்றின என்று படிக்கும் மந்திரங்கட்டு நடுவே ‘அஜாமேகாம்’ என்று தொடங்கும் மந்திரமும் படிக்கப்படுகிறது. அதனால் ஸ்வேதாஸ்வதரத்தில் உள்ள ‘அஜாமேகாம்’ எனும் மந்தரத்தில் கூறப்படும் மூலப்ரக்ருதியும் ப்ரஹ்மத்தையே ஆத்மாவாகவும் காரணமாகவும் கொண்டது எனத் தெளியலாம்.

ஸ்வேதாஸ்வதரத்தில், ‘அஸ்மாந் மாயீ ஸ்ருஜதே விஸ்வமேதத்’ (4.9), ‘இந்த ப்ரக்ருதியிலிருந்து மாயோனான பகவான் இவ்வுலகை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்’ எனும் வாக்யத்தினால் மூலப்ரக்ருதியும் பரமாத்மாவால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறது என்று தெரிகிறது. ஆனால், ‘அஜாமேகாம்’ எனும் மந்தரத்தில் அஜா (பிறப்பற்றது) என்று மூலப்ரக்ருதி சொல்லப்படுகிறதேயென்னில், ப்ரளயகாலத்தில் மூலப்ரக்ருதி நாமரூபங்களின்றி ப்ரஹ்மத்திற்கு சர்வமாயிருக்கும். அப்போது மஹான், அஹங்காரம் போன்றவைகளாக பரிணமிப்பதில்லையாகையால் அக்காரணநிலையைப் பற்ற அஜா எனப்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அது மஹான் முதலியவைகளாக பரிணமித்து நாமரூபங்களை அடைகிறது. இக்காரிய நிலையைப் பற்ற மூலப்ரக்ருதி ப்ரஹ்மத்தை காரணமாகக் கொண்டதாகிறது.

சாந்தோக்யத்தில், ‘இந்த ஸௌர்யன் உதிப்பதுமில்லை, அஸ்தமிப்பதுமில்லை’ என்று ப்ரளய காலத்தில் ஸௌர்யன் ஸௌர்யம் நிலையில் இருப்பதைச் சொல்லி, அதே ஸௌர்யன் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் உதயாஸ்தமனங்கள் நாமரூபங்கள் உடையவனாய் ஸ்தூலநிலையாம் கார்யநிலையில் இருப்பதையும், ‘இந்த ஸௌர்யன் தேவர்கள் அருந்தும் மதுவாகிறான்’ என்றும் ஒதுவதால், கார்ய காரண தசா பேதத்தால் மூலப்ரக்ருதியும் பிறப்புடையதாகவும், பிறப்பற்தாகவும் இருக்கக் குறையில்லை.

‘பஞ்ச பஞ்ச ஜநா’: என்பது ஸாங்க்யர்களின் 25 தத்வங்களைச் சொல்லாது

1.4.3. ஸங்க்₂ யோப ஸங்க்ரஹாதி₄ கரணம்: முன் அதீகரணத்தில் ‘அஜா’ என்னப்பட்டது அப்ரஹ்மாத்மக மூலப்ரக்ருதியாகாது என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வதீகரணத்தில்

ப்ருஹதாரண்யகத்தில் ‘யஸ்மிந் பஞ்ச’ என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தில் ‘அப்ரஹ்மாத்மக மூலப்ரக்ருதியின் அடையாளமுள்ளது’ எனும் வாதம் தள்ளப்படுகிறது.

பூர்வ பசுமை: ‘யஸ்மிந் பஞ்ச பஞ்சஜநா: ஆகாஸஸ்ச ப்ரதிஷ்டி த: தமேவமந்ய ஆத்மாநம் வித்வாந் ப்ரஹ்மாம்ருதோம்ருதம்’ (எந்த ஆத்மாவிடத்தில் ஜயைந்து (இருபத்தைந்து) தத்வங்களும் ஆகாஸமும் நிலைநிற்கின்றனவோ. பொரிதாய், அழிவற்றதான் அவ்வாத்மாவை இவ்வண்ணம் அறியும் மனிதனும் முக்தியடைகிறான்). 5 பூதங்கள்; 5 தந்மாத்ரைகள்; 5 ஜ்ஞானேந்தீரியங்கள்; 5 கர்மேந்தீரியங்கள்; ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரம், மனம், ஆத்மா எனும் ஜந்து - ஆக ஜந்து ஸமுஹங்கள் - இந்த ஜயைந்து (25) தத்வங்களே பஞ்ச பஞ்சஜநா: என்பதால் குறிக்கப்படுகிறது. இவ்விருப்பத்தைந்து தத்வங்களுக்கும் ஆதாரமான ஆத்மாவெனும் புருஷ தத்வத்தையறிவதால் முக்தியண்டாகும். இவற்றில் ‘ஆகாஸஸ்ச’ என்று ஆகாஸத்தை தனியாக மறுபடியும் படித்தீருப்பது ஆதாரமிகுதீயாலே என்று கொள்ளலாம். ஆத்மாவானவன் மற்றவற்றுக்கு ஆதாரமாகவும், தனக்குத்தானே ஆதாரமாகவும் இருக்கையால், ‘யஸ்மிந்’ என்ற புருஷ தத்வத்தை 25 தத்வங்களுக்கும் ஆதாரமாகக் கூறுவதில் குறையில்லை. ஆகையால் அப்ரஹ்மாத்மகமான ஸாங்க்ய தத்வங்களைக் கூறுவதே இந்த மந்த்ரம் என்று பூர்வபசுமை.

ஸிதி: இப்பூர்வபசுமை தவறு. அப்ரஹ்மாத்மகமான 25 தத்வங்களையே ஸாங்க்யர் கூறுகின்றனர். இந்த மந்த்ரத்திலோ இத்தத்வங்கள் ப்ரஹ்மத்தையே எப்போதும் ஆஸ்ரயித்தீருப்பதாக கூறப்படுகின்றன. இத்தத்வங்கள் ஜீவனையே ஆதாரமாகக் கொண்டவை என்று கொண்டால், ப்ரஹ்ம ஸப்தத்திற்கு முக்யார்த்தம் ஸித்திக்காமல் போகும்; மேலும் 25 தத்வங்களில் அடங்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு ஆஸ்ரயமாக அந்த ஜீவாத்மாவையே சொல்லும் அஸ்வாரஸ்யமும் தட்டும். மேலும், இம்மந்த்ரத்தில் ‘யஸ்மிந்’ எனும் பதத்தாலே ஒரு தத்வமும், ‘ஆகாஸஸ்ச’ எனும் பதத்தாலே ஒரு தத்வமும், ஆக 25க்கு மேல் இரண்டு தத்வங்கள் படிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகையால், இங்கு ஸாங்க்ய மதத்திற்கு மாறான ‘ப்ரஹ்மாத்மகமான தத்வங்களே’ சொல்லப்படுகின்றன என்றதாயிற்று. ஜயைந்து வஸ்துக்களைக் கொண்ட ஜந்து ஸமுஹங்களை இங்கு சொல்வதாகக் கூறுவதும் தவறாகும். ஆகாஸத்தை தனியே எடுக்கையாலே பஞ்ச பூதங்களாகிற ஒரு ஸமுஹம் ஸித்திக்காது. ஆகையால், ‘ஸப்த ஸப்தர்ஷிய:’ (ஸப்தரிவிகள் எழுவர்) என்பது போலே ‘பஞ்ச பஞ்சஜநா:’ என்று பஞ்சஜனங்கள் எனும் பெயரையுடைய ஜந்து வஸ்துக்கள் இங்கு சொல்லப்படுவதாகக் கொள்வதே தகும்.

‘பஞ்ச பஞ்சஜனா:’ என்கிற ஜந்து பஞ்ச ஜனங்கள் எவை என்று விவரிக்கும் அடுத்த மந்த்ரத்தில் ப்ரஹ்மத்தால் ஸத்தை பெறுவதாக பஞ்சேந்தரியங்களைச் சொல்லிற்று. காண்வ பாடத்தில், ‘யஸ்மிந் பஞ்ச’ என்ற மந்த்ரத்துக்கு முந்தீய மந்த்ரத்தில் ‘ப்ரஹ்மத்தால் விளக்கம் பெறும் சோதிகள் சில உண்டு. இவை சிலவற்றை ப்ரகாசப்படுத்த வல்லவை என்று சொல்லி அவற்றையும் ப்ரகாசப்படுத்துவது ப்ரஹ்மமே’ என்று சொல்லியபின் ‘யஸ்மிந் பஞ்ச’ என்கிற மந்த்ரம் படிக்கப்படுகையால், விஷயங்களைப் ப்ரகாசப்படுத்தும் கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, தவக் எனும் ஜந்து) ஜ்ஞானேந்திரியங்களே பஞ்சஜந ஶப்தத்தால் சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஆக, இங்கு ஸாங்க்ய தத்வங்களைச் சொல்லுவதாக எண்ண இடமேயில்லை.

அஸத் என்று கூறப்படுவனும் பரமாத்மாவே; மூலப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமன்று

1.4.4. காரணத்வாதி கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் ‘அப்ரஹ்மாத்மக ப்ரக்ருதிக்கு’ ஜகத்காரணத்வம் கூறுவது அவைதீகம் என்னப்பட்டது. ‘அந்த ப்ரக்ருதியையே ஜகத்காரணமாக வேதங்கள் ஒதுக்கின்றன’ எனும் வாதம் இவ்வதீகரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: ‘ஸதே_३ வ ஸோம்யேத_३ மக_३ ர ஆஸீத்’ (சாந் - 6.2.1) (இது முதலில் ஸத்தாகவே இருந்தது) எனும் வாக்யத்தில் ஜகத்காரணமானது ‘ஸத்’ அதாவது ‘நித்ய ஸ்வரூபத்தையடையது’ என்று சொல்லப்பட்டது. ‘அஸத்_३ வா இதமக_३ ர ஆஸீத்’ (தைத்.ஆ. 7) (இது முதலில் அஸத்தாகவே இருந்தது) எனும் வாக்யத்தில் ஜகத்காரணமானது அஸத்தாக அதாவது ‘பரிணாமமுடையது’ என்று சொல்லப்பட்டது. ப்ரஹ்மதாரண்யகத்தில், அக்காரணப்பொருள் ‘அவ்யாக்ருதம்’ அதாவது ‘நாமரூப வ்யாகரணமற்றது’ என்று சொல்லப்பட்டது. அவ்யாக்ருதம் என்பது மூலப்ரக்ருதியின் ப்ரஸித்தமான பெயர். ஸத்தாயிருப்பதும் அஸத்தாயிருப்பதும் ப்ரஹ்மத்திடம் சேர்ந்திருக்க முடியாது. ஆக இவ்வாக்யங்களில் கூறப்படும் ஜகத்காரணம் ப்ரஹ்மமாக இருக்க வழியில்லை. ஆகையால் வேதவாக்யங்கள் ஒருமிடறாக ப்ரஹ்மத்தையே காரணமாகக் கூறுகின்றன என்று கொள்ள முடியாது. நித்யமான ஸ்வரூபத்தை உடையதாகையாலே ‘ஸத்’ என்றும், ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் பரிணாமத்தையடையதாகையாலே ‘அஸத்’ என்றும், நாமரூப வ்யாகரணமற்றதாகையாலே ‘அவ்யாக்ருதம்’ என்று ப்ரஸித்தி பெற்றதுமான மூலப்ரக்ருதியே இவ்வாக்யங்களில் ஜகத்காரணமாகக் கூறப்படுகிறது.

ஸிதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. தைத்ரீயத்தில் ‘ஸத்யம் ஜ்ஞானமனந்தம் ப்_३ரஹ்ம’ (விகாரமற்றதாகவும், தானே ப்ரகாசிப்பதாகவும், தேசைகால வஸ்துக்களாலே அளவுபடாததாகவுமிருப்பது ப்_३ரஹ்மம்), ‘ஸோஸ்நுகே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்_३ரஹ்மணா விபஸ் சிதா’ (தை.ஆ.1) (ஸர்வவஜ்ஞான ப்_३ரஹ்மத்தோடுகூட எல்லாக் கல்யாண

குணங்களையும் முக்தன் அநுபவிக்கிறான்) என்று ஸர்வஜ்ஞமான ப்₃ரஹ்மத்தைச் சொல்லி, அடுத்தபடியாக ‘தஸ்மாத்₃ வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந ஆகாஸ: ஸம்பூத:₃’ (தை.ஆ. 1) (அப்படிப்பட்ட இந்த ஆத்மாவிடமிருந்து ஆகாஸம் உண்டாயிற்று) என்று தொடங்கி அந்த ப்ரஹ்மத்தையே ஜகத்காரணமாகச் சொல்லி அதையே ‘அஸத்’ என்றும் சொல்லிற்று. சாந்தோக்யத்திலும் ‘ததை₃ கஷத் பதவூஸ்யாம்’ (சாந். 6.2.3) ‘நானே பலவாகக் கடவேன் என்று ப்ரஹ்மம் ஸங்கல்பித்தது’ என்று ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸத்யஸங்கல்பனான பரமாத்மாவையெடுத்து, அவனையே ‘தத்தேஜாஸ்ருஜத்’ (சாந் - 6.2.3) ‘அப்பரம்பொருள் தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டித்தது’ என்று ஜகத்காரணமாகக் கூறி, அப்பரம்பொருளையே ‘ஸத்’, ‘அஸத்’ என்று சொல்லிற்று. ஆகவிப்படி ஸர்வஜ்ஞமாகவும், ஸத்ய ஸங்கல்பமாகவும் மற்றும் பல குணங்களை உடையதாகவும் உபபாதிக்கப்பட்ட ப்₃ரஹ்மமே எப்போதும் ஆகாஸம் முதலான எல்லாப் பொருள்களுக்கும் காரணமாக வேதவாக்யங்களில் கோவிக்கப்படுவதால், எல்லா வாக்யங்களாலும் ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணமாக ஒத்பபடுகிறது என்று நிச்சயிக்கலாம்.

‘ஸோ஽காமயத பதவூஸ்யாம் ப்ரஜாயேய’ (தை.ஆ. 2) (அந்த ப்₃ரஹ்மம் ‘நான் பலவாகக் கடவேன்; அதற்காக பிறக்கக் கடவேன்’ என்று ஸங்கல்பித்தது) என்று தைத்ரீயத்தில் ஸர்வஜ்ஞனாக முன் சொல்லப்பட்ட ஜகத்காரணபுருஷனே, பிறகு ‘அஸத்வா இதமக்ர ஆஸீத்’ என்று ‘அஸத்’ எனும் ஶப்தத்தால் எடுக்கப்படுகிறான். ப்ரஹதாரண்யகத்திலும் ‘பரமபுருஷனே கார்யப்பொருள்கள் அனைத்திலும் வியாபித்திருக்கிறான்’ என்று உள்ளுழைந்து நியமிக்கும் ஸர்வஜ்ஞனாக எடுக்கப்பட்டது. ஆக, ‘அஸத்’ என்றும், ‘அவ்யாக்ருதம்’ என்றும் நாமாநுப பிரிவற்ற மூலப்ரக்ருதியை ஶரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லிற்று. ஜகத்காரணத்தை ‘ப்ரஹ்ம வா இதமக்ர ஆஸீத்’ (ப்ரஹ 3.4.1) ப்ரஹ்மம் என்றும், ‘ஆத்மைவேதமக்ர ஆஸீத்’ (ப்ரஹ 3.7.17) ஆத்மா என்றும் கூறியுள்ளன. இப்புதங்கள் மூலப்ரக்ருதியை குறிக்கமாட்டா. ஆக மூலப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமாவதற்கு ப்ரஸக்தியே இல்லை.

புருஷனால் அதி₄ஷ்டி₂க்கப்பட்ட ப்ரதானம் ஜகத்காரணமாக மாட்டாது

1.4.5. ஜகத்வாசித்வாதி₄கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் ‘சேதநனான ஒருவனே ஜகத்காரணமாக எல்லா வேதவாக்யங்களிலும் உத்கோவிக்கப்படுகிறான்’ என்று நிருபிக்கப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில், ‘அந்தச் சேதனன் கர்மவஸப்பட்ட ஜீவனேயொழிய பரமாத்மாவல்லன்; அந்த ஜீவனால் அதி₄ஷ்டி₂க்கப்பட்ட ப்ரதானமே ஜகத்காரணமாகலாம்’ எனும் ஸங்க்ய வாதம் தள்ளப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: கெளவீத்து உபநிஷத்தில், 'யோ வை புாலாகே ஏதேவாம் புருஷாணாம் கர்த்தா, யஸ்ய வை தத் கர்ம ஸ வை வேதி தவ்ய: - பாலாகியே! எவன் இப்புருஷர்களுக்கு கர்த்தாவோ, *எவனுக்கு இந்த புண்யபாபரூப கர்மம் உள்ளதோ அவனே அறியத்தக்கவன்' இது பூர்வபகலி கூறும் பொருள் எனும் வாக்யம் உள்ளது. இங்கு 'யஸ்ய வை தத் கர்ம' என்று கர்ம ஸம்பந்தம் இவனுக்கு கூறப்பட்டுள்ளதால், இவன் ஜீவனேயாக வேணும். தன் கர்மத்தின் மூலம் இவ்வுலகிற்கு காரணமாயிருக்கும் கர்மிஜீவனே இங்கு சொல்லப்படுகிறான். அந்த ஜீவனால் அதி₄ ஷி₂ க்கப்பட்ட ப்ரத₄ ஐனமே ஜகத்காரணம் எனும் ஸாங்க்ய மதமே சொல்லப்படுகிறது.

வித: இப்பூர்வபகலம் தவறு. 'ஜீவனுடைய கர்மம் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு காரணம்; ஆக ஜீவனே உலகிற்கு கர்த்தா' என்பது தகாது. இப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்திலேயே 'உனக்கு ப்ரஹ்மத்தை உபதேசிக்கக் கடவேன்' என்ற வாக்கியம் உள்ளது. கர்மஜீவர்களான ஆதித்யன் முதலானாரை ஜகத்காரணமாக நினைத்திருக்கும் புாலாகிக்கு அஜாதசத்ரு உபதேசிக்கிறான். இவ்வாக்யத்தில் கர்மஶப்தம் புண்யபாபங்களைக் குறிக்காது. 'க்ரியதே - இதிகர்ம' - செய்யப்படுகிறதாகையால், கர்மம் எனப்படுகிறது உலகம் - என்பதே பொருளாகும். ஆக, 'பாலாகியே! எவன் ஆதித்யன் முதலான (கர்ம ஸம்பந்தமுள்ள) இப்புருஷர்களை ஸ்ருஷ்டிப்பவனோ, எவனுக்கு இவ்வுலகம் முழுவதும் கார்யமோ அவனே அறியத்தக்கவன்' என்று கர்மஸம்பந்தமுள்ள ஆதித்யன் முதலானாரைக்காட்டிலும் மேலான பரமபுருஷனையே இங்கு அறியத்தக்கவனாகச் சொல்லுகிறது.

புாலாகீ எனும் அந்தனை அஜாதசத்ரு என்கிற காசிராஜாவிடம் சென்று 'உமக்கு ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிக் கூறுவேன்' என்ன, அரசன் மகிழ்ச்சியற்று 'ஆயிரம் பக்களை உமக்குத் தானமாகத் தருவேன்; ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்' என்ன, பாலாகீ 'ஸார்யனிடத்திலிருக்கும் புருஷனை உபாஸிக்கிறேன்' என்றான். அரசன் அந்த புருஷனை உபாஸிக்கும் முறையை விரித்துரைத்து 'இது ப்ரஹ்மமன்று' என்று மறுத்துவிட்டான். பாலாகீ சந்தீரன், மின்னல், இடி, ஆகாಶம் என்பவற்றை மேலே மேலே சொல்ல, அரசன் அங்கங்கு கூறப்பட்டுள்ள புருஷனை உபாஸிக்கும் முறைகளை விரித்துரைத்து இவையாவும் ப்ரஹ்மமன்று என்று மறுத்துவிட்டான். அந்தனை தீகைத்து நின்று, 'ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி நீரே எனக்குச் சொல்லும்' என்ன, அரசன் பாலாகியை தூங்குகிற ஒருவனிடம் அழைத்துச் சென்று அவனைச் சில பெயர்களைச் சொல்லி கூப்பிடுகிறான். அவன் எழுந்திருக்கவில்லை. பிறகு அவனைத் தடிகொண்டு தட்டியெழுப்புகிறான். ப்ரஹுதாரண்யகத்தில் அவனைக்

கையால் உலுக்கி எழுப்பியதாகச் சொல்லிற்று). எழுப்பிவிட்டு, 'பாலாகியே! இவன் விழிப்பதற்கு முன் எங்கு தூங்கினான்? இவனது கரணஸமூஹம் எங்கிருந்தது? விழிக்கும்போது எங்கிருந்து வெளிவந்தது? என்று மூன்று கேள்விகள் கேட்டான். பாலாகிக்கு பதில் சொல்லத் தூரியவில்லை. பின்னை அஜாதசத்ருவே சொல்கிறான். 'ஹ்ருதயநாடிகளில் இவன் தூங்குகிறான். தூங்கும்போது இவனது கரணஸமூஹம் ப்ராணனில் ஒன்றி நிற்கிறது. அவன் விழித்தெழும்போது அங்கிருந்தே, நெருப்பிலிருந்து பொறிகள் கிளம்புவது போல், வெளிவருகிறான். எப்படி செல்வந்தனான வைச்யன் தன் உறவினர்களுடன் அநுபவிக்கிறானோ, எப்படி அவ்வறவினர்களும் அவனை ரசவிக்கிறார்களோ, அப்படியே சேதநனான் இவ்வாத்மா அவனைச் சேர்ந்த மற்ற ஜீவர்களைக் கொண்டு அநுபவிக்கிறான். மற்றவர்களும் அவனை ரசவிக்கிறார்கள். அவனையறிய வேணும்' என்றான்.

இங்கு 'ஏதை: ஆத்மபி₄: புங்க்தே' - இவன் உண்கிறான் என்கையாலே இவன் ஜீவனாயிருக்க வேணும். இங்கு உறங்குபவனது பெயர்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுதல், தடியினால் தட்டுதல் முதலிய செயல்களால் உடலைவிட வேறானவனான ஜீவாத்மா உள்ளே இருக்கிறான் என்பதையே விளக்குகிறது. இது பரமாத்மாவைச் சொல்லாது. 'அதாஸ்மின் ப்ராண ஏவ ஆஸீந்' என்று ப்ராணனாகவும் கூறியுள்ளது. இப்படி ஜீவன், முக்கியப்ராணன் இவற்றின் விங்கங்கள் (அடையாளங்கள்) கூறப்படுகையால், இவன் ஜீவாத்மாவாகவே யாகவேணும் என்று பூர்வபகலம்.

ஸிதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. தூங்குமவனைத் தடியால் தட்டி எழுப்புவதன் மூலம் தேவூம், ப்ராணன் இவற்றைக் காட்டிலும் ஜீவன் வேறுபட்டவன் என்று காட்டியாயிற்று. உடலினுள் ஜீவாத்மா உள்ளதென்று காட்டியின், ஜீவாத்மாவினுள்ளும் பரமாத்மா உள்ள என்று உபதேஷிக்கவே இங்கு மூன்று கேள்விகள். 'ஜீவன் கனவு காணும்போது எங்கிருக்கிறான்? என்பதே முதல் கேள்வி. நாடிகளில் இருக்கிறான் என்பது பதில். ஜீவன் தூங்கும்போது எங்கிருக்கிறான் என்பது இரண்டாவது கேள்வி. ப்ராணசரீரகமான ப்ரஹ்மத்திடம் இருக்கிறான் என்பது பதில். ஜீவன் விழிக்கும்போது எங்கிருந்து கிளம்புகிறான் என்பது மூன்றாவது கேள்வி. ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து கிளம்புகிறான் என்பது பதில். முதல்கேள்வி பூர்வபகலி சொல்வதுபோல் ஸாஷாப்தி (தூங்கும்) ஸ்தானத்தைப் பற்றியது அல்ல. கனவு காணும் ஸ்வப்ந ஸ்தானத்தைப் பற்றியது. ஏனென்னில் சாந்தோக்ய, ப்ரஹ்தாரண்யக உபநிஷத்துக்களில் ஜீவனுடைய ஸாஷாப்தி ஸ்தானமாக ப்ரஹ்மமே சொல்லப்பட்டது; ஹ்ருதய நாடிகளையன்று. இரண்டாவது கேள்வியும் பதிலும் ஸாஷாப்தி ஸ்தானமான

ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியது. தூங்கும்போது எங்கு ஒன்றி நிற்கிறானோ அங்கிருந்தே வெளிவரவேணுமாகையால், மூன்றாவது கேள்வியும் பதிலும் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியதே.

கீழே உபக்ரமத்தில் ‘ப்ரஹ்மத்தை உனக்கு உபதேசிக்கக் கடவேன்’ என்று ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றித் தொடங்கி ‘யஸ்ய வைதத் கர்ம’ என்று எல்லா உலகையும் படைக்கும் ப்ரஹ்மமே கூறப்பட்டதென்று முன் ஸௌரத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. உபஸம்ஹாரத்திலும் (முடிவிலும்) ‘இதையறிபவன் கர்மவஸப்படாதவனாக ஆகிறான்’ என்று மோகஷமடைதலை புலமாகச் சொல்லியுள்ளது. ஜீவ, முக்கியப்ராண விங்கங்களை அவ்வெற்றைச் சர்மாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மோபாஸனத்திற்காகவே படித்திருக்கிறது. இங்கு பதிலில் ‘ப்ராணாः’ எனும் பதம் பூர்வபகவி நினைப்பதுபோல் ப்ராணனை மட்டும் குறிப்பதன்று. ப்ராணனோடு கூடிய ஜீவனையும் சொல்லும். முதல்பாதத்தில் 11-வது அதீகரணத்தின் கடைசியில், இந்தர ப்ராணபதங்களால் ப்ரஹ்மமே கூறப்படுகிறது என்று நிர்ணயித்தபடி, இங்கும் ‘அதாஸ்மிந் ப்ராண ஏவ ஏகதூ ப₄வதீ’ எனும் மந்த்ரத்தில் ‘அஸ்மிந் ப்ராணே’ என்றதற்கு ‘ப்ராணனைச் சர்மாகக் கொண்ட இந்த பரமாத்மாவிடம்’ என்று ஸமாநாதீகரணமாகவே பொருள் கொள்ளவேணும். ஆக ப்ராணனை சர்மாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தை உபாளிக்க வேணும் என்று காட்டவே ப்ராணன் எடுக்கப்பட்டது.

இவ்வினா-விடைகளிலிருந்து ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ப்ரஹ்மத்தை தெரிவிப்பதற்காகவே இங்கு ஜீவ விங்கங்கள் படிக்கப்பட்டன என்பது தெளிவாகிறது. உண்கிறான் என்று போக்குறுத்வம் சொன்னது ஜீவனுக்கே உரிய அடையாளமன்று; கர்மத்தினால் ஏற்படாத போக்குறுத்வம் பரமனுக்கும் உண்டு. ஜீவர்கள் பரமனை ரகஷிப்பதாகச் சொன்னது, கிஞ்சித்கரித்து அவனுடைய ஶேவித்வ ரகஷணம் செய்வதைச் சொன்னபடி. ஜீவனைப் பற்றிய ப்ரஸ்தாவம், அந்த ஜீவனிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவை அறிவிப்பதற்கேயாகையாலே இப்ரகரணம் முழுவதும் பரமாத்மபரம். பரமாத்மாவே அறியத்தக்கவன். அவனே ஜகத்காரணன். இப்ரகரணத்தில் ஜீவனை அறியத்தக்கவனாகவோ, அவனால் அதீ₄ ஏடி₂க்கப்பட்ட ப்ரதூனம் ஜகத்காரணமாகவோ கூறப்படவில்லை என்றதாயிற்று.

காணத்தக்கவனாகக் கூறப்படுவன் பரமாத்மாவே

1.4.6. வாக்யாந்வயாதீ₄கரணம் - ப்ரஹ்மதாரண்யக உபநிஷத்தில், ‘ஆத்மா வா அரே த்₃ரஷ்டவ்ய: ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி₃தீ₄ யாளிதவ்ய:’ (6.5.6) இவ்வாத்மா காணத்தக்கது; கேட்கத்தக்கது; நினைக்கத்தக்கது; தயானிக்கத்தக்கது; இது அறியப்பட்டாகில் ‘இது₃ ஸர்வம்

வித்தம்' (இது எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிறது) எனும் வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிறவன் ஜீவனே எனும் பகலம் தள்ளப்படுகிறது.

இவ்வுபநிஷத்தில் மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மணம் என்றொரு பகுதி. இதில் ஒரு கதை. யாஜ்யவல்க்யர் எனும் மஹரிஷிக்கு இரண்டு மனைவிகள். ஒருத்தி மைத்ரேயீ. இளையாளர் காத்யாயினி. மஹரிஷி தாம் ஸந்யாஸம் ஏற்றுக்கொள்ளப்போவதாகவும் அதற்காக இருவருக்கும் பாகப்பிரிவினை செய்துவைக்க விரும்புவதாகவும் மைத்ரேயியிடம் சொன்னார். மோகஷத்தில் நோக்குள்ள மைத்ரேயீ, 'பிரித்துக் கொடுக்கும் பணத்தினால் மோகஷம் கீட்டுமா? என்று கேட்க, மஹரிஷி 'வாழ்க்கை நடத்தவே பணத்தினால் ப்ரயோஜநம்; பணம் மோகஷத்தை ஸாதித்துத் தராது' என்றார். 'மோகஷம் அடைவதையே நான் விரும்புகிறேன்' என்றாள் மைத்ரேயீ. மஹரிஷியும் அவளுக்கு உபதேசம் செய்தருள்கிறார். 'புதியின் காமத்திற்காகப் பதி பிரியனாவதீல்லை; ஆத்மாவின் காமத்திற்காகவே பதி பிரியனாகிறான்' என்று ஆரம்பித்து பதி ஸ்தானத்தில் மனைவி, மக்கள், பணம், பக்கள், ப்ராஹ்மணர்கள், கூத்ரியர்கள், லோகங்கள், தேவர்கள், வேதங்கள், பூதங்கள் ஸர்வம் ஆகிய ஒவ்வொன்றை இதே ரீதியில் படித்து, 'ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய ..... இதி ஸர்வம் விதிதம்' என்றார்.

பூர்வபகலம்: இப்ரகரணத்தில் முதலிலும், நடுவிலும், முடிவிலும் புருஷனையே சொல்கையால், த்ரஷ்டவ்ய: என்று காணத்தக்கவனாக ஓதப்படுவன் ஜீவனேயாகவேணும். தொடக்கத்தில் இவ்வாத்மாவுக்கு கணவன், மனைவி, பிள்ளைகள், பணம் முதலானவை இனியவர்களாகிறார்கள் என்கையாலே ஸம்ஸாரி புருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவமே உள்ளது. (மோகஷத்தை பணத்தால் பெறமுடியாது' என்றால்தே! இவ்வாக்யம் மோகேஷாபாயத்தைச் சொல்கையென்னில் - ஸாங்க்ய மதத்தில் அசேதனமான மூலப்ரக்ருதியின் தன்மைகள் ஏறிடப்பெறாத புருஷனின் ஸவரூபத்தை அறிவதே மோகேஷாபாயமாகச் சொல்லப்படுவதால், இங்கு ப்ரக்ருதியியுக்தமான ஸவரூபத்தையறிவது மோகேஷாபாயமாகக் கூறப்படுவதாக கொள்ளக்குறையில்லை). நடுவில், பிறப்பு இறப்புகளையுடைய அறிவுடைய இந்த ஸம்ஸாரி ஜீவனே கூறப்படுகிறான். ப்ரக்ருதியியுக்தமான ஆத்மாக்களைல்லாம் ஒரு படிப்பட்டவையாகையால், ஓர் ஆத்மாவையறிந்தால் எல்லா ஆத்மாக்களும் அறியப்பட்டதாகக் கூறுவதும் பொருந்துகிறது. ஆக இப்படி இங்கு புருஷனே சொல்லப்படுவதாக தேறுவதால், அப்புருஷனுடைய சேர்க்கையினால் மூலப்ரக்ருதியே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறது.

வித: இப்பூர்வபகலம் தவறு. இங்குள்ள எல்லா வாக்கீயங்களும் பரமாத்மாவிடமே பொருந்துகையால், இங்கு காணத்தக்கவனாகக் கூறப்படுவன் பரமபுருஷனே. இங்கு

‘பத்தினிக்கு தன் காமத்தின் பொருட்டே பதியிடம் ப்ரீதி இருக்கும்; ஆக இனியவர்களான அவர்களைவிட்டு அவர்களோடு ஸம்பந்தமற்ற ஆத்ம ஸ்வரூபமே மோசலூத்தின் பொருட்டு த்யானிக்கத்தக்கது’ என்பது பூர்வபசுவியின் கருத்து. இங்கு உண்மையில் கூறப்படும் பொருள் ‘பதி முதலானவர்கள் தங்கள் தங்கள் காமம் நிறைவேறுவதற்காக இனியவர்கள் ஆவதில்லை; ஆத்மாவின் காமம் நிறைவேறுவதன் பொருட்டே இனியவர் ஆகிறார்கள். ஆக ஆத்மாவே காணத்தக்கது’ என்பதே. இங்கு காணத்தக்கதாகக் கூறப்படும் ‘ஆத்மா’ ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவே. ஆக பகவத் ஸங்கல்பத்தினாலே பதி முதலானவர்கள் ப்ரீதிபாதரர் ஆகிறார்கள் என்றபடி. மோசலூத்தின் பொருட்டு மைத்ரேயியாலே காணத்தக்கவனாகக் கூறப்பட்ட இவன் பரமாத்மாவேயாக முடியும். சேதநாசேதனங்கள் எல்லாமாகவாகும் பரமாத்மாவை இங்கு ஆத்மாவாகக் குறிப்பிடுவதாகக் கொண்டால்தான் ‘இதும் ஸர்வம் விதிதும்’ என்பது பொருந்தும். பரமாத்மா விவகூதின் என்னில், பரமாத்மாவென்றே ப்ரயோகிக்கலாகாதோ? ஆத்ம ஶப்தத்தை ப்ரயோகிப்பானேன் என்பதற்கு மேலே மூன்று ஸ்த்ராங்கள் தோன்றின.

இவ்விடத்தில், ஜீவன் பரமாத்மாவே என்று கொள்ளாவிட்டால், பரமனையறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாகிறது என்று கூறுவது பொருந்தாது. ஜீவன் ப்ரஹ்மத்திடமே உண்டாகிறான் என்றும் ப்ரஹ்மத்திடமே லயமடைகிறான் என்றும் வேதவாக்யங்கள் காணப்படுகையால் இருவரும் ஒன்றேயென விளங்குகிறது. ஆக, ஒன்றையறிந்தால் எல்லாமறிந்ததாகும் எனும் ப்ரதிஜ்ஞை ஸித்திப்பதற்காகவே இங்கு ஜீவனைக் குறிக்கும் ஶப்தங்களால் பரமன் வழங்கப்பட்டான் என்பது ஆஸ்மரத்யார் கருத்து.

கட₂வல்லியில், ‘ஜீவன் பிறப்பதுமில்லை இறப்பதுமில்லை’ என்று ஜீவனுக்கு ஸ்ருஷ்டி ப்ரளாயகாலங்களில் உத்பத்தி விநாசங்களில்லை என்று சொல்லிற்று. கர்மப₂லத்தை அநுபவிக்கவே சர்த்துடன் இவனுக்கு ஸம்யோக வியோகங்கள். ஆக ஜீவனை ப்ரஹ்ம கார்யமாகச் சொல்வது சரியன்று. இப்படிக் கொள்ளாவிடில் ஜீவர்களுக்குள் உள்ள ஜ்ஞான வைஷம்யம் ஒட்டாது. ப்ரளாயகாலத்தில், ஜீவன் மோசேஷாபாயங்களை அநுஷ்டிக்காமலேயே பரமனிடம் ஒன்றி விடுவானாகையால் மோசேஷாபாயங்களை விதித்திருக்கும் சாஸ்த்ரங்கட்கு பயனில்லாமல் போகும். ஜீவன் பரமனிடம் ஒன்றிவிடும்போது ஜீவஸ்வரூபமே அழிகையால் மோசலூத்தை எவனும் விரும்பான். ஆக, ‘பரஞ்ஜயோதீர் உபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபி₄ நிஷ்டபத்யதே’ (சாந். 8.3.4) (பரஞ்சோதியை அடைந்து தன் ஸ்வரூபம் விளக்கம் பெறுகிறான்), ‘ததா வித்வாந் நாமரூபாத்தி விமுக்த: பராத்பரம் புருஷமுபைதி தீவ்யம்’ (முண்ட 3.2.8) (நுதிகள்

நாமரூபங்களை விட்டு கடலில் கலப்பதுபோல் சேதநன் நாமரூபங்களினின்று விடுபட்டு மேலானவற்றிலும் மேலான தீவியபுருஷரை அடைகிறான்) என்று சொல்லப்பட்டபடியே மோசழமடையும்போது ஜீவன் பரமாத்மாவாகவே ஆகிறான். ஆகையால் இப்ரகரணத்தில் ஜீவனைச் சொல்லும் ஶப்தங்களால் ப்ரஹ்மம் குறிக்கப்பட்டது என்று **ஒளுடோமியின் கருத்து**.

மோசழமடையும் போது ஜீவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான் என்பது தவறு. ‘பரஞ்ஜயோதீர் உபஸம்பத்ய’, ‘பராத்பரம் புருஷமுபைதி தீவியம்’ என்று முக்திதையையில் ஜீவனை அடைபவனாகவும் பரமனை அடையப்படுவனாகவும் வேறுபடுத்தியே கூறியுள்ளதால் ஒளுடோமி பசுத்தீர்கு பூத₃த₄ கங்களேயாம். ஜீவாத்மாவைச் சொல்லும் ஶப்தங்களால் பரமாத்மாவை கூறுவதற்கு காரணம் என்னென்னில் - ‘ய ஆத்மநிதிஷ்டந் யஸ்யாத்மா ஶரீரம்’ (ப்ரஹ 5.7.22) ‘எவன் ஆத்மாவில் நிற்கிறானோ, எவனுக்கு ஆத்மா ஶரீரமோ;’ ஏதி ஸாவ் பூதாந்தராத்மா அபஹுதபாப்மா தி₃வ்யோ தே₃வ ஏகோ நாராயணः’ (ஸாபால. 7) ‘எல்லா பூதங்களுக்கும் அந்த ராத்மாவாய், பாபமற்றவனாய், அப்ராக்ருதனான நாராயணன் என்னும் தேவன் ஒருவனே’ முதலான அந்தர்யாமி பூராஹ்மணாதி வாக்யங்களில், பரமாத்மா ஜீவனுக்கு ஆத்மாவாயிருப்பதாகவும், ஜீவன் பரமனுக்கு சர்ரமாயிருப்பதாகவும் பலவிடங்களில் சொல்லப்படுகையால், இப்படி ஜீவனிடத்தில் ஆத்மாவாக பரமன் நிற்கையாலே, ஜீவனைக் குறிக்கும் ஶப்தங்களால் பரமன் குறிக்கப்படுகிறான் என்பது **காஶக்ருத்ஸன் கருத்து**. இதற்கு மேல் வேற்றாரு ஸ்த்ரத்தை பாதராயணர் இடாததால் இதுவே ஸ்த்ரகாரரின் பரமஸித்தாந்தம் என்று தேறிற்று. இவரே பாரதத்தில், ‘அந்யஸ்ச ராஜந் ஸ பர: தத₂ாந்ய: பஞ்சவிம்ஶக: | தத் ஸ்த₂த்வாத₃நுபஸ்யந்தி ஹ்யேக ஏவேதி ஸாத₄வ: ||’ (அரசனே! பரமாத்மா வேறானவனே; இருபத்தைந்தாம் தத்வமான ஜீவன் வேறானவனே. பரமன் ஜீவனில் நிற்கையால், நல்லோர்கள் இருவரையும் ஒருவனாகவே காண்கிறார்கள்) என்று இவ்வர்த்தத்தை மிகத்தெளிவாக விவரித்தார்.

உபாத₃ாநகாரணம் ப்ரஹ்மமே

1.4.7. ப்ரக்ருத்யதி₄ கரணம் - இவ்வதிகரணத்தில் பரமாத்மா உபாத₃ாந காரணமன்று எனும் வாதம் தள்ளப்படுகிறது.

பூர்வபகுதி: இவ்வதிகரணத்தில் ஸௌஸ்வர ஸாங்க்யன் பூர்வபகுதி. பரமாத்மா உலகிற்கு நிமித்தகாரணமாக முடியுமேயோழிய உபாதாந காரணமாக முடியாது. லோகத்தில் குடம், சட்டி முதலானவற்றுக்கு மன் உபாதான காரணம்; குயவன் நிமித்தகாரணம். நிமித்தமும் உபாதாநமும் நியமேன வேறுபட்டிருக்கும். சுவேதாஸ்வரத்தில் (4.9) ‘அஸ்மாந் மாயீ ஸ்ருஜதே

விஸ்வமேதத்' இப்ரக்ருதியைக் கொண்டு மாயப்பிரான் இவ்வுலகைப் படைக்கிறான்) முதலான வாக்யங்களில் உபாதானமாயிருக்கும் மூலப்ரக்ருதிக்கும், நிமித்தமான பரமபுருஷனுக்கும் வேறுபாடே சொல்லப்படுகிறது. 'ப்ரஹ்மமே உலகமாக விகாரமடைகிறது; உலகிற்கு உபாதாந காரணமாகிறது' என்றால் 'ப்ரஹ்மம் விகாரமற்றது' எனும் வாக்யங்கள் விரோதிக்கும். ஆக ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு நிமித்த காரணம் மட்டுமே; மூலப்ரக்ருதியே உலகிற்கு உபாதான காரணமாகிறது.

ஸிதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. உலகிற்கு ப்ரஹ்மம் நிமித்த காரணமாக மட்டுமின்றி உபாதான காரணமாகவும் ஆகிறது. 'யதூ ஸௌம்ய ஏகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்' - ஒரு மண்கட்டியை அறிந்தால் மண்ணாலான சட்டிபானைகள் அறிந்ததாமாப்போலே, ப்ரஹ்மத்தையறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகும் - எனும் த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்பட்டது. இதனால் சட்டிபானைகளுக்கு மன் உபாதான காரணமாவது போல், எல்லா உலகிற்கும் ப்ரஹ்மம் உபாதான காரணமாகிறதென்று தெரிகிறது. குயவனைப் போலே ப்ரஹ்மத்தை உலகிற்கு நிமித்த காரணமாக மட்டும் கொண்டால், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாகும் என்பது ஒட்டாது. குயவனையறிந்தால் அவனால் செய்யப்படும் சட்டிபானைகளை அறிந்தத்தாக ஆகாது, நிமித்தமும் உபாதானமும் வெவ்வேறாயிருக்கக்கூடியால். ப்ரஹ்மம் இரண்டுமாக முடியாது என்பதும் தவறு. லோகத்திலுள்ள ஸர்வ வஸ்துக்களிலும் வேறுபட்டவன் பரமாத்மா. ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசுக்தியுமாவான். இப்பெருமைகளை உடையவன் என்று சாஸ்த்ரத்தாலேயே அறியப்படுமென். சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து 'ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் அவன் ஸக்ஷமமான சேதநாசேதனங்களை சர்மாகக் கொண்டவனாயிருக்கிறான் என்றும், ஸ்ருஷ்டிக்குப்பின் அவனே ஸ்தூலமான சேதநாசேதனங்களை சர்மாக கொண்டவனாக ஆகிறான் என்றும் விளங்குகிறது. இத்தகைய ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு நிமித்த காரணமாயும் உபாதான காரணமாயும் இருப்பதீல் எவ்வித தடையுமில்லை. ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு உபாதான காரணமாகும்போது ஏற்படும் விகாரங்கள் அவனுக்கு சர்மாயிருக்கும் அசேதனத்திலேயே உண்டாகிறது. ஆக கார்யப்பொருளாகும் போதும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் விகாரமற்றதாகவே இருக்கிறது. 'ப்ரஹ்மம் நிர்விகாரம்' என்னும் வாக்கியங்களுக்கு விரோதம் வாராது. 'அஸ்மாந் மாயீ ஸ்ருஜதே விஸ்வமேதத்' முதலான வாக்யங்கள் 'உலகை சர்மாகக் கொண்டு மாயப்பிரான் உலகிற்கு உபாதான காரணமானாலும் உலகின் தோழங்கள் அவனை ஸ்பர்சிப்பதீல்லை' என்பதையே காட்டுகின்றன. ஆக ப்ரஹ்மம் உபாதான காரணமாவதில் தடையேதுமில்லை.

உபாதாநம் - ஆக்கப்பொருள் (பானைக்கு மன்). நிமித்தகாரணம் - படைப்பைச் செய்பவன் - குயவன்.

‘ஸௌர்காமயத புஹாஸ்யாம்’ (தை.ஆ) ‘நானே பலவாகக் கடவேன் என்று ப்ரஹ்மம் ஸங்கல்பித்தது; ‘ததை³ கஷத புஹாஸ்யாம்’ (சாந்) ‘நானே பலவாகக்கடவேன் என்று அப்பரம்பொருள் ஸங்கல்பித்தது’ என்பவற்றில் நிமித்தகாரணமாயிருக்கும் ப்ரஹ்மம் ‘நான் இவ்வுலகை ஸ்ருஷ்டிக்கக் கடவேன்’ என்னாதே ‘நானே பலவாகக் கடவேன்’ என்று ஸங்கல்பித்ததாக வேதவாக்கியங்கள் கூறுகையால், நிமித்தகாரணம் மட்டுமின்றி உபாதாந காரணமும் ப்ரஹ்மமே என்று விளாங்குகிறது.

யஜාර් වෙතත්තිල්, ‘ප්‍රහුමවනුම ප්‍රහුම සා බුරුසේ ආශේත, යෙතො ත₃ යාවා ප්‍රුති₂ වී නිස්ඳුතකළා: | මන්ධිලියෙනා මන්දා ඩිප්₃ රැඩ්මි වො, ප්‍රහුමාත්₄ යතිස්ංජුත්₃ පු₄ වනාති ත₄ රායන් || ප්‍රහුමමේ ඩිව්වූලකිර්කු වනුම්පොලේ ඇතාරාමායිරුප්පතු; ඩිව්වූලකෑක් සෙය්වත්තු මරම්පොල් ඉපාතානමායිරුප්පතු ප්‍රහුමමේ. ඉලකංකණා තු₄ එත්තු නිර්කුම ප්‍රහුමම ඉපකරණමාක තන්නෙනයේ අති₄ බ්ලිත්තු නිර්කිර්තු) එන්පත්ල් ‘පු₄ වනාති ත₄ රායන්’ එන්රු ඉලකිර්කු නිමිත්තමාක ගැඹුකප්පට ප්‍රහුමත්තෙයේ ‘ප්‍රහුම සා බුරුසේ ආශේත’ එන්රු ඉපාතාන කාරණමාකවුම සැහිරිතු. නායෙන පලවාකක කාංචෙන් එන්රු ස්‍රුංඩි සෙය්යත්තාත්ත්වකි ‘තත්₃ ආත්මානුම ස්වයයමකුරුත’ (ගෙත.අු. 7.1) ‘අන්ත ප්₃ ප්‍රහුමම තන්නෙනත්තායෙන ස්‍රුංඩිත්තුක කොඣ්නාතු’ එන්කෙයාලේ ස්‍රුංඩික්කු කර්ත්තාවාකවුම විධියමාකවුම ආශන්තාකක සොල්විතු. ප්‍රහුම සාර්මායිරුක්කුම අසේතන්කෙගැනුක්කෙ ස්වලුප විකාරම, ප්‍රහුම සාර්මායිරුක්කුම සේත්නාන්කෙගැනුක්කෙ පාකාතු:ක්කාති ස්වපාව විකාරම. ඩිප්පරිණාමම ස්තූල්ලාස්සේ නිලෙකඩ් ඩිරණ්ඩ්ලුම ප්‍රහුම ස්වලුපත්තිර්කිල්ලෙ. සේත්නාසේතන්නාපමාන ඉලකම ප්‍රහුමත්තිර්කු එප්පොතුමේ සාර්මායුණ්ණතු; ප්‍රහුමම අව්‍ර්‍රක්කු ආශ්තමාවායිරුප්පතු එන්පතු ‘යාස්ය ප්‍රුති₂ වී පාර්ම මාර්ම මාර්ම’ එන්ත පරමාත්මාවක්කු පුමි සාර්මො ..... බවතුනුක්කු ආශ්තමා සාර්මො – එන්රුම, ‘ගුණ එර්ල ප්‍රුති තාන්තරාත්මා අපහුතපාප්මා ති₃ බ්ලෝ තේ₃ ව ගො නාරායණ:’ (එල්ලා පොරුණ්කෙගැනුක්කුම අන්තරාත්මාවායි, තොබදුමර්ඩවනායි, පරමපත්තිලෙයනායිරුප්පවන් නාරායණනාන තොවන් ඕරුවනේ) මුතලිය (වෙළුවකෙයිල නිර්වහුරික්කවාණ්ණාත) ප්‍රුතිවාක්යාස්කණිවිරුන්තු තෙහුකිරතු. ප්‍රහුමත්තිර්කු සොල්ලප්පටුම පරිණාමම අතන ප්‍රුතිවාක්යාස්කණිවිරුන්තු කාට්ටුකෙයාලේ, තාම්බාව විගෙනාවිප්පත්ල්ලෙ.

முண்டகோபநிலைத், 'ப்ரஹ்ம யோநிம்' என்று ப்ரஹ்மத்தை உபாதான காரணமாகச் சொல்லின்று. 'யதே அரண்நாபி : ஸ்ருஜதே க் ஸ்ருஹ்னதே' இத்யாதி வாக்யத்தால் சிலந்தி

‘பஹாஸ்யாம், ப்ரஜாயேய’ என்று பல படியாக ஆகுவேன், பல படியாக பிறப்பேன். இரண்டு விதமான ஸ்ருஷ்டி-பஹாஸ்யாம் - வ்யஞ்சி ஸ்ருஷ்டி (துத்துவங்களை தனித்தனியாக ஸ்ருஷ்டித்தல்). ப்ரஜாயேய - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி (துத்துவங்களை ஒன்றோடான்று சேர்ச்செய்து ஸ்தால தசையைக் காண்பித்தல்).

எவ்வாறு தான் வெளியிடும் நூலைத்தானே உள் இழுத்துக் கொள்கிறதோ, பூமியிலிருந்து எப்படி பல பயிர்கள் விளைகின்றனவோ, மனிதனிடம் மயிர் உண்டாகிறதோ அப்படியே ப்ரஹ்மத்தீபிருந்து உலகனைத்தும் உண்டாகிறது என்றும் ஒதிற்று. ஒரு சிலந்தீக்குண்டான் ஸ்வபாவம் ஸர்வசக்திக்கு கூடாதொழியாதிரே! ஆக, ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு நிமித்த காரணமாகவும் உபாதான காரணமாகவும் ஆகிறது என்றதாயிற்று.

விதி சிவாதிகள் ஜகத்காரணமன்று

1.4.8. ஸர்வ வ்யாக்ஞாதி₄ கரணம் - இம்முதல் அத்யாயத்தில் கீழ் நான்கு பாதங்களில் உள்ள ஒவ்வொரு அதிகரணத்துக்கும், அவைகளின் விஷயவாக்யங்களுக்கும் நாராயணன் ஜகத்காரணம் என்பதிலேயே தாத்பர்யம். அதே ந்யாயத்தால் ஹிரண்யகர்ப்ப ஸிவாதி பரமமாகத் தோன்றும் வாக்யங்களுக்கும் நாராயணனைக் கவறுவதிலேதான் தாத்பர்யம் என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக இவ்வதிகரணம் தோன்றியது.

பூர்வபகலம்: ‘ஹிரண்யகர்ப்ப₄ஸ் ஸமவர்த்ததாக்ஞரே’ (தை.ஸம். 4.28.) (முதலில் ஹிரண்யகர்ப்பனே இருந்தான்) என்றதால் சதுர்முக ப்ரஹ்மாவே ஜகத்காரணன் என்னலாகாதோ? ஶ்வேதாஸ்வதரத்தில் ‘ஶிவ ஏவ கேவல:’ என்று ஶிவனே எல்லா உலகும் அழிந்தபின் நிற்கும் ஸர்வகாரணனாகச் சொல்லப்படுவதால் ஶிவனே ஜகத்காரணன் என்னலாகாதோ?

விதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. கீழே காட்டப்பட்ட மீமாங்களாலே ‘ஸதே₃வ ஸோம்ய இதமக்ஞர ஆஸீத்’, ‘ப்ரஹ்ம வா இதே₃மக்ஞர ஆஸீத்’, ‘ஆத்மா வா இதே₃மேக ஏவாக்ஞர ஆஸீத்’ முதலான வாக்யங்களில் ஜகத்காரணத்தைச் சொல்லும் ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்மாதே₃ ஸாமான்ய ஶப்தங்கள் ‘ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஶாந:’ (மஹோபநிஷத்) (நாராயணன் ஒருவனே முதலில் இருந்தான்: ப்ரமனுமில்லை; சிவனுமில்லை) முதலான வாக்யங்களில் விஶேஷால் ஶப்தமான நாராயண ஶப்தத்தால் குறிக்கப்படும்வனையே காட்டும் என்ற நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

‘புநரேவ நாராயண: ஸோந்யத்காமோ மநஸா த்யாயத ..... தத்ர ப்ரஹ்மா சதுர்முகே₂ாஜாயத ..... லலாடாத் த்ரியக்ஷி: ஶௌலபாணி: புருஷோாஜாயத’ (மஹோபநிஷத்) ‘மீண்டும் நாராயணன் மனஸ்ஸினால் ஸங்கல்பித்தான் .... நாராயணனிடமிருந்து தோன்றிய அண்டத்தில் சதுர்முகனாகைய பிரமன் பிறந்தான்; நெற்றியிலிருந்து த்ரிநேத்ரனும் கூலத்தை தரித்தவனுமான புருஷன் உண்டானான்.’ ‘அதே₂ புருஷோ ஹவை நாராயணோ அகாமயத

ப்ரஜா: ஸ்ருஜேயேதி ..... நாராயணாத்_३ ப்_३ரஹ்மா ஜாயதே நாராயணாத்_३ ருத்_३ரோ ஜாயதே' (நாராயணைபநிஷத்) நாராயணனாகிற பரமபுரஷன் 'ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கக் கடவேன்' என்று ஸங்கல்பித்தான். நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் உண்டானான்; நாராயணனிடமிருந்து உருத்திரன் உண்டானான்) முதலான வாக்யங்களில் நாராயணனே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸங்கல்பங்களைச் செய்கிறான் என்று தெரிகிறது. 'நாராயண தே_३வ ஸமுத்பத்_३யந்தே நாராயணாத் ப்ரவர்த்தந்தே நாராயணே ப்ரலீயந்தே' (நாராயணைபநிஷத்) முதலான வாக்யங்களிலிருந்து நாராயணனே ஸர்வவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி தீ லயங்களைச் செய்பவன் என்று தெரிகிறது. இவ்வாறு நாராயணனே ப்ரஹ்ம ருத்_३ராதி ஸகலஜகத் காரணன் என்று நிர்ணயிக்கப்படவளவில், சில காரணவாக்யங்களில் காணப்படும் ஶிவ ஹிரண்யகர்ப்ப_४தி_४ ஶப்தங்களில் ரூடி_४யைத்தள்ளி, அவையும் நாராயணனையே குறிக்கின்றன என்றே கொள்ளவேணும்.

உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்படும் பரப்ரஹ்மம் ஒன்றே. ஈஸ்வரர்கள் பலர் இருக்க முடியாது. நாராயணனை ஸ்ரவ்டாவாகவும் ப்ரஹ்மசிவாதிகளை ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறவர்களாகவும் நாராயணனை அகர்மவஸ்யன் என்றும் பிறரை கர்மவஸப்பட்டவர்கள் என்றும் பல வேதவாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன. 'யோ ப்_३ரஹ்மாணம் வித_३த_४தி பூர்வம்', 'நாராயணாத்_३ ப்_३ரஹ்மா ஜாயதே', 'ஸ ப்ரஜாபதிரேக: புஷ்கரபர்ணே ஸமப_४வது' (தை.ஆந. 1.23) (நாமரையிதழில் ப்ரஜாபதி எனப்படும் பிரமன் தோன்றினான்) என்று ஸ்ருஜ்யனென்றும், 'ந ப்_३ரஹ்மா' 'ப்_३ரஹ்மாதி_३ஷா ப்ரலீநேஷா' (ப_४ார.ஸாந்திபர். 210.24) (பிரமன் முதலானோர் லயமடைந்து) என்று ஸம்ஹார்யனென்றும், ஸர்வேஸ்வர ஸமாராத_४நுத்தாலே தன் புதம் பெற்றானென்றும், அஸாரர் கையில் வேதங்களைப் பறிகொடுத்து வருந்தினான் என்றும், ருத்ரனாலே பரிபூதனானான் என்றும் இவ்வாறு கர்மவஸ்யனாகச் சொல்லுகையாலும், ஹேயப்ரதிபத்வம் பொருந்தாதாகையாலும் சதுர்முக ப்_३ரஹ்மா ஜகத்காரணனாகான்; முமுக்ஷூக்களுக்கு உபாஸ்யனாகான். ஹிரண்ய கர்ப்பன் என்பதற்கு ஸ்ரீய:பதியே பொருளாவான். 'அம்ப_४ஸ்ய பாரே' என்ற அநுவாகத்தில் தீருப்பாற்கடலில் ஸயனித்தீருப்பதான் அஸாதாரண லிங்கம் படிக்கப்பட்டு, அங்கு 'ப்ரஜாபதி: சரதி க_३ர்ப்பே_४ அந்த:' என்று நாராயணபரமாகவே ப்ரயோகமிருப்பதால் நாராயணன் கூறப்படுவதாகவே ஸித்திக்கும்.

'நாராயண பரமப்_३ரஹ்ம' (தைத்.உப) என்று நாராயணனை பரப்ரஹ்மம் என்று சொல்லியுள்ளதுபோல் ஶிவனை பரப்ரஹ்மமென்று எங்கும் சொல்லவில்லை. ஶிவன் கர்மவஸ்யன், பாபம் நீங்கப்பெறாதவன், க்ருரமானவன், மற்றவர்களிடமிருந்து வரம்

பெற்றவன் என்று சொல்லப்படும் தாழ்ச்சிகள் நாராயணனுக்கு ஓரிடத்திலும் கூறப்படவில்லை. நாராயண ஶப்தம் விஷ்ணுவினிடத்தில் *ஞாடி₄ யை உடையது. ஸிவபரமாகக் கொள்வதற்காக ஞாடி₄ யைத் தள்ளி ‘நாராணாம் அயநம்’ (நாரங்களுக்கு இருப்பிடமானவன்) என்ற வ்யதிபத்தீ கொள்ளப்பார்த்தால் ‘ணத்வம்’ பாதிக்கும். அதாவது பாணினி ஸ்த்ரப்படி ‘நாராயந்’ என்றே மாறும். ஆனால் உபநிஷத்துக்களிலோ ஒரு இடத்திலும் நாராயந்: என்றில்லாமல் எல்லாவிடங்களிலும் நாராயண: என்றே படிக்கப்பட்டுள்ளதால், யெளகிகமாகப் பொருள் கொள்ள இயலாது. மாறாக, ஸிவன், ஶம்பு, ருத்ரன், ஸஸன், ஸஸ்வர பதங்கள் உபநிஷத்துக்களில் படிக்கப்பட்டிருந்தால் அங்கு ஞாடி₄ யைத்தள்ளி நாராயண பரமாக பொருள் கொள்ள இயலும். ஏனெனில் விதி ஸிவாதி ஶப்தங்கள் ஞாடி₄ அர்த்தத்தோடு நில்லாதே, அவர்களுக்கு அந்தர்யாமி வரை சென்று நாராயணனைச் சொல்லி நிற்கும். நாராயணனுக்கு ஒருவரிடமிருந்தும் ஸ்ரஷ்டி சொல்லப்படவில்லை. லயமும் சொல்லப்படவில்லை. மாறாக ஸர்வ ஸ்ரஷ்டருத்வம், ஸர்வரசஷகத்வம், ஸர்வ ஸம்ஹாரகத்வம், ஸர்வ அந்தர்யாமித்வம் முதலான பல பெருமைகள் நாராயணனுக்கே படிக்கப்பட்டுள்ளன. நாராயண நாமத்திற்குரிய இத்தகைய அர்த்த₂ ப்ராப₃ ஸ்யம் மற்ற ஶம்பு ஸிவாதி நாமங்களுக்குக் கிடையாது. ஶம்பு - ஸர்வஸாக ப்ரதன்; ஸிவன் - பரிசுத்தன்.

ஸிவாதி ஶப்தங்கள் ஓரிரு இடங்களில் காரணவஸ்துவைக் குறித்து ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால், இதைக் கொண்டு ஸிவகாரணத்வத்தை ஸாதிக்கப்பார்த்தால், காரணவாக்யங்களில் படிக்கப்படும் ஆகாஸ, ப்ராண, ஜ்யோதீராதி ஶப்தங்களைக் கொண்டு ஆகாஸாதிகளுக்கு காரணத்வம் சொல்ல வேண்டிவரும். அவை அசேதனமாகையால் காரணமாகமாட்டாவேயென்னில், அப்போது இந்தராதி ஶப்தங்கள் வருமிடங்களில் இந்தராதிகளுக்கு காரணம் சொல்லநேரும். இந்தராதிகள் ஸ்ரஷ்டிக்கப்படுபவர்களாயிற்றே யென்னில், அதே நியாயம் ஸிவனுக்கும் ஒக்கும். ஆகையால் ஸத, ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, அகஷம், ஆகாஸம், ஜ்யோதி, ப்ராண ஶப்தங்களைப் போலே ஸிவருத்ராதி ஶப்தங்களையும் நாராயண பரமாகவே கொள்ளவேணும். இல்லாவிடில், வேதம் முழுதும் பரஸ்பர வ்ருத்த₄ மாய் உன்மத்த ப்ரலபிதமாய் (பைத்தியக்காரனின் பிதற்றலாய்) த்யாஜ்யமாகும்.

---

* ஞாடி₄ - காரண இடுகுறிப்பெயர். பங்கஜம் எனும் தாமரையின் பெயர் சேற்றில் தோன்றும் குழுதம், குவளை முதலியவற்றுக்கும் பெயராகாமல் தாமரை மலரை மட்டுமே குறிப்பதுபோலே, நாராயணன் எனும் பெயரும் காரண இடுகுறிப்பெயராய் நாராயணன் ஒருவனுக்கே பெயராயிருப்பது. இதை யோகுஞாடி₄ என்பர். நார பதத்தோடு அயநபதும் புனரும்போது, அயந பதத்திலுள்ள ‘ந’கரம் ‘ண’கரமாகத் தீரியும். ஒருவனுக்கே பெயராயிருந்தால்தான் ‘ந’கரம் ‘ண’கரமாகும். காரண இடுகுறியாய் ஒருவனுக்கே பெயராகாதபோது ‘ந’கரம் ‘ண’கரமாகத்தீரியாது.

ஸிவருத்ராதி ஶப்தங்கள் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திலும் இதீஹாஸ புராணங்களிலும் பலவிடங்களில் நாராயணபரமாக படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் நாராயண நாமம் ஸிவனைக் குறித்து அப்படிப் படிக்கப்படுவதில்லை. சதுர்முக ப்ரஹ்மாவால் பகவானுடைய பெயர்களான ஸிவருத்ராதி நாமங்கள் ருத்ரனுக்கு வைக்கப்பட்டன என்று ஶதபத₂ ப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லப்பட்டது. நாராயணன் முதலிய பெயர்களைத் தவிர மற்ற பெயர்களை பகவான் பிறருக்கு கொடுத்தருளியதாக வாமன புராணம் சொல்கிறது. ஆகையால், வேதம் ருத்ராதி நாமங்களால் பரமபுருஷனான நாராயணனைச் சொல்வதில் ஆஸ்சர்யமான்றுமில்லை. இதீஹாஸ புராணாப்₄ யாம் வேத₃ம் ஸமூப ப்₃ரும்ஹூயேத் | பி₃பேத் யல்பஸ்ருதாத்₃ வேதே₃ா மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி || இதீஹாஸ புராணங்களைக் கொண்டு வேதத்தை உபப்ரும்ஹணம் செய்யவேணும். ‘இவன் என்னைக் கலக்கிவிடுவான்’ என்று (இதீஹாஸாதி ச்ரவணம் செய்யாது) அல்பச்சுதனைக் கண்டு வேதம் பயப்படுகிறது) என்கிறபடி வேதத்தை விவரிப்பதற்கென்றே ஏற்பட்ட இதீஹாஸ புராணங்களைக் கொண்டு வேதார்த்த நிர்ணயம் செய்யவேணுமன்றோ.

ஸ்வேதாஸ்வதரத்தில் ‘யதாதம: ..... ஸிவ ஏவ கேவல:’ என்ற வாக்யத்தில், ‘எப்பொழுது’ தமஸ் மட்டும் இருந்ததோ என்று தொடங்குவதால் இது மற்றொரு ப்ரளித்த வாக்யத்திற்கு *அநுவாதம் என்று தெரிகிறது. அந்தப் *புரோவாத₃ வாக்யம் எது என்னில், ஸாபால உபநிஷத்தில், ‘பூமி ஜலத்தில் லயிக்கிறது ..... அவ்யக்தம் அக்ஷரத்தில் லயிக்கிறது. அக்ஷரம் தமஸ்ஸில் லயிக்கிறது. தமஸ் பரமாத்மாவிடம் ஒன்றுகிறது. அந்த தமஸ்ஸாக்கு மேலே ஸத்துமில்லை அஸத்துமில்லை ஸது₃ஸத்துக்களுமில்லை’ என்றுள்ள வாக்யமேயாகும். அவ்வபநிஷத்திலேயே மேலே ‘முதலில் இங்கு ஒன்றுமில்லை; பரமபதநிலையனான நாராயணனாகிற தேவன் ஒருவன் இருந்தான்’ என்று நாராயணனை ஜகத்காரணனாகச் சொல்லி, பின் தமஸ்ஸை அதீ₄ ஷ்டி₂த்திருப்பவன் நாராயணனே என்று சொல்லுகையால், இங்கு சொல்லப்படும் ஸிவனும் நாராயணனே.

‘ஸாஸ்வதம் ஸிவமச்யுதம்’ என்று நாராயண அநுவாகத்திலும், ‘ஸர்வ: ஸர்வ: ஸிவ: ஸ்தானு:’ ‘ருத்ரோ பஹாஸிரா பு₃ரு:’, ‘ஸஸாந: ப்ராணத: ப்ராண:’, ‘ஆதிதேவோ மஹாதேவ:’ என்று முஞ்சிவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திலும் ஸிவ, ருத்ர, ஸஸாந, மஹாதேவ ஶப்தங்கள் நாராயண பரமாகப் படிக்கப்பட்டுள்ளன. சாந்தோக்யாதி ஸ்ருதிகளில் ஸர்ய மண்டலத்தீன்

* ஒரு வாக்யத்தின் பொருளை மற்றொரு வாக்யம் தீருப்பிப்படித்தால், முந்தீயது புரோவாதம் என்றும் சொல்லப்படும்.

நடுவிலிருப்பவனாக கோவிக்கப்படுவன் புண்டு^३காசஷனான நாராயணனேயாகையால் ‘தத் ஸவிதூர் வரேண்யம்’ என்று கோவிக்கப்படுவனும் நாராயணனே. மேலும் பரம்பொருளைப் பேசும் புருஷ ஸீக்தத்தில் ‘ஹரிஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்நியள்’ என்று பரவஸ்துவை லக்ஷ்மீநாதனாகப் பேசிற்று. லக்ஷ்மீபதித்வம் நாராயணனுக்கேயுள்ள தொன்றாகையால் தீருவில்லாத்தேவர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் பரம்பொருளாக முடியாது. ஸம்ஸாரி ஜீவாத்மா தன்னோடொத்த மற்றொரு ஸம்ஸாரியைத் தஞ்சமாகப் பற்றுவது ஓட்டை ஓடத்தோடு ஒழுகலோடமாமித்தனை. எம்பெருமானுடைய தீவ்யமங்கள் விக்ரஹமே முமுக்ஷுக்களுக்கு ஶாப^४ாஸ்ரமாயிருப்பது. அதாவது த்யானத்திற்கு விஷயமாயிருக்கும். எம்பெருமானுடைய தீவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் பரம மங்களமானது - ஶாப^५த்வமுடையது; ஆனால் அதை த்யானிப்பது அரிதாகையாலே ஆஸ்ரயத்வமில்லை. விதி ஸிவாதிகளின் ஸார்ரங்கள் அடியார்களால் த்யானிக்கக்கவடியவை - ஆஸ்ரயத்வம் உண்டு; ஆனால் அவை ரஜஸ்தமோ குணங்கள் கலந்தவையாகையால் ஶாபத்வம் இல்லை. ஶாபத்வமும் ஆஸ்ரயத்வமும் சேர்ந்திருப்பது எம்பெருமானுடைய தீவ்யமங்கள் விக்ரஹத்துக்கே.

ஆக நாராயணன் ஒருவனே ஜகத்காரணமாகவும் முமுக்ஷு உபாஸ்யனுமாகிறான். ஆகையாலன்றோ, ப்ரஹ்மஸீத்ரகாரரான வியாஸரே ஜந்தாம் வேதமான மஹாபாரதத்தில், ‘ஆகலோடு^३ ய ஸர்வ ஶாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: | இது^४ மேகம் ஸாநிஷ்பந்நம் த^५ யேயோ நாராயண: ஸத^६ ா: || (எல்லா ஶாஸ்த்ரங்களையும் ஆராய்ந்து மீண்டும் மீண்டும் விசாரித்தாலும் ‘நாராயணன் ஒருவனே எப்போதும் த்யானிக்கத் தக்கவன்’ என்பதொன்றே உறுதியாகத்தேறும்) என்று உத்^७ கே^४ ாவித்தார்.

முதலத்யாயம் நிறைவு பெற்றது.

பட்டர் நஞ்சீயர்க்கு அருளிச்செய்த வார்த்தை :-

‘பகவத் காரணத்வ நிருபணம் பண்ணுமவனுக்கு
மோகஷத்திலேயொழிய அந்வயமில்லை’

- தனிப்ரணவம்

இரண்டாம் அத்யாயத்தின் ஸாரம்:

- பாதம் 1 - ப்_ரஹ்ம காரணவாதத்திற்கு ஏற்படும் ஸ்ம்ருதி ந்யாய விரோத பரிஹாரங்கள்
- பாதம் 2 - எதிர் பக்ஷிங்களின் நிரஸனம்
- பாதம் 3 - ஆகாசம் முதலானவை ப்ரஹ்மத்திற்கு கார்யமாகவே ஆகின்றன
- பாதம் 4 - இந்தரியம் முதலானவை ப்_ரஹ்மத்திற்கு கார்யமாகவே ஆகின்றன.

இரண்டாவது அத்யாயம்

ப்_ரஹ்மம் ‘ஸர்வகாரணம்’ என்று முதலத்யாயத்தில் எடுக்கப்பட்ட வேதவாக்யங்களுக்கு மஹாவிஷிகளின் ஸ்ம்ருதி வசனங்களைக் கொண்டோ, மற்ற வேத வாக்யங்களைக் கொண்டோ முரண்பாடு சொல்லுபவர்களைக் கண்டித்து விரோதம் ஒன்றுமில்லை என்று ஊர்ஜிதப்படுத்துவதால், இது அவிரோத அத்யாயம் எனப்படுகிறது. பேரறிவாளர்க்கு முதல் அத்யாயத்தினாலேயே அவிசால்யமான தெளிவு பிறக்கும். மந்த மதிகளாய் இருப்பார்க்கு ஹேதுவாதிகளால் பல கலக்கங்கள் ஏற்படலாம். அவற்றை நீக்கி அவர்களுக்கும் தெளிவு பிறப்பிப்பதற்காகவே பரமகாருணிகரான ஸ்த்ரகாரர் இரண்டாம் அத்யாயத்தை அருளினார். தான் நாட்டிய பந்தக்காலை, தானே அசைத்து அசைத்துப் பார்த்து அது அசையாமல் இருப்பதற்காக உபகரணங்களையிட்டு அதை அசையாமல் இருக்கும்படி செய்வதுபோல், ஸ்த்ரகாரரும் பல ஆகேஷபங்களை எழுப்பிக்கொண்டு அவற்றையெல்லாம் நிராகரித்து கீழே கூறிய அர்த்தத்தை உறுதிப்படுத்துகிறார்.

இதில் முதல் பாதத்தில் ப்ரஹ்மகாரணவாதத்திற்கு ஏற்படும் ஸ்ம்ருதி ந்யாய விரோத பரிஹாரங்களும், இரண்டாவது பாதத்தில் ஸாங்க்யர் முதலான எதிர்பக்ஷிங்களின் நிரஸனமும், மூன்றாவது பாதத்தில் ஆகாசம் முதலானவை ப்_ரஹ்மத்திற்கு கார்யமாகவே ஆகின்றன என்றும், நாலாவது பாதத்தில் இந்தரியம் முதலானவை ப்ரஹ்மத்திற்கு கார்யமாகவே ஆகின்றன என்பதும் விளக்கப்படுகின்றது.

இரண்டாம் அத்யாயம் - முதல் பாதம்

இதில் கபில ஸ்ம்ருதி முதலான ஸ்ம்ருதிகளின் விரோதங்கள் இல்லையென நிரூபிப்பதால் ஸ்ம்ருதி பாதம் எனப்படுகிறது. இதில் 10 அதிகரணங்கள் உள்ளன. இதில் முதல் ஆறு அதிகரணங்களில் ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு உபாதான காரணம் என்பதில் தர்க்க (யுக்தி) விரோதமும், பின் நாலு அதிகரணங்களில் ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு நிமித்தகாரணம் என்பதில் தர்க்கவிரோதமும் தவிர்க்கப்படுகின்றன.

கபில ஸ்ம்ருதி அநாதரணீயம்

2.1.1. ஸ்ம்ருதியதி கரணம் - இவ்வதிகரணத்தில் கபில ஸ்ம்ருதியை ப்ரமாணமாகக் கொண்டு ஆகேலூபிக்கும் நீரிச்வர ஸாங்க்யன் நிரவிக்கப்படுகிறான்.

பூர்வபகலம்: கபிலமஹாவீஷி தத்வ ஜ்ஞானத்துக்கென்றே ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமருளினார். அவருடைய ப்ரபாவம் வேதத்திலும் பேசப்பட்டுள்ளது. அவர் மூலப்ரக்ருதியை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லியிருக்கும்போது, அவரது ஸ்ம்ருதியை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளாமல் வீணாழித்து, சிதசித்விலக்ஷணமான ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் என்பது தகுமா? ஆப்தரான கபிலருடைய ஸ்ம்ருதிக்கு அநுகணமாக வேதாந்தத்திற்கு பொருள் கொள்வதே யுக்தமன்றோ. கபில ஸ்ம்ருதியை ஆதரித்தால் மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகள் வீணாய்ப்போகாதோயென்னில், அவை வேதத்தின் பூர்வபாகத்தில் சொல்லும் யாகாதி கர்மங்களையே விரிவாகப் பேசுபவை. ஆராத்யனான பரமபுருஷனை ப்ரதிபாதிப்பதில் அவற்றுக்கு நோக்கில்லை. யாகாதி கர்மங்களைச் சொல்வதில் அவர்களுக்கு யோகாபேசைக்கூடியில்லை. கபிலஸ்ம்ருதியோவென்னில், வேதத்தின் உத்தரபாகத்தில் சொல்லப்படும் ஜகத்காரணம் பற்றியே பேசுவதாலும், யோகத்தால் உண்மைநிலை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டே பேசுவதாலும், இதைக்கொண்டே வேதாந்தார்த்தம் நிர்ணயிக்கப்படவேணும். ப்ரதானம் ஜகத்காரணம் என்பதே வேதாந்தார்த்தம்.

ஸிதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. ஸாங்க்யமத ப்ரவர்த்தகரான கபிலரைக் காட்டிலும், மநுஸெஸனக பராஸர ஆபஸ்தம்பாதி மஹாவீஷிகள் ஆப்ததமர். கபிலரின் ஸ்ம்ருதியைக் கைக்கொண்டால், ப்ரஹ்மகாரண வாதம் செய்யும் அவர்களுடைய ஸ்ம்ருதிகள் விணாய்ப்போகும். வேதம், மநுவின் வாக்கை ஸம்ஸாரமாகிற வ்யாதிக்கு பேஷஜமாகப் பேசிற்று. உபநிஷத் 'ரிவீம் ப்ரஸீதம் கபிலம்' (ஸ்வே 52) என்று கபிலரை 'தத்வத்தையறிந்தவர்' என்றே தவிர தத்வத்தை உள்ளபடியறிந்தவர் என்னவில்லை. ஆக அவரது ஸ்ம்ருதியைக் கொண்டு வேதாந்தார்த்தத்தை அறுதியிட வேணுமென்பது உசிதமன்று. இங்ஙனமாகில் அதிக ஜ்ஞானமுடையவராகப் போற்றப்படும் ப்ரஹஸ்பதி இயற்றிய யோகாயத்தை (சார்வாக மதத்தை)க் கொண்டு வேதாந்தத்தின் பொருளை நிர்ணயிக்க வேண்டிவரும். மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகளுக்கு ஆராத்யனான பரமபுருஷனை ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்கில்லையெனில், பரமபுருஷ ஆராதனங்களான தர்மங்களை அவை எப்படி விவரித்திருக்க முடியும்? அஸ்திரமான தர்மங்கள் காலாந்தரபடாவியான பலன்களுக்கு பகவத் ப்ரஸாதத்தின் மூலமே

காரணமாகின்றன என்பதுன்றோ அவர்களுடைய ஸித்தாந்தம். *யத: ப்ரவ்ருத்திர் பூதாநாம் யேந ஸர்வமிதும் ததம் | ஸ்வகர்மணா தம் அப்யர்ச்ய ஸித்தி⁴ம் விந்ததி மாநவ: || கீதை 18.4(6) எனும் ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். மந்வாதீகளுக்கு யாகாதி கர்மங்களைச் சொல்வதில் யோகாபேசகஷயில்லை என்பதும் தவறு. அவர்களும் பரமயோகிகளே. அவர்கள் தம் யோக மஹிமையால் ஸாக்ஷாத்கரித்தே பரமபுருஷனுக்கு ஆராதனமான தர்மங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ப்ரதானமே ஜகத்காரணமென்று ஸாக்ஷாத்கரிக்காமையால், கபில ஸ்மருதி ‘ப்ராந்தி கல்பிதை’ மயக்கத்தால் ஏற்பட்டதென்று நிச்சயித்து, வேதார்த்த நிர்ணயத்தில் விலக்கத்தக்கதே. முதல் அத்யாயத்தில் கூறிய நியாயங்களோடு ஒத்திருக்கும் மந்வாதி வசனங்களைக் கைக்கொண்டு, கபில வசனத்தை கைவிடுவதே தக்கது. வேதோப ப்ரஹ்மணமாவது வேதத்தில் சொன்ன அர்த்தத்தை தெளிவிப்பதே. சிதசித் விலக்ஷண ப்ரஹ்மமான நாராயணனே ஜகத்காரணன் என்று பறைசாற்றும் வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமாகப் பேசும் கபிலஸ்மருதி அநாதரணீயமே.

யோக ஸ்மருதியும் அநாதரணீயம்

2.1.2. யோக₃ ப்ரத்யக்த்யதி கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் ஸாங்க்ய ஸ்மருதி வேத விருத்தமாகையால் மயக்கத்தால் ஏற்பட்டது என்று சொல்லப்பட்டது. ஹிரண்யகர்ப்பன் எனும் நான்முகனாலே இயற்றப்பட்ட யோக ஸ்மருதியும் கைவிடத்தக்கதே என்று இவ்வதிகரணத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: பிரமனாலே இயற்றப்பட்ட யோக ஸ்மருதியில் ஈஸ்வரன் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளான். வேதாந்தங்களில் மோக்ஷ ஸாதனமாகக் கூறப்பட்ட யோகமும் அதில் இசையப்பட்டிருக்கிறது. ஆக, அதைக்கொண்டு அர்த்த நிர்ணயம் செய்வதே ந்யாயம். அதில் சொல்லியபடி ‘�ஸ்வரன் நிமித்தகாரணம் மட்டுமே; மூலப்ரக்ருதியே உபாதான காரணமாகிறது’ என்பதை இசையவேணும்.

ஸித: கபில ஸ்மருதியைத் தள்ளுவதற்காகக் கூறிய காரணங்களே யோகஸ்மருதி விஷயத்திலும் இருக்கின்றனவாகையால் அதுவும் தள்ளத்தக்கதே. யோக ஸ்மருதி அப்ரஹ்மாத்மகமான ப்ரதானத்தை காரணமாகக் கூறுகிறது. ப்ரதானம் ப்ரஹ்ம சர்மன்று

* எந்தப் பரமபுருஷனிடமிருந்து எல்லாப்பொருள்களுக்கும் உற்பத்தி முதலான செயல்கள் அனைத்தும் விளைகின்றதோ, எந்த பரமபுருஷனாலே இந்த பொருள்களைனத்தும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அந்தப் பரமபுருஷனை தனக்குரிய வர்ணாஸ்ரம கர்மத்தாலே ஆராதனம் செய்து, மனிதன் மேலான ப்ராப்யமான என்னை அடைகிறான்.

என்பது அதன் கொள்கை. பகவானை நிமித்த காரணமாக மாத்தீரம் அது கூறுகிறது. தயானிக்கும் ஜீவனை பகவானுக்கு சர்வமாக அங்கீகாரிக்கவில்லை. தயானிக்கப்பெறும் பகவானுக்கும் ஜகத் உபாதான காரணத்வத்தை இசையவில்லை, வேதங்கள் ஈஸ்வரனையே நிமித்த உபாதான காரணங்களாக ஒத்தியிருக்கும்போது, அதற்கு விருத்தமாக ஈஸ்வரன் நிமித்தமாத்ரமாகிறான் என்பதால், ஈஸ்வரனை ஒப்புக்கொண்டது பயனற்றுப் போகிறது. யோகத்தை மோகஷலாதனமாக ஒப்புக்கொண்டிருந்தாலும், அந்த யோகத்துக்கு விஷயமான ப்ரஹ்மத்தை உலகிற்கு உபாதானமாக ஒப்புக்கொள்ளாததால், யோகத்தைச் சொன்னதும் பயனற்றுப்போகிறது. சதுர்முகன் நாலுவேதங்களைச் சொன்னவனேயாயினும், அவனும் இருள், துயக்கு, மயக்கு, மறப்புகள் உள்ள ஜீவனேயாகையாலும், ரஜஸ்தமோ குணங்கள் உடையவனாகையாலும் ஒவ்வொரு குணம் விஞ்சியிருக்கும் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட ராஜஸ்தாமஸ புராணங்களைப் போலே, ப்ராந்தி மூலையான யோக ஸ்மருதியும் வேத விருத்தமாயிருப்பதால் ஏற்கத்தக்கதன்று.

தர்க்கம் நிலைத்து நிற்காது

2.1.3. விலைவெணத்வாதி கரணம் - 'மந்வாதி ஸ்மருதிகள் தர்க்க விருத்தங்கள். அவற்றை இயற்றியவர்கள் பலராக இருந்தாலும் ப்ரயோஜநமில்லை. நூறு குருடர்கள் பேச்சைவிட ஒரு பார்வையுள்ளவன் பேச்சே ஏற்கத்தக்கது. ஆக தர்க்கத்திற்குப் பொருந்திய கபிலஸ்மருதியைக் கொண்டே வேதாந்த நிர்ணயம் செய்யவேணும்' என்கிறான் ப்ரத₄ானகாரண வாதி₃. இவ்வாதத்தை நிராகரிப்பதற்குத் தோன்றியது இவ்வதிகரணம்.

பூர்வபகலம்: கார்யத்துக்கும் காரணத்துக்கும் ஸாஜாத்யம் இருக்கவேணும். மண்ணின் கார்யமான பானை மண்ணாகவேயிருக்கிறது. ஸாவர்ணத்தின் கார்யமான வளை ஸாவர்ணமாகவேயிருக்கிறது. ஆனால் சேதநாசேதனங்களையுடைய இப்ரபஞ்சத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஸாஜாத்யம் இல்லை. ப்ரபஞ்சம் விகாரமுடையது. ப்ரஹ்மம் விகாரமற்றது. இவ்வுலகம் அறிவற்றது. நீங்கள் கூறும் ப்ரஹ்மமோ ஜ்ஞானஸ்வரூபி. இவ்வுலகம் துக்கத்துக்கு இடமானது. ப்ரஹ்மமோ ஆனந்தமயன். ஸ்ருதியும் 'விஜ்ஞாநம்சா விஜ்ஞாநம்ச' தை.ஆ. 3) 'அறிவுள்ள ப்ரஹ்மம், அறிவற்ற உலகம்' என்று வேறுபாட்டினையே சொல்லிற்று. ஆக உலகத்தோடு வேறுபாடின்றி ஒரே லக்ஷணமுடைய மூலப்ரக்ருதியே ஜகத்காரணமாயிருக்கத்தக்கது. 'தம் ப்ரகுதி வ்யப்துரீத்' அவனைக் குறித்து பூமி சொல்லிற்று, 'ஆபோ வா அகாமயந்த' ஜலங்கள் ஸங்கல்பித்தன முதலான வேதவாக்யங்கள் காண்பதால் அசேதனமான பூமி, ஜலம் இவற்றை சேதநமென்னவாண்ணாது. 'அக்னி, ஜலம், பூமி எனும்

மூன்று தேவதைகளையும் அநுப்ரவேஶித்து நாமளூப வ்யாகரணம் செய்யக்கடவேன்' என்றும் உபநிஷத் படிக்கையால், அசேதனங்களான அவற்றின் அபிமான தேவதைகளையே சொன்னதாகும். ஆக ப்ரபஞ்ச ஸஜாதீயமான மூலப்ரக்ருதியே உலகிற்கு உபாதான காரணமாக வேணும்.

ஸிதி: இப்பூர்வபகலை தவறு. தன்னிலும் வேறுபட்ட ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்மம் உபாதான காரணமாக முடியாது என்பது அஸங்கதம். சாணத்திலிருந்து தேள், தேனடையிலிருந்து பூச்சிகள், அரிசியில் புழு, வேர்வையினின்று கொசு முதலானவை உண்டாவது போல் விஜாதீயங்களுக்கும் கார்யகாரண படாவமிருக்கலாம். (உண்மையில் ஜகத்விஶி ஷடப்ரஹ்மத்தையே காரணமாகவும் கார்யமாகவும் ஒப்புக்கொள்கையால், இங்கு கார்யகாரணங்களிடையே ஸாலக்ஷண்யமுள்ளதேயொழிய வைலக்ஷண்யமில்லை என்பதே ஸித்தாந்தியின் கருத்து. இது மேலே தெளிவாகும்.)

மேலும் ஒரு ஆகேஷபம். காரணமான ப்ரஹ்மமும் கார்யமான உலகும் ஒரே தீரவியம் என்றால், ப்ரளயகாலத்தில் உலகம் ப்ரஹ்மத்தில் லிப்பதால், பானையின் தோஷம் மன்னில் உள்ளதுபோல், சேதநாசேதனங்களையுடைய உலகின் தோஷங்கள் காரணமான ப்ரஹ்மத்திடம் வரும். வேதாந்தமோ இந்த விகாரித்வம் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லையென்கிறது. ஆக வேதாந்த வாக்யங்கள் அஸமஞ்ஜஸம் (பொருந்தாப்பேச்சு) ஆகாமைக்கு ஜகத்ப்ரஹ்மங்கள் ஒரே தீரவியமல்ல என்பதை ஒப்புக்கொள்ளவேணும்.

ஸிதி: ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே உலகமாக பரிணமிப்பதாகச் சொல்லவில்லை. காரணநிலையில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்கஷ்மநிலையில் சர்மாக உள்ள சேதநாசேதனங்களே, கார்யநிலையில் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்தூலநிலையில் சர்மாக உள்ளது. பரிணாமம் சர்த்திற்கே தவிர ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்துக்கள்று. ப்ராக்ருத சர்முடைய ஜீவனுக்கு, பால்யயௌவநாதிகள் சர்த்திற்கே; ஜ்ஞானம், ஸகம் முதலியன ஆத்மாவுக்கு என்பது போலே. ஆக, பரமாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தோஷங்கள் தட்டாதாகையால் விஶிஷ்டப் ப்ரஹ்மமே உபாதான காரணமாகத் தட்டில்லை.

பிறிதொரு ஆகேஷபம். கர்மத்தின் பலனை அநுபவிக்க சர்ம் வேண்டியதாகிறது. ப்ரஹ்மமோ கர்ம ஸம்பந்தமற்றது. மேலும் அபாணிபாத ..... இத்யாதி வேதவாக்யங்கள் அவனுக்கு உடல் இல்லை என்கின்றன. ஆக சர்மமே இல்லாத ப்ரஹ்மத்துக்கும் உலகுக்கும் சரிராத்ம பாவம் எவ்விதம் கூறியியலும்?

விதி: எந்த சேதநனால் எந்த தீரவியம் தன் ப்ரயோஜனத்துக்காக செயல்படுத்தப் பெறுவதற்கும் தாங்குவதற்கும் தகுதிபெற்று அவனுக்கு ஶேஷமாகவே உள்ளதோ அது அவனுக்கு ஈர்ம். நம் ஈர்ம் நமக்கு ஶேஷமாகவே உள்ளது. அதுபோல் சராசரமான ப்ரபஞ்சத்தை பகவான் செயல்படுத்துகிறான்; தாங்குகிறான்; இவற்றைத் தன் ப்ரயோஜனத்துக்காகவே செய்கிறான். ஆகையால் உலகம் ஈர்ம், பகவான் ஆத்மா எனும் வித்தாந்தத்திற்கு ஒரு கொத்தையுமில்லை. சில ஸமயங்களில் நாம் நம் ஈர்த்தை செயல்படுத்த முடியாமல் போவது ரோகங்களினாலேயாம். பகவானுக்கு ஈர்ம் இல்லை என்று சொன்னவிடங்களில், அவனுக்கு கர்மத்தால் ஏற்படும் ஈர்ம் இல்லை என்றதில் நோக்கு.

ஸாங்க்யர்கள் விகாரமற்றவனான புருஷனுக்கும் மூலப்ரக்ருதிக்கும் ஏற்படும் ஸந்தியாலே (நெருக்கத்தாலே) ப்ரக்ருதியில் உள்ள கர்த்துத்வம் புருஷனிடமும், புருஷனின் சைதன்யம் பரக்ருதியிலும் அத்தியளிக்கப்படுவதாக (ஏறிடப்படுவதாக)ச் சொல்கிறார்கள். அத்தியாஸமாவது, ஒரு வஸ்துவில் வேறு வஸ்துவின் தன்மையை அநுஸந்திப்பது. விகாரமற்ற புருஷனுக்கு அத்தகைய ப்ரமம் ஒட்டாது. அசேதனமான மூலப்ரக்ருதிக்கும் அவ்வநுஸந்தானம் அறவே ஒட்டாது. இவ்வத்தியாஸத்தை அடியாகக் கொண்ட ஸாங்க்யமத ஜகத்ஸ்ரஷ்டி ப்ரவ்ருத்தி சிறிதும் பொருந்தாது. ஆகையால் ப்ரஹ்மகாரண வாதத்தை இசைந்தே தீர் வேணும்.

ஒரு தர்க்கம் மற்றொரு தர்க்கத்தால் அடிப்படைப் போகலாம். ஆக கேவல யுக்தி நிலைத்து நிற்காது. மேல்மேல் யுக்திகளை கூறிக்கொண்டே சென்றால் அதற்கு முடிவே இல்லாதுபோம். அவனைவிட தர்க்க குசலனான மேதாவி ஒருவன் தேசாந்தர காலாந்தரங்களில் அத்யாஸ்சர்யமான யுக்திகளால் அவனது தர்க்கங்களை நிர்மூலமாக்க முடியும். ஆக கேவலதர்க்கம் நிலைநில்லா எனும் தோழத்திலிருந்து விடுபெற முடியாத ஸாங்க்ய மதம் கைவிடத்தக்கதே. இந்தியங்களுக்கு கோசரமல்லாத விஷயத்தில் வேதமாகிற சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகும். வேதார்த்தங்கள் தெளிவதற்கு தர்க்கத்தை பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். மநு முதலானோர் ஸ்ருதி ஸ்மர்த்திகளுக்கு முரண்படாத தர்க்கத்தை ஆதரித்தனர்களோ.

ப்ரமாண காரணவாதிகளின் தர்க்கங்களும் நிலைத்து நிற்காதவை

2.1.4. ஸிஷ்டாபாரிக்குறுதீ கரணம் - முன் அதீகரணத்தில் ப்ரத்தானகாரணவாதியின் தர்க்கம் நிலைத்து நிற்பதன்று என்னப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில் பரமாணுகாரணவாதிகளின் தர்க்கங்களும் நிலைநில்லா என்கிறது.

பூர்வபக்ஷம்: ஸாங்க்யனாருவனுடைய தர்க்கம் நிலைத்து நிற்காததாய் அதனால் ப்ரஹ்மகாரணவாதம் அசைக்க முடியாது போனாலும், பல மதத்வர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பரமானுகாரண வாதம் கொண்டு ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தைத்தளமுடியும். *அகஷபாதரது நெயாயிகர், கணாதருடைய ★வைசேவிகர், ஜீனரது சமணர், சிவன்டியார் சைவர் இவர்கள் யாவரும் பற்பல யுக்திகளைக் கொண்டு நிருபித்துள்ள பரமானு காரணவாத விஷயத்தில் ‘தர்க்கம் நிலைநில்லா’ எனும் தோழிம் ஏற்பட வழியில்லையாகையால், ப்ரஹ்மம் உபாதான காரணமன்று.

எதித: இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. ஸாங்க்யர்கள் நிரளிக்கப்பட்ட வழியிலேயே மேற்சொன்னவர்களுடைய தர்க்கங்களும் நிலைநில்லா, வேறு தர்க்கங்களால் தள்ளுங்கூடிய இடமுண்டாகையாலே. பரமானு ஸ்வரூப விஷயத்தில் இவர்களுக்குள் பரஸ்பரம் பல அபிப்ராய பேதங்கள் உள்ளன. சிலர் அது சூந்யம் என்கிறார்கள். சிலர் அது அர்த்த ஸ்வரூபம் என்கிறார்கள். சிலர் அது ஜ்ஞான ஸ்வரூபம் என்கிறார்கள். சிலர் அது கண்ணிகம் என்கிறார்கள். சிலர் அது பொய் என்கிறார்கள். சிலர் அது பலபடிப்பட்டது என்கிறார்கள். இப்படி அவர்களது தர்க்கங்கள் ஒரு நிலையில் நில்லாது தடுமாறுவதால், அவர்கள் பலரானாலும் வேதத்தை ப்ரமாணமாக ஏற்காது கேவல யுக்திமாத்ரத்தைக் கொண்டு சொல்லப்படும் அவர்களது தர்க்கங்களும் நிலைத்து நிற்காது வைதீகர்களால் ஏற்கத்தகாததாய் ஆகிறது. ஆக ப்ரஹ்மகாரண வாதத்துக்கு கண்ணழிவில்லை.

ப்ரஹ்மமே உபாதான காரணமாவான். ப்ரஹ்மகாரண வாதத்தில் தோழியில்லை

2.1.5. போ₄க்த்ராபத்த்யதி₄கரணம்: ‘ஸாங்க்ய பக்ஷம் வேதத்திற்கு முரண்பட்டது; தர்க்கங்கள் நிலைநில்லா என்று தோழிம் சொன்னாயே. உன் ப்ரஹ்மகாரண வாதத்திலும் தோழிமுண்டு’ எனும் ஸாங்க்யனது கூற்று நிரளிக்கப்படுகிறது இவ்வதீகரணத்தில்.

பூர்வபக்ஷம்: ஜீவனுக்கு சாரீ ஸம்பந்தத்தாலேயே ஸாகதுக்காநுபவங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன. ‘ந ஹ வை ஸஶரீரஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோ ரபஹதி ரஸ்தி | அஶரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரிய ஸ்ப்ருஶத: (சாந். 8.12.1) (சாரீமிருக்கும் வரை ஸாகதுக்கங்களிலிருந்து விடுபடமுடியாது. சாரீரம் போன்பின்பே இவனை ஸாகதுக்கங்கள்

* ந்யாய தர்ஶனத்தை இயற்றியவர் கௌதம மஹரிஷி. அகஷபாதர் என்பது இவரையே. காலிலே கண்ணணயுடையவர்.

★ வைசேவிக மதத்தை உலூக்ய மதம் என்றும் சொல்வர். உலூகம் - கோட்டான். பரமசிவன் கோட்டானாகி கணாத மஹரிஷிக்கு வைசேவிக மதோபதேஶம் செய்ததாக அவர்கள் ஸம்ப்ரதாயம்.

(ஸ்பர்சிப்பதில்லை) என்று ஸ்ருதி கூறுகிறது. ப்ரஹ்மத்திற்கு உலகம் சரீரம் என்றால், சரீரமுடைய ஜீவன் ஸாகதுக்கங்களுக்கு ஆளாவதுபோல், சரீரமுடைய ப்ரஹ்மமும் ஸாகதுக்கங்களை அநுபவிக்கநேரிடும். ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஸ்வபாவத்தில் வாசி இல்லாமற்போகும். நீயோ ப்ரஹ்மத்துக்கு இன்பதுன்பங்கள் இல்லை என்கிறாய். இப்படி ப்ரஹ்மகாரண வாதத்திலும் தோழிமிருக்கையால் ஸாங்க்யமதம் கைக்கொள்ளத்தக்கதே.

விதி: ஸாகது:க்கங்கள் ஸம்பவிப்பது சரீரம் இருப்பதால் மட்டுமன்று. கர்மம் காரணமாகவே ஸாகது:க்கங்கள் உண்டாகின்றன. 'ந ஹவை' எனும் வேதவாக்யம் 'கர்மத்தால் ஏற்பட்ட சரீரம் உள்ளவரை ஸாகது:க்கங்களிருக்கும்; கர்மங்களிலிருந்து விடுபடவே ஸாகது:க்கங்கள் இல்லை' என்கிறது. கர்மத்தினால் ஏற்பட்ட சரீரம் கழிந்த முக்தனும் 'ஸ ஏகத₄ ப₄ வதி' (சாந்) (சரீரமுடையவனாகிறான்) என்கிறது ஸ்ருதி. முக்தன் ஸரீரத்துடனே தான் விரும்பிய பித்ரு லோகங்களுக்குச் செல்வதாகவும் சொல்கிறது. சரிர ஸம்பந்தமுள்ள நித்ய முக்தர்களுக்கு து:க்காநுபவம் இல்லை. ஆக, சரீரமிருப்பதால் ஸாகது:க்கங்கள் ஸம்பவிக்கும் என்னலாகாது. பரமனுக்கு அவன் இச்சையாலே உலகம் சரீரமாகிறது. கர்மத்தால் அன்று. அவன் ஹேயப்ரதிபடன். தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டானவன். அவனுக்கு கர்ம ஸம்பந்தமே இல்லை.

அரசனுக்கு பரதந்தரர்களான ப்ரஜகள் அரசன் ஆணையை மீறினால் தண்டனைக்குள்ளாவதும் அரசன் ஆணையையேற்றால் அவனது அநுக்ரஹத்துக்கிலாவதையும் காண்கிறோம். தன் ஆணையைப் பின்பற்றுவதாலோ மீறுவதாலோ அரசனுக்கு ஸாகது:க்கங்கள் ஏதுமில்லை. அவனுடைய சாஸநம் ப்ரஜகளுக்கேதவிர அவனுக்கன்று. அதுபோல் பரமனுக்கு பரதந்தரர்களான ஜீவர்கள் அவன் ஆணையைப் பின்பற்றுவதாலும் மீறுவதாலும் புண்யபாபங்களையாக ஸாகது:க்கங்களையநுபவிக்கிறார்கள். பரமன் உலகை சரீரமாகக் கொண்டிருந்தாலும் தன் சரீரத்தை நியமிப்பவனாய், தான் எவராலும் நியமிக்கப்படாதவனாய் இருப்பதால் ஸாகது:க்கங்களற்றவன். ஆக ஜீவ ஈஸ்வரர்களுக்கு வாசி எப்போதுமுண்டு. பரமன் உலகுக்கு உபாதான காரணமாவதில் எந்த தோழிமும் இல்லை. ஆக ப்ரஹ்மகாரண வைதீகமதம் தோழிமற்றது.

நாமனுப பேதமிருந்தாலும் கார்யகாரணங்கள் (ஐகத்ப்ரஹ்மங்கள்) ஒன்றே; வேறானவை அல்ல

2.1.6. ஆரம்ப₄ணாதீ₄க்ரணம் - கார்யகாரணங்களுக்க ஸாஜாத்ய நியமம் சொல்லும் ஸாங்க்யன் விலக்ஷணத்வாதீ₄க்ரணத்தில் (2.1.3) நிராகரிக்கப்பட்டான். இதில், கார்யகாரணங்களுக்கு ஸ்வரூப பேதம் சொல்லும் கணாத மதத்தைச் சேர்ந்த வைசேஷாநிகன்

நிரளிக்கப்படுகிறான். கார்ய காரணங்களான ஜகத் ப்ரஹ்மங்கள் வேறுபட்டவையாயிருக்க வேண்டுமேயோழிய, ஒன்றாயிருக்க முடியாது எனும் கூற்று பரிஹரிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: உலகில் எங்குமே காரணவஸ்துவைக் காட்டிலும் கார்யவஸ்து வேறுபட்டதாகவே காணப்படுகிறது. ஆக காரணமான ப்ரஹ்மமும் கார்யமான உலகும் ஒன்றாக இருக்க முடியாது. காரணத்திற்கும் கார்யத்திற்கும் பல பேதங்களைச் சொல்லலாம். காரணமான மண்கட்டியும் கார்யமான பானையும் வெவ்வேறு என்று அறிவால் அறியப்படுகிறது (புத்தி பேதம்). மண்கட்டியை பானை என்பதில்லை; பானையை மண்கட்டி என்பதில்லை (நாமபேதம்). மண்கட்டியின் ஆகாரமும் பானையின் ஆகாரமும் வேறுபட்டே இருக்கிறது (ஆகார பேதம்). பானையில் நீர் கொண்டு வரமுடியும்; மண்கட்டியில் நீர் கொண்டுவர முடியாது (கார்யபேதம்). ம்ருத்பிண்டம் இருப்பது முற்காலத்தில்; க₄ டமாயிருப்பது பிற்காலத்தில் (காலபேதம்). ம்ருத்பிண்டத்தை க₄ டமாக்குவதற்கு குயவன் மண்கட்டியைத் தழியால் அடித்து பதப்படுத்தி சக்கரத்தில் வைத்து சுழற்றவேணும். இச்செயல்களுக்கு காரகவ்யாபாரம் என்று பெயர். மண்ணும் பானையும் ஒன்று எனில் இந்த காரகவ்யாபார அபேகை இல்லாமற்போகும். ஆக ம்ருத்பிண்டத்தை க₄ டமாக்க காரகவ்யாபாரம் தேவைப்படுவதிலிருந்தே, காரணப்பொருளைக் காட்டிலும் கார்யப்பொருள் வேறுபட்டது என்று தெரிகிறது. ஆக, ப்ரஹ்மத்தின் கார்யப்பொருளான உலகம், காரணமான ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறானதாகவே யிருக்கவேணும். அபிந்நமாக இருக்கமுடியாது. ஆக ப்ரஹ்மமும் உலகமும் ஒன்றே என்று கூறும் வேதவாக்யங்களுக்கு நேராகப் பொருள் கொள்ளாமல், ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விரோதம் வராமல், ‘உலகம் ப்ரஹ்மத்திற்கு அடங்கியிருக்கிறது’ என்று லக்ஷணையாகப் பொருள் கொள்வதே உசிதம். (லக்ஷண - ஆகுபெயர்).

விதி: சாந்தோக்யத்தில் உள்ள வாசாரம்பண வாக்யம் இங்கு விவகூிதம். ‘வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்’ (சாந். 6.1.4). இதில் கார்யமான உலகும் காரணமான ப்ரஹ்மமும் அபிந்நம் என்கிறது. வாசாவிகார: நாமதேயம் ஆரம்பணம் ம்ருத்திகா இதீ ஏவ ஸத்யம் - ம்ருத்பிண்டமானது, இது பானை இது சட்டி முதலான வ்யவஹாரம் ஸித்திப்பதற்காகவும், தன்னீர் கொண்டு வருதல் முதலிய கார்யம் நடப்பதற்காகவும், பானை சட்டி முதலான நாமஞபங்களை அடைகிறது - என்பது தீர்ந்தபொருள். கார்யமான பானை, சட்டி முதலியவை மண்ணாகவே காணப்படுகிறதேயோழிய வேறு தீரவியமாகக் காணப்படுவதில்லை. மண்கட்டியே பானையாக ஆகிறது எனும் இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தில், காரணமும் கார்யமும் ஒன்றாயிருப்பதுபோல, காரணமான ப்ரஹ்மமே கார்யமான உலகமாயிருக்கிறது என்பது இவ்வேதவாக்யத்தின் கருத்து.

புத்திபேதம் முதலான பேதங்களை, கார்யமும் காரணமும் ஒரே தீரவ்யமாயிருப்பினும். அவஸ்த₂ டோபேத₄ங்க₃ ளைக் கொண்டு நிர்வஹித்துவிடலாம். பால்ய, யெளவன் அவஸ்தைகளையடைந்தாலும், மனிதன் வேறுபட்டவன் அல்ல. காரணாவஸ்தையிலும் வேறுபட்ட கார்யாவஸ்தையை உண்டுபண்ண காரகவ்யாபாரம் பயன்படுகிறது. ஆக காரகவ்யாபாரம் வீணாகிவிடுகிறது எனும் தோழில்லை. காரணாவஸ்தையில் (ப்ரளயகாலத்தீல்) நாமரூபங்களற்று ஸ்கஷ்மாவஸ்தையிலுள்ள சேதநாசேதனங்களை ஈர்மாகக் கொண்டுள்ள ப்ரஹ்மம், கார்யாவஸ்தையில் (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தீல்) நாமரூபங்களோடு ஸ்தூலாவஸ்தையிலுள்ள சேதநாசேதனங்களை ஈர்மாகக் கொண்டுள்ளது. இரண்டு அவஸ்தைகளிலும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே. கார்யகாரணங்கள் அபி₄ந்தும் என்றதாயிற்று. இப்படி ப்ரஹ்மத்தீர்கு சேதநாசேதனங்கள் ஈர்மாயிருந்தாலும், சேதநாசேதனங்களின் தோழங்கள் ப்ரஹ்மத்தீர்கு ஒட்டா என்பது கீழே விலக்ஷணத்வாதி₄ கரணத்தீல் (2.1.3) சொல்லப்பட்டது.

ம்ருத்பிண்டம் க₄டமான பின்பும் ‘இந்த பானை மண்ணே’ என்று கார்யநிலையிலும் மண்ணாகிற காரணப்பொருள் தெரிவதாலும், கார்யகாரணங்கள் ஒன்றே என விளங்குகிறது. ஸ்ருதியும் ‘ஸதே₃ வ ஸோம்யேத₃ மக்₃ ர ஆஸீத்’ (சாந். 6.2.1) (கார்யமான இவ்வுலகம் முதலில் காரணமான ப்ரஹ்மமாகவேயிருந்தது) என்று கார்யப்பொருள் காரணமாகவே இருந்ததாகச் சொல்லிற்று.

பூர்வபகலம்: ‘அஸதே₃ வேத₃ மக்₃ ர ஆஸீத்’ (சாந். 3.19.1) (இவ்வுலகம் முதலில் அஸத்தாகவேயிருந்தது), ‘இதம் வா அக்₃ ரே நெவ கிஞ்சந ஆஸீத்’ (முதலில் இவ்வுலகம் இருந்ததீல்லை) எனும் வேதவாக்யங்கள் கார்யமான இவ்வுலகம் காரணத்தீல் இல்லை என்கின்றனவே. லோகத்தீல், ‘இந்தப் பானை நேற்று இல்லை’ என்று கார்யப்பொருள் காரணத்தீல் இல்லை என்கிறோமே. ஆக காரணத்தைக் காட்டிலும் காரணம் வேறானதே.

ஸித: இந்தப் பானை நேற்று இல்லை என்றால் ‘முயற்காம்பு’ போல இல்லாத வஸ்துவாக இல்லை என்றதாகாது. ம்ருத்பிண்டமாக இருந்தது, க₄டமாக இல்லை என்றே பொருளாகும். அதுபோல் ‘இவ்வுலகம் முதலில் அஸத்தாக இருந்தது’ என்பதற்கு ‘இவ்வுலகம் முதலில் சுந்யமாக இருந்தது’ என்று பொருள்ளல். ப்ரளயகாலத்தீல் இவ்வுலகம் நாமரூபங்களோடு கூடிய ஸ்தூலநிலையில் இல்லை என்றே பொருளாகும்.

இப்படி பொருள் கொள்ள வேண்டிய அவசியமென் என்னில், ‘முதலில் இவ்வுலகம் இருந்ததீல்லை’ என்றதற்குப்பின் ‘அது இல்லாததாகவே (நாமரூபமற்றதாகவே) இருந்து

கொண்டு ‘நான் பலவாகக் கடவேன்’ என்று ஸங்கல்பித்தது என்று ஸங்கல்பம் சொல்லப்படுவதால், காரணநிலையில் துச்சமாய் (குந்யமாய்) இருந்தது என்னவொண்ணாது. ஆக, அது அஸத்தாக இருந்தது என்பதற்கு நாமளுபங்களற்றதாய் இருந்தது என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். மேலும், உள்ள வஸ்துவுக்கே ஸத்தவம் (உள்ளதாயிருக்கை), அஸத்தவம் (இலதாயிருக்கை) எனும் இரண்டு தர்மங்கள் ஏற்படும். ஒருவஸ்து இல்லை என்றால் ஸர்வாத்மநா இல்லை என்று பொருளாகாது. கடுத்வ அவஸ்தையில் இல்லை, கபால ஒடு அவஸ்தையில் உள்ளது என்பது போல் கொள்ளவேண்டும். தார்க்கிகர் சொல்வதுபோல், அபாவ: (இன்மை) எனும் ஒருவஸ்து கிடையாதாகையால், அதைக்கொண்டு ‘இல்லை’ என்பதை நிர்வஹித்தல் கடூது. மேலும், ‘ஸதே_३ வ ஸோம்யேத_३ மக்ர ஆஸித்’ (சாந். 6.2.1) கார்யமான இவ்வுலகம் ஸத்தாகவே இருந்தது) என்றவிடத்தில் ‘அஸத்தான பொருள் உண்டாகிறது’ என்று அஸத்கார்யவாதத்தை எடுத்து, ‘குழந்தாய்! இல்லாத பொருள் எப்படி உண்டாகும்’ என்று அஸத்கார்யவாதத்தைத் தள்ளி, ‘ஸதே_३ வ ஸோம்ய இத_३ மக்ர ஆஸித்_३ ஏகமேவ அத்_३ விதீயம்’ (குழந்தாய்! இந்த உலகம் உள்ளதாகவே முதலில் இருந்தது; ஒன்றாகவும் இரண்டற்றதாகவும் இருந்தது) என்று உலகம் காரணநிலையில் உள்ளதாகவே இருந்தது என்கையால், அஸத் என்பதற்கு நாமளுபங்களற்றது என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். ‘தத்_३ தே_४ த_३ ம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருத மாஸீத் தந்நாமளுபாப்_४ யாம் வ்யாக்ரியத்’ (ப்ரஹ. 3.4.7) ‘இவ்வுலகம் அப்போது நாமளுபவ்யாகரணம் செய்யப்படாததாயிருந்தது. பிறகு நாமளுபவ்யாகரணம் செய்யப்பட்டது’ என்று அஸத் பதத்தை ‘அவ்யாக்ருதம்’ என்றும் விளக்கி இவ்வர்த்தத்தை தெளிவாகக் காட்டியதன்றோ.

நூல்கள் வஸ்த்ரமாவது போல் ப்ரஹ்மம் உலகமாகிறது. நாமளுப கார்ய பேதமிருந்தாலும், நூல்தான் வஸ்த்ரமாகிறது; வேறொரு வஸ்து உண்டாவதில்லை. அதுபோல் ப்ரஹ்மம் உலகமாகும்போது, பலபேதங்கள் இருந்தபோதும் காரணமான ப்ரஹ்மமும் கார்யமான உலகும் வேற்றல். ஒன்றான வாயுவே ப்ராணன், அபாநம் என்று பெயர்களைப் பெறுவது போலே, ப்ரஹ்மமே சராசரமடங்கிய உலகமாகிறது. ஆக பேதங்கள் இருந்தபோதும், கார்யகாரணங்கள் ஒன்றே என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ப்ரஹ்மம் நிமித்தகாரணமாவதில் எந்த தோழமுயில்லை

2.1.7. இதர வ்யபதே_३சாதி_४கரணம் - கார்யமான உலகுக்கும் காரணமான ப்ரஹ்மத்துக்கும் பேதமில்லை என்றால், அதாவது ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று எனும் பகுதித்தில், ப்ரஹ்மம் தனக்கு நன்மையைத் தரும் உலகை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ளாமல்

துன்பத்தைத்தரும் உலகை ஸ்ருஷ்டித்துக்கொள்கிறது எனும் தோழி ஏற்படுமாகையால், ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு நிமித்த காரணமாக இருக்கமுடியாது எனும் ஆகேஷபம் நிராகரிக்கப்படுகிறது இவ்வதீகரணத்தில்.

பூர்வபகலம்: ‘தத் தவமளி’ (சாந். 3.8.7) ‘நீ ப்ரஹ்மம் ஆகிறாய்’, ‘அயமாத்மா ப்ரஹ்ம’ ப்ருஹ 6.4.5) ‘இவ்வாத்மா ப்ரஹ்மமே’ முதலான வேத வாக்யங்கள் ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று என்கின்றன. இப்படி ப்ரஹ்மமே ஜீவன் என்று ஒப்புக்கொண்டால், தானே ஜீவன் என்பதை அறிந்த ஸர்வஜ்ஞான பரமாத்மா, ஸர்வசக்தனாக இருந்துவைத்தும், தனக்கு நன்மையைத் தரும் உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ளாது, தனக்குத் தீமையைத்தரும் துன்பமயமான உலகை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்கிறான் எனும் தோழி ஏற்படும். ப்ரஹ்மம் தனக்கு விபாதமான உலகை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ளாதாகையால், ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு நிமித்த காரணமாக இருக்க முடியாது.

விதி: ‘ய ஆத்மநி தீஷ்டந் ஆத்மநோந்தரோ யமாத்மா ந வேத₃ யஸ்யாத்மா சர்வம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி’ (ப்ருஹ 5.7.22) (எவன் ஆத்மாவில் நிற்கிறானோ, ஆத்மாவினுள்ளும் இருக்கிறானோ, எவனை ஆத்மா அறியாததோ, எவனுக்கு ஆத்மா சர்வமோ, எவன் ஆத்மாவை உன்னுமைந்து நியமிக்கிறானோ) என்றும், ‘ப்ருத₂ காத்மாநம் ப்ரோதாரம் ச மத்வா’ (ஸ்வே. 1.6) (ஆத்மாவையும் அவனை நியமிக்கும் பரம்பொருளையும் வேறாக அறிந்து) முதலான வேதவாக்யங்களிலிருந்து ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மமானது வேறுபட்டதென்றே அறியப்படுகிறது. எப்படி கல், கட்டை முதலான தோழிமுள்ள அசேதன வஸ்துக்கள் ஹேயப்ரதிபடனாயும், பல கல்யாணகுணங்களையடையவனாயுமிள்ள ப்ரஹ்மமாக முடியாதோ, அதேபோல் அல்பஜ்ஞனும் அல்பசக்தனுமான ஜீவனும் ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தியுமான ப்ரஹ்மமாக ஆகமுடியாது. ‘தத் தவமளி’ முதலான வாக்யங்களில் ஜீவ பராக்களை ஒரே வேற்றுமையில் படித்துள்ளதேயெனில் - ஜீவன் சர்வமாகவும் ப்ரஹ்மம் ஆத்மாவாகவும் இருக்கையாலே இருவரையும் ஒன்று என்றதேதவிர, ஸ்வரூப ஜக்யத்தைச் சொல்லவில்லை. ஸ்ருஷ்டிக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ஜீவனுக்கும் ஸ்வரூப பேதமே ஸித்தம்.

ஆக, தனக்கு லீலாவிபூதியாகவும், ஜீவனுடைய கர்மங்களை அநுஸரித்து ஸாகது:க்கங்களைத் தருமதான உலகைப் படைப்பதால், பூர்வபகலி சொல்லும் தோழி ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்படாது. ஆக ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு நிமித்த காரணமாவதீல் எக்குறையுமில்லை.

ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸஹகாரி அபேசைடி இல்லை

2.1.8. உபஸம்ஹார த₃ர்ஶநாதி₄கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மம் ஸத்யஸங்கல்பத்வாதி குணவிசிஷ்டமாகையால் ஜீவனிலும் வேறுபட்டது என்றது. ப்ரஹ்மம் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைச் செய்வதற்கு அதன் ஸங்கல்பம் மாத்ரமே பரிகரம் என்பது பொருந்தாது எனும் ஆகேஷபம் இவ்வதீகரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: குயவன் பானை, சட்டி முதலானவைகளைப் படைக்கும்போது அவனுக்கு தண்டம், சக்கரம் முதலான உபகரணங்கள் தேவைப்படுகிறது. உபகரணங்கள் இருந்தால் மட்டும் போராது. அவன் பானை செய்வதீல் ஸமர்த்தனாயுமிருக்க வேணும். சமைக்கத் தெரிந்தவன் அரிசி, புளி முதலிய ஸாமக்ரிகள் இருந்தால் சமைப்பன். சமைக்கத் தெரியாதவன் ஸாமக்ரிகள் இருந்தாலும் சமைக்கமாட்டான். சமைக்கத் தெரிந்தவன் என்பதற்காக ஸாமக்ரிகள் இல்லாமல் சமைக்க முடியுமோ? அதுபோல, பரமாத்மா ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸத்யஸங்கல்பனாயிருப்பினும், ஸஹகாரிகளின் அபேசைடி ஏற்படாதா? வேதம், ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் அவன் ஒருவனே இருந்தான் என்கிறது. ஸஹகாரிகளற்ற ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜகத்காரணத்வம் பொருந்தாது.

எிதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. ஸஹகாரியின்றி, பால் தயிருக்கு காரணமாவது போல், ஸஹகாரிகளற்ற ப்ரஹ்மமும் உலகிற்கு காரணமாகக் குறையில்லை. உறை குத்தாமலே பால் தயிராக பரிணமிக்கும். சுவையான தயிர் சீக்கிரம் கிடைக்கவேணும் என்பதற்காக பாலைக் காய்ச்சி சிறிதுமோர் சேர்த்து உறைகுத்துகிறோம்).

விசித்ரசக்தியடைய தேவர் முதலானோர் தங்கள் அபேசைதங்களை தங்கள் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்வதாக எப்படி சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து அறிகிறோமோ, அப்படியே 'தே₃வாநாம் பரமாம் ச தைவதம்' (ஸ்வே) (தேவதைகளுக்கெல்லாம் மேலான தேவதையை) என்று தேவாதி தேவனாகவும், 'நாராயணாத்₃ பூரஹ்மா ஜாயதே நாராயணாத்₃ ருத்₃ரோ ஜாயதே' (நா.உப) (நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் பிறக்கிறான்; நாராயணனிடமிருந்து உருத்திரன் உண்டாகிறான்) என்று ஸர்வலோகங்களையும் படைப்பவனாகவும் சாஸ்த்ரங்களில் ஒதுப்படும் பரமபுரஷன், ஸஹகாரிகளின்றி தன் ஸங்கல்பத்தாலேயே ஸர்வலோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கக் குறையில்லை. அயஸ்காந்தம் தானே இரும்பை இழுக்கிறது. ஊர்ணாபி எனும் சிலந்தி வலை பின்னுகிறது. விச்வாமித்ரர் போன்ற முனிவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டியதை படைத்துக் கொள்கின்றனர் என்பதை இதீஹாஸ புராணங்களிலிருந்து அறிகிறோம். ஜீவன்

தன் இஷ்டப்படி கை கால்களை நீட்டி மடக்குவது போலே, ப்ரஹ்மம் தன் சரீரமான சேதநா சேதனங்களை தன் இஷ்டப்படி சுருங்கவும் மலரவும் செய்கிறான்.

அவயவமற்ற ப்ரஹ்மம் சேதநாசேதனங்களான ப்ரபஞ்சத்துக்கு உபாதான காரணமாகக் கூடும்

2.1.9. க்ருத்ஸ்ந ப்ரஸக்த் யதி₄ கரணம் - இவ்வதீகரணத்தில் அவயவமற்ற ப்ரஹ்மம் பல வஸ்துக்களுள்ள உலகிற்கு உபாதான காரணமாக முடியாது எனும் ஆகேஷபம் தள்ளப்படுகிறது.

பூர்வபக்ஷம்: அவயவமற்ற ப்ரஹ்மம் உலகமாக பரிணமிப்பதாகச் சொன்னால், அந்த ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் லவலேசமும் சேஷமின்றி எல்லாமே கார்யமாக வேண்டிவரும். அப்போது நித்யவிபூதி வ்யாபித்வம் ப்ரஹ்மத்துக்கு இல்லாதொழியும். காரணாநிலையிலுள்ள ப்ரஹ்மம் இல்லாமலே போகும். அப்படி கார்யமாகுமிடத்திலும், அவயவமற்ற ப்ரஹ்மம் ஒரே கார்யப்பொருளாக பரிணமிக்கலாமேயொழிய பல கார்யப்பொருளாக பரிணமிக்க முடியாது. இந்த தோழித்தை தவிரப்பதற்காக ப்ரஹ்மத்திற்கு அவயவமுண்டு, அதீல் ஒரு பகுதி காரணாவஸ்தையில் இருக்கும், மற்ற பகுதி பல பாகங்களாகப் பிரிந்து பல கார்யப் பொருள்களாக ஆகும் என்று சொன்னால், 'நிஷ்களம் நிஷ்கரியம்' ப்ரஹ்மம் அவயவமற்றது; க்ரியையற்றது) 'ஏகமேவ அத்விதீயம்' முதலானவிடங்களில், ப்ரஹ்மத்தை அவயவமற்றதாகக் கூறும் வேதவாக்யங்கள் முரண்படும். ('ஏகமேவ அத்விதீயம்' என்பதில் ஏக ஶப்தத்துக்கு அவயவத்தால் ஏற்படும் விபாகத்தை ஸஹிக்காது என்று பொருள்). ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸைஷமாவஸ்தையில் சரீரமாயுள்ள அசேதனாம்சம் அவயவமுடையதாகையாலே, அதைக் கொண்டு கார்ய காரணபாவத்தை நிர்வஹிக்கலாமேயென்னில், அப்போதும் சரீரியான ப்ரஹ்மம் தனக்கு கார்யமான ஒரு வஸ்துவுக்கே சரீரியாயிருக்க முடியுமேயொழிய பல வஸ்துக்களுக்கு சரீரியாகயிருக்க முடியாது எனும் தோழி வந்தே தீரும். ஆக அவயமற்ற ப்ரஹ்மத்தை பல வஸ்துக்களுக்கு உபாதான காரணமாகக் கொள்ளமுடியாது.

விதி: இந்த பூர்வபக்ஷம் தவறு. ப்ரஹ்மம் ஶாஸ்தரம் ஒன்றாலேயே அறியப்படுவதாயிருப்பது. அந்த ஶாஸ்தரம் ப்ரஹ்மத்தின் நிர்-அவயவத்வத்தையும் பஹ்ரபவந்த்தையும் (அதாவது நாநாவஸ்துக்களாக பரிணமிப்பதையும்) சொல்கிறது. வேதம் எப்படிக் கூறுகிறதோ அப்படியே அங்கீகாரிக்க வேணும். லோகத்தில் காணும் வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயும் (வேறுபட்டதாயும்) விசித்ர ஶக்தியடையதாயும் ப்ரஹ்மம்

அறியப்படுகிறது. உலக வழக்குகளுக்கு அப்பாற்பட்ட ப்ரஹ்ம விஷயத்தில், உலகில் காணும் ந்யாயத்தைக் கொண்டு சோத்யம் செய்வது தகாது. ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜகதாத்மநா பரிணாமம் போலே ப்ரதிவஸ்து பூரணத்வமும் (வஸ்துதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்தித்தலையும்) ஸ்ருதி சொல்லியுள்ளது. குலாலன் சரீரமுடையவனாய் பானையைப் படைக்கிறான். சரீரமற்ற ப்ரஹ்மம் எப்படி படைக்கிறது என்றால் என் சொல்ல. அத்புதுசுக்தியுக்தமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நாம் உலகில் காணும் நியதி பொருந்தாது; லெளகிக வஸ்து த்ருஷ்டயா கேள்வி கேட்கக்கூடாது என்பதைத் தவிர வேறென்ன சொல்ல முடியும். ஆக, ஸ்ருதியில் சொன்னபடி நீர்விகாரமாகவும், ஜகத் உபாதானகாரணமாகவும் ப்ரஹ்மத்தை அங்கீகரிக்கவேணும்.

அசேதனத்தின் தன்மை வேறு. ஆத்மாவின் தன்மை வேறு. அசேதனத்தின் அல்பத்வ அஸ்திரத்வ தர்மங்களை ஆத்மாவுக்கு ஆரோபிக்கலாமோ? நந்ருப்புக்குள்ள ஒளாடின்யம் ஜலத்துக்கு இல்லை. ஜலத்துக்குள்ள சைத்யம் அக்னிக்கில்லை. ஒவ்வொர் வஸ்துவின் தன்மை விசித்ரமானது. அதுபோல நீர்விகாரமாகவும் உபாதான காரணமாகவும் இருக்கைக்குரிய விசித்ரசுக்தி ப்ரஹ்மத்திடம் எப்போதும் உளது.

ஸர்வவிலக்ஷண ப்ரஹ்மத்திடம் உலகாந்தியில் விருத்தமாகத் தோற்றும் அம்சங்கள் பொருந்தியிருக்கலாம். மூலப்ரக்ருதிக்கு அத்தகைய பெருமைகள் இல்லை. பூர்வபகவி ப்ரதானத்தை நீர்அவயவம் என்று கூறிக்கொண்டே, அது பலவாகப் பரிணமிக்கிறது என்கிறான். இது அஸங்கதம். அவயமற்ற ப்ரதானம் முழுதும் கார்யப்பொருளாக வேண்டிவரும், அதுவும் ஒரு கார்யப்பொருளாக ஆகமுடியுமேயாழிய, பல கார்யப்பொருள்களாக ஆக முடியாது. இந்த தோலூம் பூர்வபகவத்தில் தான் வருமேயன்றி ஸர்வ விலக்ஷண ப்ரஹ்மத்திடம் வாராது. ஆக லோக விலக்ஷணமான ப்ரஹ்மம் ப்ரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணமாகத் தகுதியடையதே.

‘பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதத்துவ ஸ்ருயதே ஸ்வப்நாவிகீ ஜ்ஞாந புலக்ரியாச’ (ஸ்வே 6.8) இந்த பரமாத்மாவுக்கு இயற்கையானதாய், விதவிதமான ஶக்தியும், ஜ்ஞானமும், புலமும், செயலும் உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது) என்கிறது ஸ்ருதி. ப்ரஹ்மம் தன் அத்புத ஶக்தியினாலேயே தான் நீர்விகாரமாயிருந்து கொண்டு, சேதநாசேதனங்களுக்கு அந்தர்யாமியாகவும் உள்ளது. ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தில் விகாரமில்லாவிடினும், ‘கர்த்தா விகர்த்தா’ (ஸபால) என்று ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வபாவ விகாரத்தை ஸ்ருதி சொல்வதால், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வபாவத்தில் விகாரத்தை நாம் அங்கீகரிக்கிறோம். அந்த விகாரம் அவனுக்கு தாழ்வைத்

தராது. மாறாக, காரணாவஸ்தையை விட்டு கார்யாவஸ்தையடைந்து ஸர்வஶரீத்வம் பெறும் பெருமையையே தரும்.

மேலும் ஒரு ஆகேஷபம். ப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பம் நித்யமாகில், எல்லாக் காலங்களிலும் படைத்துக் கொண்டேயிருக்கும்படியாகும். ஆகையால் அந்த ஸங்கல்பம் அநித்யம் என்னவேணும். லோகத்தில் ஶரீரேந்திரியங்களையுடைய ஜீவனது ஸங்கல்பங்கள் அநித்யமாயுள்ளன. ஶரீரேந்திரியங்களற்ற ப்ரஹ்மத்திற்கு அநித்யஸங்கல்பம் பொருந்தாது. ஆகையால் ப்ரஹ்மம் நிமித்தகாரணமாக முடியாது.

எிதி: ப்ரஹ்மம் விசித்ரஶக்தியுடையதாகையாலே ஶரீரேந்திரியங்கள் இல்லாவிடிலும் அநித்யஸங்கல்பம் ப்ரஹ்மத்திற்குப் பொருந்தும். ‘பரமபுருஷன் கண்ணில்லாமல் காண்கிறான்; காதில்லாமல் கேட்கிறான்’ (ஸ்வே 3.19) என்று ஸ்ருதியும் பரமனை இந்த விசித்ரஶக்தியுடையவன் என்று சொல்லிற்று. ஆக ப்ரஹ்மம் நிமித்தகாரணமாகவும் உபாதான காரணமாகவும் ஆகக்கூடும்.

ப்ரஹ்மம் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு லீலையே ப்ரயோஜநம்

2.1.10 ப்ரயோஜநவத்த்வாதி₄கரணம் - முன் அதிகரணங்களில் ப்ரஹ்மம் தன் இச்சையாலே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஸ்ருஷ்டிப்பதால், பெறுத்தக்க பயன் ப்ரஹ்மத்துக்கு இல்லாமையாலே அது ஜகத்காரணமாக மாட்டாது எனும் ஆகேஷபம் இவ்வதீகரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: புத்திசாலியான ஒருவன் ஒரு காரியத்தில் இழியும்போது நிழல்ப்ரயோஜநமாகச் செய்யமாட்டான். அதனால் தனக்கோ பிறர்க்கோ ஒரு ப்ரயோஜநம் இருக்கவேணும். ப்ரஹ்மமோ ஸத்யகாமன் - தான் விரும்பியதை நினைத்தபோது பெறுவன். ஆக பூர்ணனான பரமாத்மா ப்ரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டித்துப் பெறவேண்டியது ஒன்றுமில்லையாகையால், அது உலகைப் படைப்பதாய் இருக்கமுடியாது. பிறர்க்காகப் படைக்கிறான் என்னில் இவ்வுலகம் ஆத்யாத்மிகாதி துக்கங்களுக்கே இருப்பிடமாயிருப்பதால் ஜீவர்களுக்கு துன்பத்தைத்தரும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை பரமகாருணிகணானவன் செய்ய விரகில்லை. இப்படி தனக்கோ பிறர்க்கோ ஒரு பயனைக் கணிசித்து ப்ரஹ்மம் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை தொடங்க முடியாதிருப்பதால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாக மாட்டாது.

எிதி: லோகவத் து லீலாகைவல்யம் என்பது ஸத்ரம். லோகவத் து - உலகில் (அரசர்கட்டு பந்தாடுவது முதலான செயல்களைப்) போலே, லீலாகைவல்யம் - கேவல லீலையே (ஜகத்

ஸ்ருஷ்ட்யாதீகளுக்கு ப்ரயோஜநம்). பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மத்தீற்கு லோகஸ்ருஷ்ட்யாதீகளைச் செய்வதில் லீலையொன்றே ப்ரயோஜநமாகும். லீலையாவது - அப்போதைக்கு ஏற்படும் ரஸம். எல்லா செல்வங்களையும் உடைய அரசனுக்கு பந்தாடுவது, வேட்டையாடுவது முதலான விளையாட்டுகள் எப்படி ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாது, அப்போதைக்கேற்படும் ரஸத்தைக் கருதியே கைக்கொள்ளப்படுகிறதோ, அப்படியே ப்ரஹ்மம் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கும் லீலையொன்றே ப்ரயோஜநமாகும் (விசித்ரா தே_த ஹ ஸம்பத்தி: ஈஸ்வராய நிவேதிகும் | பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாத_தாதி ஸம்யதா || கை, கால் முதலியவைகளுடன் கூடிய தேஹமாகிற இச்செல்வம் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸமர்ப்பிப்பதற்காகவே ஆதீகாலத்திலேயே செய்யப்பட்டிருக்கிறது) என்கிறபடியும் 'சோம்பாதிப்பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த வித்தா' என்கிறபடியும் சாஸ்த்ர மர்யாதையாலே வரவர அங்கீகரிப்பதாக ஸங்கல்பித்து, சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக வானினவரச நடத்திப்போரும் ஸ்ருஷ்ட்யாதீகள் லீலாரஸ இச்சையினாலாகையாலும், லீலாவிபூதியென்றே இந்நிலத்தீற்கு பெயராயிருக்கையாலும், லீலாரஸ ப்ராசர்யத்தைப் பற்ற லீலையே ப்ரயோஜநம் என்று சொன்னதாகிறது).

பூர்வபகஷம்: ப்ரஹ்மம் காரணம் என்று அங்கீகரித்தால், ப்ரஹ்மம் ஒருவனை தேவனாகவும், ஒருவனை மனிதனாகவும், ஒரு ஜீவனை தீர்யக்காகவும், ஒரு ஜீவனை ஸ்தாவரமாகவும் படைக்கிறான் என்று அங்கீகரித்தாகும். இந்த விஷம ஸ்ருஷ்டியினால் அவனுக்கு பக்ஷபாதத்வம் எனும் தோலூம் வரும். ஜீவர்கள் பெரும்பாலும் துன்பத்தையே அநுபவிக்கையால், ப்ரஹ்மத்தீற்கு நிர்த_தயத்வமும் சொல்லவேண்டிவரும். ஆகையால் ப்ரஹ்மகாரணவாதம் பொருந்தாது.

ஸித்: பக்ஷபாதமாகிற வைஷம்யமும், கருணையின்மையாகிற நெரக்குரண்யமும் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஏற்படாதாகையாலே இப்பூர்வபகஷம் தவறு. ப்ரஹ்மம் ஜீவர்களைப் படைக்கும்போது அவர்கள் ஏற்கனவே செய்திருக்கும் புண்யபாபங்களையநுஸாரித்தே தேவாதி ஶரீரங்களுடன் படைப்பதால் பக்ஷபாதமோ, இவர்களது பாபங்களுக்கேற்ப துன்பங்களையநுபவிக்கச் செய்கிறானாகையாலே த_தயையின்மையோ ஏற்படாது. ஸ்ருதியும், 'ஸாது_தகாரீஸாது_ர ப_தகி, பாபகாரீ பாபோ ப_தகி, புண்ய: புண்யேந கர்மணா, பாப: பாபேந கர்மணா' (ப்ரஹ 6.4.5) (புண்யம் செய்பவன் நல்ல சரீத்தை உடையவனாகிறான். பாபத்தைச் செய்பவன் தாழ்ந்த சரீத்தை உடையவனாகிறான். ஏற்கனவே செய்த புண்யத்தினால் இப்போது புண்யங்களையும், பாபத்தினால் பாபங்களையும் செய்கிறான்) என்று சேதநனுடைய கர்மங்களையாட்டியே விஷம ஸ்ருஷ்டியும், அதடியாக துக்காநுபவமும் ஸம்பவிப்பதாகச்

சொல்லிற்று. விதை முளைப்பதற்கு பூமியும் ஜலமும் காரணம். ஆனால் ஒரு இடத்தில் பாகலும், மற்றோரிடத்தில் பலாவும் விளைவதற்கு பூமியும் ஜலமுமா காரணம்? அந்தந்த விதை தானே. அதுபோல் ஜீவர்களின் கர்மமாடியாகவே ஜாதி, குணம், செல்வம், கல்வி இவற்றில் ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் ஸ்ருஷ்டியும், துக்கானுபவமும் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்மத்துக்கு வைஷம்ய நெர்க்குண்ணயங்கள் வாரா என்றதாயிற்று.

பூர்வகூலம்: ‘ஸதே₃ வ ஸோம்யேத₃ மக₃ ர ஆஸீத்’ (சாந். 6.2.1) (குழந்தாய்! இவ்வுலகம் முதலில் ஸத்தாகிற ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது) எனும் ஸ்ருதி வாக்யத்தில், ஏவகாரத்தாலே ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ப்ரஹ்மம் தவிர்ந்த ஜீவர்கள் இல்லையென்கையாலே, ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஜீவர்களின் கர்மாவுக்கு ப்ரஸக்தி ஏது? ஆக, ஆதிஸ்ருஷ்டியில் கர்மமில்லாமலேயே ஜீவர்களை ஸ்வதந்த்ரமாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் என்ன வேண்டியுள்ளது. அப்போது ‘ஜீவனுடைய கர்மத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்துக்கு வைஷம்ய நெர்க்குண்ணயங்கள் வாராது’ என்று சொன்னது பொருந்தாது.

எித்: இப்பூர்வகூலம் தவறு. ஜீவர்களும் அவர்களுடைய கர்மமும் அநாதி. ‘ஸதே₃ வ ஸோம்யை’ எனும் வாக்யத்தினால் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஜீவர்களே இல்லை என்று பொருளான்று. இப்போது உள்ள நிலையில் அப்போது இல்லை; நாமரூபமற்ற ஸ்கஷ்ம நிலையில் ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றியிருந்தனர் என்பதே அவ்வாக்யத்தின் கருத்தாகும். அதனால்தான், ‘தத்₃ தே₄ த₃ ம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருத மாஸீத் தந்நாமரூபாப்₄ யாம் வ்யாக்ரியத்’ (ப்ரஹ 3.4.7) (இவ்வுலகம் முதலில் நாமரூபமற்ற ப்ரஹ்மமாயிருந்தது. அது (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) நாமரூபங்களைப் பெற்றது) என்று ஒரு வேதவாக்யம் ஓதிற்று. ஆக, ‘ஸதேவ’ என்ற ஸ்ருதியில் ஜகத்ப்ரஹ்மங்களின் அவிபு₄ கா₃ ம் பொருந்தியதேயாகும். இப்படி ஜீவன் அநாதியாகையாலே அவன் கர்மமும் அநாதி.

ஜீவனை அநாதியாக ஒப்புக்கொள்ளாவிடில் இரண்டு தோழங்கள் ஏற்படும். ஒன்று, ப்ரளை காலத்தில் ஜீவன் அழியும் போது அவன் செய்த கர்மங்கள் பலன் கொடாமல் அழியும். ‘அவஸ்ய மநுபே₄ ாக்தவ்யம்’ என்ற சாஸ்த்ரம் பயனற்றதாகும். இரண்டு, ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஜீவனுக்கு இல்லாத கர்மங்களின் பலன் ஏற்படும். ஸ்ருதி ‘ந ஜாயதே மரியதே வா விபஸ்சித்’ (கட 1.2.18) (அறிவுடையவனான ஜீவன் பிறப்பதுமில்லை; அழிவதுமில்லை) என்றும் ‘நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஸ் சேதநாநாம் ஏகோ பு₃ஹாநாம் யோ விதத்₄ ாதி காமாந்’ (சுவே.) (நித்யர்களான எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் நித்யனான பரமாத்மா விருப்பங்களை வழங்குகிறான்) என்றும் ஜீவனை நித்யனாகச் சொல்லிற்று.

மற்றொரு வேதவாக்யம் ‘ஸார்யோ சந்தர்மஸளை த₄ாதா யத₂ா பூர்வமகல்பயத்’ (தை.நா.) (பிரமன் ஸார்ய சந்தர்க்களை முன் கல்பத்திற் போலவே படைத்தான்) என்று ஸ்ருஷ்டி அநாதீகாலமாகத் தொடர்ந்து நடைபெறுவதாய்ச் சொல்கிறது. ஸ்மருதீயும், ‘ப்ரக்ருதி புருஷம் கைவ வித்து₄ யநாதீ₃ உப₄ வாவி’ (கீதை 13.19) ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் இருவரும் அநாதி என்று அறிவாய் என்றது. அநாதி ஜீவகர்மங்களையொட்டியே விஷம ஸ்ருஷ்டியாகிறதாகையால் ப்ரஹ்மத்துக்கு வைஷம்ய நூர்க் ருண்யங்கள் ஏற்படமாட்டா.

ப்ரக்ருதீயும், பரமானுக்களும் ஸ்ருஷ்டிக்குத் தேவையான சக்திகள் அற்றவைகள். எனவே அவை ஜகத்காரணங்கள் ஆகா. எல்லா சக்திகளையுடையவன் பரமாத்மாவே. ஆக ப்ரஹ்மமாகிற நாராயணனே உலகிற்கு நிமித்த உபாதானமாகிய எல்லாக் காரணமுமாகிறான்.

முதல் பாதத்தின் சுருக்கம்: ப்ரஹ்மம் உபாதானகாரணம் என்பதை அங்கீரியாத கபிலயோக ஸ்மருதீகள் வேத வ்ருத்தங்கள். ப்ரதானமே உபாதான காரணமென்னும் பரமானுகாரண வாதிகளின் தர்க்கங்கள் தோலிமுள்ளவையாகையால் ஏற்கத்தக்கவையல்ல. கார்ய காரணங்கள் ஒரே மாதிரியாயிருக்கவேணும் எனும் நிர்பந்தமில்லை (உம்) சாணத்திலிருந்து தேள் தோன்றுகிறது. ப்ரஹ்மம் ஜீவனுக்கு சர்வியாயிருப்பினும், ஜீவனின் தோலங்கள் ப்ரஹ்மத்தை ஸ்பர்சியா. ப்ரஹ்மமும் கார்யமான ப்ரபஞ்சமும் வேறுபட்டவையல்ல. ப்ரஹ்மம் நிமித்தகாரணம். அது ஜகத்ஸ்ருஷ்டியினால் தனக்கு தீமை தேடிக்கொள்கிறதீல்லை. ஸஹகாரி நிரபேசலூமாய் ப்ரஹ்மம் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறது. விசித்ர சக்தியுடைய நிரவயவ ப்ரஹ்மம் பல வஸ்துக்களுக்கு உபாதான காரணமாகக் கூடும். ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ப்ரஹ்மத்துக்கு லீலையே; வேறு ப்ரயோஜநம் இல்லை.

இரண்டாம் அத்யாயம் - இரண்டாம் பாதம்

முதல் பாதத்தில், ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணம் எனும் ஸித்தாந்தத்துக்கு பூர்வபகவிகள் சொன்ன தோழிங்கள் நிரளிக்கப்பட்டன. இந்த பாதத்தில், இந்த ஸித்தாந்தத்தை ரகவிப்பதற்காக ப்ரமாண யுக்திகளைக் கொண்டு பிறமதங்கள் தூவிக்கப்படுகின்றன. அம்மதங்களில் கூறப்படும் தவறான யுக்திகளை அறியாதார், அவைகளும் ப்ரமாணங்களாகுமோ என்று ஸந்தேஹப்பட்டு, நம் வைதீக மதத்தில் ஸ்ரத்தை குறைந்தவர்களாக ஆகக்கூடுமென்ற காரணத்தால் பிற மதங்கள் தூவிக்கப்படுகின்றன. தர்க்கங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தை மறுக்கும் பிறமதங்கள் தூவிக்கப்படுவதால் இப்பாதம் தர்க்க பாதும் எனப்படுகிறது. ஸாங்க்யம், வைசேஷிகம், நாலு பெளத்தமதங்கள், ஜெநம், பாசுபதம் எனும் எட்டுமதங்கள் தூவிக்கப்பட்டு, முடிவில் ஶந்பாஞ்சராத்ரத்திற்கு முழுப்ராமாண்யம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது.

முதல் அதிகரணத்தில் ஸாங்க்ய மதம் தள்ளப்படுகிறது. முன் அதிகரணங்களில் வேதாந்த வாக்யங்கள் ஸாங்க்ய மதத்தைச் சொல்லவில்லை என்றது. இங்கு அம்மதம் தோழிங்களுடையது எனகிறது.

ஸாங்க்ய மத தூவிணம்

2.2.1. ரசநா அநுபத்தி அதிகரணம் - கபிலருடைய ஸாங்க்ய மதத்தில், ப்ரஹ்மத்தால் அதி₄ ழ்ருதிக்கப்படாத (ப்ரஹ்மத்தின் நிலை இல்லாமலே) ப்ரத₄ானமே ஜகத்காரணம். ப்ரதானம் (மூலப்ரக்ருதி) எனும் அசேதனத்தவம் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் எனும் மூன்று தீரவ்யங்கள் கொண்டது. இவை மூன்றும் தீரவியங்கள், குணங்களல்ல. இவை மூன்றும் முறையே ஸாக துக்க மோஹமே வடிவெடுத்தவை. மூலப்ரக்ருதி, சேதநர்களான புருஷர்களின் ஸந்திதியில் விகாரமடைகிறது. அப்போது ப்ரக்ருதியிலிருந்து மஹான், மஹானிலிருந்த அஹங்காரம், ஸாத்விக அஹங்காரத்தினின்று பதினொரு இந்தரியங்கள், தாமஸ அஹங்காரத்தினின்று ஜந்து தந்மாத்ரைகள் இவை உண்டாகின்றன. இருவகை அஹங்காரத்திற்கும் ராஜஸ அஹங்காரம் உதவிபுரிகிறது. ஶப்த தந்மாத்ரையிலிருந்து ஆகாஸம், ஸபர்ஸ தந்மாத்ரையிலிருந்து வாயு, இதே க்ரமத்தில் அந்தந்த தந்மாத்ரைகளிலிருந்து அக்னி, ஜலம், பிருதிவி எனும் பூதங்கள் உண்டாகின்றன. மூலப்ரக்ருதியானது மற்றொன்றின் விகாரமானதன்று; மற்ற அனைத்துக்கும் காரணமாயிருப்பது. அதனால் மூலப்ரக்ருதி எனப்படுகிறது. ஸாங்க்யபுருஷன் எனப்படும் ஆத்ம தத்வம் சைதன்ய ஸ்வரூபமானது;

குணமற்றது; நித்யமானது; ஒவ்வொரு ஶரீரத்திலும் வேறாயிருப்பது; விகாரமற்றது; செயலற்றது - ஆகையால் கர்த்தாபோக்தாக்கள் அன்று. அறிவிலிகள் புருஷனாகிற சைதன்யத்தை ப்ரக்ருதியிலும், ப்ரக்ருதியின் கர்த்ருத்வத்தை புருஷனிடமும் ஏறிட்டு 'நானே கர்த்தா; நானே போக்தா' என நினைக்கிறார்கள். இந்த அஜ்ஞானத்தால் ஸம்ஸாரம்; முற்சான்ன தத்வஜ்ஞானத்தால் மோக்ஷம்.

பூர்வபகலம்: 'சரீரம் உலகம் முதலான கார்யப்பொருள்கள் தம்மைப் போன்ற அசேதனப் பொருளையே காரணமாகக் கொண்டவை, கார்யப் பொருளாயிருக்கையாலே; குடத்தைப்போலே' எனும் அநுமானத்தில் சரீரம் ஸாகதுக்கமயமாயிருப்பதால் ஸாகதுக்க ஏநுபமான ஸத்வரஜஸ் தீரவியங்களின் ஸமுஹமான ப்ரக்ருதியே, இவற்றுக்கு ஸஜாதீயமாயிருப்பதால், காரணமாயிருக்க முடியும்.

விதி: உலகில் மரம் ரதமாவதற்கு, வேண்டிய உபகரணங்களிலிருந்தாலும் அறிவுள்ள தச்சன் வேணும். ஆக, அசேதனமான ப்ரக்ருதி தானே சரீரம் முதலியவற்றை உண்டாக்காது. பரமசேதனனால் அதி₄ ஷ்டி₂க்கப்பட்டால்தான் அவற்றை உண்டாக்க முடியும். ஆக ப்ரஹ்மத்தால் அதி₄ ஷ்டி₂க்கப்படாத ப்ரத₄ ணம் ஜகத்காரணம் எனும் ஸாங்க்ய மதம் யுக்திக்கு பொருந்தாதது. ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் இவை குணங்களைன்றே ப்ரஸித்தி பெற்றவை. குணங்களான அவை உலகிற்கு உபாதான காரணமாக முடியாது.

பூர்வபகலம்: பாலானது ஒரு சேதனனால் அதி₄ ஷ்டி₂க்கப்படாமலே தானே தயிராகிறதே. மழைநீர் இளநீராகவும், மாம்பழ ரஸமாகவும் ஆகிறதே. இவைபோல ப்ரத₄ ணமும் ஒரு சேதநனால் அதி₄ ஷ்டி₂க்கப்படாமல் தானே பரிணமிக்கக் குறையில்லை.

விதி: மண் ஒரு சேதநனால் அதி₄ ஷ்டி₂க்கப்பட்டே குடமாகிறது. பரிணாமம் நிகழும் இடங்களில் ஒரு சேதநனால் அதி₄ ஷ்டி₂க்கப்பட்டே பரிணாமங்கள் நிகழ்வதால், பால் தயிராகுமிடங்களிலும் பரமசேதநனால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டே அவ்வாறு ஆகின்றன என்னவேணும். ஸ்ருதி, 'யோடப்ஸாதிஷ்டந்' (ப்ரஹு 5.7.4) என்று நீர் முதலானவற்றை பரிணமிக்கச் செய்பவன் பரமாத்மாவே என்று ஓதிற்று. ஆக ஒரு சேதநனால் அதி₄ ஷ்டி₂க்கப்படாமல் ப்ரக்ருதி பரிணமியாது. ஒரு சேதநனால் அதி₄ ஷ்டி₂க்கப்படாமலே ப்ரக்ருதிக்கு பரிணாமத்தை அங்கீகரித்தால், பரிணமிப்பதையே இயல்பாகக் கொண்ட ப்ரக்ருதி எப்போதும் ஸ்ருஷ்டிநிலையிலேயே இருக்கும். பரிணாமமின்மையாகிற லயநிலையை அடைய வழியேயில்லை. பூர்வபகலி, ப்ரக்ருதி லயநிலை அடைவதாகக் கூறுவது அஸங்கதமாகும்.

ஆக ஸ்வதந்தர ப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமாகமாட்டாது. பசு தின்னும் புல் தானாகவே பாலாகிறதே; அதுபோல் ப்ரக்ருதியும் தானாகவே பரிணமிக்கலாமேயென்னில், புல் தானாகவே பாலாக மாறுவதீல்லை. பரமசேதநனால் அதி₄ ஷ்டி₂ க்கப்பட்டே, பகவத் ஸங்கல்பத்தீனாலேயே, பசுவின் வயிற்றில் பாலாகிறது. அதே புல்லை ஏருது உண்ணும்போது அவை பாலாவதீல்லையன்றோ. ஆக ஸ்வதந்தர ப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமாகமாட்டாது.

பூர்வபகலம்: செயலற்ற நொண்டி அறிவற்ற குருடன் தோளில் ஏறிக்கொண்டு நொண்டி வழிகாட்ட குருடன் போகிறான். ஸ்காந்தம் அருகில் இரும்பு நகர்கிறது. அதுபோல் செயலற்ற புருஷன் ஸந்நிதி₄ யில் அறிவற்ற மூலப்ரக்ருதி செயல்புரியத்தடில்லை. புருஷன் ப்ரதானத்தை அநுபவிக்கும் பொருட்டும், அவனது மோசஷத்தின் பொருட்டும் ப்ரக்ருதிக்கு புருஷ ஸந்நிதானம் எங்கள் மதத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் ஸ்வதந்தர ப்ரக்ருதி புருஷ ஸந்நிதி₄ மாத்திரத்திலே ஜகத்காரணமாகலாம்.

விதி: நொண்டி குருடன் த்ருஷ்டாந்தம் இங்கு பொருந்தாது. நொண்டிக்கு வழிகாட்டத் தெரியவேணும். குருடனுக்கு நொண்டி காட்டும் வழியை புரிந்துகொள்ள அறிவு வேணும். உன் மதத்தில் புருஷன் நொண்டியைப்போல் செயலற்றவன். ப்ரக்ருதி குருடனைப் போல் அறிவற்றது. செயலற்ற புருஷன் அறிவற்ற ப்ரக்ருதி இவைகளுக்கிடையே தொழில் நடக்காது. ஸ்காந்தம் இரும்புக்கருகில் இருந்தால்தான் இரும்பு செயல்படும். உன் செயலற்ற புருஷனுக்கு ஸ்மீபத்தில் வருதல் இயலாது. ஆக புருஷ ஸந்நிதானத்தால் ப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமாக முடியாது. ஸ்காந்தம் போல் அருகில் வருவது என்பதீல்லை; எப்போதுமே புருஷன் ப்ரக்ருதியின் அருகிலேயே உள்ளான் என்னில், அப்போது புருஷ ஸந்நிதி எப்போதுமிருக்கையால் எப்போதும் ஸ்ருஷ்டி நடந்துகொண்டேயிருக்கும். ப்ரளயமே வராது.

மேலும் ஸாங்க்யர் புருஷனை நித்யமுக்தனாகச் சொல்வதால், அவனுக்கு ஸம்ஸாரபந்தம் மோசமீம் இரண்டும் பொருந்தாது. ‘ஸத்வரஜஸ் தமஸ் த்ரவ்யங்கள் ஸமநிலையில் இருந்தால் ப்ரளயம்’ என்று அங்கீகரிக்கும் ஸாங்க்யன், ஸ்ருஷ்டிக்கு அவற்றின் வைஷம்யத்திற்கு (ஏற்றத்தாழ்வுக்கு) எந்த காரணமும் சொல்வதீல்லை. ஆக பரமசேதனன் ப்ரக்ருதியை அதி₄ ஷ்டி₂ ப்பதாக அங்கீகரித்தாலன்றி அவன் மதத்தில் ஸ்ருஷ்டநிலையே ஏற்பட வழியில்லை. ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணும் விஷம ஸ்ருஷ்டியைக் கொண்டு, ஏற்றத்தாழ்வை விளைக்கும் ஶக்தி மூலப்ரக்ருதிக்கு உண்டு என்று அநுமானிக்கிறேன் என்னில், அப்போதும் மூலப்ரக்ருதி அசேதனமாகையால் அது ஒட்டாது. ‘ப்ரக்ருதியைக் காண்பது புருஷனுக்கு போகும். அதிலிருந்து விடுபடுவது மோசமூம்’ என்கிறான். அவன் மதத்தில் விகாரமற்ற புருஷன்

காண்பதும் விடுபடுவதும் அஸங்கதம். மேலும் ப்ரக்ருதி ஸந்திதி எப்போதுமிருப்பதால் எப்போதுமே பே₄க₃ மேயாய் மோசஷம் உண்டாக வழியில்லை. இப்படி பயன் இல்லாமையாலே, ப்ரக்ருதியானது அநுமானத்தால் ஸாதிக்கத்தக்கதன்று. புருஷன் விகாரமற்றவன் என்று கூறிக்கொண்டே அவன் ப்ரக்ருதியைக் காண்பவனாகவும் அநுபவிப்பவனாகவும் சொல்வது; ஸம்ஸாரமும் மோசஷமும் புருஷனுக்கன்று ப்ரக்ருதிக்கே என்று சொல்லிக்கொண்டே புருஷனுடைய போக மோசஷங்களுக்கு ப்ரக்ருதி செயல்படுகிறது என்று சொல்வதாய், முன்னுக்குப்பின் முரணாகப் பேசும் ஸாங்க்ய மதம் அஸமஞ்ஜஸம் என்றதாயிற்று.

നെയാറിക വൈസേഴ്സിക് മത തുഠണ്ണമ്

2.2.2. மஹத்தீ₄ர்க்காதீ₄குணம் - இவ்வதிகரணத்தில் அதீ₄ஷ்ட₂ாதாவாக ஈஸ்வரரை அங்கீகரித்தும், பரமானுகாரணவாதம் செய்யும் நெந்யாயிக வைபேசேஷிக (தூர்க்கிக) மதங்கள் தூஷிக்கப்படுகின்றன. (அதீ₄ஷ்ட₂ாதா - தலைவனாகி நியமிப்பவன்).

பூர்வபகலம்: பல அவயவங்கள் சேர்ந்து ஒரு அவயவி உண்டாகிறது. அவயவங்களது எண்ணிக்கைக்கேற்ப அவயவியின் உருவம் மலைபோலோ கடுகு போலோ இருக்கும். அவயவியை அவயங்களாக பிரித்துக்கொண்டே சென்றால், இனி பிரிக்கமுடியாது எனும் நிலை வருமே அந்த அவயவம் பரமானு. இத்தகைய பரமானுக்களே ஜகத்காரணம்.

எலித்: கணாத மதத்தினர், இரு பரமானுக்கள் சேர்ந்து ஒரு த்₃ வயனுகம், மூன்று த்₃ வயனுகம் சேர்ந்து ஒரு தர்யனுகம் (மஹத்தீர்க்கம்) - இப்படி பரமாத்மாவின் ஸங்கல்பத்தினால் பரமானுக்கள் ஒன்றோடான்று இணைந்து உலகம் தோன்றுகிறது என்கிறார்கள். இக்கோட்பாட்டை ஏற்பதற்கில்லை. ஓர் அவயவத்திற்கு நான்கு தீக்குகள், மேல், கீழ் ஆகிய ஆறு பக்கங்கள் உள்ளன. நூல் போன்ற அவயவங்கள் இந்த ஆறு தீக்குகளிலும் ஒன்டோடான்று சேர்ந்து துணியான அவயவி உண்டாகிறது. அதே போன்று த்₃ வயனுகம் தோன்றும்போது பரமானுக்கள் தங்களது ஆறு பக்கங்களுடன் சேர்ந்து த்₃ வயானுவை தோற்றுவிக்கின்றன என்று ஏற்கவேணும். பரமானுவிற்கு அவயவம் இல்லையெனில் அவை பற்பல சேர்ந்தாலும் ஒரு பொரிய பொருள் உண்டாகாது. ஆக பரமானுவிற்கு அவயவம் உண்டு என ஏற்கவேணும். ஏற்கவே, அவை மேலும் பல ‘அவயங்களாக பிரிக்கத்தக்கவை’ என்றும், இப்படி ஒரு நிலை நில்லாமல் ஒட்டுக்கொண்டே செல்லவேண்டிவரும். பிரிக்க முடியாத பரமானு எனும் மூலகாரணம் ஒன்று தோன்றவே தோன்றாது, இல்லையாகிவிடும். ஆக பரமானுக்கள் சேர்ந்து த்₃ வயனுகம், தர்யனுகம் உண்டாவதாகக் கூறும் இவர்கள் அடிப்படைக் கொள்கை பொருந்தாது.

பரமானுவில் ஆதீயில் ஒரு கீரியை உண்டாகி அதனால் பரமானுக்கள் ஒன்றொடான்று சேர்த்தோடங்கி படிப்படியாக உலகம் உண்டாகிறது என்கின்றனர். இதில் உலகம் உண்டாவதற்கு மூலகாரணமான பரமானுவில் ஏற்படும் முதற்கீரியை புண்யபாபங்களால் உண்டாகும் அத்ருஷ்டத்தால் ஏற்படுவது என்கின்றனர். இந்த அத்ருஷ்டம் நித்யமானால் பரமானுக்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து உலகம் ஏன் இதற்குமுன் உண்டாகவில்லை? அந்த அத்ருஷ்டம் இப்போதுதான் பக்வநிலையை அடைந்தது என்று கூறினால், எல்லா ஜீவர்களுடைய அத்ருஷ்டங்களும் ஒரே ஸமயத்தில் பக்வநிலையை அடைந்ததற்கு ப்ரமாணம் என்ன? ப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பத்தால் பரமானுவில் கீரியை ஏற்பட்டது என்றால், அவர்களது அநுமான ப்ரமாணத்தால் ப்ரஹ்மம் ஸித்திக்காது. எனவே அதன் ஸங்கல்பத்தினாலே கீரியை உண்டாகிறது என்பது பொருந்தாது. ஆக பரமானுவில் கீரியைக்கு காரணமில்லையாகிறது. ஆக, இவர்கள் யுக்தியைக் கொண்டு ‘பரமானுக்கள் ஜகத்காரணம்’ என்பது பொருந்தாது. சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி உலகை சர்மாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மமே ஜகத்உபாதான காரணம் என்பதை அங்கீகரிக்கவேணும்.

ஜாதி முதலானவை பொருளோடு ஒன்றி நிற்பதை பொருந்தவைக்க ஸமவாயம் எனும் ஸம்பந்தத்தை அங்கீகரிக்கிறார்கள். க_டத்வம் எனும் ஜாதி க_டமான தீரவியத்தோடு பிரிக்கமுடியாதபடி ஒன்றி நிற்பதற்கு காரணமாக வேறொரு ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அதற்கு வேறொரு ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேணும். இப்படி அநுவஸ்தை எனும் தோழம் உண்டாகும். ஜாதி தீரவியத்தோடு ஒன்றி நிற்பது அதன் இயல்வு என்று அங்கீகரித்து விட்டால், ஸமவாய ஸம்பந்தத்தை கல்பிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இந்த ஸமவாய ஸம்பந்தம் நித்யம் என்கிறார்கள். ஸம்பந்தம் நித்யமானால் ஸம்பந்தத்தை உடைய க_டத்வ ஜாதியும் க_டமும் நித்யமாகவேணும். இது ப்ரத்யக்ஷி விருத்தம், இக்காரணத்தாலும் இம்மதும் பொருந்தாது.

கார்யப்பொருள்களான வாயு, தேஜஸ், ஜலம், பூமி எனும் பூதங்களில் ஸ்பர்ஶ, ரூப, ரஸ, கந்த குணங்கள் காணப்படுகையால், இந்த பூத பரமானுக்களான காரணப் பொருள்களிலும் அந்த குணங்கள் இருக்கவேணும். (காரணப்பொருளில் இருந்தால்தான் கார்யப்பொருளிலும் இருக்கும் என்பது அவர்கள் கருத்து). அப்போது க_டத்தில் காணப்படும் அநித்யத்வம், அவயவத்வம், ஸதூலத்வம் முதலான தன்மைகளையும் காரணமான பரமானுக்களில் அவர்கள் ஏற்கவேணும். அவர்களோ பரமானுக்களை நித்யம், நிர்அவயவம், ஸீக்ஷமம் என்கிறார்கள். அவர்கள் கொள்கைப்படி இவற்றுக்கு எதிர்த்தப்பான

அந்தியத்வம், அவயவத்வம், ஸ்தூலத்வம் ஆகியவையே ஸித்திக்கும். இதைத் தவிர்ப்பதற்காக பரமானுக்களில் ரூபம் முதலானவை இல்லை என்று கொண்டால், அவர்கள் கொள்கைப்படி காரணத்தில் இல்லாத ரூபம் முதலானவை கார்யப்பொருள்களான கடம் முதலானவற்றிலும் இல்லாமற்போகும். இத்தகைய தோழங்களாடியாக அனுகாரணவாதம் பொருந்தாததாக உள்ளது.

கபிலருடைய ஸாங்க்ய மதத்தில் வேதத்திற்கு விரோதமான கருத்துக்கள் இருந்தாலும், 24 அசேதன தத்வங்களின் எண்ணிக்கை போன்ற சில விஷயங்கள் வேதத்தில் கூறியபடி உள்ளன. ஆனால் இவர்கள் மதத்திலோ எல்லா கருத்துக்களும் வேதத்திற்கு முரண்பட்டதாகவே இருப்பதால் வைத்திக்களுக்கு முழுமூலம் அநாதரணீயமாயிற்று.

பௌத்த (வைபடாவிக ஸௌத்ராந்திக) மத தூஷணம்

2.2.3. ஸமுதாயாதி₄ கரணம்: பௌத்தர்கள் வைபடாவிகர், ஸௌத்ராந்திகர், யோகாசரர், மாத்யாத்மிகர் என்று நாலுவகைப்பட்டவர்கள். நால்வருமே புத்தருடைய சீஷ்யர்கள். இவர்களில் வைபாவிகன் ‘உலகம் ப்ரத்யக்ஷமாடும் கஷணிகமாடுமிருப்பது’ என்கிறான். ஸௌத்ராந்திகன் ‘அநுமானத்தால் உலகம் அறியப்படுவது, கஷணிகமாயிருப்பது’ என்கிறான். யோகாசரன் வெளியுலகை இல்லை செய்கிறான். இம்மூலரும் ‘ஜ்ஞானமே ஆத்மா, அது கணத்தில் அழிவதே’ என்கிறார்கள். ஒன்றுமே இல்லை என்கிறான் மாத்யமிகன். இவர்களில் கஷணிகமான வெளியுலகை அங்கீகரிக்கும் வைபாவிகளும், ஸௌத்ராந்திகளும் இவ்வதிகரணத்தில் தள்ளப்படுகின்றனர்.

பூர்வபகலம்: பரமானுக்கள் நான்கு, அவை முறையே ப்ருதிவீ, ஜலம், தேஜஸ், வாயு என்பன. பல பூமி பரமானுக்கள் சேர்ந்து பூமியும், பல ஜல பரமானுக்கள் சேர்ந்து ஜலமும், பல தேஜ:பரமானுக்கள் சேர்ந்து அக்னியும், பல வாயு பரமானுக்கள் சேர்ந்து வாயுவும் உண்டாகின்றன. அவை நான்கும் ஒன்றாகச் சேர்வதால் தேஹேந்தரியங்கள், இப்ரபஞ்சம் உண்டாகின்றன. ஜ்ஞான ஸந்தானமே (அறிவு பரம்பரையே) ஆத்மா. அவை அனைத்தும் கஷணிகம் - அதாவது முதல் கஷணத்தில் தோன்றி அடுத்த கஷணத்தில் அழிபவை. இவற்றை ஸ்திரம் என்று மயங்குவதே அஜ்ஞானம். ஆகவிப்படி கஷணிகமான நாலுபூதங்களும் அவற்றிலிருந்து கஷணிகங்களான தேஹேந்தரியங்களும் உண்டாவதே ஜகத்உத்பத்தி. உள்ளிருக்கும் கஷணிக ஜ்ஞானத்தொடரான ஆத்மா இவற்றை ஸ்திரமென்று அறிவதால் உலக வ்யவஹாரம் ஏற்படுகிறது. ஜகத் உத்பத்திக்கும் லோக வ்யவஹாரத்திற்கும் வேறு எதையும் ஒப்புக்கொள்ளத் தேவையில்லை.

விதி: இம்மதம் பொருந்தாது. ஏனெனில் பரமாணுக்கள் முதல் கஷணத்தில் தோன்றி இரண்டாம் கஷணத்தில் ஒன்றாகச் சேர்ந்து மூன்றாம் கஷணத்தில் பூமி முதலான பூதங்களாகின்றன என்று ஏற்கவேண்டும். பரமாணுக்கள் இரண்டாம் கஷணத்தில் அழிந்தால் எவ்வாறு ஒன்றோடான்று சேர்ந்து பூதங்களாகவும், தேவேந்தரியங்களாகவும் ஆகும்? இப்படி எல்லாவஸ்துக்களும் கஷணத்திலேயே அழிபவையாகச் சொல்வதால் இவர்கள் மதத்தில் ஜகத்உத்பத்தியும் லோக வ்யவஹாரமும் ஒட்டாது.

பூர்வபக்ஷம்: உலகம் உண்டாவதில் தட்டில்லை. பரமாணுக்கள் கஷண நேரம் இருப்பதாயினும் உலகம் உண்டாகலாம். கஷணிகமான (நிலையற்ற) பூமி முதலியவற்றில் ஸ்திரமான அவித்யை, அதிலிருந்து ராகத்வேஷங்கள், அதிலிருந்து விஜ்ஞானம், அதனால் வஸ்துக்களின் தோற்றம், அதிலிருந்து தேவைத்தின் தோற்றம், அதிலிருந்து ஜ்ஞானம் தோன்றுகிறது. மீண்டும் அவித்யை தொடங்கி ஜ்ஞானம் வரை சக்கரம்போல் மாறிமாறித் தோன்றுகின்றன. ஆகையால் உலகம் தோன்றுவதில் தட்டில்லை. ஆக, பூதபௌதிக ஸமுதாயம் ஏற்படுவதும் லோகவ்யவஹாரமும் பொருந்துகிறது.

விதி: அவித்யை முதலானவை பூதபெடு ஈதிக ஸமுதாயமாவதற்கு காரணமாகமாட்டா. சிப்பியை வெள்ளியென்றறியும் மயக்கம் சிப்பி முதலான வஸ்துக்களின் சேர்க்கைக்கு எப்படி காரணமாக முடியும்? அஸ்திரத்தில் ஸ்திரம் உள்ளது என்ற விபரீத ஜ்ஞானத்தால் அஸ்திரமான உலகம் தோன்றினாலும் அது ஸ்திரமாயிராது. அவ்வுலகில் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. கஷணிக வஸ்துவை ஸ்திரமாக நினைக்குமவனும் அக்கணத்திலேயே அழிந்துவிடுவதால், ராகத்வேஷங்கள் எப்படி ஏற்படும்? எனவே இம்மதம் ஏற்கலாகாது. பின்கஷணம் உண்டாகும் வேளையில் முன்கஷணம் அழிந்து விடுவதால், முன்கஷணம் பின்கஷணத்திற்கு காரணமாக முடியா. ஆகையால் எல்லாம் கஷணிகம் எனும் இம்மதத்தில் ஜகத் உத்பத்தி ஒட்டாது.

முன் கஷணத்தின் அபாவமே (இன்மையே) பின்கஷணத்திற்குக் காரணம் என்னில், அந்த அபாவம் அந்த கஷணத்தில் அந்த இடம் மட்டுமின்றி எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா தேசங்களிலும் இருக்கையால், எல்லா வஸ்துக்களும் எல்லா இடங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் உண்டாக வேண்டிவரும். இதைத் தவிர்ப்பதற்கு, கார்யத்துக்கு முன்கஷணத்திலிருப்பது மட்டுமே அதற்கு காரணம் என்னில், ஒரு கடகஷணம் அதற்கு அடுத்த கஷணத்திலுள்ள பச, ஏருமை, கல் முதலான ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் காரணமாக வேண்டிவரும். இதைத் தவிர்ப்பதற்கு, முன்கஷணத்தில் உள்ளதாய், கார்யத்தோடு ஒரே ஜாதியை உடையதே அதற்கு காரணமாகும் என்னில், ஒரு கஷணத்திலுள்ள கடம் அடுத்த

சுஷணத்திலுள்ள எல்லா க₄டங்களுக்கும் காரணமாக வேண்டிவரும். இதைத் தவிர்ப்பதற்கு ஒர் உத்தரக₄சுஷணத்திற்கு ஒரு பூர்வக₄சுஷணமே காரணமெனில் - அப்போதும், எந்த ஒரு க₄டத்திற்கு எந்த ஒரு க₄டம் காரணம் என்று நிர்ணயிக்க முடியாது. இதை தவிர்ப்பதற்கு, எந்த தேசத்தில் ஒரு க₄டசுஷணம் உள்ளதோ, அது அதே தேசத்திலுள்ள அடுத்த க₄டசுஷணத்திற்கு காரணம் என்னவேண்டும். அப்போது தேசம் ஸ்திரமானது என்று ஒப்புக்கொண்டதாகும். 'எல்லாம் சுஷணிகம்' எனும் பெளத்து மதம் அழிந்தது. ஆக எவ்விதத்திலும் பெளத்து மதம் பொருந்தாது.

முன் கூறிய தோழிங்களை தவிர்ப்பதற்காக, காரணமில்லாமலேயே கார்யம் உண்டாகிறது என்னில், அதிபதி, ஸஹகாரி முதலானவற்றை ஜ்ஞானமுண்டாகக் காரணமாக இம்மதத்தில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருப்பது ஒட்டாது. இதைத் தவிர்ப்பதற்கு முன்க₄டத்திற்கு காரணமான சுஷணமே இந்த க₄டம் உண்டாகும் வரை இருக்கிறது எனில், முன்க₄டசுஷணமும் இப்போது உண்டான சுஷணமும் ஒரே காலத்தில் ஏற்பட்டு இரண்டு க₄டங்கள் ஒரே சமயத்தில் காணவேண்டிவரும். இப்படிக் காணப்படவில்லை எனவே இந்த கார்யகாரண ப₄ாவம் பொருந்தாது.

இதுவரை 'அஸத்'திலிருந்து 'ஸத்' உண்டாகிறது எனும் அஸத்கார்ய வாதம் தள்ளப்பட்டது. இனி, உள்ள வஸ்து அடியோடு இல்லாமல் போவதும் ஒட்டாது என்று நிருபிக்கப்படுகிறது. உள்ள வஸ்து ப்ரத்யசுஷமாகக் காணும்படி அடியோடு இல்லாமற்போவதாகிற நிரந்வய விநாயம் இம்மதத்தில் சொல்லப்படுகிறது. க₄டம் தடியால் அடிக்கப்பட்டு உடைவதால் ஏற்படும் அழிவு ஸ்தூலநாயம். ஒவ்வொரு சுஷணத்திலும் தோன்றுகிற க₄டத்தின் அழிவு ஸ்க்ஷம நாயம். இந்த இருவகையான நாயமும் அவ்வஸ்துவுக்கு ஸம்பவியாது. ஏனெனில், க₄டம் அழியும்போது ஒடு, சில்லிகளாகிறதே தவிர அடியோடு அழிவதில்லை. ஆக ஒரு வஸ்து மற்றொரு நிலையை அடையும் ஸாந்வய விநாயத்தை ஏற்கலாம். அடியோடு அழியும் நிரந்வய விநாயத்தை ஏற்கவியலாது.

விளக்கு அணையும் போது, உள்ள விளக்கு அடியோடு அழிகிறதே! பழக்கக் காய்ச்சிய இரும்பில் நீர்த்துளி விழுந்தால், அது அடியோடு அழிகிறதே! இதைக் கொண்டு 'மற்ற வஸ்துகளும் ஒவ்வொரு சுஷணமும் அடியோடு அழிகின்றன' என்று அநுமிக்கிறோம் என்று சுஷணிகத்வ வாதிகள் கறுவார்களாகில், விளக்கு அணையும் போது அது ஸ்க்ஷம தேஜஸ்ஸாக மாறுகிறது; நீர்த்துளி நீராவியாக மாறுகிறது என்று அநுமிக்கலாம். நிரந்வய விநாயத்தை ஏற்க வேண்டியதில்லை. காண்பதையொட்டி காணாததை கற்பிக்கலாம். காணாததையொட்டி காண்பதைத் தள்ளுவது தகாது. ந்யாய விரோதமும், கெளரவும் எனும்

தோழிழும் வரும். ஆக பெளத்தர்களால் கற்பிக்கப்படும் இருவிதமான நிரந்வய விநாயங்களும் ஒட்டா. உள்ள வஸ்து அடியோடு அழியாது என்றதாயிற்று.

பெளத்தர்கள் இல்லாத வஸ்துவிலிருந்து லோகம் உண்டாகிறது என்றும், உண்டான லோகம் துச்சமாகிறது (இல்லாததாகிறது) என்றும் சொல்கிறார்கள். துச்சம் - குதிரைக்கொம்பு போல் இல்லாத வஸ்து. லோகத்தில் மண்ணாலான க₄டம் மண்ணுருவிலேயே இருப்பதையும், ஸாவர்னத்தினாலான வளை ஸாவர்னமயமாகவே இருப்பதையும் காண்கிறோம். அதுபோல், ஶாந்யத்திலிருந்து ஒரு வஸ்து உண்டாகிறதென்னில், உண்டான வஸ்துவும் சூந்யமாகவே இருக்கவேண்டிவரும். அதனால் ஒரு பயனும் இல்லை. ஒரு சுடினத்திற்குமேல் லோகம் முழுதும் அடியோடு நாயமாகிறதென்கையாலே, ஶாந்யமாக ஒப்புக்கொள்ள நேரிடுவதால் பெளத்த (சாக்ய) மதம் ஏற்கத்தக்கதன்று.

ஆகாஸம் ஶாந்யம் என்கிறார்கள். ஆகாஸம் சூந்யமாகக் காணப்படுவதீல்லை. கருடன் பறக்கிறது என்னும்போது, எங்கே என்று வினா எழு, பூமியில் என்றோ ஜலத்தில் என்றோ கூறுகிறோமா? பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான ‘ஆகாயத்தில்’ என்று இடத்தைக் கூறுகிறோம். நாம் ப்ரத்யக்ஷமாக பூமி, ஜலம், அக்னி இவற்றைக் காண்கிறோம். அவை உண்டு என்கிறோம். அவ்வாறே ஆகாயமும் உண்டு, ஶாந்யமன்று.

பூமி முதலானவற்றின் அப₄ாவமே (இன்மையே) ஆகாஸம் என்றும் கூறமுடியாது. அப₄ாவமானது ப்ராக₃ப₄ாவம், ப்ரத்₄ வம்ஸாப₄ாவம், அந்யோந்யாப₄ாவம், அத்யந்தாப₄ாவம் என்று நால்வகை. ஒரு வஸ்து உண்டாவதற்கு முற்காலத்தில் இருப்பது ப்ராக₃ப₄ாவம். ஒரு வஸ்து அழிந்ததற்கு பிற்காலத்தில் இருப்பது ப்ரத்₄ வம்ஸாப₄ாவம். வஸ்து இருக்கும்போது இவ்விரு அப₄ாவங்களும் இருக்கமுடியாது. ஆகாஸத்தை பூமி முதலானவற்றின் ப்ராக₃ப₄ாவமாகவோ, ப்ரத்வம்ஸாப₄ாவமாகவோ கொண்டால், பூமி இருக்கும்போது ஆகாஸம் இல்லாமல் போகவேண்டிவரும். இது ப்ரத்யக்ஷவிருத்தம். இனி, க₄டம் படம் இரு வஸ்துக்களிடையே அந்யோந்யாப₄ாவத்தை எடுத்துக் கொண்டால், க₄டத்தின் அந்யோந்யாப₄ாவம் படத்தில், படத்தின் அந்யோந்யாப₄ாவம் க₄டத்தில் உள்ளது. வேறு இடங்களில் இவ்வப₄ாவம் இருக்கமாட்டாது. ஆகாஸத்தை இவ்விருவஸ்துக்களின் அந்யோந்யாப₄ாவமாகக் கொண்டால், அவ்விரு வஸ்துக்களிடையே ஆகாஸம் இருக்க முடியாது. இதுவும் ப்ரத்யக்ஷவ்ருத்தம். கடைசியான அத்யந்தாப₄ாவம், ஒரு வஸ்து அடியோடு இல்லாமலிருக்கும் போது ஏற்படுவது. பூமி இருக்கும்போது அது இருக்குமிடத்திலேயே நாம் ஆகாஸத்தைக் காண்கையாலே, ஆகாஸம் அதன் அத்யந்தாப₄ாவமாகவும் ஆகமுடியாது.

உண்மையில், ஒரு வஸ்துவின் அப்₄ாவம் உள்ள வஸ்துவின் நிலையாகவே சொல்லப்படுகிறது. பானையின் ப்ராக் ப₃ப₄ாவம் அதன் முன்நிலையான மண்கடி; ப்ரத்வம்ஸாபாவம் அது உடைந்து ஓடுகள்; அதன் அந்யோந்யாப்₄ாவம் படம்; பூமியில் பானை அடியோடு இல்லை என்றவிடத்தில் பானையின் அத்யந்தாப்₄ாவம் பூமி. ஆக பூமி முதலானவற்றின் அப்₄ாவம் ஆகாசமானாலும், அது ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படும் வஸ்துவாகவே முடியும். ஆக ஆகாசம் சர்ந்யமாகமாட்டாது.

இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்று காலம் மூவகைப்படுகிறது. ‘அன்று கண்டதை இன்று காண்கிறேன்’ எனுமிடத்தில் ஒரு காலத்தில் இருந்ததை மற்றொரு காலத்தில் அனுபவிக்கையாகிற ப்ரத்யபி₄ஜ்ஞா ரூபமான ஜ்ஞானம் காணப்படுகிறது. இப்ரத்ய பிஜ்ஞையிலிருந்து இருவேறு காலங்களிலிருந்த வஸ்து ஒன்றே என்று அறிகிறோம். வஸ்துக்கள் கூடணிகமானால், கூடணந்தோறும் வேறுவேறு வஸ்துக்கள் உண்டாக வேண்டுகையால், இருவேறு காலங்களிலுமிருக்கும் வஸ்து ஒன்றே என்றறியும் இப்ரத்யபிஜ்ஞை ஒட்டாமல்போகும். ஆக வஸ்துக்கள் கூடணிகமன்று.

பூர்வபகலம்: வஸ்துக்கள் கூடணிகம் எனும்போது எந்த வஸ்துவும் அதைப்பற்றி அறிவுண்டாகும் அடுத்த கூடணத்தில் இருக்கமுடியாதாகையால், எந்த வஸ்துவுமே அறிவுக்கு விஷயமாகமாட்டாதே என்ன, ஸௌத்ராந்திகன் சொல்கிறான்: அறிவுண்டாகும் கூடணத்தில் ஒரு வஸ்து இல்லாமலிருப்பதால் அவ்வஸ்து அறிவுக்கு விஷயமாகமாட்டாது என்னவொண்ணாது. ஒரு வஸ்து இருப்பதாலேயே அது அறிவுக்கு விஷயமாகிவிடாது. அறிவுக்கு விஷயமாகையாவது - அறிவு உண்டாவதற்கு காரணமாகையே. வஸ்து அறிவை உண்டாக்கிவிட்டு தான் அழிந்துபோவதில் தடையில்லை. நீலநிறத்துணி நீலநிறம் முதலான விசித்ர ஆகாரங்களை ஸமர்ப்பித்து விட்டே அழிந்துபோவதால், அறிவில் உள்ள நீலநிறம் முதலான ஆகாரங்களைக் கொண்டு அநுமானித்து அறியப்படலாமாகையாலே, கூடணிகமான வஸ்துக்களும் அறிவுக்கு விஷயமாவதில் தடையில்லை.

வித: இப்பூர்வபகலம் தவறு. ஒரு வஸ்து அழிந்தால் அதன் தர்மம் வேறொரு வஸ்துவில் சேர்ந்து காணப்படுவதென்பது உலகில் எங்குமே கிடையாது. கண்ணாடி முன் நின்றால் நம்முகம் அதில் ப்ரதிபலிக்கிறது. கண்ணாடியை விட்கன்றால் ப்ரதிபலிப்பதில்லை. ஆக, வஸ்துக்கள் அழிந்தபின் அவற்றின் ஆகாரங்கள் மட்டும் அறிவில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டு ப்ரகாசிக்கின்றன என்று கவறுவது ஒட்டாது. ஆக வஸ்துக்கள் கூடணிகமெனும் பொத்த மதத்தில் விசித்ரமான அறிவுகள் ஏற்படுவது அஸங்கதம்.

மேலும், லோகத்தில் மனிதர்கள் எதிர்காலத்தில் சில பயன்களை உத்தேசித்தே நிகழ்காலத்தில் சில முயற்சிகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். பெளத்த மதத்தின்படி, ப்ரயத்னாங்களைச் செய்பவர்கள் அந்த கூடணத்திலே அழிந்துவிடுவதால், அவர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் ஒரு பயனுமில்லை. அப்ரயத்னாங்களைச் செய்யாத வேறு எவர்க்கோ முயற்சி இல்லாமலேயே பயன்கள் ஏற்படுவதாய்ச் சொல்ல வேண்டிவரும். ப்ரயத்னம் செய்தவர்கள் அழிந்தபின்பும், அவர்களுடைய ஸம்ஸ்காரம் முதலான ஏதோவொன்று நிலையாயிருந்து பலனையளிக்கிறது என்று அங்கீரித்தாலும் இந்த தோழத்தை ஓரளவு தவிர்க்கலாம். நிலையான எதொன்றையும் இவர்கள் அங்கீரியாததால், முயற்சி செய்யாதவர்களுக்கும் போகமோகஷாதிகள் கிடைக்கும் எனும் தோழம் இவர்களால் தவிர்க்க வொண்ணாததாகிறது. ஆக இவர்களது மதம் அஸமஞ்ஜஸம்.

யோகாசார (பெளத்த) மத தூரணம்

2.2.4. உபலப்தீ₄ அதீ₄கரணம் - கூடணிகமான ஜ்ஞானமே உள்ளதொழிய பாஹ்யார்த்தங்கள் (வெளிப்பொருள்கள்) கூடணிகமாகக்கூட கிடையாது எனும் பொத்தமதத்தைச் சேர்ந்த யோகாசாரனுடைய மதம் இவ்வகீரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

பூர்வபகෑம்: பாஹ்யார்த்தங்களில் காணப்படும் விசித்ரமான ஆகாரங்களே ஜ்ஞானத்தில் ப்ரதிபலிக்கின்றன என்று வைப்பாவிகளெல்லாத்ராந்திகர்கள் சொல்வது ஏற்படுடையதன்று. விசித்ரமான ஆகாரங்களையுடையதான ஜ்ஞானத்தை மட்டும் அங்கீரித்தால் போதும். பாஹ்யார்த்தங்களை அங்கீரிக்கத் தேவையில்லை. ஜ்ஞானம் எவ்விடத்திலும் ஆகாரமுள்ளதாகவே ப்ரகாசிக்கிறது. அறியப்படும் ஆகாரம் ஜ்ஞானத்தினுடையதே. ஆகையால் அவ்வாகாரமுடைய பாஹ்யார்த்தமொன்றை கல்பிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஜ்ஞானத்தினுடைய ஆகாரம் வெளியில் இருப்பதுபோல் தோன்றுவது மயக்கத்தினால் ஏற்படுவது. ஜ்ஞானமும், ஜ்ஞேயமும் எப்போதும் சேர்ந்தே அறியப்படுவதால் ஜ்ஞேயம் ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறானதல்ல. ஆக பாஹ்யார்த்தங்களை ஏற்கவேண்டிய அவசியமில்லை. கூடணிகமான ஜ்ஞானமொன்றே உள்ளது.

எித்: பாஹ்யார்த்தங்கள் இல்லை என்பது தவறு. 'நான் கடத்தை அறிகிறேன்' என்பதில் ஜ்ஞாதா, ஜ்ஞானம், ஜ்ஞேயம் (அறியப்படும் வஸ்து) மூன்றும் தனித்தனியே ப்ரகாசிக்கிறது. ஜ்ஞானம் மாத்திரம் உள்ளது; மற்ற இரண்டும் இல்லை என்பது யுக்திக்குப் பொருந்தாது. மற்ற இரண்டும் இல்லையெனில் ஜ்ஞானமும் எித்தியாமல் போகும். ஜ்ஞானமும், ஜ்ஞேயமும்

சேர்ந்தே அறியப்படுகிறது எனும்போது இரண்டும் வெவ்வேறாகவே ஸித்திக்கும். ஜ்ஞானம் குடத்துடன் ஸம்யோக ஸம்பந்தத்தைப் பெறும்போது குடஜ்ஞானம் என்கிறோம். ஆக, பாஹ்யார்த்தங்கள் இல்லை எனும் யோகாசார மதம் தவறாகும்.

பூர்வபகலம்: குடம் முதலான விஷயங்களும், அவற்றை அறிவிக்கும் ஜ்ஞானமும் காணப்படுவதால் பாஹ்யார்த்தங்கள் உண்டென்று கூறமுடியாது. அப்போது சிப்பி வெள்ளியே, பழுது பாம்புதான் என்ன வேண்டிவரும். கனவில் கானும் பொருள்களைப் போல், பாஹ்யார்த்தங்கள் இல்லாதவைகள் என்பதே தகும்.

ஸித்: இப்பூர்வபகலம் தவறு. ஸ்வப்னத்திலுண்டாகும் ஜ்ஞானம் தூக்கத்தால் மழுங்கின இந்தரிய தோழங்களால் உண்டாமலை; விழித்தவுடன் தள்ளப்படுமலை. ஜாக்ரத்தயையில் உண்டாகும் ஜ்ஞானம் கவர்மையான இந்தரியங்களால் உண்டாமலை; தள்ளப்படாதலை. ஜாக்ரத்தயையில் காணப்படுவதை இல்லாதவைகளாக அநுமானித்தால், உள்ளதை இல்லைவாகச் சொல்லும் தோழம் தவிர்க்கமுடியாது. ஜ்ஞாதா, ஜ்ஞேயம் இவையில்லாத ஜ்ஞானம் உலகில் எங்கும் ஏற்படுவதில்லை. உள்ளபொருளைப் பற்றியில்லாத அறிவு ஸித்திக்கவே மாட்டாது. ஆக, யோகாசார மதம் உலக நடவடிக்கைகளுக்கு மற்றிலும் மாறானது; ஏற்கத்தக்கதன்று. உண்மையில், ஸ்வப்நத்தில் உண்டாகும் ஜ்ஞானம் ஸத்யமே. ஈஸ்வர ஸ்ருஷ்டமாகையால், கனவில் கானும் பதார்த்தங்களும் உண்மையே. அது பின்னர் 3ம் அத். இரண்டாம் பாதத்தில் கூறப்படும். இவ்விடத்தில் ஸ்வப்ந பதார்த்தங்கள் அஸ்த்யமன்று ஒப்புக்கொண்டு அப்யுகம வாதம் செய்யப்படுகிறது.)

மாத்துயமிகன் (பெளத்து) மததூரணம்

2.2.5. ஸர்வதூ அநுபதத்தி அதீகரணம் - சில பொருட்களை கூடனிகமாகக் கொள்ளும் வைபாழிக, ஸௌத்ராந்திக, யோகாசர (பெளத்து) மதங்கள் கீழ் அதீகரணங்களில் தூஷிக்கப்பட்டன. இதில் கூடனிகமாகக்கூட எந்த வஸ்துவும் கிடையாது எனும் ஸர்வ ஶந்யவாதியான மாத்துயமிகன் தள்ளப்படுகிறான்.

பூர்வபகலம்: ஜ்ஞாதா, ஜ்ஞானம், ஜ்ஞேயம் (பாஹ்யார்த்தங்கள்) போன்று ஒன்றுமே இல்லை. எல்லாம் ப்ரமத்தினால் ஏற்படுகின்றன. ஶந்யமே ஸத்யம். காண்பதாகத் தோற்றுவது யாவும் பொய். இத்தோற்றம் அழிந்து இல்லாமல் போவதே மோகங்கும். இவ்வுண்மையை ஏற்கப் பக்குவமில்லாதார்க்கு பாஹ்யார்த்தங்களும் ஜ்ஞானமும் கூடனிகமாக உள்ளன. வஸ்துக்கள் உண்டு என்று ஸாதிக்க விரும்புவோர்தாம் அவைகளுக்கு

தோற்றும் கூறவேணும். தோற்றுத்துக்கு ப₄ாவ அப₄ாவங்கள் காரணம் என்ன வொண்ணாது. மண்கட்டி அழிந்தே பானையாகிறது. மண்கட்டியின் ஆகாரம் குலைவதுதான் அதன் நாசம். மண்கட்டி அழிந்துவிட்டபடியால், ப₄ாவத்தீவிருந்து (உள்ள வஸ்துவிலிருந்து) பானை தோன்றவில்லை. இல்லாத வஸ்துவிலிருந்து (அபா₄வத்தீவிருந்து) பானை தோன்றியது என்றே தேறும். இல்லாத வஸ்துவிலிருந்து தோன்றுவது இல்லாத வஸ்துவாகவே ஆகும். கார்யம் ‘அஸத்’தானால் (இல்லாத வஸ்துவானால்) அது எதற்கும் உதவாது. ஆக பாஹ்யார்த்தங்களின் தோற்றுத்தை விளக்க இயலாததால், அவற்றுக்கு ஏற்படும் வளர்தல், தேய்தல் முதலான விகாரங்களையும் நிருபிக்க முடியாது. ஆக ஶாந்யமே தத்வம்.

ஸிதி: மாத்₄யமிகன் சொல்வது எவ்வகையிலும் பொருந்தாது. லோகத்தில் ‘பானை இல்லை’ என்றால் ‘பானையின் வடிவத்தோடு இல்லை; ஓடாகவோ சில்லியாகவோ உள்ளது’ என்றே தேறும். அப்படியே அறியவும் படுகிறது. ‘பானை இருக்கிறது’ என்றால் ‘பானை தன் வடிவத்துடன் இருக்கிறது’ என்றே பொருளாகும். அப்படியே அறியவும் படுகிறது. ஆக இருக்கிறது என்பதோடு இல்லை என்பதோடு வாசியற ஏதோ ஒரு ஆகாரத்துடன் வஸ்து இருப்பதாகவே தேறும். மாத்₄யமிகன் கருதும் ஶாந்யவாதம் எப்படி ப்ரதிஜ்ஞை செய்தாலும் தேறாது. ஒரு அவஸ்தையிலிருந்து மற்றொரு அவஸ்தைக்கு மாறுவதே உலகில் எந்த வஸ்துவுக்கும் நாசம் என்பதற்கு பொருளாகக் கொள்ளப்படுகிறது. மண்கட்டியின் நாசம் பானையின் தோற்றும். கட்டி நிலையில் உள்ள மண் எனும் தீரவியமே காரணமாகவும், பானை நிலையில் அந்த மண்ணே அதற்கு கார்யமாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. ப₄ாவம் அப₄ாவம் என்பவை வஸ்துக்களின் அவஸ்தா விசேஷங்களே. அதாவது, குடத்தின் ப₄ாவம் குடத்தின் அப₄ாவம் என்பதாக ‘ப₄ாவ அப₄ாவங்களை உடைய குடம்’ என்ற பொருள் ஸித்திக்கும். உள்ள வஸ்துவின் தர்மமே ஸத்தவழும்-அஸத்தவழும். இன்ன வஸ்து இங்கில்லை என்றால் மற்றோரிடத்திலுள்ளதாகத் தேறியே தீரும். இப்போதில்லையென்றாலும் மற்றொருபோதில் உண்டென்றதாகத் தேறும். ஆக மாத்₄யமிகனுடைய ஶாந்யவாதம் ஒருபடியாலும் ஸித்திக்காது. இவ்விடத்தில் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ‘உளன் எனில் உளன்’ எனும் தீருவாய்மாழி(1.1.9)ப் பாசுரம் அதன் வ்யாக்யானத்தோடு ஸேவிக்கத்தக்கது.

எல்லாம் ஶாந்யம் என்று ஸாதிக்கப்போராடும் மாத்₄யமிகன் ஏதேனுமொரு ப்ரமாணத்தைக் கொண்டே ஸாதிக்க வேணும். அப்போது அவன் சொல்லும் ப்ரமாணத்தை உண்மை என்று அங்கீகரித்துத் தீரவேணும். அப்படி அங்கீகரித்தால் ப்ரமாணம் ஒன்று உண்மையாகிவிடும். ஸர்வம் ஶாந்யம் என்றது போகும். இதைத் தவிர்ப்பதற்காக

அப்ரமாணத்தை அவன் பொய்யானது என்றால் ‘எல்லாம் ஶாந்யம்’ என்று ஸாதிக்கும் ப்ரமாணம் பொய்யாவதால், எல்லாம் ஸத்யம் என்றே தேறும்.

ஐஜன (குடிபண) மத தூஷணம்

2.2.6. ஏகஸ்மிந் அஸம்புவாதி கரணம் - இவ்வதிகரணத்தில் அனுகாரணவாதம் செய்பவர்கள் எனும் அம்ஶத்தில் அவர்களை ஒத்திருக்கும் ஜீனர்கள் நிரளிக்கப்படுகிறார்கள்.

பூர்வபகலம்: ஐஜன ஸித்தாந்தத்தில் லோகத்தை நியமித்துப் போரும் ஈஸ்வரன் கிடையாது. அவர்கள் கொண்டாடும் ஜீனேச்வரரும் ஒரு முக்கதரே. முக்கீ பெறும் அனைவரும் ஈஸ்வரர்கள். கர்மம் கழிந்தபின் எல்லா உலகங்களுக்கும் மேலே உள்ள அலோகம் எனும் தேசத்தில் எல்லோர்க்கும் பொதுவாயுள்ள அர்ஹத் சர்வத்தினுள் புகுந்து ஆனந்தத்துடன் ப்ரகாசிப்பது மோகலம். ப்ரமாணம் - அவரவர் மாநஸாநுபவம், அநுமானம், ஐஜன ஆகமம். உலகம் - ஜீவன், துர்மம், அதுர்மம், புது_க க₃ லம் (ப்ரமாணு), காலம், ஆகாசம் என்று ஆறு தீரவியங்களாக இருப்பது. இதில் ஜீவன் தானிருக்கும் தேஹத்தில் ஸமபாரிமாணன். யானை உடம்பில் யானையளவு; பூனை உடம்பில் பூனையளவு. தர்மமாவது, ஜங்கம ஜீவர்களின் ஸஞ்சாரத்திற்கு காரணமாய் எங்கும் பரவியிருப்பது. அதுர்மமாவது, ஸ்தாவர ஜீவர்களின் ஸஞ்சாரமின்மைக்கு காரணமாய் எங்கும் பரவியிருப்பது. புது_க க₃ லமாவது, பரமாணு; அதன் ஸமுதாயமான காற்று, தீ, நீர், பூமி, சர்வம், லோகம் முதலியவை என்று இருவகை. காலம் - அனுவானதூரு தீரவியம். ஆகாசம் - அளவற்ற வெளியிடம். இத் தத்வங்கள் ஆறும் ஸப்தபங்கீ₃ ந்யாயத்துக்கு உட்பட்டவை. இந்த நியாயமாவது 1. உள்ளது 2. இல்லது 3. உள்ளதும் இல்லதும் 4. உள்ளது, இல்லது என்று சொல்ல முடியாதது 5. இல்லது, உள்ளது என்று சொல்ல முடியாதது 6. இல்லது, உள்ளதென்றோ இல்லதென்றோ சொல்ல முடியாதது, 7. உள்ளதும் இல்லதும், உள்ளதென்றோ இல்லதென்றோ சொல்ல முடியாமல் இருக்கலாம். இந்த ஸப்தபங்கீயினாலே எல்லா வஸ்துக்களும் உள்ளதாயுமிருக்கலாம், இல்லாததாயும் இருக்கலாம், நித்யமாயுமிருக்கலாம், அநித்யமாயுமிருக்கலாம்; பி_{ந்}நமாயுமிருக்கலாம், அபி₄ன்னமாயுமிருக்கலாம் ஆக வஸ்துக்கள் யாவும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான தர்மங்களை உடையன.

ஸிதி: இம்மதத்தில் சொல்வதுபோல் ஸத்தாயிருக்கை, அஸத்தாயிருக்கை முதலான விருத்த தர்மங்கள் ஒரே காலத்தில் ஒரே வஸ்துவில் இருக்கமுடியாது. இருளும் ஒளியும் ஓரிடத்தில் சேராது. ஸர்வேச்வரனால் அதி₄ ஷ்டிக்கப்படாத பரமாணுக்களைக் காரணமாகக்

கொள்ளும் இவர்கள் மதத்தில் முன் அதிகரணங்களில் சொல்லப்பட்ட தோழங்கள் ஏற்படும். ஆக ஜெனமதம் அத்யந்தம் அநுபாந்நம்.

ஜீவனுக்கு தேவூத்தையாத்த பரிமாணத்தை (அளவை)ச் சொல்வதால், யானையின் தேவூத்திலுள்ள ஜீவன் மறுபிறவியில் ஏற்முபு தேவூத்தில் நுழையும்போது ஆத்ம ஸ்வரூபம் பூர்ணமாய் நுழைய முடியாமல் அடுர்ணத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். அதேபோல் ஏறும்பின் தேவூத்தில் உள்ள ஜீவன் மறுபிறப்பில் யானையின் தேவூத்தில் நுழையும்போது முழுதேவூத்தை வியாபிக்க முடியாத தோழம் ஏற்படும். தேவூத்திற்கேற்ப ஜீவஸ்வரூபம் ஸங்கோஸ விகாஸங்களையடைகிறது என்றால், விகாரமடைதல் அதனால் ஏற்படும் அநித்யத்வம் இவை ஏற்பட்டு, குடம் முதலான அநித்யவஸ்துக்களை ஒத்ததாகிவிடும்.

ஆத்மாவுக்கு முக்தி நிலையில் உள்ள பரிமாணமே நிலையானது; இயல்வானது; அதுவே கடைசி சர்ரமாயிருக்கையால். ஆகையால், ஸம்ஸார தஶையிலும் ஆத்மாவுக்கு இயல்வான அப்பரிமாணத்தை இசையவேணும். பூர்வ மீமாம்சையில் வேத₃விருத்₃த₄மான ஆகமங்களின் அப்ராமாண்யம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. வேதத்துக்கு முரணாகப் பேசும் ஜென ஆகமங்கள் தள்ளத்தக்கதே.

பாஸபத மத தூஷணம்

2.2.7. பஸபத்யதீ₄கரணம் - இவ்வதீகரணத்தில் ருத்₃ரணால் சூறப்பட்ட பாசுபத மதம் தள்ளப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: இதனை தோற்றுவித்தவன் சிவன். அவன் ஸர்வஜ்ஞன். மோகஷி ஸ்வரூபத்தையும் அதைப் பெறுவதற்கு உபாயங்களையும் சொல்வதற்காகவே இதனைத் தோற்றுவித்தான். ஆகையால் இம்மதம் எல்லோராவும் ஏற்கத்தக்கது.

அம்மதக் கோட்பாடுகள்: ஈஸ்வரன் அநுமானத்தால் ஸாதிக்கப்படுபவன். உபநிஷத்துக்களால் அறியத்தக்கவனங்கள். பஸபதி நிமித்தகாரணம். மூலப்ரக்ருதி உபாதான காரணம். இம்மதத்தினர் காபாலிகர், காளாமுகர், பாஸபதர், சைவர் என நால்வகைப்பட்டவர்கள். இதில் காபாலிகர் 'பெண்குறியின் மேல் இருப்பவனாகத் தன்னை த்யானித்து ஒருவன் மோகஷி பெறலாம்; கண்டிகை ருசகம் முதலான கழுத்தணிகள், காதணி, சிகாமணி, பஸ்மம், யஜ்ஞோபவீதம் இவற்றை தரிப்பவன் இவ்வுலகில் பிறவான்' என்கின்றனர். காளாமுகர் 'கபால பாத்ரபோஜனம், ஶவ சாம்பவில் குளிப்பது, அதை உண்ணுதல், தடிகொண்டிருத்தல், ஸராகும்பத்தை ஸ்தாபித்து அதில் அர்ச்சனை செய்தல் முதலானவை

மோக்ஷ ஸாதனம்' என்கின்றனர். ருத்ராக்ஷ கங்கணம், தலையில் ஒன்றாக முழந்த சடை, மண்டையோடு, சாம்பலில் குளிப்பது இவை மோக்ஷ ஸாதனங்கள் என்று சைவ ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. சைவர் - 'மற்ற ஜாதியைச் சேர்ந்தவனும் சிவதீசக்ஷி பெற்றால் அந்தணாகலாம். காபாலிக விரதம் அநுஷ்டிப்பதால் மற்ற மூன்று ஆஸ்ரமங்களைச் சேர்ந்தவனும் ஸந்யாஸியாகலாம்' என்று ஒரு கிரியை செய்வதாலேயே வர்ணாஸ்ரமங்கள் மாறிவிடும் என்கின்றனர்.

விதி: வேதவிருத்த₄ மாயிருப்பதால் இம்மதம் மிகவும் அஸமஞ்ஜஸமானது. வேதங்கள் உலகிற்கு நிமித்த காரணமாயும் உபாதான காரணமாயும் நாராயணனையே சொல்கின்றன. ப்ரஹ்மமாகிற இவனைத் த்யானிப்பதான உபாஸனமே மோக்ஷ ஸாதனம் என்கிறது. ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்குமிடங்களில் சிலவிடங்களில் ஶவிவருத்ர ஸப்தங்கள் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருந்தால், அவ்விடங்களில் உள்ள ஆகாசம், இந்தரன் முதலான ஸப்தங்களைப் போலே நாராயண அநுவாகத்தையொட்டி, நாராயணனையே குறிக்கும் என்பது தெளிவு. நாராயண அநுவாகம் நாராயணனையே பரப்ரஹ்மம் என்கிறது. இவ்விஷயம் கீழே 1.4.8ல் விரிவாகக் கூறப்பட்டது. ஆக வேதத்திற்கு விருத்த₄ மான கோட்பாடுகளைச் சொல்லும் பஶைதி மதம் ஆதாரிக்கத்தக்கதல்ல.

'ப்ரதானம் ஜகத்காரணம், அது அசேதனம்; அதைக்கொண்டு ஒரு புருஷனே உலகைப் படைக்க வேணும் என்று அநுமானத்தால் ஈஸ்வரனை ஏற்கவேணும். தேஹமற்ற ஈஸ்வரன் உலகைப்படைக்க ப்ரதானத்தை அடைகிறான், குலாலன் பானையைப் படைக்க மண்கட்டியை அடைவது போலே' என்கிறார்கள். குடத்தைப் படைக்கும் கர்த்தா குயவன் சார்முடையவன். குடத்தைப் படைக்க மண்கட்டியை அடைகிறான். குயவனுக்கு சார்ம் காண்கையால், ஈஸ்வரனும் கர்த்தாவாகையால், அவனுக்கு சார்த்தை ஏற்கவேணும். சார்முடையதற்கு தோற்றமும் அழிவும் உண்டு. சார்த்தை ஏற்காவிடில் ப்ரதானத்தை அடையமுடியாது. சார்மற்ற ஜீவன் புண்யபாப கர்மாநுபவத்திற்காக தேஹேந்திரியாங்களுக்கு அதிஷ்டானமாவதுபோல், தேஹமற்ற ஈஸ்வரன் ப்ரதானத்திற்கு அதிஷ்டானமாகிறான் என்றால், அப்போது ஈஸ்வரனுக்கும் கர்மாநுபவம் ஏற்கவேண்டியதாகிறது. கர்மவஸ்யனான ஜீவாத்மாவைப் போல் உத்பத்தி விநாஸரங்களை உடையவனாவான். ஈஸ்வரனுக்கு புண்யபாப கர்மங்களையோ அதனால் ஏற்படும் ஸகதுக்கங்களை ஏற்கமுடியாததால், இவர்கள் மதத்தில் ஈஸ்வரன் ப்ரக்ருதியை அதிஷ்டித்து நிற்றல் எவ்வகையிலும் பொருந்தாதது. கர்மவஸ்யனாவதால் ஸர்வஜ்ஞனுமாகான். ஆக முழுக்காக்களால் சைவமதம் அநாதாரிக்கத்தக்கதே.

புதுத₄ முநியாயும், கபிலமுநியாயும் சொன்ன பெ₃ளத்₃த₄ ஶாஸ்தரமும், ஸாங்க₂ய ஶாஸ்தரமும் எம்பெருமான்தானே அருளிச்செய்ததாயினும், யோக மதம் சதுர்முக ப்ரஹ்மாவால் இயற்றப்பட்டதாயினும், பாஸாபதம் ருத்ரனால் சொல்லப்பட்டதாயினும் வியாஸபகவான் தூஷிக்கிறாரென்னா அதனால் தேறிய பொருளாவது, மும்மூர்த்திகளேயானாலும் வேத₃விருத்₃த₄மாக அவர்கள் பேசினால் அது த்யாஜ்யமே; வேத₃ாநுகு₃ணமே உத்தேச்யம்.

பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்தரம் முழுவதும் ப்ரமாணம்

2.2.8. உத்பத்திய ஸம்பவாதிகரணம் - இப்பாஞ்சராத்ர அதிகரணத்தில், பகவானான நாராயணனாலே நேரே அருளிச்செய்யப்பட்டதாய், மோகஷி ஸாதனங்களைக் கவறுவதான பாஞ்சராத்ர ஆக₃ மத்தில் ‘ஸாங்க்யம் முதலான அவைத்₃க ஶாஸ்தரங்களிற்போலே அப்ராமாண்யமுண்டு’ எனும் அவைத்₃க பகவீம் தள்ளப்படுகிறது.

பூர்வபகலூம்: இப்பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்தரத்தில், ‘வாஸாதே₃ வாத் ஸங்கர்ஷணோ நாம ஜீவோ ஜாயதே, ஸங்கர்ஷணாத் ப்ரத்₃ யும்ந ஸம்ஜ்ஞும் மந: ஜாயதே, தஸ்மாத்₃ அநிருத்₃த₄ ஸம்ஜ்ஞோ₃ஹங்காரோ ஜாயதே || வாஸாதேவனிடமிருந்து ஸங்கர்ஷணன் எனப்படும் ஜீவனும், ஸங்கர்ஷணனிடமிருந்து ப்ரத்₃ யும்நன் எனும் பெயருடைய மனமும் உண்டாகிறது. ப்ரத்₃ யும்நனிடமிருந்து அநிருத்₃த₄ன் எனும் பெயருடைய அஹங்காரம் உண்டாகிறது என்று கூறப்படுகிறது. அதாவது, ஜீவன்களுக்கு உத்பத்தியும், அந்த ஜீவன்களுக்கு ஸங்கர்ணாதீ பெயர்கள் இடப்படுவதாகவும் விளங்குகிறது. வேதம், ‘ந ஜாயதே ம்ரியதே வா’ (கட. 2.18) என்று ஜீவன் பிறப்பதுமில்லை, இறப்பதுமில்லை என்கிறது. இவ்வாறு ஸ்ருதிவிருத்₃த₄மாய் ஜீவோத்பத்தியைக் கவறுவதால் இப்பாஞ்சராத்ர ஆகமம் ப்ரமாணமாக மாட்டா. மேலும், ஸ்ருதி ‘ஏதஸ்மாஜ் ஜாயதே ப்ராணோ மந: ஸர்வேந்த்ரியாணிச’ என்று பரமாத்மாவிடமிருந்து ப்ராணனும், மனமும், எல்லா இந்த்ரியங்களும் உண்டாவதாகச் சொல்லுகிறபோது, கர்த்தாவான ஜீவனிடமிருந்து கரணமான மனம் உண்டாவதாகச் சொல்லியிருப்பதும் ஸ்ருதிவிருத்₃த₄ம்.

எித: இப்பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்தரத்தில் ஜீவோத்பத்தி கூறப்படவில்லை. இந்த ஶாஸ்தரத்தை ஆராய்ந்தால், மூலமூர்த்தியான வாஸாதேவனானவன் ‘அஜாயமாநோ ப₃ஹா₄ விஜாயதே’ பிறப்பற்றவனாயிருந்து கொண்டு பல்படியாகப் பிறக்கிறான் என்றபடி அடியார்கள் தன்னை ஆஸ்ரயிப்பதற்காகவே வாஸாதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன் எனும் நாலு

வ்யூஹ மூர்த்திகளாக தன் இச்சையால் அவதரித்தான் என்பது புலனாகும். இந்நாலு மூர்த்திகளை உபாஸிப்பது ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்ததாகும் என்று ஸாத்வத பெள்ளிகர ஸம்ஹிதைகளிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன் எனும் மூன்று வ்யூஹ மூர்த்திகளும் முறையே ஜீவன், மனம் அஹங்காரம் எனும் தத்வங்களை அதி₄ ஷ்டி த்துநிற்கும் அபி₄ மானி தேவதைகளாகையால், ஸங்கர்ஷணாதி பதங்களை ஜீவன் முதலான பதங்களோடு ஒரே வேற்றுமையில் இந்த ஶாஸ்திரத்தைச் சேர்ந்த பரம ஸம்ஹிதை படித்தது. ஆக அந்த வசனங்களைக் கொண்டு ஜீவோத்பத்தி கூறப்படுவதாகச் சொல்வது பொருந்தாது. ப்ராணன், ஆகாஸம் முதலானவற்றை அதி₄ ஷ்டி த்து நிற்கும் ப்ரஹ்மத்தை ப்ராண ஆகாஸாதி ஶப்தங்களால் ஸ்ருதி குறிப்பதுபோலே, இந்த ஶாஸ்தரமும் ஜீவன் முதலான ஶப்தங்களாலே அதி₄ ஷ்ட₂ தாக்களான ஸங்கர்ஷணன் முதலாணோரைப் பேசுகிறது. இந்த ஶாஸ்திரத்தில் பலவிடங்களில் ஸங்கர்ஷணாதிகளை பரம்பொருளின் வ்யூஹ மூர்த்திகளாகவே குறிப்பிட்டுள்ளதால், ‘ஸங்கர்ஷணோ நாம ஜீவோ: ஜாயதே’ என்பதற்கு ‘ஜீவனுக்கு அபி₄ மானியான ஸங்கர்ஷணன் பிறக்கிறான்’ என்றே தாத்பர்யார்த்த₂ ம் கொள்ளவேணும். மேலே எடுத்துள்ள வசனத்தை எந்த பரஸம்ஹிதை படித்ததோ, அதே பரஸம்ஹிதை ‘ஜீவன் ஆதியும் அந்தமுற்ற நித்யன்’ என்று சொல்கிறது. ஆக, ‘ஜீவோ ஜாயதே’ எனும் வாக்யத்தில் ஜீவோத்பத்தி கூறுவதாகக் கொள்வது பொருந்தாது. ஸௌத்ரகாரரான பாதுராயனர் எனும் வியாஸர் தம் மஹாபாரதத்தில், ‘பாஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்’ என்று பாஞ்சராத்ரத்தை உபதேஷித்தவர் ஸாக்ஷாத் நாராயணனே என்று கூறுவதால், இந்த ஶாஸ்தரம் முழுவதும் சிறந்த ப்ரமாணமென்று தெளிவு படுத்தியுள்ளார். ‘ஜீவாத்பத்தியைக் கூறும் பாஞ்சராத்ரம் அப்ரமாணம்’ எனும் அவைதி₃ கர்களின் பக்ஷத்தை முதலிரண்டு ஸௌத்ரங்களால் எடுத்து, மேலிரண்டு ஸௌத்ரங்களால் பாஞ்சராத்ர மதமே தமக்கு அபிமதம் என்று ஸௌத்ரகாரர் காட்டுகையாலே, பரப்கூங்களைத்தள்ளும் பாதுத்தில் இவ்வதீகரணம் இடம் பெற்றிருப்பதில் குறையில்லை.

‘அங்கங்களோடு கூடிய வேதங்களில் புருஷார்த்த நிஷ்டையைப் பெறாமல் சாண்டில்யார் அதைப் பெறுவதற்கு பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்திரத்தைக் கற்றார்’ எனும் பாஞ்சராத்ர வசனம் இந்த ஶாஸ்திரத்தை நவூரிந்தா ந்யாயத்தாலே புகழ்வதற்காகவே ஏற்பட்டதாகையால் அதில் வேதநிந்தை இல்லை. நாரதர் எல்லா வித்யா ஸ்தானங்களையும் தாம் கற்றதாகச் சொல்லி, பூ₄ ம வித்யை தவிர்ந்த மற்றவற்றில் தான் ஆதும் ஜ்ஞானத்தைப் பெறவில்லை என்றது பூ₄ மவித்யையை புகழ்வதற்காகவேயென்றி மற்ற வித்யாஸ்தானங்களை நிந்தித்தாக ஆகாதன்றோ.

ஸாத்ரகாரரான வியாஸர் தம் மஹாபாரதத்தில், ‘லக்ஷ்மி க்ரந்தமுள்ள மஹாபாரதக் கடலை புத்தியாகிற மத்தினால் கடைந்து தயிரிலிருந்து நெய்யெடுப்பது போல் இப்பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்தரம் ஸாரமாய் எடுக்கப்பட்டது’ என்றும், ‘கர்ம ஜ்ஞான யோகங்களோடு கூடிய பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்தரம் நாலு வேதங்களோடு கூடிய பெரிய உபநிஷத்தாகும். இதை நாரதர் பது₃காஸ்ரமத்தில் நாராயணனிடமிருந்து கேட்டார்’ என்றும், ‘பஞ்சஸம்ஸ்காரம் பெற்ற ப்ராஹ்மண, கூத்திய, வைச்யர்களாலும், ஶாத்ரர்களாலும் பாஞ்சராத்ர முறைப்படி மாதவனே அரச்சிக்கவும், ஸேவிக்கவும், பூஜிக்கவும் தக்கவன்’ என்றும் அருளியுள்ளதால் பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்தரம் முழுவதும் ப்ரமாணமாகும்.

‘ஸர்வேஷாச ந்ருபஸ்ரேஷ்ட₂ ஜ்ஞாநேஷ் வேதேஷா த₃ருஸ்யதே | யத₂ாக₃மம் யத₂ாந்யாயம் நிஷ்ட₂ா நாராயண: ப்ரபு: || (அரசர் தலைவனே! வேதத்தையும், நியாயங்களையும் ஒட்டிப் பார்க்கும்போது இந்த மதங்கள் அனைத்திலுமே நாராயணன் ஒருவனே முழுந்த பொருளாகக் கூறப்படுகிறான் என்று விளங்கும்) என்றங்கே வேதவியாஸர் வாக்கு! அப்படி வேத₃ாந்த வேத₃ யனான பரம்பொருளான நாராயணன் தானே பாஞ்சராத்ரம் முழுதும் அருளிச்செய்தான் என்கையாலும், அவனது ஸ்வரூபத்தையும் அவனை உபாளிப்பதையுமே இந்த ஶாஸ்தரம் கூறுகையாலும் இந்த ஶாஸ்தரம் முழுவதும் ப்ரமாணமாகும்.

வேதத்தை மறுக்கும் பௌத்தஜஜநாதீகளைப் போலே முழுவதும் அப்ரமாணமாகாமல், ஸாங்க்யம், யோகம், பாஸாபதம் முதலானவை ஒவ்வொரம்ஶத்தில் ப்ரமாணமாகின்றன. சாரீரகத்தில், ஸாங்க்ய மதத்தில் கூறப்பட்ட தத்வங்கள் அப்ரஹ்மாத்மகங்களல்ல என்கே கூறப்பட்டதேயொழிய தத்வங்கள் மறுக்கப்படவில்லை. யோக பாஸாபதங்களிலும் ஈஸ்வரனை நிமித்தகாரனை மாத்ரமென்று கூறுவதையும், ஜீவனான சீவனை பரம்பொருளாகக் கூறுவதையும், வேதத்துக்கு முரண்பட்ட ஆசாரங்களைச் சொல்வதையுமே மறுத்ததேயொழிய யோக ஸ்வரூபத்தையோ பஸாபதி ஸ்வரூபத்தையோ மறுக்கவில்லை. பாஞ்சராத்ரமோ முழுவதும் வேதத்தையொட்டியிருப்பதால், வேதங்கள் போன்று முழுவதும் ப்ரமாணமாகின்றது.

இரண்டாம் பாதத்தின் சூருக்கம்:

பிற மதத்தினரது கொள்கைகள்

ஸாங்க்யர்: பகவானது அதீஷ்டானம் இல்லாமலே அசேதனமான ப்ரதானம் உலகமாக மாறுகிறது.

நெயாயிகர், வைசேஷிகர்: அதீஷ்டிக்கும் ஈஸ்வரன் இருந்தபோதிலும் பரமானுக்களே காரணமாக உலகம் தோன்றுகிறது.

வைபாலிகன், ஸௌத்ராந்திகன்: வெளிப்பொருள்களே இல்லை, ஜ்ஞானம் ஒன்றே உள்ளது.

யோகாசரன்: வெளிப்பொருள்கள் கூடிணிகம் என்பது கூடப் பொருந்தாது, ஜ்ஞானமும் கூடிணிகம்.

மாத்யமிகன்: கூடிணிகமாகக்கூட எப்பொருளும் இல்லை; யாவும் சூந்யம்.

ஐஜனர்: காரியகாரண ரூபத்தால் உலகம் நித்யமாயும் அநித்யமாயும், பின்னமாயும் அபின்னமாயும், ஸத்யமாயும், அஸுத்யமாயும் இருக்கும். ஆக்மா தனது கர்மாநுகுணமாக ஏற்கும் சர்வத்தளவு இருப்பது.

பாசுபதன்: உலகுக்கு உபாதான காரணம் பரமானுக்கள்; ஆகமத்தால் அறியப்படும் ஈஸ்வரன் நிமித்தகாரணம். ஸம்ஸாரம் அநாதி. ஆகமத்தில் கூறியவாறு கர்மாநுஷ்டானங்களாலே பசுபதி ஸாருப்யம், மோக்ஷம்.

பாஞ்சராத்ரம் வேதத்தை ஒட்டியிருப்பதால், வேதத்தைப் போல் முற்றிலும் ப்ரமாணமாகும். மற்றைய மதங்களிலுள்ள குறைகள் யாதுமில்லை.

இரண்டாம் அத்யாயம் - மூன்றாம் பாதம்

வேதத்துக்கு விரோதமான கருத்துக்களைக் கூறும் ஸாங்க்ய, யோக, நியாய, பௌத்த, ஜெந, பாஸாபத மதங்கள் இரண்டாம் பாதத்தில் தூவிக்கப்பட்டன. இனிவரும் இரண்டு பாதங்களில் சேதநாசேதனங்கள் யாவும் ப்ரஹ்மத்துக்கு கார்யமாகும் முறை விசாரிக்கப்படுவதன் மூலம் ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணம் எனும் வேதாந்த மதத்துக்கு விரோதங்கள் பரிஹரிக்கப்படுகின்றன. இதில் முதல் அதீகரணத்தில் 'வியத' (ஆகாஶம்) ப்ரஹ்மகார்யம் என நிருபிப்பதால் இப்பாதம் வியத்பாதம் எனப்படுகிறது.

ஆகாஶத்திற்கு ஸ்ருஷ்டி உண்டு

2.3.1. வியதத்திழக்கரணம் - இவ்வதீகரணத்தில் 'ஆகாஶம் ஒரு கார்யப்பொருளாக ஆகமுடியாது' எனும் பூர்வபகலம் யுக்திகளைக்காட்டி மறுக்கப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: ஆகாஶத்திற்கு ஸ்ருஷ்டி இல்லை. நிரவயவமான ஆத்மாவுக்குப் போலே நிரவயவமான ஆகாஶத்திற்கு உத்பத்தி ஒட்டாது. சாந்தோக்யத்தில், 'ததை₃ கூஷத புஹாஸ்யாம் ப்ரஜாயேய' (6.2.3) என்று ஸ்ருஷ்டி ஸங்கல்பத்தைக் கூறியவுடன், ஆகாஶத்திலிருந்து உத்பத்தியைக் கூறாமல் தேஜஸ்ஸிலிருந்து தொடங்கியே உத்பத்தியைக் கூறிற்று. தைத்ரீய முண்டகங்களில் ஆகாஶத்திற்கு உத்பத்தி கூறப்பட்டுள்ளதேயென்னில் - அங்கு 'குக்ஷமமாக இருந்த ஆகாஶம் ஸ்தூலமான நிலையை அடைந்தது' என்று கெளனமாகவே அர்த்தம் கொள்ளவேணும்.

ஸித்: தைத்ரீயத்தில், 'தஸ்மாத₃ வா ஏதஸ்மாத₃ ஆத்மந ஆகாஶः ஸம்பृ₄தः' (தை.ஆ.1) (அத்தகைய பரமாத்மாவிடமிருந்து ஆகாஶம் உண்டாயிற்று) என்று ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியுள்ளதால் ஆகாஶத்திற்கு உத்பத்தி உண்டென்றே கொள்ளவேணும். அது அவயவமற்றது; அதனால் அதற்கு உத்பத்தியில்லை என்று கூறுவது பொருந்தாது. ஆத்மாவுக்கு ஸ்ருஷ்டி இல்லை என்பதை ஸ்ருதீயிலிருந்து நிஃ்சயிக்கிறோமே தவிர அது அவயவமற்றது என்பதைக் கொண்டு அநுமானம் செய்கிறோமன்று.

* இப்பாதத்திலுள்ள ஏழ அதீகரணங்களில், ஆகாஶம் தேஜஸ் ஆத்மா இவை ப்ரஹ்மகார்யப் பொருள்கள் என்று ஸ்தாபிக்கிற முதல் மூன்று அதீகரணங்களே ஸாக்ஷாத்தாக ஸங்கதங்கள். கடைசி நாலு அதீகரணங்கள் ப்ரஸங்காத் ஜீவஸ்வரூபத்தை விளக்கவந்தன. பூர்வ மீமாம்சைஸயில், தேசாந்தர காலாந்தரங்களில் கர்மபலன்களை அநுபவிப்பதற்கநுகுணமாக 'ஜீவாத்மா சீரகாலஸ்தாயீ' என்னப்பட்டது. நமக்கு அது போதாது. ப்ரஹ்மகாண்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஜீவ ஸ்வரூபஜ்ஞானம் கலந்த ப்ரஹ்மோபாஸனங்களை விளக்க வந்த வியாஸரிஷி அதற்கநுகுணமாக ஆத்மாவுக்கு நித்யத்வம், ஜ்ஞாத்ருத்வம், கர்த்ருத்வம், புஹ்மாத₄ நத்வம் முதலானவற்றை ஸ்தாபித்தருள்கிறார்.

பூர்வபகலம்: ஆகாசம் தேஜஸ்ஸைக்கு முதற்காரணமாதலால் முதலில் ஆகாசம் தோன்றிற்று என்று கூறி அதற்குப் பின்னரே தேஜஸ் தோன்றிற்று என்று கூறவேண்டும். அவ்வாறு கூறவில்லை. ‘தத் தேஜோஸ்ருஜத’ (சாந். 3.2.3) அப்பறம்பொருள் தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டித்தது என்று முதலில் அக்னியை ஸ்ருஷ்டித்ததாகச் சொல்லிற்று. தேஜஸ் தோன்றியபின் ஆகாசம் தோன்றிற்று என்று கூறுவது பொருந்தாது. மேலும், ப்ரஹ்மதாரண்யகத்தில் ‘வாயுஸ்ச அந்தரிக்ஷம் ஏதுத் அம்ருதம்’ (4.3.3) வாயுவும் ஆகாசமும் விநாசமற்றவை என்று சொல்லியுள்ளது. விநாசமற்றது என்பதால் ஸ்ருஷ்டியும் இல்லை என்றே தேறும். முண்டகத்தில் (1.1.10) ப்ரஹ்ம ஶப்தத்திற்கு மூலப்ரக்ருதி என்ற பொருளும் அதே ப்ரகரணத்தில் உள்ள மற்றொரு ப்ரஹ்ம ஶப்தத்திற்கு (1.1.9) பரமாத்மா என்ற பொருளும் காண்கிறது. எனவே இங்கு ‘ஆகாச: ஸம்பூத:’ (ஆகாசம் உண்டாயிற்று) எனுமிடத்தில் ஸம்பூத: எனும் பதத்திற்கு கௌண்மாக தோற்றம் கொள்ளலாம்.

விதி: சாந்தோக்யத்திலேயே ஆகாசத்திற்கு உத்பத்தி அங்கீகாரிக்கப்பட்டுள்ளது. எங்கனேயென்னில், ‘யேநா஽ஸ்ருதம் ஸ்ருதம் படுவதி’ (சாந். 6.1.3) எனும் வாக்கியத்தில், ‘ப்ரஹ்மத்தையறிந்தால் அதன் கார்யப்பொருள்கள் அனைத்தும் அறியப்பட்டதாகும்; மண்கடியை அறிந்தால் அதன் கார்யமான குடம், சட்டி முதலியவற்றின் ஸ்வரூபங்களை அறிவது போலே’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆகாசம் ப்ரஹ்மத்தினின்று தோன்றாவிடில், ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தினால் ஆகாச ஸ்வரூபத்தை அறியமுடியாது. எனவே ‘ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாந’ ப்ரதிஜ்ஞை தவறாமைக்காக ஆகாசம் ப்ரஹ்மத்தினின்று தோன்றியது என்று ஏற்கவேணும். இவ்வாறு ஆகாசம் ப்ரஹ்மகார்யமாயிருப்பது சாந்தோக்யத்திலிருந்தே வித்திப்பதால் ஆகாச ஸ்ருஷ்டியைக் கூறும் கைத்தர்யாதி வாக்யம் கௌண்மாகாது. அதே சாந்தோக்யத்தில் ‘ஸதே_३ வ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவ அது॒விதீயம்’ (சாந். 6.2.1) முதலான வாக்கியங்களில் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ப்ரளயகாலத்தில் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே இருந்தது என்கையால், ஆகாசம் பிறகு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதென்று தெரிகிறது. ‘ஜதத_३ாத்ம்ய மித_३ம் ஸர்வம்’ (சாந். 6.8.7) இவ்வகம் முழுவதும் ப்ரஹ்மாத்மகமாகவே உள்ளது எனும் வாக்கியத்தில் ஆகாசம் முதலான எல்லா விகாரங்களுமே ப்ரஹ்மாத்மகமென்று கூறுவதன்மூலம் ப்ரஹ்மகார்யமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ‘தத் தேஜோஸ்ருஜத’ எனும் வாக்யம் ‘தேஜஸ்ஸை ப்ரஹ்மம் ஸ்ருஷ்டித்ததாக மாத்தீரமே கூறுகிறது; முதலில் ஸ்ருஷ்டித்தது என்று கூறவில்லை’ என்றே கொள்ளவேணும். ஆகையால் இவ்வாக்யம் மற்ற கைத்தர்யாதி வாக்கியங்களில் கூறப்படும் ஆகாசத்தின் ஸ்ருஷ்டியை தடுக்கவல்லதல்ல.

தேஜஸ் முதலான சிலவற்றின் உத்பத்தியை மாத்தீரம் குறிப்பிட்டுச் சொன்னது உதாரணத்திற்காக ஸர்வாநுபவ ஸித்தமான தேஜஸ்ஸை எடுத்துக்காட்டியபடி. இவர்கள் ஜவரும் பாண்டு புத்தீர்கள் என்று கூறி ஓரிருவர் தோற்றத்தீன் முறையைக் கூறி மற்றவர்களின் தோற்றமுறையைக் கூறாவிட்டனும் மற்றவர்களும் பாண்டுவின் புத்ரர்கள் என்று தேறுமன்றோ. அதுபோன்று இவையனைத்தும் எம்பெருமானின் கார்யம் ‘ஜதத₃ாத்மியம்’ என்று கூறுவதால் ஆகாசத்தீன் தோற்றத்தை தனித்து கூறாவிட்டனும் அது பரமாத்மாவிடமிருந்து தோன்றிற்று என்று தேறும். ஸ்ருதியில் ஆகாசத்தை ‘அம்ருதம்’ (அழியாதது) என்றது, தேவர்களைப்போலே இதுவும் நெடுங்காலம் இருப்பது என்பதை உணர்த்தவேயன்றி இதற்கு அழிவில்லை என்றதாகாது.

பஞ்சபூதங்களுள் ஒன்றான ஆகாசம் ப்ரஹ்மத்தீனின்று உண்டாயிற்று என்பதற்கு கூறிய காரணங்களால் வாயுவும் ப்ரஹ்மத்தீடமிருந்தே உண்டாயிற்று என்று விளக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மத்துக்கே தோற்றமில்லை. மற்றவைகளுக்கு இது ஒருபடியாலும் ஒவ்வாது. ஆகவே ஆகாசத்துக்கு உத்பத்தி உண்டு என்றதாயிற்று.

பஞ்சபூதங்கள் யாவும் ஸாக்ஷாத் ப்ரஹ்மத்தீடமிருந்தே உண்டாகின்றன

2.3.2. தேஜோதீ₄கரணம் - எல்லா அசேதன வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்தீற்கு கார்யமாயிருக்கையால் ப்ரஹ்மமே ஜகத் காரணமாகிறது என்று முன் அதிகரணத்தில் நிஸ்சயிக்கப்பட்டது. ப்₃றஹ்மம் நேரே காரணமாகிறதா அல்லது பரம்பரா காரணமாகிறதா என்ற விசாரம் எழுந்தவளவில் ப்ரஹ்மம் நேராகவே காரணமாகிறது என்று நிஸ்சயிக்கப்படுகிறது இவ்வதிகரணத்தில்.

பூர்வபகலம்: தைத்ரீய ஆனந்தவல்லியில் ‘வாயோரக்₃னி:’ வாயுவிடமிருந்து அக்னி உண்டாகிறது என்றும், ‘அக்₃நேராப:’ அக்னியிடமிருந்து ஜலம் உண்டாயிற்று என்றும், ‘அத்₃ப்₄ய: ப்ருதி₂வீ ஜலத்திலிருந்து பூமி உண்டாகிறது என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. முதல் தத்வம் மட்டும் நேரே ப்ரஹ்மத்தீடமிருந்து உண்டாகிறது. பிந்தைய தத்வங்கள் யாவும் தனக்கு முந்தீய தத்வங்களிடமிருந்தே உண்டாகின்றன. உலகில் கடைஸ்தபுருஷன் ஒருவன் ஒரு பிள்ளையைப் பெற, பிறகு அவன் மூலம் புத்ர பெளத்ர பரம்பரை உண்டாவதைக் காணா நின்றோம். கடைஸ்தபுருஷன் பெளத்ராதீக்களுக்கு ஸாக்ஷாத் ஜநகன் ஆவதில்லை. அவ்வாறேதான் இங்கும். ஆக அக்னிக்கு வாயு காரணம், ஜலத்தீற்கு அக்னி காரணம், பூமிக்கு ஜலம் காரணம். ஆக ப்ரஹ்மத்தீனின்று இவை நேரே உண்டாவதில்லையாகையால், ப்ரஹ்மம் இவற்றுக்கு பரம்பரா காரணமாகிறது.

சாந்தோக்யத்தில் அக்னி, ஜலம் முதலான பூதங்களின் ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் ஸந்தர்ப்பத்தில் ‘ஜலங்கள் அந்நத்தை ஸ்ருஷ்டித்தன்’ என்றவிடத்தில் அந்ந ஶப்தத்தினால் அடுத்த பூதமான ப்ருதிவியே சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளவேணும். உண்ணப்படும் அந்நம் ப்ருதிவீ விகாரமாகையால் கார்யத்தைக் கூறும் அந்ந ஶப்தத்தால் காரணமான ப்ருதிவியே சொல்லப்படுகிறது. மேலேயும், ‘தீயின் நிறம் சிவப்பு; நீரின் நிறம் வெளுப்பு; கருப்பு நிறம் அந்நம் எனப்படும் ப்ருதிவியினுடையது’ என்றும் ஒதுப்பட்டுள்ளது.

‘ஏதஸ்மாத் ஜாயதே’ என்று தொடங்கும் மற்றொரு ஸ்ருதி வாக்யத்தில் ‘ப்ரஹ்மத்திடமிருந்தே ப்ராணனும், மனஸ்ஸாம், ஸர்வ இந்தரியங்களும், பஞ்ச பூதங்களும் உண்டாகின்றன’ என்று சொல்லியுள்ளதே யென்னில், அங்கு அந்த பூதங்கள் ப்ரஹ்மத்தினின்று பரம்பரையாக உண்டாவதாகவே நிர்வஹிக்க வேணும். ஆக, அக்னி, வாயு, ஜலம் ஆகிய பூதங்களுக்கு ப்ரஹ்மம் பரம்பரையாகவே காரணமாகிறது; நேரே காரணமாவதில்லை.

எிதி: ப்ரஹ்மம் ‘நானே பலவாகக் கடவேன்’ என்று ஸங்கல்பிக்கையால், மஹான் முதலான பின்னால் உண்டாகும் கார்யவஸ்துக்கள் யாவற்றுக்கும் ப்ரஹ்மம் நேராகவே காரணமாகிறது. பரம்பரா காரணமாவதில்லை. சாந்தோக்யத்தில், ‘தா ஆப ஜகஷந்த, பஹ்வ்ய: ஸ்யாம, ப்ரஜாயேமஹி’ (6.2.3, 4) என்று தேஜஸ் முதலானவை தாமே பலவாவதாக ஸங்கல்பித்ததாகக் கூறுமிடங்களில், இந்த ஸங்கல்பம் மஹான் முதலானவற்றுக்கும் உள்ளதாகக் கொள்ளவேணும். அசேதனங்களுக்கு இத்தகைய ஸங்கல்பம் ஓட்டாதாகையால் தேஜச் சர்ரகனான ப்ரஹ்மம் ஸங்கல்பித்து ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறது. ஜல சர்ரகனான ப்ரஹ்மம் ஸங்கல்பித்து ப்ருதிவியை ஸ்ருஷ்டிக்கிறது என்றே கொள்ளவேணும்.

அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில், ‘ய:ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ..... யோப்ஸாதிஷ்டந் ..... யஸ்தேஜஸிதிஷ்டந் ..... யோவாயெஸதிஷ்டந் ..... ய ஆகாஸேதிஷ்டந்’ என்று பஞ்ச பூதங்களை ஶர்ரமாகக் கொண்டு ஓவ்வொன்றிலும் அந்தர்யாமியாக இருப்பது கூறப்படுவதாலும், ஸபால உபநிஷத்தில் ‘யஸ்ய ப்ருதி₂ வீ ஶர்ரம்’ என்று தொடங்கி எல்லாக் கார்ய வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஶர்ரம் என்கையாலும் ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து ஓவ்வொரு கார்ய வஸ்துவும் நேரேயே உண்டாகிறது என்று தேறுகிறது. ‘ஏதஸ்மாத் ஜாயதே’ எனும் ஸ்ருதிவாக்யம் ப்ராணன், மனஸ், ஸர்வ இந்தரியங்கள், பஞ்சபூதங்கள் ஆகிய ஓவ்வொன்றும் ப்ரஹ்மத்திடமிருந்தே நேரே உண்டாவதாகக் கூறுவதால், முந்திய தத்வத்தை ஶர்ரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்திடமிருந்தே நேரே ஓவ்வொரு தத்வமும் உண்டாவதாகக் கொள்வதே பொருத்தம்.

பூர்வபகும்: லயம் எந்த க்ரமத்தில் உள்ளதோ அதே முறையில் தோற்றமும் கூறவேண்டும். ப்ரளை காலத்தில் ஆகாசம் இந்தரியங்களிலும், இந்தரியங்கள் தந்மாத்ரரகளிலும் லயமாகின்றன என்று கூறுவதால், அதே முறையில் தந்மாத்ரரகளிலிருந்து இந்தரியங்களும், அவைகளிலிருந்து ஆகாயமும் தோன்றிற்று என ஏற்கவேணும். இதையே 'ஏதஸ்மாத் ஜாயதே' என்ற வாக்யம் கூறுகிறது. அந்த வாக்யத்திற்கு எல்லாம் ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து தோன்றியது என்பது கருத்துல்ல.

விதி: அவ்வேத வாக்யத்தின் கருத்து அவ்வாறே என ஏற்றாலும், ஆகாசம் முதலிய சொற்கள் போன்று இந்தரியம், மனஸ், ப்ராணன் எனும் சொற்கள் பரமாத்மாவை கூறுபவைகளே. அவைகளைச் சரீரமாக உடைய பரமாத்மாவிடமிருந்தே அவைகள் தோன்றுகின்றன என்றே ஏற்கவேணும். அவ்வாக்யம் பரமாத்மாவை ஜகத்காரணமென்று கூறுகிறது என்பதில் எவ்வித தடையுமில்லை.

சராசரங்களைக் குறிக்கும் ஶப்தங்கள் பரமாத்மாவிடம் முக்கியமாகவே ப்ரயோகிக்கப்படுகின்றன. 'தத்துநுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாபாதுவத்' (அதை வியாபித்து சேதநாசேதனங்களாக ப்ரஹ்மம் ஆயிற்று) என்கிறபடியே முதலில் அந்தர்யாமியாக ப்ரஹ்மம் இருந்து, பிறகே நாமாநுபவ்யாகரணமாகையால், தேஜஸ் முதலான சராசரங்கள் பற்றிய ஶப்தங்கள் பரமாத்மாவிடத்தில் முக்கியமானவையே. ஸர்வ வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்துக்கு சரீரமாயிருந்து கொண்டு அதற்கு ப்ரகாரமாயிருக்கையால், அந்த வஸ்துக்களைச் சொல்லும் தேஜஸ் முதலான ஶப்தங்கள் ப்ரகாரியான ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுவதாகவே முடிகின்றன வாகையால் முக்கியமாகும். 'கே₃ா' முதலான ஶப்தங்கள் கே₃ாத்வமாகிற ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி அதோடு கூடியதாய், புலப்படுவதாய் ப்ரகாரியான கே₃ா வ்யக்தியையும் முக்கியமாகவே சொல்வதைப் போலே. வேதாந்த ஜஞானமில்லாத லௌகிகர்கள் ப்ரகாரியான ப்ரஹ்மத்தையறியமாட்டார்களாகையால், தேஜஸ் முதலான ப்ரகாரப் பொருள்களை மட்டுமே குறித்து தேஜஸ் முதலான அந்தந்த ஶப்தங்களை வழங்குவது அழுக்யமேயாம். ஆகையால் ஸ்கஷ்ம சேதநாசேதன விஶிஷ்டமான ப்ரஹ்மமே ஸர்வஜகத் காரணம் என்றதாயிற்று.

ஐவாத்மா நித்யன்

2.3.3. ஆத்மாதீ₄கரணம் - ஆகாசம், தேஜஸ் முதலான அசேதனங்கள் ஸ்வாருப விகாரமடைவதால் ப்ரஹ்மத்திற்கு கார்யமாகின்றன என்று முன் அதிகரணங்களில் சொல்லப்பட்டது. ஜீவனும் ப்ரஹ்மத்திற்கு கார்யமாகிறபடியால் ஜீவோத்பத்தி உண்டோ எனும்

ஸங்கையைத் தள்ளி ஜீவ நித்யத்வத்தை ஸ்தாபித்து, அதே ஸமயம் ஸ்வபாவ பரினாமத்தை யொட்டி ஜீவர்களும் ப்ரஹ்மகார்யம் என்கிறது இவ்வதி⁴ கரணத்தில்.

பூர்வபகலம்: ப்ரஹ்மம் ஒன்றை அறிந்தால் சேதநாசேதனங்கள் அனைத்தும் அறிந்ததாகும் என்று ஸ்ருதிகள் கூறுவதாலும், ‘ஸதே³ வ ஸோம்ய’ எனும் ஸ்ருதியில் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே இருந்ததாகக் கூறுகையாலும், ‘தோயேந ஜீவாந் வ்யஸஸர்ஜ பூ⁴ ம்யாம்’ (தை. நா. 1.4) பஞ்சபூதங்களோடு ஜீவர்களை பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டித்தான்) என்கையாலும் ஜீவனுக்கு உத்பத்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆக, ஆகாசம் முதலான அசேதனங்களுக்குப் போலே, ஜீவனுக்கும் உத்பத்தி கொள்வது அவர்ஜனீயம். அவைகள் வெகுகாலம் இருப்பது பற்றி நித்யமென சில வேதவாக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

ஸிதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. ‘ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபச்சித்’ (கட² 2.1.8) (அறிவுள்ள ஜீவன் பிறப்பதுமில்லை இறப்பதுமில்லை), ‘ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த³ வாவஜேளா’ (ஸ்வே 1.9) (ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேச்வரனும், அஜ்ஞனான ஜீவனும் பிறப்பற்றவர்கள்), ‘நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஸ்சேதநாநாம் ஏகோ புஹோநாம் யோ வித⁴த⁴ாதி காமாந்’ (ஸ்வே 6.13) (நித்யர்களான பல சேதநர்களுக்கு நித்யனான ஒரு சேதநன் விருப்பங்களை அளிக்கிறான்), ‘அஜோ நித்ய: ஶாஸ்வதோடயம் புராணோ ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே’ (கட 2.18) (பிறப்பற்றவனாய், நித்யனாய், ஶாஸ்வதனாய், பழையோனாயினும் புதியவனாயிருக்கும் இந்த ஜீவன் ஶரீரம் அழியும்போது அழிவதில்லை) முதலான ஸ்ருதிகளிலிருந்து ஆத்மா நித்யனானவன் என்று ஶாப்துமாகவே ஏற்படுகிறது. ஜீவன் அநித்யன் என்று கூறினால் முன்புசெய்த புண்யபாபங்களை அநுபவிக்க முடியாமல் போம். கர்மங்களுக்கேற்ப படைப்பு என்றதுபோய், விஷம் ஸ்ருஷ்டியினால் ப்ரஹ்மத்துக்கு வைஷம்ய நெர்க் குண்யங்களும் ஸம்பவிக்கும். ஆக ஜீவன் நித்யனே.

அப்படியே ஆகட்டும். ஜீவன் ப்ரஹ்ம கார்யமல்லவாகில், ‘ப்ரஹ்மம் ஒன்றையறிந்தால் ஜீவன் முதலான அனைத்தும் அறிந்ததாகும்’ எனும் ப்ரதிஜ்ஞை ஒட்டாதேயென்னில், இப்ரதிஜ்ஞையை நிர்வஹிக்க ஆத்மாவுக்கு ஒரு வகையில் கார்யத்வம் அங்கீகாரிக்கப்படுகிறது. கார்யத்வமாவது, ஒரு வஸ்து மற்றொரு அவஸ்தையை அடைவதேயாம். ஸ்ருஷ்டியின்போது, அசேதனப் பொருள்கள் கார்யமாகும் போது ஸ்வரூபமே மாறுபடுகிறது. சேதநனுக்கோவென்னில், ஜ்ஞாநாநந்தாதி ஸ்வரூபத்தில் மாற்றமில்லாவிட்டாலும், த⁴ர்மடு⁴த ஜ்ஞானத்தில் ஸங்கோச விகாஸங்களாகிற ஸ்வபாவ மாறுபாடு ஏற்படுகிறது. ஆக, இந்த ஸ்வபாவ மாறுபாட்டைக் கொண்டு ஜீவனும் ப்ரஹ்மகார்யம் எனத்தட்டில்லை.

ஆகாசாதிகளைப் போல் ஸ்வரூப மாறுபாடு ஜீவனுக்கில்லையாகையால், ஜீவனுக்கு உத்பத்தி இல்லை என்கிறோம்.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயிருந்தது என்பதற்கு ‘ஸ்ருஷ்டமநிலையில் நாமரூப பிரிவற்ற சேதநாசேதனங்களை சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயிருந்தது’ என்பதே பொருள். ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின், நாமரூப பிரிவுகளையுடைய சேதநாசேதனங்கள் ஸ்தூல நிலையை அடைந்து ப்ரஹ்மத்துக்கு சரீரமாயுள்ளது. இதனால் ஜீவன் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறான் என்றதாகாது. ஜீவனுக்கு உத்பத்தி விநாசங்களைக் கூறும் ஸ்ருதிகள் அவனுக்கு த₄ம்புது ஜ்ஞானத்தின் ஏற்றத்தாழ்வை விளைக்கும் தேஹ்சேர்க்கையாகிற பிறப்பையும், அந்த தேஹம் அழியும்போது ஏற்படும் தேஹவியோக₃ மாகிற மரணத்தையுமே கூறுகின்றது. ஆக, அசேதனங்களுக்குப் போலே ஜீவனுக்கு உத்பத்தி இல்லை.

அழுத்மா ஜ்ஞாதா; அவன் ஸ்வரூபம் அனு

2.3.4. ஜ்ஞாதி₄ கரணம் - முன் அதீகரணத்தில் ஜீவன், தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் ஸங்கோச விகாஸமடியாக, ப்ரஹ்மத்திற்கு கார்யப்பொருளாகிறான் என்றது. தர்மபூதஜ்ஞானமே கிடையாது எனும் வாதம் தள்ளப்படுகிறது இவ்வதீ₄ கரணத்தில்.

பூர்வபகலம்: ‘விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே’ (தை.ஆந) ஜ்ஞான ஸ்வரூபனான ஜீவன் யஜ்ஞம் செய்கிறான்); ‘யோ விஜ்ஞாநே தீஷ்டந்’ (ப்ரஹம) (எவன் ஜ்ஞான ஸ்வரூபனான ஜீவனிடம் நிற்கிறானே) என்று ஸ்ருதிகள் கூறுகையாலே, ஜீவன் ஜ்ஞானமாத்ர ஸ்வரூபன், ஜ்ஞான குணகன் (ஜ்ஞானத்தை குணமாக உடையவன்) அல்லன். அதாவது ஜ்ஞாதா அல்லன் (அத்வைதீகள் கூற்று). ஸாஷாப்தி, மூர்ச்சாவஸ்தைகளில் இவனது ஜ்ஞானம் ப்ரகாசிப்பதில்லை. ஜாக்ரத் (விழித்திருக்கும்) தஸையிலும் இந்தரியங்களுக்கு அதீனமாகவே இவனுக்கு ஜ்ஞானமேற்படுகிறது. முக்தாவஸ்தையில் ஜீவனுக்கு அறிவில்லை என்று ப்ரஹதாரண்யகத்திலும் சொல்லியுள்ளது. ஆகையால் இவனுக்கு ஜ்ஞானமும் ஸ்வாபாவிகமன்று; ஆகந்துகம் (வந்தேறி). உண்மையில் ஜீவன் ஜடஸ்வரூபனே. சில ஸமயங்களில் இவனது ஜ்ஞானம் தோற்றுகிறது (நெயாயிகர்கள் கூற்று). ஜீவனை ஜ்ஞானஸ்வரூபனாகவும் ஜ்ஞானமுடையவனாகவும் ஏற்றால், அவன் விபுவாக வேண்டிவரும், இந்தரியங்கள் தேவையற்றதாகும் என்று பூர்வபகலம்.

ஸிதி: ‘ஏஷஹி த₃ரஷ்டா ஸ்ரோதா க₄ராதா ரஸயிதா மந்தா பே₃ாத₃த₄ கர்த்தா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷி’ (ப்ரஸ்ந 6.5) ஜ்ஞான ஸ்வரூபனான இந்த ஜீவன் காண்பவனாய்,

கேட்பவனாய், முகர்பவனாய், சுவைப்பவனாய், நினைப்பவனாய், அறிபவனாய், செய்பவனாய் இருக்கிறான்றோ) முதலான பல ஸ்ருதிகளில் ஜ்ஞான ஸ்வரூபன் மட்டுமன்று, ஜ்ஞானத்தை குணமாகவும் உடையவன் என்கையாலே, புத்த₄ நிலையோடு முக்த நிலையோடு வாசியற எப்போதுமே ஜீவன் அறிபவனாகவேயிருக்கிறான். அஜ்ஞாதா அல்லன். முக்தநிலையில் ஜீவனுக்கு ஸம்ஸார ஜ்ஞானமில்லை என்று கூறிற்று; ஜ்ஞானமே இல்லை என்று கூறவில்லை. ஸாஷாப்தி மூர்ச்சா ஸ்தலங்களில் ஜீவனது தர்மபூதஜ்ஞானம் ஸங்கோசமடைவதால் ஜ்ஞானம் தோன்றுவதில்லை. அவன் எப்போதும் ஜ்ஞானமுடையவனே. சில ஸமயங்களில் ஜ்ஞானம் பெறுகிறான் என்பது தவறு.

ஸ்ருதிகளில் ஜீவனுக்கு உத்க்ராந்தி, குதி, ஆகுதி கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. கேஹவியோகத்தின்போது கண்மூலமாவது, வாய்மூலமாவது, மற்ற ஶரீரப்பகுதிகள் மூலமாவது வெளியேறுகிறான் (உத்க்ராந்தி) என்றும், சந்திரலோகத்துக்குச் செல்கிறான் (குதி) என்றும் லோகாந்தரத்திலிருந்து தீரும்பி வருகிறான் (ஆகுதி) என்றும் சொல்லுகையாலே, ஆத்மாவின் அசைனாலேயே குதி. ஆகுதி கள் ஏற்படக்கூடுமாகையாலே, இவனது ஸ்வரூபம் அனுவாயிருக்க வேணும். வைசேவிகள் சொல்வது போல் விபுவாயிருந்தால் இந்த குதி கள் பொருந்தா. ‘ஸ வா ஏஷ மஹாந் அஜ ஆத்மா (ப்ரூஹ 6.4.25) இந்த ஆத்மா பிறப்பற்றவனாய் பெரியவனாய் (விபுவாய்) இருப்பவன்) என்று ஸ்ருதி சொல்லியுள்ளதேயென்னில், இவ்வாக்யம் ஜீவாத்மாவைப் பற்றிக்கூறி முடித்தபின், பரமாத்மா ஜீவனது தேஹத்தில் உபாஸநார்த்தமாக எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்று சொல்லி அவனை விபு என்றது; ஜீவனைச் சொல்லவில்லை. ஜீவன் அனு ஸ்வரூபனே. ‘ஸசாநந்த்யாய கல்பதே’ என்று ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள விபுத்வம் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றியன்று. மோகஷத்தையில் தர்மபூதஜ்ஞானத்திற்கு ஏற்படும் விகாஸத்தைப் பற்றியதாகும். முண்டகோபநிஷத் ‘ஏஷோட்னூராத்மா’ என்று நேரே ஜீவனை அனுவென்றது. ‘வாலாகுதி ஶத பாகுஸ்ய’ (ஸவே 5.9) என்று ஜீவனை அனுபரிமாணன் என்றும் சொல்லிற்று.

ஆத்மா அனுவனனில், தேஹத்தில் ஓரிடத்தில் இருப்பதால் தேஹத்தில் மற்ற அவயவங்களில் ஏற்படும் ஸாக்துக்கங்களை அநுபவிக்க முடியுமோவென்னில், சந்தனத்தை உடலில் எங்கு பூசிக்கொண்டாலும் தேஹம் முழுதும் வாஸனை பெறும் ஆத்மா ஸந்தோஷமடைகிறான். அதுபோலே, ஆத்மா தேஹத்தில் ஓரிடத்தில் இருந்தாலும், தேஹம் முழுதும் ஏற்படும் ஸாக்துக்கங்களையநுபவிக்கிறான். ஸ்ருதி ‘ஹ்ருதி₃ ஹ்யயமாத்மா | தத்ரைக ஶதம் நாமநாம்’ (ப்ரூஹ 6.3) என்று ஆத்மாவுக்கு ஹ்ராதயத்தில் இருப்பு சொல்லிற்று. தீபத்தின்

ப்ரபை வெளியிலும் பரவி ஒளியைக் கொடுப்பதுபோலே, ஹ்ருதயத்திலுள்ள ஜீவனின் ஜ்ஞானம் தேஹம் முழுதும் வ்யாபித்து ஸாகது:க்கங்களையநுபவிக்கிறது.

‘அஹமித₃ம் ஜாநாமி’ (நான் இதை அறிகின்றேன்) என்கிறோம். ஆத்மாவே ஜ்ஞானமாகில், ‘நான் அறிவு’ என்னவேணுமேயன்றி ‘நான் அறிகின்றேன்’ என்னவொண்ணாது. ‘அறிகின்றேன்’ என்பதற்கு ‘அறிவைவுடையேன்’ என்பது பொருள். ஆக அறிவு வேறு, அறிவுடைய ஆத்மா வேறு. ‘நான் செல்வமுடையேன்’ என்றால் செல்வம் வேறு, செல்வமுடைய மனிதன் வேறு என்பது போல. எனவே ஸ்ருதியும் ‘ஜாநாத் யேவாடயம் புருஷः’ ப்ரஹ. 6.3.30) (இப்புருஷன் அறியவே செய்கிறான்) என்று அவை இரண்டும் வேறு என்று சொல்லிற்று. ‘நஹி விஜ்ஞாதூர் விஜ்ஞாதோ விபரிலோபோ வித₃யதே’ ப்ரஹ 6.3.30) (அறிபவனான ஆத்மாவினுடைய அறிவுக்கு அழிவில்லை) என்று அறிபவனான ஆத்மாவைக் காட்டிலும் அவனுடைய அறிவை வேறுபடுத்திச் சொல்லிற்று.

வேதாத்யயனம் நன்றாகச் செய்தவனை வேதமூர்த்தி என்பது போல், ஆனந்த குணத்தை உடைய ப்ரஹ்மத்தை ‘ஆனந்தே₃ ப₃ரஹ்ம’ என்பதுபோல், ஜ்ஞானமுடைய ஆத்மாவை ஜ்ஞானம் என்கிறது. பசு ‘கே₃ா’ எனப்படுகிறது. கே₃ா என்ற சொல்லுக்கு பசுவினுடைய உருவம் பொருள். அவ்வருவம் பசு இருக்கும்பரை பசுவைப் பற்றியே இருக்கும். எனவே பசு ‘கே₃ா’ எனப்படுகிறது. அதேபோல் ஜ்ஞானமாகிற குணம் ஆத்மாவோடு கூடியிருப்பதாலேயே ஆத்மாவை ஜ்ஞானம் என்கிறோம். தர்மபூதஜ்ஞானத்தைப் போலே ஆத்மாவும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருப்பதாலே, ஜ்ஞானம் என்றே வழக்கத்தட்டில்லை.

மனிதனுக்கு ரேதஸ் (பும்ஸ்தவம்) எனும் தாது உடலில் எப்போதுமிருப்பது. இது இல்லாவிடில் ஏழு தாதுக்களால் ஆன தேஹம் உண்டாகாது. இது சிறு வயதில் தோன்றாது வாலிப்பப்பருவத்தில் ப்ரகாசிக்கும். அதுபோல் ஸாஷாப்தயாதி அவஸ்தைகளில் தர்மபூதஜ்ஞானம் ஸங்கோசத்தாலே ப்ரகாசிக்காவிடிலும், ஜாக்ரத் தழையில் ப்ரகாசிக்கையால் அது ஆத்மாவோடு எப்போதும் கூடியிருக்கும் நித்யதர்மமேயாகும். நித்யனான ஜீவாத்மாவைப் பற்றிக் கிடக்கிற த₄ர்மபூதஜ்ஞாநம் நித்யமே.

ஆத்மா ஜ்ஞான மாதரம் எனும் அத்வைத பசுழமும், ஆத்மா ஸர்வகதன் (விபு - எங்கும் நிறைந்தவன்) எனும் வைசேவிகின் பசுழமும் தவறானவை. ஏனெனில் அப்போது ஆத்மா எப்போதும் புலப்படவேணும் அல்லது புலப்படாதிருக்கவேணும். அல்லது, அவ்விரண்டில் ஒன்று எப்போதும் கட்டாயம் இருக்கவேணும். ஜ்ஞானமாதரம் எனும் பசுத்தில், ஆத்மா புலப்படுவதற்கும் புலப்படாதிருப்பதற்கும் ஆத்மஸ்வரூபமே காரணமாகையாலும் வேறு ஹேது

இல்லாமையாலும், ஸ்வரூபமும் நித்யமாகையாலும் இரண்டும் நித்யமாய் இருக்கும். ஆனால் இவை இரண்டும் பரஸ்பரம் முரண்பட்டவையாதவின் இரண்டில் ஒன்றுக்கே ஆத்மஸ்வரூபம் ஹேது என்று சொன்னால், இரண்டிலான்று கட்டாயம் இருந்தே தீரவேணும் எனும் நியமம் வந்து சேரும். ஆத்மா விபு எனும் பகஷத்திலும், ஜ்ஞானத்திற்கு ஹேதுவான ஆத்ம-மன ஸம்யோகங்கள், விபு அனைவர்க்கும் பொதுவாதலால், ஒரு ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞானமுண்டானால் எல்லோருக்கும் அது புலப்படவேண்டியிருக்கும். ஒருவருக்கும் புலப்படவில்லை என்றால் எல்லோருக்கும் புலப்படாமலே போகவேண்டிவரும். ஆக இந்த இரண்டு பகஷங்களும் சரியானவையல்ல.

ஆக ஆத்மாவானது அனுவாய், ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாய், ஜ்ஞானத்தை எப்போதும் குணமாகவும் உடையதாயிருப்பது என்னும் பகஷமே இவ்வதீகரணத்தில் ப்ரமாண யுக்திகளாலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஆத்மா கர்த்தாவாகவும் இருக்கிறான்

2.3.5. கர்த்தி₄ கரணம் - முன் அதீகரணத்தில் ஜீவ ஸ்வரூபத்துக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அனுத்வமும் நிருபிக்கப்பட்டது. இவ்வதீகரணத்தில் அந்த ஜீவனுக்கே கர்த்ருத்வமும் உண்டு என்று சொல்லப்படுகிறது.

பூர்வபகஷம்: ஸாங்கயன் சொல்கிறான்: ப்ரக்ருதியின் குணங்களுக்கே கர்த்ருதவம் உள்ளது. கடவல்லியில் ‘ஹந்தா சேத’ என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தில், ‘ஹிம்ஸிப்பவன் ஹிம்ஸையைச் செய்வதில்லை; ஹிம்ஸிக்கப்பட்டவன் ஹிம்ஸிக்கப்படவுமில்லை’ என்று கீரியைகளில் ஜீவனுக்கு கர்த்ருதவம் இல்லை என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. கீதையில் பகவான்தானே ‘அகர்த்தாவாயிருப்பதே ஜீவனின் ஸ்வரூபம், தன்னைக் கர்த்தாவாக நினைப்பது மயக்கம், கர்த்ருதவம் முக்குணங்களையடைய ப்ரக்ருதியினுடையதே, ஜீவனுக்கு ஸாக்துக்கங்களை அநுபவிப்பதே உள்ளது’ என்று கூறியுள்ளான். ஆகையால் கர்த்ருதவம் ப்ரக்ருதியினுடைய குணம்; ஆத்மாவுக்கு அது பொருந்தாது; போக்த்ருதவமே ஜீவனுக்கு உள்ளது என்று பூர்வபகஷம்.

வித: இப்பூர்வபகஷம் தவறு. ஶாஸ்த்ரம் பயனுள்ளதாக ஆகவேணுமானால் ஆத்மாவே கர்த்தாவாக வேணும். ‘ஶாஸ்நாத் ஶாஸ்த்ரம்’ கட்டளையிடுவதாலேயே வேதம் முதலானவை ஶாஸ்த்ரம் எனப்படுகிறது. கட்டளை, விதி-நிஷேதம் (செய்-செய்யாதே) என்று இருவிதமாயிருக்கும். இருவகைப்பட்ட இந்த ஶாஸ்நம் சேதனனைப் பற்றித்தான்

ப்ரவ்ருத்திக்கும். ப்ரக்ருதி, விதி நிவேஷத் தாத்பர்யங்களை அறிந்து அநுஷ்டிக்காது. ஜடமான ப்ரக்ருதியை நியமிக்கமுடியாது. ஆத்மா கர்த்தா இல்லையெனில் ஶாஸ்தரம் வயர்த்தமாகும். கார்யத்தின் பலனை அநுபவிக்கும் ஜீவனுக்கே அக்கார்யத்தில் கர்த்ருத்வம் இருந்தால்தான் ஶாஸ்தரம் பயனுடைத்தாகும். ‘ஶாஸ்தரப்₂ லம் ப்ரயோக்தரி’ செயல்புரிபவனிடத்திலேயே ஶாஸ்தரத்தின் பயன் ஏற்படுகிறது) என்றனர் பூர்வமீமாம்ஸுகர்கள். ஆக விதி-நிவேஷதங்கள் ஸபை வங்களாக வேண்டி ஆத்மாவை கர்த்தாவன்று ஏற்கவேண்டும்.

கடவல்லி மந்த்ரம் ‘ஆத்மா நித்யமாயிருக்கையால் அது கொல்லப்பட முடியாதது’ எனும் கருத்துடையதேயாழிய ஜீவனுக்கு கர்த்ருத்வம் கிடையாது எனும் கருத்துடையதல்ல. கீதையில், ‘ப்ரக்ருதே: கிரியமாணாநி’ (3.27) எனும் ஸ்லோகத்தில் ப்ரக்ருதி குணங்களுக்கு கர்த்ருத்வம் சொல்லப்படுவதும் ‘ஜீவன் ஸம்ஸார தஸையில் கார்யங்களைச் செய்வது ப்ரக்ருதி கார்யமான ஶரீரத்திலுள்ள முக்குணச் சேர்க்கையினாலேயே’ எனும் கருத்துடையது. அதே கீதை, ‘காரணம் கு₃ண ஸங்கே₃ாஸ்ய ஸத₃ஸத₃ யோநி ஜந்மஸௌ’ (13.21) ‘குணங்களில் பற்றுதல் இவனை கர்மங்களைச் செய்விக்கிறது’ என்ற கர்த்ருத்வம் குண ஸம்பந்தத்தால் ஜீவனுக்கே ஏற்படுகிறது என்றது. மேலும் ‘அதிஷ்ட₂ாநாம் ததா’ என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தில் (18.14) ‘கர்த்தாவான ஜீவன், ஶரீரம், மனஸ்ஸாடன் கூடிய கர்மேந்த்ரியங்கள், ப்ராணன்கள், பரமாத்மா இவை ஜந்தும் கர்மங்களுக்கு காரணமாகின்றன’ என்பதில் ஜீவனைக் கர்த்தா என்றே கூறுகிறது. ஆகையால் ஜீவனே கர்மங்களுக்கு கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவும் ஆகிறான்.

ப்ரஹதாரண்யகத்தில் (4.1.18), இந்த்ரியங்களைப் பற்றிக் கொள்வதிலும், ஶரீரத்தில் ஸஞ்சாரிப்பதிலும் ஜீவனையே கர்த்தாவாகச் சொல்லிற்று. ஒருவன் ஸ்வப்நம் காண்கிறான். இதில் இந்த ஜீவன் வேறு ஶரீரம் கொண்டு ஸஞ்சாரிப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஸ்வப்நம் காணும் ஜீவன் தன் ஶரீரத்திலுள்ள இந்தியங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஸ்வப்நத்தில் காணப்படும் ஶரீரத்தில் புகுந்து தன் இஷ்டப்படி ஸஞ்சாரிக்கிறான். இதில் கர்த்ருத்வம் ஆத்மாவுக்குத்தான். வெளிப்புற விஷயங்களில் ப்ரவர்த்திக்கும் போது சரீரத்தின் துணை உண்டு. சரீரத்தை நியமிக்கும் போதும், இந்தியங்களை நியமிக்கும் போதும் சரீரத்தினுள் ஸஞ்சாரிக்கும்போதும் கேவல ஆத்மாவே கர்த்தாவாகிறான்.

தைத்ரிய ஆளந்தவல்லியில், ‘விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம்தநுதே கர்மாணி தநுதோபிச’ ஜீவன் யாகம் முதலான வைத்திக கர்மங்களையும், பணம் ஸம்பாதித்தல் முதலான லெளகீக கார்யங்களையும் செய்கிறான்) என்று லெளகீக வைத்திக கிரியைகளைச் செய்யும் கர்த்தாவாக

ஜீவாத்மாவைச் சொல்லிற்று. இவ்வாக்யத்தில் விஜ்ஞானம் என்றது ஜீவனையே, அந்தகரணத்தையன்று. அந்தகரணமான புத்தி₄, கரணமே ஆகுமேயொழிய கர்த்தாவாக முடியாது.

ஆத்மாவை கர்த்தாவாக ஏற்காதே, ப்ரக்ருதியை கர்த்தாவாக ஏற்றால், அந்த ப்ரக்ருதியின் ஸாந்தித்யம் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் இருக்கையாலே, ப்ரக்ருதி செய்யும் எல்லா க்ரியைகளின் பலன்களையும் எல்லா ஆத்மாக்களும் அநுபவிக்க வேண்டிவரும். அல்லது ஒரு ஆத்மாவும் அநுபவிக்கவாண்ணாது போகும். ஒவ்வொரு ஆத்மாவுக்கும் அந்தகரணம் வேறானதால் ஆத்மாக்களின் ஸாக்துக்கங்கள் வேறுபடலாம் என்னில், (ஸாங்க்ய தர்ஶனத்தில்) ஆத்மா ஸர்வவியாபியானதால் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஸாகதுக்கங்களில் வேறுபாடு இராது. எனவே ஆத்மாவை கர்த்தாவாக ஏற்கவேணும். ப்ரக்ருதிக்கு கர்த்ருத்வத்தை ஏற்றால் அதற்கே போக்த்ருத்வத்தையும் இசையவேணுமாகையால், ஆத்மாவிற்கு போக்த்ருத்வம் இல்லாமல் போகும். ஆத்மா போக்தாவல்லன் எனில், ஆத்ம தத்வத்தை ஏற்பதே அவசியமில்லாமல் போகும்.

ப்ரக்ருதியை கர்த்தாவாக ஏற்றால், மோக்ஷ ஸாதனமான ஸமாதி₄யை த்யானத்தைச் செய்யும் கர்த்தாவும் அதுவே என்னவேணும். அந்த த்யானத்தை ப்ரக்ருதி செய்ய இயலாது. அந்த ஸமாதி₄ ‘ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கிறேன்’ எனும் அநுஸந்தானமாக ஸாங்க்யர்கள் சொல்கிறார்கள். ‘ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கிறேன்’ எனும் அநுஸந்தானம் ப்ரக்ருதிக்கு ஒட்டாது. த்யானமே பொருந்தாமல் போகும். ஆக ஆத்மாவை கர்த்தாவாக ஏற்பதே பொருத்தம்.

மரத்தை செதுக்குவதற்கு உபகரணமான வாளியை தன்னோடு வைத்திருக்கும் தச்சன், தான் விரும்பியபோது தொழிலைச் செய்கிறான். இல்லையாகில் செய்வதில்லை. அத்தகைய இச்சாழுமலமான செயல் அசேதனமான ப்ரக்ருதிக்குப் பொருந்தாது. ஆக ஆத்மாவே கர்த்தாவாகிறான் என்றதாயிற்று.

ஜீவனுக்குள்ள கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாதீனம்

2.3.6. பராயத்தாதி₄கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் கர்த்ருத்வம் ஜீவனுக்குள்ளது என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாதீனம் என்கிறது இவ்வதீகரணத்தில்.

பூர்வபகலம்: ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் ஸ்வதந்த்ரமானதா அல்லது ஈஸ்வராதி₄னமா என்று ஆராயுமளவில், ஸ்வதந்த்ரமானது என்றே சொல்லவேணும். பெருங்காற்றில் அகப்பட்ட

புல் தன் வசமின்றி அடித்துச் செல்லப்படுவதுபோல், ஜீவன் தன் புத்தி பூர்வக ப்ரவருத்தியின்றி ஈஸ்வராதீ₄ னமாகவே கார்யங்களைச் செய்கிறான் என்னில், அப்போது அவன் செய்யும் செயல்களினால் ஏற்படும் புண்ய பாபங்களோ, அதனாடியாக ஈஸ்வர நிக்ரஹ அநுக்ரஹங்களோ ஜீவனுக்கு வருவது தகாது. எவனாருவன் தன் அறிவைக் கொண்டு ஒரு காரியத்தில் ஈடுபடுவதும் அல்லது தவிர்ப்பதும் செய்கிறானோ, அவனைக் குறித்தே ஶாஸ்தரம் ‘இதைச்செய், இதைச் செய்யாதே’ என்று கட்டளையிட முடியும். இப்படி கட்டளையிடும் சாஸ்தரம் வ்யர்த்தமாகாமைக்காக, ஜீவன் தன் அறிவைக் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமாகவே, ஈஸ்வர ப்ரேரணையில்லாமலேயே செயல்படுகிறான் என்ன வேணும்.

விதி: ஜீவனுடைய கர்த்தருத்வம் பராயத்தமே - பரமாத்மாதீ₄ னமே. அந்தர்யாமி ஸ்ருதி படலத்தினால் இவ்வாறே கொள்ளவேணும். ‘அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா’ (தை.ஆடு) (ஸர்வாந்தர்மியான பகவான் ஜனங்களை உள்ளுழைந்து நியமிக்கிறான்); ‘ய ஆத்மநிதிஷ்டந் ஆத்மநோர்ந்தர: யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸத ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத:’ (ப்ருஹ 5.7.22) (எவனாருவன் ஜீவாத்மாவின் உள்ளும் புறமும் இருக்கிறானோ, எவனை ஜீவன் அறிவைத்தலையோ, எவனுக்கு ஜீவன் ஶரீரமோ, எவன் ஜீவனை உள்ளுழைந்து நியமிக்கிறானோ மரணமற்ற அவ்வந்தர்யாமியே உனக்கு ஆத்மாவாகிறான்) என்று ஸ்ருதிகள் பரமாத்மாவே ஜீவனை எப்போதும் நியமிப்பதாகக் கூறுவதைக் காண்கிறோம். ‘ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதீ₃ ஸந்திவிஷ்ட: மத்த: ஸ்ம்ருதீர் ஜ்ஞாந மபோஹநம் ச’ (கீதை 15.15) (எல்லா ஜீவர்களின் ஹ்ருதயத்திலும் நான் வாழ்கிறேன். என்னாலேயே ஜீவனுக்கு நினைவு, அறிவு, மறதி இவையனைத்தும் ஏற்படுகிறது); ‘ஈஸ்வர ஸர்வ பூதாநாம் ஹ்ருத்₃ தே₃ ஸே அர்ஜாந தீஷ்டதீ | ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்தரா ரந்தாநி மாயயா || (18.6) (அர்ஜாநா! ஸர்வேஸ்வரனான வாஸாதேவன் எல்லோருடைய ஹ்ருதய ப்ரதேஶத்திலும் இருந்து கொண்டு, முக்குணமயமான ப்ரக்ருதியின் கார்யமான ஶரீரமாகிற யந்தரத்தில் ஏறி நிற்கும் ஜீவர்களை, ஸத்வாதி குணங்களுக்கேற்ப செயல்களில் ஈடுபடுத்துகிறான்) என்று கீதையிலும் இவ்வர்த்தமே கூறப்பட்டது. ஆக ஜீவனுடைய கர்த்தருத்வம் பரமாத்மாதீ₄ னமே என்ன வேணும்.

அப்போது விதி நிலேத ஶாஸ்தரங்களுக்கு வையர்த்₂ யம் (பயனற்ற தன்மை) வருமேயென்னில், வாராது. ஈஸ்வரன் ஜீவனை செயல்படுத்துவது, முதலில் ஜீவன் செய்யும் ப்ரயத்னத்தை அபேக்ஷித்துத்தான். ஆகவே, முதல் கூடிணத்தில் ஜீவனுக்கு கிரியைகளில் ஸ்வாதந்தர்யம் உண்டு. ஈஸ்வரன் தந்த ஜ்ஞானம், சக்தி இவற்றைக் கொண்டு விவேகத்து புத்திபூர்வகமாகவே ப்ரவருத்திக்கிறான்.

முதல் கஷணத்தில் ஜீவன் செய்யும் ப்ரயத்னத்தில் ஸத விஷயமாயினும் அஸத் விஷயமாயினும், ஈஸ்வரன் உதாஸ்னாக இருந்துவிடுகிறான். இரண்டாம் கஷணம் முதல் ஜீவனுக்கு அவ்வவ்விஷயத்தில் முதல் முயற்சியை அநுசரித்து, அநுமதி அளிக்கிறான். பரமனின் அநுமதியில்லாமல் ஜீவனால் தொடர்ந்து செயல்பட இயலாது. ஆகவே அநுமதிக்கிறான். ஜீவனது முதல் முயற்சியில் ஈஸ்வரனுக்கு காரயித்வம் (செய்விக்கை) இல்லை. ஜீவனுக்கு முதல் முயற்சியில் ஸவாதந்தர்யம் அளிப்பவனும் பரமனே. ஆக புத்திபூர்வகமாக செயல்படுவன் தீற்ததில் விதி நிஷேத ஶாஸ்தரங்கள் ஸபை ஸங்களாகும். ஈஸ்வரனுடைய நிக்ரஹ அநுக்ரஹங்களுக்கும் விஷயமாவான். பூர்வபகுதி சொல்லும் உதாஹரணம் பொருந்தாது. காற்றில் அடித்துச் செல்லப்படும் புல் அசேதனம். அதற்கு ஸவாதந்தர்யம் கிடையாது.

இங்கு ப்ரதம ப்ரயத்னம், ப்ரதமகஷணம் என்பது அவ்வப்பொழுது தொடங்கும் ஒவ்வொரு கிரியையிலும், அதாவது படித்தல், விளையாடுதல், உண்ணுதல் முதலான ஒவ்வொரு கிரியையிலும் முதல்கஷணமும் அதில் செய்யும் ப்ரயத்னமேயாகும். இச்சமயம் ஜீவன் தன் புத்தியைச் செலுத்தி பூர்வகர்மத்தையும் எதிர்பாராமல், வாஸனையையும் எதிர்க்கவல்லவனாய் செயல்படும்போது ஈஸ்வரனுடைய ஸவாதந்தர்யத்திற்கோ, ஸர்வ காரணத்வத்திற்கோ, கர்மாநுகுண பூலப்ரதூதவத்திற்கோ, ஜீவனுடைய பாரதந்தர்யத்திற்கோ எக்குறையும் வாராது. ராஜா ஒருவன் தன் மந்தரிக்கு பெரும் பதவிகளைக் கொடுத்து பரிகரங்களையும் தந்து அவனை ஸவதந்தர்மாகச் செயல்பட அநுமதித்தாலும் அந்த நிலையிலும் மந்தரி ராஜாவுக்கு அதீநம்தான். ஒரு வயலில் நெல், கரும்பு, சோளம் என்று பல பயிர்கள் பயிரிடுகிறோம். பாய்ச்சும் ஏரி ஜலம் ஒன்றே. விளையும் பயிர்களோ பல. இங்கு விதைகள் விசேஷ காரணம். ஜலம் ஸாமாந்ய (பொதுவான) காரணம். இதுபோல் ஜீவன் செய்யும் ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியிலும் பரமாத்மா ஸாமாந்ய காரணமாகிறான். பரமனின் ஸங்கல்பமும் ஸாமாந்யமானதே. அதாவது சரீரம், இந்தரியங்கள், புத்தி இவற்றைக் கொடுக்கும்போது இவற்றைக் கொண்டு இன்னவன் இதைச் செய்யக்கடவன், மற்றொருவன் இதைக்கொண்டு வேறொன்றைச் செய்யக்கடவன் என்று விசேஷித்து ஸங்கல்பிப்பதில்லை. இந்த ஸாமாந்ய ஸங்கல்பத்தையிட்டும் ஸாமாந்ய காரணமாகிறான். ஆகையால் அவனது ஸர்வகாரணத்வத்துக்கு எக்குறையும் வாராது.

‘ஏழ ஹ்யேவ ஸாது₄ கர்ம காரயதி யமேப்₄ யோ லோகேப்₄ ய உந்நிந்தீ | ஏழ ஏவ அஸாது₄ கர்ம காரயதி தம் யமதே₄ ரா நந்தீ’ (கெளவீ 3.9) எந்த ஜீவனை ப்ரக்ருதியிலிருந்து மேலைடுக்க விரும்புகிறானோ, அவனை இவனே நற்கர்மங்களைச் செய்விக்கிறான். எவனை

கீழ் உலகங்களில் தள்ள நினைக்கிறானோ அவனை பாபகர்மங்களைச் செய்விக்கிறான்); ‘த_டத_டமி புத்தீ₄ யோக₃ம் தம் யேந மாமுபயந்தீ தே’ (கீதை 10.1) (என்னையடையும் புத்தீயை நானே அவர்களுக்கு அளிக்கிறேன்), ‘தாநஹம் த_டவிஷைது: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷா நராத₄ மாந் | கூஷிபாமி அஜஸ்ரம ஶாப₄ாந் ஆஸாரீஷ் ஏவ யோநிஷா || (கீதை 16.19) (மனிஷில் கடையராய், கொடியவர்களாய், என்னைத் தவேவெப்பவர்களாய், அமங்களமாயிருப்பவர்களை ஸம்ஸார குதியில் அஸார யோநிகளில் நானே தள்ளுகிறேன்) என்று பரமனே ஜீவனை புண்யபாப கர்மங்களைச் செய்யும்படி தூண்டி விடுவதாக ஸ்ருதி ஸ்மர்த்திகளில் கூறியுள்ளதே. பரமனுக்கு பகூபாதமும் கருணையின்மையும் விளையுமே என்னில், ஜீவர்கள் முதல் முயற்சியில் அளிக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்தர்யத்தை சரியாக பயன்படுத்தி பரமனுக்கு அநுசலைர்களானால், அவர்களை ஈஸ்வரன் ஸத கர்மங்களைச் செய்யுமாறு தூண்டி நற்குதியையளிக்கிறான். எவர்கள் ஸ்வாதந்தர்யத்தை தவறாக பயன்படுத்தி பரமனுக்கு ப்ரதிசலைராகிறார்களோ அவர்களை ஈஸ்வரன் அஸத் கர்மங்களைச் செய்யுமாறு தூண்டி தீயகுதியை யளிக்கிறான். ஆக, மேற்கூறிய தோழிங்கள் பரமனுக்கு உண்டாகாது. ஜீவனுடைய கர்த்தருத்வம் பரமாத்மாதீனமே.

ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தின் அம்ஶம்

2.3.7. அம்ஶாதி₄ கரணம் - முன் அதீகரணத்தில் ஜீவனுடைய கர்த்தருத்வம் பரமாத்மாதீனம் என்னப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில், ஜீவஸஸ்வரர்கள் வேறுபட்டவர்களாகையால் இருவரையும் ஒன்றெனக்கூறும் அபேத₄ ஸ்ருதிகளை அமுக்யமாகக் கொள்ளவேணும் எனும் த_டவைதீகளின் மதம் தள்ளப்பட்டு, ஜீவன் ப்ரஹ்மத்திற்கு அப்ருதக்ளித்து விஶேஷணமாய்க் கொண்டு *அம்ஶமாகிறான் என்று ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது.

த_டவைதீகளின் பூர்வபகலும்: ஜீவன் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன். ‘ஜ்ஞாஜ்ஞா த_டவாவஜா வீஸநீஸாள்’ (ஸ்வே. 1.9) (ஸஸ்வரனும் ஜீவனுமான இருவரும் முறையே ஸர்வஜ்ஞனுமாகவும் அஜ்ஞனுமாகவும், நியமிப்பவனாகவும் நியமிக்கப்படுவனாகவும் உள்ளனர்) முதலான ஸ்ருதிகள் ஜீவனை பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறாகக் காட்டுகின்றன. ‘ஆதித்தயோ யூப:’ என்று ★யூப ஸ்தம்பத்தை ஸார்யனாகவே கூறும் ஸ்ருதி ப்ரத்யக்ஷி விருத்து₄ மாகையால், ‘ஆதித்யனைப்போல் ப்ரகாஶமுடையது

* அம்சம் என்றால் ஒரு வஸ்துவின் ஏகதேசம். ஒரு பகுதி. ப்ரகாசம், ஜாதி, குணம், சரீரம் இவை முறையே தீபம், வ்யக்தி, தற்பயம், ஆத்மா இவற்றுக்கு அம்சமாக இருப்பதைப் போல், ஜீவாத்மாவை சரீரமாகவுடைய பரமாத்மாவுக்கு ஜீவாத்மா அம்சம். பரமாத்மா அம்ஶி.

★ யாக பசுவை கட்டும் கம்பம்

யூபஸ்தம்பம்’ என்று அதற்கு அமுக்யமாகப் பொருள் கொள்வதுபோலே, அபேத₃ ஸ்ருதிகளுக்கு ‘ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜீவன் பரதந்தரன்’ என்று அமுக்யமாகவே பொருள் கொள்ளவேணும். இல்லையெனில், ‘அக்டிநா ஸிங்சேத்’ (நெருப்பால் நனைக்கவேணும்) என்பதுபோல் ஸ்ருதிவாக்யங்கள் முன்னுக்குப்பின் முரணாகிவிடும்.

அத்வைதீகளின் பூர்வகஷம்: ப்ரஹ்மமே மாயையால் மயங்கி ஜீவனாகத் தோற்றுமளிக்கிறது என்றே கொள்ளவேணும். ‘அயமாத்மா ப்ரஹ்ம’ (ப்ரஹ. 6.5.4) (இந்த ஜீவாத்மா ப்ரஹ்மமே), ‘தத் தவமளி’ (சாந். 6.10.3) (நீ ப்ரஹ்மமேயாகிறாய்) முதலான அபேத₃ ஸ்ருதிகளில் ப்ரஹ்மமும் ஜீவாத்மாவும் ஒன்று எனக்காற்பட்டுள்ளது. பேத₃ ஸ்ருதிகள் பேத₃ த்தை விதிப்பனவல்ல; ப்ரத்யக்ஷத்தினால் தோற்றும் பேதத்தை அபேத ஸ்ருதிகள் தள்ளுகின்றன.

*பேத₃ அபேத₃ வாதிகளின் (பாஸ்கர யாதவப்ரகாஶர்களின்) பூர்வகஷம்: அபேத ஸ்ருதிகளிலிருந்து உண்மையான உபாதி₄ யினால் (அந்தக்ரணம்) ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகத் தோற்றுகிறது என்பது தெரிகிறது. பொய்யான மாயையினால் ப்ரஹ்மம் மயங்குகிறது என்று அத்வைதீகள் சொல்வது பொருந்தாது. பொய்யான மாயையால் ஸகதுக்கருபமான ஸம்லாரபந்தம் ஏற்படுகிறது; பிறகு வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தால் அவ்வநுபவம் நீங்குகையாகிற மோகஷம் ஏற்படுகிறது என்பதும் பொருந்தாது. அபேத ஸ்ருதிகளுக்கு முரணான பேத ஸ்ருதிகளை உபாதி₄ கல்பிதமான பேதத்தைச் சொல்வதாக அமுக்யமாகப் பொருள் கொள்ளவேணும்.

ஸிதி: அதர்வண வேதத்தைச் சேர்ந்த ப்ரஹ்மஸீக்தம் ‘ப்ரஹ்ம த₃ாஸா ப்ரஹ்ம த₃ாஸா ப்ரஹ்மமே கிதவா:’ என்று தாஸர், கிதவர் முதலான தாழ்ந்த வேட ஜாதியைச் சேர்ந்த ஜீவர்களாகவும் ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுகிறது. இதைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம் ஜீவர்களே என்னவொண்ணாது. பேத அபேத ஸ்ருதிகளுக்கு முக்யார்த்தம் கொள்ளவேண்டுமாயின் ஜீவனை ப்ரஹ்மத்தின் அம்ஶம் என்று ஏற்கவேணும். சேதநாசேதனங்கள் ப்ரஹ்மத்தைவிட்டு பிரிக்கவொண்ணாதபடி எப்போதும் அதனோடு சேர்ந்திருக்கும் விஶேஷஷணங்களாகையாலே அவை ப்ரஹ்மத்தின் அம்ஶமாகின்றன. ‘யஸ்யாத்மா ஶரீரம்’ (ப்ரஹ. 5.7.22) என்று ஸ்ருதியில் ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரமாக படிக்கப்படுகையால் ப்ரஹ்மத்தைவிட்டு பிரிக்கமுடியாத விஶேஷஷணமாயிருந்து கொண்டு ப்ரஹ்மத்தின் அம்ஶமாகிறான்.

‘ஶரீரத்தைக் குறிக்கும் ஶப்தங்கள் ஶரீரியான ஆத்மாவையும் குறிக்கும்’ என்று பூர்வமீமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்டுள்ளதால், ஶரீரமான ஜீவனைச் சொல்லும் ஶப்தங்கள்

* ஒரே வஸ்துவில் வேறு வஸ்துவின் பேதமும் பேதமில்லாமையும் ஒரே காலத்தில் இருக்கின்றன. ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் பேதமும் இருக்கிறது, அபேதமும் இருக்கிறது என்பவர்கள்.

பரமாத்மாவையும் சொல்லி நிற்கும் என்று தேறுகிறது. ஆகையால் 'தத் தவமளி' முதலான ஸ்ருதிகளில் விஶேஷங்களையெல்லாம் விட்டு, நிஷ்க்ரஷ்ட ஸ்வரூபத்தைச் சொல்வதாகக் கொள்ளவேண்டிய அவச்யமில்லை; த₃ வைதீகளைப் போல் 'ப்ரஹ்மத்தீர்கு ஜீவன் பரதந்தரன்' என்று அமுக்யமாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டிய அவச்யமில்லை; அபேதஸ்ருதிகள் சர்வாத்ம பாவமாகிற அம்ஶாஅம்ஶி ப₄வத்தீனால் முக்யமாக ஆகின்றன. ஜீவனை சர்வரூபமான அம்ஶமாகக் கொள்ளுகையால் ப்ரஹ்மம் அவயவமற்றது எனும் ஸ்ருதியும் முரண்படாது. சர்வமான ஜீவனின் தோழங்கள் சர்வியான ப்₃ரஹ்மத்திடம் ஒட்டாது.

பேத₃ ஸ்ருதிகள், ஜீவர்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்தீர்கும் ஸ்வரூபத்திலும் ஸ்வபாவத்திலும் பேதங்களைச் சொல்வதால், நமது பகஷித்தில் அவையும் முக்யமாகின்றன. ஆக நம் ஸித்தாந்தத்தில் பேத ஸ்ருதிகள், அபேத ஸ்ருதிகள், சர்வாத்மப₄ாவாமகிற அம்ஶா அம்ஶி தவத்தைச் சொல்லும் க₄டக ஸ்ருதிகள் யாவும் முக்யமாகின்றன. ஆக, ஜீவாத்மா பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டவன் எனக்கூறும் த₃வைதீகளின் மதம் தள்ளப்பட்டது. ஹேயப்ரதிபடனாகவும் ஸர்வஜ்ஞாகவும் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மம் மாயையால் மயங்குகிறது என்பதும் பொருந்தாது. ஆக அத்வைத பகஷிமும் தள்ளப்பட்டது. உண்மையான உபாதி₄ யினால் ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகத் தோற்றுகிறது எனும் பேத₃ அபேத₃ பகஷித்தில் பரமனே இன்பதுன்பங்களையநுபவிக்க வேண்டிவருமாகையால், அதுவும் பொருந்தாது. ஆக, ஜீவன் சர்வமாயிருந்து கொண்டு ப்ரஹ்மத்தீன் அம்ஶமாகிறான் எனும் பகஷிமே பொருந்தமுள்ளது. 'பாதே₃ ாஸ்ய விஶ்வா புதூநி த்ரிபாத₃ ஸ்யாம்ருதம் தீ₃ வி' (எல்லா ஜீவராசிகளும் ப்ரஹ்மத்தீன் கால்பகுதி; பரமபத்தில் முக்கால் பகுதி உள்ளது) என்று புருஷ ஸ்தத்தில் ஜீவனை ப்ரஹ்மத்தீன் அம்ஶமாகவே படித்துள்ளது இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். பாத₃ ஸ₃ப்த₃ம் கால்பகுதியைக் குறிப்பது, அம்ஶம் எனும் பொருஞ்ஞடையது. 'மமைவாம்ஶோ ஜீவலோகே ஜீவபூத:₄ ஸநாதநः' என்று கீதையிலும் (15.7) ஜீவர்களை பரமாத்மாவின் அம்ஶமாகவே சொல்லியுள்ளது.

ஸர்யனின் ஓளி ஸர்யனைவிட்டுப் பிரிக்கமுடியாத அம்ஶமாயிருப்பதுபோலே, கே₃ாத்வ ஜாதி கே₃ா வ்யக்திக்கு பிரிக்கமுடியாத அம்ஶம் போலே, ஜீவனும் விஶேஷங்களை பரமாத்மாவுக்கு பிரிக்கமுடியாத விஶேஷங்களையிருப்பதால் அவனை ப்ரஹ்மத்தீன் அம்ஶமென்பதில் குறையில்லை. ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களில் ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் வேறுபட்டிருப்பதால், ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தீன் அம்ஶமாயிருக்கச் செய்தேயும், ஜீவனுடைய தோழங்கள் ப்ரஹ்மத்தை அண்டாது. வேதோபப்ரஹ்மணங்களான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணாதீகளிலும் அக்னிக்கு ஓளிபோலே சேதநாசேதனங்கள் ப்ரஹ்மத்துக்கு

விஶேஷங்கள் என்றும், ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜீவர்கள் அனைவரும் ஸார்ந்பமான அம்ஶமாக இருப்பதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன.

இப்படி எல்லா ஜீவர்களும் ப்ரஹ்மத்தின் அம்ஶமானால், ப்ராஹ்மணன் வேதம் ஒதலாம், யாகம் செய்யலாம் என்றும் சதுர்த்தனுக்கு அது தகாது என்றும் சொல்வதேன் என்னில், அக்னி ஒன்றே யாகஸம்பந்தம் பெற்றால் மிகப்பரிசாத்தமாய் ஸத் கார்யங்களுக்கு பயன்படத்தக்கதாகவும், அதே ஸ்மஸான அக்னி அசாத்தமாய் நற்காரியங்களுக்கு தகுதியற்றதாயிருப்பதுபோல், பரிசாத்தமான ப்ராஹ்மண மரபில் தோன்றியவன் அவைகடக்குத்தக்கவன் என்றும், சதுர்த்த மரபில் தோன்றியவன் தகுதியற்றவன் என்றும் சொன்னது பொருத்தமானதே.

ஜீவர்கள் ஒவ்வொரு ஸார்த்திலும் வெவ்வேறானவர்கள். ஒருவரின் அநுபவம் மற்றவருடைய அநுபவத்தோடு ஒன்றாகாமல் இருக்கிறது. ‘ப்ரஹ்மமே அஜ்ஞானத்தால் ஜீவனாகிறது’ எனும் அத்வைத பகஷத்தில் ஜீவனுடைய தோழங்கள் ப்ரஹ்மத்திடம் வரும். இது ‘ப்ரஹ்மம் தோழமற்றது’ எனும் ஸ்ருதிக்கு விருத்தம். ப்ரஹ்மமே உண்மையான அல்லது பொய்யான) உபாதியினால் ஜீவனாகிறது எனும் யாதவப்ரகாச, பாஸ்கர பகஷங்களில் ஜீவர்களின் அநுபவம் ஒன்றாகாமலிருப்பது ஒட்டாது. ஆக அப்பகஷங்களும் பொருந்தாதவை. அவித்தயையினால் கல்பிக்கப்பட்ட உபாதி₄ பேதத்தாலே ஜீவர்களிடையே அநுபவ வ்யவஸ்தை ஸித்தியாதோவென்னில், மேற்கூறிய தோழங்கள் அவித்தயையினால் கல்பிக்கப்பட்ட உபாதி₄ களுக்கும் வருமாகையால், பே₄ க₃ வ்யவஸ்தை ஏற்படாது எனும் தோழம் பரிஹரிக்க இயலாது. யாது₃ வப்ரகாச பகஷத்தில், உபாதி₄ (ஸாரேந்த்ரியங்கள்)களுக்கு ஹேதுவாகக் கூறப்படும் அத்ருஷ்டங்களும் ப்ரஹ்மத்தையே ஆஸ்ரயித்திருப்பதால், அந்தந்த அத்ருஷ்டங்களுக்கும் ‘இது இன்ன ஜீவனுடையது’ எனும் நியமமில்லாமையால், பே₄ க₃ வ்யவஸ்தை ஏற்படமுடியாது. அத்ருஷ்டங்களுக்கு காரணமான ஈஸ்வர ஸங்கலப்த்திலும் நியமமில்லாமையால், முற்கூறிய ரீதியில் பொருந்தாது. ஒவ்வொரு உபாதிகள் ஸம்பந்தப்படும் ப்ரஹ்ம ப்ரதேஶங்கள் யாவும் ப்ரஹ்மத்தினுடையதாகையால், ஒவ்வொரு ஜீவனுடைய து:க்கமும் ப்ரஹ்மத்தினுடையது ஆகவேண்டிவரும். ஆக ஜீவ-விபுவாதிகளான ஸாங்க்ய மதத்தில் சொல்லப்படும் தோழங்கள் ஏகாத்மாவாதிகளான அத்வைதிகளுடைய மதத்திலும், பேதாபேதவாதிகளான பாஸ்கர யாதவப்ரகாசருடைய மதங்களிலும் ஏற்படும் என்று சொல்லிற்றாயிற்று.

முன்றாம் பாதத்தின் சுருக்கம்: முதல் பாதத்தின் தொடர்பு முன்றாம் பாதம். ஆகாசம், தேஜஸ், ஆத்மா இவை ப்ரஹ்ம கார்யப்பொருள்கள். ஜீவன் நித்யன்; அறிவை உடையவன்; அனுஸ்வரூபன்; ஜீவனுக்கு கர்த்தருத்வம் உண்டு; இவனது கர்த்தருத்வம் ப்ரஹ்மாதீனம்; இவன் ப்ரஹ்மத்தின் அம்ஶம்; இவனது தோழங்கள் ப்ரஹ்மத்தை ஸ்பர்ஶியா.

இரண்டாவது அத்யாயம் - நாலாம் பாதம்

ஆகாசம் முதலான அசேதனங்களுக்கு ஸ்வரூபவிகார ரூபமான ப்ரஹ்ம கார்யத்வம், சேதனங்களுக்கு ஸ்வபாவவிகார ரூபமான ப்ரஹ்ம கார்யத்வம் - இவை முன்பாதத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பாதத்தில் ஜீவனுடைய உபகரணங்களான இந்திரியங்கள், ப்ராணன் ஆகியவற்றுக்கு ஸ்வரூபவிகார ரூபமான ப்ரஹ்ம கார்யத்வம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. ப்ராணன்கள் ப்ரஹ்மகார்யம் என நிரூபிப்பதால் இது ப்ராண பாதம் எனப்படுகிறது. இதில் எட்டு அதீகரணங்கள் உள்ளன.

இந்திரியங்கள் நித்யங்களல்ல; பரமாத்மாவிடமிருந்து உண்டாமல்வேயே

2.4.1. ப்ராண உத்பத்த்யதீ₄கரணம் - இவ்வதீகரணத்தில் இந்திரியங்கள் ப்ரஹ்மத்தீடிமிருந்தே உண்டாகின்றன என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: ஶதபதி₂ப்ராஹ்மணத்தில் (6.1.1), ‘அஸத்₃வா இதமக்ர ஆஸீத்’ என்று தொடங்கும் வாக்யத்தில் ‘இவ்வுலகம் முதலில் அஸத்தாகவே இருந்தது. அஸத்தான இது ரிஷிகளாகவே இருந்தது; ப்ராணன்களே ரிஷிகள்’ என்று ப்ரளயத்தில் இந்திரியங்கள் இருந்ததாகக் கூறும் இவ்வாக்கியம், இந்திரியங்களை நித்யம் என்று காட்டுகிறது. ப்ராணா: எனும் பஹாவசன ப்ரயோகம் இந்திரியங்களையே குறிக்கும். ‘ஸரீரத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பும் ஜீவனையநுஸாரித்து முக்யப்ராணனும், அதையநுஸாரித்து எல்லா ப்ராணன்களும் (இந்திரியங்களும்) செல்கின்றன’ என்று ஸ்ருதியில் ப்ராண ஶப்தத்தால் இந்திரியங்கள் சொல்லப்படுகையால், ‘அஸத்₃வா’ என்று தொடங்கும் ஸ்ருதியில் ப்ராண ஶப்தம் இந்திரியங்களையே குறிக்கும். ஆக இந்திரியங்களும் ஜீவனைப்போலே நித்யமென்றே கொள்ளவேணும்.

விதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. ‘ஸதே₃ வ ஸோம்ய இத₃ மக்ர ஆஸீத்’ (சாந். 6.2.1) ‘ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்’ (ஜதரேய 1.1.4) முதலான காரண₃ வாக்கியங்களில் பரமாத்மாவே ப்ரளயகாலத்தில் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறான். ‘ஏதஸ்மாத் ஜாயதே ப்ராணோ மநஸ் ஸர்வேந்திரியாணி ச’ (முண்ட 2.1.3) எனும் வேதவாக்யத்தில் இந்திரியங்கள் உண்டாவதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆக ஆகாசாதிகளைப் போலே ஸ்வரூப விகாரமடைந்து இந்திரியங்கள் உண்டாகின்றன என்றே கொள்ளவேணும். ஆத்மாவுக்கு தோற்றமும் அழிவும் இல்லை என்று கூறப்பட்டது போல், இந்திரியங்களுக்கு தோற்றமும் அழிவும் இல்லை என்று கூறப்படவில்லை. ரிஷி என்ற சொல் ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் பரமாத்மாவையே குறிக்குமே தவிர

அசேதனங்களான இந்தரியங்களைக் குறிக்காது. ப்ராணா: என்ற பஹாவசன ப்ரயோகத்திற்கு பல என்பது பொருளால்ல; 'பூஜாயாம் பஹாவசனம்' என்கிறபடி பரமாத்மாவே பொருளாவான். 'ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவாபி₄ ஸம்விஶந்தி' (சாந். 1.11.5) (எல்லா பூதங்களும் ப்ரளயகாலத்தில் ப்ராணன் எனப்படும் பரமாத்மாவினுள் லயமடைகின்றன) என்று ஸ்ருதியில் பரமாத்மாவிடத்திலேயே ப்ராணஸப்தம் ப்ரஸித்தி பெற்றது. ஆக இந்தரியங்கள் நித்யங்களால்ல; படைக்கப்படுவையே. பரமாத்ம வ்யதிரிக்தமான ஸர்வவெஸ்து விஷயமான நாமதே₄ யங்கள் யாவும் ஆகாசம் முதலானவற்றின் ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிறகே ஏற்படுகையால், அந்த ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ப்ராண ஈப்தம் இந்தரியங்களைக் குறிக்காது. வாக்கு முதலான இந்தரியங்களின் செயல்கள் எதுவும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் பொருந்தாதாகையால், அப்போது இந்தரியங்கள் இல்லை. ஆக, இந்தரியங்கள் பரமாத்மாவிடமிருந்து, ஆகாசாதிகளைப் போலே, உண்டாகின்றன என்று தேறிற்று.

இந்தரியங்கள் பதினொன்றே

2.4.2. ஸப்தகத்யதீ₄ கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் இந்தரியங்கள் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யமாயிருப்பவை என்றது. இவ்வதீகரணத்தில், இந்தரியங்களின் ஸங்க்ஷயயைப் பற்றி விசாரிக்கப்படுகிறது. இந்தரியங்கள் ஏழா? பதினொன்றா? என்று ஸம்ஶயம். ஸ்ருதிகளில் மாறுபட்டு சொல்லியிருப்பதால் ஸந்தேஹம் ஏற்படுகிறது.

பூர்வபஷூம்: முண்டகோபநிஷத்தில், 'ஏழு லோகங்களிலும் ஸஞ்சாரிப்பவையான ஏழு இந்தரியங்கள்' என்ற வாக்கியத்தில் ஜீவன் பிறக்கும் போதும் இறக்கும் போதும் அவனோடுகூட எல்லா உலகங்களுக்கும் போகும் இந்தரியங்கள் ஏழு என்றது. கடவல்லியில், 'ஜந்து ஜ்ஞானேந்திரியங்களும், மனமும், புத்தியும் எப்போது பற்றற்று நிற்கின்றனவோ அதுவே மேலான யோகநிலை' என்று கவறும் வாக்கியத்தில் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி எனும் ஜந்து ஜ்ஞானந்தரியங்களும், நினைக்கும் இந்தரியமான மனஸ்ஸாம், உறுதிகொள்ளும் இந்தரியமான புத்தியுமான ஏழு இந்தரியங்களையே விசேஷித்து கூறியுள்ளது. வாக், பாணி, பாத, பாடு, உபஸ்தம் எனும் ஜந்து கர்மேந்தரியங்கள் ஆத்மாவோடு கூடச் செல்வதில்லை. ஜீவனுக்கு இவ்வுலகில் வாழும்போது உபகாரம் செய்வதால், ஶாஸ்த்ரங்கள் அவைகளை இந்தரியங்களென்று ஒளபசாரிகமாக கூறிற்று. ஆக இந்தரியங்கள் ஏழேயாகும்.

வித: இந்தரியங்கள் ஏழு என்பது பொருந்தாது. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி எனும் ஜந்து ஜ்ஞானேந்திரியங்களும், இந்தரியங்கள் அனைத்துக்கும் ப்ரதானமான மனஸ்ஸாம்

சேர்ந்து ஆறு இந்தரியங்களாகின்றன. வாக், பாணி, பாத, பாடு, உபஸ்தம் எனும் ஜந்து கர்மேந்தரியங்களையும் சேர்ந்து மொத்தம் பதினொன்று இந்தரியங்கள். ‘த₃ஸமே புருஷே ப்ராணா: ஆத்மா ஏகாதஸः’ (ப்ருய 5.9.4) (ஜந்து கர்மேந்தரியங்கள், ஜந்து ஜ்ஞானேந்தரியங்கள், இவற்றை நியமிக்கும் பதினொராவது இந்தரியமான மனமும் ஆக ஜீவனுக்கு இந்தரியங்கள் பதினொன்று) என்று ஸ்ருதியிலும், ‘இந்தரியாணி த₃ஸைகம் ச’ (கீதை 13.5) (இந்தரியங்கள் பதினொன்றே) என்று ஸ்மருதிகளிலும் பதினொரு இந்தரியங்களே எடுக்கப்படகின்றன. பதினொரு இந்தரியங்களுமே ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் படைக்கப்பட்டு மஹாப்ரளய காலம் வரை ஜீவனோடு கூடவே செல்கின்றன. யோக காலத்தில் ஜ்ஞானேந்தரியங்களை மட்டுமே சொல்லியிருப்பது அவற்றின் ப்ராதான்யத்தைப் பற்ற. மற்ற இந்தரியங்களை நிவேதிக்கவில்லை. ஆக இந்தரியங்கள் பதினொன்றே.

இந்தரியங்கள் அனுபாரிமாணமுள்ளவை

2.4.3. ப்ராணானுத்வாதி₄ கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் இந்தரியங்கள் பதினொன்று என்றது. இதில் அவை அனுபாரிமாணம் என்கிறது.

பூர்வபகலம்: ப்ருஹதாரண்யகத்தில் (3.5.13), ‘த ஏதே ஸர்வ ஏவ ஸமா: ஸர்வேநந்தர:’ இந்த இந்தரியங்கள் யாவும் ஸமபாரிமாணமுள்ளவை; அளவற்றவை) என்று இந்தரியங்கள் அளவற்ற விபு₄ப்பொருள்கள் என்று கறப்படுகையால், இவை அளவற்ற விபு₄க்களே என்று தேறுகிறது.

எதித: இப்பூர்வபகலம் தவறு. ‘ப்ராணமநு உத்கராமந்தம் ஸர்வே ப்ராணா அநாத்க்ராமந்தி’ (ப்ருஹ 6.4.2) (வெளிக்கீளம்பும் ஜீவனைத் தொடர்ந்து செல்லும் முக்யப்ராணனைத் தொடர்ந்து, எல்லா ப்ராணன்களும் (இந்தரியங்களும்) வெளிச்செல்கின்றன) என்று ஜீவன் மரணமடையும்போது அவனோடுகூட ப்ராணன்கள் எனப்படும் இந்தரியங்களும் செல்வதாக இவற்றுக்கு குதி சொல்லப்படுவதால் இவை விபுவாக இருக்கமுடியாது. இவை வெளிச்செல்லும் போது அருகிலிருப்பவர்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாமையால் இவற்றின் பரிமாணம் அனுக்களைப் போல் ஸூக்ஷ்மமாகவே இருக்கவேணும். ஸ்ருதியில் இவ்விந்தரியங்களை ‘அநந்தங்கள்’ என்றது ‘அத₂ யோ தைதாந் அநந்தாநுபாஸ்தே’ (ப்ருஹ 3.5.13) (வெனொருவன் இவ்விந்தரியங்களை அநந்தங்களென்று உபாஸிக்கிறானோ) என்று இந்தரியங்களை அநந்தங்கள் (எல்லையற்றவை) என்று உபாஸிக்கவேணுமென்றும், அவ்வாறு உபாஸ்தை செய்தால் பலன் நிச்சயம் கிடைக்கும் என்றும் சொல்லிற்று. ஆக இந்தரியங்கள் அனுபாரிமாணங்களே.

ரூக்வேதத்தில், ‘ப்ரளய காலத்தில் முக்யப்ராணன் ஒன்றே மூச்சவிட்டுக் கொண்டிருந்தது; அதைத்தவிர வெறான்றுமில்லை’ என்று ஓதப்பட்டுள்ளதால், முக்யப்ராணனுக்கு உத்பத்தி இல்லை என்று மேலும் ஒரு பூர்வபக்ஷம். இது தவறு. இந்தரியங்களைப்போல் முக்யப்ராணனும் உத்பத்தி உடையதே. ‘ஏதஸ்மாத் ஜாயதே ப்ராண: மந: ஸர்வேந்தரியாணி ச’ (முண்ட 2.1.3) என்று ஸ்ருதியில் முக்யப்ராணனுக்கு மற்ற இந்தரியங்களோடுகூட உத்பத்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது. ‘ந ஜாயதே’ (கட 1.2.18) என்று ஜீவனுக்கு உத்பத்தி இல்லை என்று கூறியுள்ளதுபோல், முக்யப்ராணனுக்கு உத்பத்தி இல்லை என்று எங்கும் கூறப்படவில்லை. ‘ஸதேவ’ ‘ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத்’ முதலான ஸ்ருதிகளில் ப்ரளய காலத்தில் ப்ரஹ்மமாகிற நாராயணன் ஒருவனே இருந்ததாகவும், வேறு எதுவுமில்லை என்றும் கூறியுள்ளதால், அதையொட்டி ரூக்வேதத்தில் நாராயணனே சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளவேணும். அவ்விடத்திலேயே ‘அவாதம்’ (வாயுவற்றது) என்று கூறுகையால், வாயு விசேஷமான ப்ராணன் ப்ரளயகாலத்தில் இல்லையென்றே ஸித்திக்கும். ஆக, முக்யப்ராணனும் உத்பத்தி உடையதே.

முக்₂யப்ராணன் என்பது யாது

2.4.4. வாயுக்ரணம் - முன் அதிகரணத்தில் ஸ்ரேஷ்ட ப்ராணன் இந்தரியங்களைப்போல் உத்பத்தி உடையது என்றது. இவ்வத்திற்கரணத்தில் ஸ்ரேஷ்ட ப்ராணன் என்பது பஞ்சபூதங்களில் இரண்டாவதாகச் சொல்லப்படும் வாயுவா? வாயுவினுடைய சலிக்கின்ற கிரியையா? அல்லது வாயுவே ஒரு அவஸ்தாவிசேஷத்தை அடைந்திருக்கிறதா? என்ற ஸம்ஶயம் விசாரிக்கப்பட்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபக்ஷம்: ‘ய: ப்ராண: ஸ வாயு:’ (ப்ராணன் எனப்படுவது வாயுவே) என்று ஸ்ருதி சொல்கையால் முக்₂யப்ராணன் வாயுவே. பஞ்சபூதங்களில் இரண்டாவதான வாயுவைக் குறித்து ‘ப்ராணன்’ என்று உலகவழக்கு இல்லையெயனில், அப்போது மூச்சவிடுதல் முதலான வாயுவின் கிரியைகளே ப்ராணன் எனலாம்.

ஸித்: வாயுவோ அதன் கிரியைகளோ ப்ராணன் அன்று. ‘ய: ப்ராண: ஸவாயு:’ என்ற ப்ரமாணத்தையொட்டி, தேஹம் இந்தரியங்கள் முதலானவற்றைத் த₄ரிக்கும் தகுதி பெற்றதொரு அவஸ்தையையடைந்த வாயுவே ப்ராணன் ஆகும். ‘ஏதஸ்மாத் ஜாயதே ப்ராணோ மந: ஸர்வேந்தரியாணி ச | க₂ம் வாயுர் ஜயோதிராப: ப்ருதி வீ விஸ்வஸ்யத₄ாரினீ || (முண்ட 2.1.3) (இப்ப்ரமாத்மாவிடமிருந்து ப்ராணனும், மநஸ்ஸாம், எல்லா இந்தரியங்களும், ஆகாசம் முதலான ஜந்து பூதங்களும் உண்டாகின்றன) என்ற வாக்யத்தில் வாயுவைக் காட்டிலும் வேறாக

ப்ராணன் படிக்கப்பட்டுள்ளதால், ப்ராணன் வாயுவாக மாட்டாது. அக்_३னி முதலான மற்ற பூதங்களின் கிரியையை தனித்து படிக்காமையினால், வாயுவினுடைய கிரியையை இங்கு படித்திருக்க முடியாதாகையாலும் வாயு ப்ராணனாக மாட்டாது. ஆக முற்கஷறியபடி ஓர் அவஸ்தையை அடைந்த வாயுவே ப்ராணனாகும்.

சாந்தோக்யத்தில் சக்ஷாராதி இந்தரியங்களுக்கும் முக்_२யப்ராணனுக்கும் ஏற்பட்ட ஸம்வாதத்தில், ப்ராணனை ஜீவ உபகரணங்களான இந்தரியங்களோடு படித்துள்ளது. ஆக, ப்ராணன் தனி பூதமல்ல. மேலும், உபகரணங்களான கண் முதலியவற்றை ப்ராணன்களன்றும், ப்ராணனை முக்_२யப்ராணன் என்றும் படிக்கையால், இதுவும் அவற்றைப்போல் ஒரு உபகரணமேயாழிய பஞ்சடூதங்களில் ஒன்றான வாயுவல்ல. ‘யஸ்மிந் உத்க்ராந்தே இதும் ஶரீரம் பாபிஷ்டதூரமிவ த்_३ருஸ்யதே ஸவ: ஸ்ரேஷ்ட:’ (ப்ராணன்களாகிற உங்களுக்குள் எது ஶரீரத்தை விட்டுக் கிளம்பும்போது, இந்த ஶரீரம் மிகவும் அழிவதாகக் காணப்படுகிறதோ அதுவே உங்களுக்குள் சிறந்ததாகும்) என்று ஸ்ருதியே முக்யப்ராணனுக்கு ஶரீரேந்தரியங்களை த்_४ரிக்கையாகிற கிரியையை தெளிவாகக் கூறுவதால், முக்_२யப்ராணனும் ஜீவனுக்கு ஓர் உபகரணமே. எப்படி மனஸ்ஸாக்கு காமம், ஸங்கல்பம், ஸந்தேஹம், தவரை, தெர்யம், லஜ்ஜை, பயம் முதலான பல பெயர்கள் உள்தோ, அதுபோல் ப்ராணனுக்கும் ஜந்துவிதமான கிரியைகளையொட்டி ‘ப்ராணோபாநோ வ்யாந உதாந: ஸமாந இத்யேதத் ஸர்வம் ப்ராண ஏவ’ (ப்ருஹ 3.5.3) (ப்ராணன் (முச்ச விடுதல்), அபானன் (முச்ச இமுத்தல்), வ்யானன் (உள்ளே நிறுத்துதல்), ஸமானன் (உடல் முழுவதும் பரவுதல்), உதானன் (மேலே எழுதல்) யாவும் ப்ராணனே) என்று நாமபேத கார்யபேதமிருப்பினும் யாவும் ப்ராணனே என்று கூறுவதால், அபானன் முதலானவை ப்ராணனைக் காட்டிலும் வேறு தத்வமல்ல. ஆக, ப்ராணனாவது தேவேந்தரியங்களை த்_४ரிக்கத்தகுதிபெற்ற நிலையையடைந்த வாயு விசேஷம் என்றதாயிற்று.

முக்_२யப்ராணனின் பரிமாணம் அனுவே

2.4.5. ஸ்ரேஷ்டானுத்வாதிகரணம் - முன் அதிகரணத்தில் ஒரு நிலையையடைந்த வாயுவே முக்_२யப்ராணன் என்றது. இதில் அந்த முக்_२யப்ராணனின் பரிமாணம் அனு எனகிறது.

ஈத: ‘ஶரீரத்தை விட்டு தேசாந்தரம் செல்லும்போது ஜீவனைத் தொடர்ந்து முக்_२யப்ராணனும் வெளிக்கிளம்புகிறது’ என்று ஸ்ருதியில் (ப்ருஹ 6.4.२) கூறப்படுகையால், இந்தரியங்களைப்போலே ப்ராணனும் அனுபரிமாணம் என்றே கொள்ளவேணும். ‘ஸம ஏபி_४ஸ் தரிபி_४ர் லோகை:’ (ப்ருஹ 3.3.22) (முக்ய ப்ராணன் இம்மூவுலகோடு ஸமமானது)

என்று ஸ்ருதியில் மிகப்பெரிய பரிமாணமுடையதாகச் சொல்லப்படுகிறதேயென்னில், இந்த வாக்யம் பரிமாணத்தைச் சொல்வதன்று. லோகத்திலுள்ள ஸர்வப்ராணிகளும் ப்ராணாதீநமாக வாழ்கின்றன என்று ப்ராணனுக்குள்ள பெருமையையே பேசுகிறது. ஆக உத்கராந்தி ஸ்ருதியிலிருந்து தேறும் அனு பரிமாணத்திற்கு குறையில்லை.

தேவரும் ஜீவனும் இந்தரிய ப்ராணன்களை பகவத் ஸங்கப்பத்தினாலேயே த₄ ரித்து நிற்கிறார்கள்.

2.4.6. ஜ்யோதிராதி அதி₄ ஷட₂ாநாதீகரணம் - இவ்வதிகரணத்தில் அக்₃னி முதலான தேவதைகளென்ன, ஜீவனாகட்டும் இவை இந்தரிய ப்ராணன்களை அதி₄ ஷட₂க்கும் (துலைமை ஏற்கும்) போது பரமாத்மாவை எதிர்பாராமலேயே அதி₄ ஷட₂க்கின்றனர் எனும் பகும் தள்ளப்படுகிறது.

பூர்வபகும்: ஜதரேயத்தில் ‘அக்னி தேவதை வாக்கை அதிஷ்டித்து முகத்தினுள் நுழைந்தது ..... வாயு முக்ய ப்ராணனை அதிஷ்டித்து முக்கினுள் நுழைந்தது’ என்று தேவர்கள் இந்தரிய முக்யப்ராணன்களை அதிஷ்டிப்பதாகக் கூறுகிறது. ப்ரஹ்மதாரண்யகத்தில் ‘ஜீவன் இந்தரிய ப்ராணன்களை அதிஷ்டித்துக் கொண்டு தன் ஶரீரத்தில் இஷ்டப்படி ஸஞ்சாரிக்கிறான்’ என்கிறது. ஈஸ்வரன் ஸாமாந்யேந எல்லா ஜீவர்களுக்கும் ஜ்ஞான, சிகீர்ஷா, ப்ரயத்ந, ஶக்தி ப்ரதாநேந ஸ்வாதந்தர்யத்தை அளித்துள்ளான். ஆக, பகவானாலே கொடுக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்தர்யத்தை உடைய ஜீவன் கரணகளேபடாதி அதிஷ்டான விஷயத்தில் ஸ்வயமே ப்ரயுதனம் பண்ணுகிறான். இப்படி ஜீவர்களாகட்டும், தேவர்களாகட்டும் ப்ராணன்களை பரமாத்ம நிரபேசுமாகவே அதி₄ ஷட₂க்கிறார்கள்.

வித: இப்பூர்வபகும் ப்ரமாணவருத்தும். ‘யோடக்₃நெள தீஷ்டந் அக்நேரந்தர:, யமக்ஞிர் ந வேத₃, யஸ்யாக்ஞி: ஶரீரம், யோக்ஞிமந்தரோ யமயதி, ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: || (ப்ரஹ. 5.7.5) எவன் அக்னியின் உள்ளும் புறமும் நிற்கிறானோ, எவனை அக்னி அறிவதில்லையோ, எவனுக்கு அக்னி ஶரீரமோ, எவன் அக்னியை உள்ளுழைந்து நியமிக்கிறானோ, அவனே உனக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கும் அழிவற் ற அந்தர்யாமி) என்று தொடங்கி ‘யோ வாயெள தீஷ்டந்’, ‘ய ஆதி₃த்யே தீஷ்டந்’, ‘ய ஆத்மநி தீஷ்டந்’, ‘யஸ் சகஷாவி தீஷ்டந்’ என்று தேவர்களென்ன, ஜீவர்களென்ன, அவர்களில் அதிஷ்டிக்கப்படும் இந்தரிய ப்ராணன்களென்ன யாவற்றையும் ப்ரஹ்மம் அதிஷ்டித்து நிற்பதாக ஸ்ருதி கூறுகிறது. ‘பீ₄ ஷாஸ்மாத்₃ வாத: பவதே பீ₄ ஷோதே₃ தி ஸார்ய: | பீ₄ ஷாஸ்மாத்

அக்ஞிஸ்சேந்த்ரஸ்ச ம்ருத்யுர் த₄ வாதி பஞ்சம: || (தை.ஆந) (பரமாத்மாவிடம் பயத்தாலே வாயு வீசுகிறான்; ஸர்யன் உதிக்கிறான்; அக்னி இந்தரன் யமன் எல்லா தேவர்களும் இவனிடம் பயத்தாலேயே செயல்புரிகின்றனர்) என்றும், 'ஏதஸ்ய வா அகஷரஸ்ய ப்ரஸாஸநே க₃ ராக்கி₃ ஸர்யாசந்தரமலை வித்ருக்கூடு தீஷ்டத:²' (ப்ரஹ 5.8.9) (கார்க்கி! இப்ரமாத்மாவின் ஆணையாலேயே ஸர்யசந்தரர்கள் த₄ ரிக்கப்பட்டு நிற்கின்றனர்) என்றும் ஸ்ருதிகள் கூறுகையால் தேவர்களும், ஜீவனும் இந்தரிய ப்ராணன்களை த₄ ரித்து நிற்பது பகவத் ஸங்கல்பத்தாலேயே ஆகும். இப்படி பரமாத்மா யாவற்றையும் அதீஷ்டித்து நிற்பது அவனுக்கு ஸ்வரூப நிரூபக தர்மம். 'தத் ஸ்ருஷ்டவா ததே₃ வாநு ப்ராவிஶத | தத₃ நு ப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சா ப₄ வத' || (தை.ஆந) என்று ப்ரஹ்மம் ஸகல சேதநாசேதனங்களையும் நியமித்துக்கொண்டு வியாபித்திருப்பதை ஸ்ருதி ஒதிற்று. கீதையாகிற ஸ்ம்ருதியில் 'விஷ்டப்யாஹுமித₃ ம் க்ருத்ஸ்நம் ஏகாம்ஶேந ஸ்திதோ ஜகத்' (10.4.2) (இவ்வுலகனைத்தும் என் ஸக்தியின் ஒரு தீவலையாலே நான் த₄ ரித்து நிற்கிறேன்) என்று இவ்வர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. ஜீவர்கள் பரமனுக்கு சரீரபூதர்கள். ஆகையால் பரமனுக்கு நியமேந ஆதேயமாகவும், விதேயமாகவும் சேஷமாகவும் இருக்கின்றனர். ஜீவன் ஜாக்ரத் தஸையிலும் சரி, ஸாஷாப்தி தஸையிலும் சரி உச்வாஸநிச்வாஸங்களைப் பண்ணுகிறான். இது எப்படி பராதீனமோ, அதேபோல் எல்லா விஷயத்திலும் எப்போதும் பரமாத்மாவிற்கு ப்ரபுத்வமும் நியந்தருத்வமும் உண்டு. ஆக அக்னி, ஜீவன் முதலானவை இந்தரிய ப்ராணன்களை தரித்து நிற்பது பரமாத்மாவின் ஸங்கல்பத்தாலேயே என்றதாயிற்று.

முக்யப்ராணன் இந்தரியமல்ல

2.4.7. இந்த₃ரியாதீ₄கரணம் - இவ்வதீகரணத்தில், முக்யப்ராணன், கண் முதலானவையும் ப்ராணனென்று அழைக்கப்படுவதாலும், ஜீவனுக்கு உபகரணங்களாய் இருப்பதாலும் இவையனைத்தும் இந்தரியங்கள் எனும் பகலம் தள்ளப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: ஸ்ருதிகளில் முக்யப்ராணனும் ப்ராணன் எனப்படுகிறது. கண் முதலானவையும் ப்ராணன் எனப்படுகிறது. இவை ஜீவனுக்கு உபகரணங்கள். எது ஜீவனுக்கு உபகரணமோ அது இந்தரியம். ஆக கண் முதலானவையோடு முக்ய ப்ராணனோடு வாசியற எல்லாம் இந்தரியங்களே.

வித: முக்ய ப்ராணன் தவிர்ந்த மற்ற ப்ராணன்களே இந்தரியங்கள். 'இந்த₃ரியாணி த₃தைகம் ச' (கீதை 1.3.5) என்கிறபடி மைய், வாய், கண், மூக்கு, செவி எனும் ஜந்து

ஜ்ஞானேந்தரியங்கள், வாக், பாணி (கை), பாத (கால்), பாயு (மல விஸர்ஜன இந்தரியம்), உபஸ்தம் (குறி) எனும் ஜந்து கர்மேந்தரியங்கள் இவற்றை நியமிக்கும் மனம் ஆகிய பதினொன்றைக் குறித்தே இந்தரிய ஶப்தம் வழங்கப்படுகிறது. ஆகையால் முக்யப்ராணன் இந்தரியமல்ல. ஸாத்விக அஹங்காரத்திலிருந்து பதினொரு இந்தரியங்களே உண்டாவதாக ஶாஸ்தரம் சொல்கிறது. அவைகளுடன் முக்யப்ராணன் உண்டாவதாகக் கூறவில்லை. ‘ஏதஸ்மாத் ஜாயதே ப்ராணோ மந: ஸர்வேந்தரியாணி ச’ (முண்ட 2.2.3) (இப்பரமாத்மாவிடமிருந்து ப்ராணனும், மனமும், எல்லா இந்தரியங்களும் உண்டாகின்றன) எனும் ஸ்ருதி வாக்யத்தில் இந்தரியங்களையும், ப்ராணனையும் தனித்தெடுத்து படித்துள்ளதால், ப்ராணன் இந்தீரியமன்று. மனதையும் தனித்தெடுத்து படித்துள்ளதேயென்னில், ‘மநஷ் ஷஷ்டாநிந்தரியாணி’ (கீதை 15.7) (மனதை ஆறாவதாகக் கொண்ட ஜந்து ஜ்ஞானேந்தரியங்கள்) என்கையாலே மனஸ்ஸை ஜ்ஞானேந்தரியமாகக் கொள்கிறோம். அவ்வாறு ப்ராணன் இந்தரியமாகச் சொல்லப்படவில்லை. மனிதன் தூங்கும்போது கண் செயல்படுவதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் ப்ராணன் எப்போதும் ஶரீர இந்தரியங்களை தூரித்து செயல்படுவது தெரிகிறது. இவ்வாறு தரித்திருப்பதால், தரிக்கப்படும் இந்தரியங்கள் ப்ராணன் என்று வழங்கப்படுகிறது என்று ஸ்ருதியும் ப்ருஹ. 3.5.2) சொல்லிற்று. ஆக முக்ய ப்ராணனைத் தவிர்ந்த மற்ற பதினொன்றுமே இந்தரியங்கள். முக்யப்ராணன் இந்தரியமல்ல.

தரிவருத்கரணம், நாமரூப வ்யாகரணம் செய்பவன் பரமாத்மாவே

2.4.8. ஸம்ஜ்ஞாமூர்த்தி க்லுப்த்யதிகரணம் - முன் அதிகரணங்களில் ஸமஷ்டி (அண்ட) ஸ்ருஷ்டியில் அடக்கமான பஞ்சபுதங்கள், இந்தரியங்கள், ப்ராணன் இவை ப்ரஹ்மத்தின் கார்யப்பொருள்கள் என்னப்பட்டது. அண்டத்தில் ப்ரஹ்மத்தால் படைக்கப்பட்ட சதுர்முகனாலேயே தேவாதிகள் படைக்கப்படுகிறார்கள் எனும் பகலம் தள்ளப்பட்டு, தேவாதி ஜீவர்கள் யாவும் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யப்பொருள்களே என்று இவ்வதீகரணத்தில் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: ‘அநேந ஜீவநே ஆத்மநாரநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி’ (சாந். 6.3.2) (என் அம்ஶமான இந்த (சதுர்முகன் எனும்) ஜீவனைக் கொண்டு உள்ளுழைந்து நான் நாமரூபங்களை அளிக்கக்கடவேன்) எனும் ஸ்ருதி வாக்யத்தில் ‘இந்த ஜீவனைக் கொண்டு’ என்று நான்முகனை நேராக எடுத்து, அவனைக் கொண்டு நாமரூப வ்யாகரணம் செய்யப்படுவதாகச் சொல்லிற்று. அரசனது நியமனம் கொண்டு வேவுபார்க்கும் தொழிலைச் செய்யும் ஒற்றன் போலே, ப்ரஹ்மத்தின் நியமனம் கொண்டு சதுர்முகன் நாமரூப வ்யாகரணம்

செய்கிறான் என்று தெரிகிறது. இதில் 'நாமரூப வ்யாகரவாணி' என்று தானே நாமரூப வ்யாகரணச் செயலைச் செய்வதாக ப்ரஹ்மத்தால் சொல்லப்பட்டுள்ளதே என்னில், சதுர்முகன் ப்ரஹ்மத்தின் அம்ஶமாகையால், ப்ரஹ்மம் தானே செய்வதாகச் சொல்லிற்று எனலாம். ஆக, நான்முகனே நாமரூப வ்யாகரணமாகிற வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறான்.

விதி: இங்கு எடுக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ருதி வாக்யத்தை அடுத்துள்ள 'தாஸாம் த்ரிவ்ருதம் த்ரிவ்ருதம் ஏகைகாம் கரவாணி' எனும் வாக்யத்திலிருந்து (அப்பு, தேஜஸ், ப்ருதிவி எனும் மூன்று பூதங்களையும் ஒன்றோடொன்று சேர்ப்பதாகிற) த்ரிவ்ருத் கரணத்தை செய்வதாக ஒத்பபடும் ப்ரஹ்மமே நாமரூப வ்யாகரணத்தையும் செய்வதாகத் தெரிவதால், இந்த வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ப்ரஹ்மத்தின் செயலே என்னவேனும். அதாவது, நான்முகன் என்னும் ஜீவனை ஶரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மமே நாமரூப வ்யாகரணம் செய்வதாகக் கொள்ளவேனும். அப்போது ப்ரஹ்மம் தானே நாமரூப வ்யாகரணம் செய்வதாக தன்மையில் பேசியிருப்பதும் பொருந்தும். நான்முகனை ஶரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மமே ஸ்ருஷ்டிப்பதால் ப்ரகரண விரோதமுமில்லை. பூர்வபகவியின் த்ருஷ்டாந்தத்தில் அரசனும் ஒற்றனும் வெவ்வேறு வ்யக்திகள். இங்கு அப்படியன்று. சதுர்முகன் ப்ரஹ்மத்தின் ஶரீரம். இங்கு மேலும் எழுந்த ஆகேஷபங்களுக்கு பதில் - *த்ரிவ்ருத்கரணம் செய்பவன் பரமாத்மாவே. த்ரிவ்ருத்கரணத்திற்குப் பிறகே நாமரூப வ்யாகரணம் என்று (பாட க்ரமத்தை விட்டு) அர்த்த க்ரமத்தில் பொருள் கொள்ளவேனும். த்ரிவ்ருத்கரணம் செய்தவனே நாமரூப வ்யாகரண கர்த்தா. த்ரிவ்ருத்கரணத்தால் உண்டாகும் பூமியில், அப்பு தேஜஸ் இவற்றின் பகுதி குறைவாகவும், பூமியின் ஆதிக்யம் அதிகமாகவும் இருப்பதையொட்டி பூமி எனப்படுகிறது. இவ்வாறே நீர்ப்பகுதி அதிகமாகையால் அப்பு என்றும், தீப்பகுதி அதிகமாகையால் தேஜஸ் என்று வழக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

நாலாம் பாதத்தின் சுருக்கம்: இந்த்ரியங்கள் நித்யங்களல்லல; ப்ரஹ்மத்தினின்று உண்டாமலை. இந்த்ரியங்கள் பதினொன்றே. அவை அனை பரிமாணமுள்ளவை. முக்யப்ராணன் என்பது ஒரு அவஸ்ததயையடைந்த வாயு விசேஷம். அதன் பரிமாணமும்

---

* த்ரிவ்ருத்கரணம்: ப்ருதிவியில், ப்ருதிவி 1/2 பகுதி + அப்பு 1/4 பகுதி + தேயு 1/4 பகுதி. த்ருவருத்கரணம் செய்யப்பட்ட பூதங்களிலிருந்துதான் அண்டம் உண்டாகிறது. அவ்வண்டம் உண்டான பின்பே பிரமன் உண்டானான். ஆக, த்ரிவ்ருத்கரணத்தைச் செய்த ப்ரஹ்மமே, பிரமனைச் சாரீரமாகக் கொண்டு, நாமரூப வ்யாகரணத்தையும் செய்கிறது.

பஞ்சகரணம்: (உம்) தேஜஸ்வில், தேயு 1/2 பகுதி + அப்பு 1/8 பகுதி + வாயு 1/8 பகுதி + ப்ருதிவி 1/8 பகுதி + ஆகாஸம் 1/8 பகுதி.

அனு. தேவ, ஜீவர்கள் இந்தரிய ப்ராணன்களை பகவத் ஸங்கல்பத்தினாலேயே த₄ ரித்து நிற்கிறார்கள். ப்ராணன் இந்தரியமல்ல. த்ரிவிருத்கரணம், நாமரூப வ்யாகரணம் செய்பவனும் பரமாத்மாவே. ஆக எல்லா படைப்பும் பரமன் செயல்.

இரண்டாம் அத்யாயம் நிறைவு பெற்றது.

ஆச்சான்பிள்ளை நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டரை, ‘பகவத் குணங்களொல்லாம் சேர அநுஸந்திக்கலாம் துறையேது’ என்று கேட்க, ‘ஜகத்காரணத்வத்தை அநுஸந்திக்கவே, எல்லா குணங்களையும் அநுஸந்தித்ததாம்’ என்றநுளிச் செய்தார்.

- தனிப்ரணாவம்

தற்கச்சமணரும் சாக்கியப்போய்களும் தாழ்ச்சடையோன்
சொற்கற்றசோம்பரும் சூனியவாதரும் நான்மறையும்
நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும் மாண்டனர் நீணிலத்தே
பொற்கற்பகம் எம்மிராமாநுசமுனி போந்தபின்னே.   - இரு. 99

க₃த₂ா தாத₂ா க₃தாநாம் க₃ளதி க₃மநிகா காபிலீ க்வாபிலீநா
கூஷீணா காணாத₃வாணீ த₃ருஹிண ஹரகிரஸ் ஸெளரப₄ம் நாரபந்தே |
கஷாமா கெளமாரிலோக்திர் ஜகுதி கு₃ருமதம் கெ₃ளரவாத் தூ₃ரவாந்தம்
கா ஈங்கா ஈங்கர ஆதே₃ர் பஜூதி யதிபதெள பத்ரவேதீ₃ம் த்ரிவேதீ₃ம் ||

- ய.ஸ. 70

(மூன்று வேதங்கள் கொண்டமைந்த ஸிம்ஹாஸனத்தில் யதிராஜர் எழுந்தருளவே நிகழ்ந்ததென் என்னில், புத்தமதம் நமுவியது. கபிலமதம் ஓடி ஒளிந்தது. கணாதமதம் மறைந்தது. யோக பசுபத மதங்கள் மணமிழுந்தன. குமாரில பட்டரின் வாதம் தோற்றது. ப்ரபாகரன் மதம் கற்பனை மிக்கதென்று விலக்கப்பட்டது. சங்கரர் போன்றோர் வாதமும் கண்டிக்கப்பட்டதென்பதை கூறவும் வேணுமோ?)

மூன்றாம் அத்யாயம்

மூன்றாம் அத்யாயத்தின் ஸாரம்:

பாதம் 1 - ஜீவர்களின் தோழங்கள்

பாதம் 2 - பகவானின் குணங்கள்

பாதம் 3 - ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய உபாஸனம்

பாதம் 4 - அவ்வுபாஸனத்திற்கு அங்கங்கள்

ஸர்வ ஜகத்தீர்கும் ப்ரஹ்மம் காரணம், மற்ற தத்வங்களைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் விலக்ஷணம், முமுக்ஷூக்களால் ப்ரஹ்மமே உபாளிக்கத்தக்கது என்று உபநிஷத் வாக்கியங்களைக் கொண்டு முதலிரண்டு அத்யாயங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இனி ஹிதம், புருஷார்த்தம் இரண்டையும் அறிவிக்க இரண்டு அத்யாயங்கள்.

ஸாதநாத்யாயம் எனப்படும் மூன்றாவது அத்யாயத்தில் அந்த ப்ரஹ்மத்தையடைவதற்கு ஸாதனம் ஆராயப்படுகிறது. உபாஸனத்தில் இழிபவனுக்கு இரண்டு அம்ஶங்கள் தேவை. ஒன்று, அடையப்படும் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு விஷயங்களில் ஆசையின்மை. இரண்டு, ப்ரஹ்மத்தீடம் ஆசை. விஷயாந்தர வைராக்யமும் ப₄க₃வத்விஷயராக₃மும் ப்ரஹ்மவித்யாதி₄காரம். சிற்றின்பத்தில் மூஞ்சிக்கிடப்பவன் பேரின்பத்தில் இழியான். ஆக கூடாத்ரமான இன்பத்தில் வைராக்யம் பிறப்பதற்கு, ஜீவனுக்கு இஹபர லோகங்களின் தோழங்களைக் கூறவேணும். இதனை விவரிக்கும் முதல் பாதம் **வைராக்ய பாத**₃ என்னப்படுகிறது. வைராக்யம் இருவகைப்படும். ஶாஸ்தர ஶ்ரவணம் செய்வதற்கு உபயுக்தமான வைராக்யம் ஒன்று. உபாஸந அநுஷ்டானத்துக்கு உபயுக்தமான வைராக்யம் மற்றொன்று. முதற்சொன்ன வைராக்யம் இவ்வதீகாரியிடம் ஏற்கனவே இருப்பது. இரண்டாவதாகச் சொன்ன வைராக்யம் விளையவே இந்த வைராக்ய பாதம். ப்ரஹ்மத்தையடைய வேணும் எனும் ஆசை உண்டாகவேணுமானால், ப்ரஹ்மத்தீடம் தோழங்கள் இருக்கக்கூடாது; பல கல்யாண குணங்களும் இருக்கவேணும். இவ்விரண்டு அடையாளங்களும் ப்ரஹ்மத்தீடம் உண்டு என்று இரண்டாம் பாதத்தில் கூறப்படுவதால், அது **படி யவிங்க பாத**₃ என்று பெயர் பெற்றது. மூன்றாவது பாதத்தில் ப்ரஹ்மத்தையடைவதற்கு ஸாதனமான ப்ரஹ்ம வித்யைகள் ஆராயப்படுகின்றன. ப்ரஹ்மோபாஸனமாக ஒவ்வொரு ஶாகை யில் படிக்கப்படும் வித்யைகள் ஒன்றா அல்லது வேறானவையா, அங்கு படிக்கப்படும் ப்ரஹ்ம குணங்களை மற்ற ஶாகைகளில் படிக்கப்படும் வித்யைகளுடன் சேர்த்துக்

கொள்ளலாமா கூடாதா என்று நிர்ணயிக்கப்படுவதால், இது குணோபஸம்ஹாரபாதும் எனப்படுகிறது. அங்கு பாதும் எனப்படும் நான்காம் பாதத்தில், ப்ரஹ்மவித்யைக்கான அங்கங்களையநுழைப்பதற்கு அறியவேண்டியமவற்றைச் சொல்கிறது.

மூன்றாம் அத்யாயம் - முதல் பாதம்

ஜீவன் இறைபரலோகங்களில் அனுபவிக்கும் துக்கங்கள்

- 3.1.1. ததுந்தரப்ரதிபத்தியதி₄ கரணம்,
- 3.1.2. க்ருதாத்யயாதி₄ கரணம்,
- 3.1.3. அநிஷ்டாதி₃ கார்யதி₄ கரணம்,
- 3.1.4. தத்ஸ்வாப₄ அவ்யாபத்தியதி₄ கரணம்,
- 3.1.5. நாதிசிராதி₄ கரணம்,
- 3.1.6. அந்யாதி₄ வழி தாதிகரணம்

இதிலுள்ள ஆறு அதிகரணங்களின் ஸித்தாந்த ஸங்கரஹமாவது: சாந்தோக்யத்தில், பஞ்சாக்ஞி வித்தையை எனும் ப்ரகரணத்தில், ஜீவன் படும் துக்கங்கள் ஒத்ப்பட்டுள்ளன. அதாவது, ஜீவன் தன் தேஹத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பி லோகாந்தரங்களுக்குச் செல்லும்போது, காற்று புஷ்பங்களிலிருந்து கந்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு செல்வதுபோலே, பூதஸைக்ஷமங்களையும் இந்தரியங்களையும் தன்னுடன் கூட எடுத்துச் செல்கிறான். பாப பலனை யநுபவிப்பதற்கு யாதநா ஶரீரம் பெற்று யாம்ய குதீயில் சென்று நரகாநுபவம் பண்ணி, பின் அந்த ஶரீரத்தை அங்கே விட்டு ஸ்வர்க்கம் அடைகிறான். யாகம் (இஷ்டம்) செய்தல், பூர்த்தம் (குளம் வெட்டுதல், கோயில் கட்டுதல்) செய்தல், தத்தம் (தூணம்) செய்தல் இத்தகைய புண்ய கர்மங்களைச் செய்தவர்கள் (இஷ்டாதி₄ காரிகள்) எல்லோரும் தூ₄ மாதி குதீ எனப்படும் பித்ரு மார்க்கமாக ஆகாசத்தையடைந்து அங்கிருந்து ஸ்வர்க்கம் சென்று பின் சந்திர லோகத்தையடைகிறார்கள். நமக்கு பச பால்கொடுத்து நம் போகத்துக்கு உபகரணமாவது போலே, ஆதுமஜஞானமில்லாத ஜீவன் ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்றால், அங்கு தேவர்களுக்கு வெறும் போகோபரணமாகிறான். அவர்கள் தரும் ஆபாஸமான போகத்தை யநுபவித்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு பணிவிடையே செய்து உழைத்து கண்டப்படுகிறான்.

* இனி மேல்வரும் மூன்றாம் நான்காம் அத்யாயங்களில் சில அதிகரணங்களில் ஸித்தாந்தங்கள் மட்டும் ஸங்கரஹமாகச் சொல்லப்படும்.

புண்ணியம் கரைந்து போகவே ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து மீனும்போது, ஆகாயமாகிற அக்ஞி னியில் சேர்கிறான் ஹோமம் செய்யப்படுகிறான். அப்போது ஸோமராஜா என்கிற அழகிய ஶரீரத்தைப் பெற்று சிறிதுகாலம் தங்கியிருக்கிறான். பின் அந்த ஶரீரம் கரைந்து நீரவமாகவே, பர்ஜந்யம் மேகம் என்ற இரண்டாவது அக்ஞி னியில் ஹோமம் செய்யப்படுகிறான். மேகம் வர்ஷமாகும் வரை அங்கு தங்கி, பிறகு மேகம் வர்ஷிக்கும் போது வர்ஷத்துடன் பூமியாகிய மூன்றாவது அக்ஞி னியில் ஹோமம் செய்யப்படுகிறான். பூமியில் விழுந்தவுடன் நெல் முதலிய தானியங்களில் வெகுகாலம் தங்குகிறான். பிறகு அன்னமாகி புருஷர்களின் உடம்பில் நாலாவது ஆஹாதியாகச் சேர்கிறான். புருஷன் உடம்பில் ரேதஸ்ஸாக மாறி அங்கிருந்து ஒரு காலத்தில் ஸ்த்ரீயின் கர்ப்பத்திற்கு ஜந்தாவது ஆஹாதியாகச் சேர்கிறான் (க₃ ப்ப₄ க₅தி). அவனுக்கு ஆகாயம் முதலானவற்றில் ஸம்யோக மாத்ரமே உண்டு (இணைந்திருக்கிறான்). தானியத்திலிருக்கும் போதும் தானியத்தை ஶரீரமாகக் கொள்வதில்லை; ஏனெனில் தானியத்தை ஶரீரமாகக் கொண்ட வேறொரு ஜீவன் அங்கு ஏற்கனவே இருப்பதால், இவனுக்கு தானியத்தில் ஸம்ஸ்லேஷம் (சேர்த்தி) மட்டுமே. அறுவடை காலத்தில் த₄ான்யத்தையறுக்கும் போதே அதனை ஶரீரமாக அபிழுமானித்த ஜீவனுக்கு வியோகம். இவன் மட்டும் அறுக்கும் காலத்தோடு உரவிலே குத்தும் காலத்தோடு, புடைத்து தளிகை பண்ணி உண்ணும் காலத்தோடு வாசியற ஒட்டிக்கொண்டே புருஷக₃ப்ப₄த்தையடைகிறான். ஸ்த்ரீயின் குக்கியிலேயே புருஷன் எனும் பெயரையும், கர்மவினைகளையநுபவிக்க ஶரீரத்தையும் பெறுகிறான். தாயினுடைய மல முத்ராதிபூர்ணமான குக்கியில் ஒன்பது, பத்து மாதங்கள் தனது படல, சக்த்யாதிகள் முடங்கப்பட்டு பல இன்னல்களையநுபவித்து, பின் யோனி த்வாரத்திலிருந்து மிகுந்த ஸ்ரமத்துடன் வெளிவருகிறான். இப்படியாக, ஜீவன் படும் துக்கங்களையறிந்தால் ஸம்ஸாரிக்கு ஸம்ஸார யாத்ரையில் ஜாகுப்பிளை பிறக்குமென்று பஞ்சாக்னி வித்யா ப்ரகரணத்தில் ஸ்ருதி உபதேஷித்தது.

க₃ப்ப₄த்தில் முடிதல், பிறக்கும்போது முடிதல், பிறந்து முடிதல், நாலுநாள் இருந்து முடிதல், பால்யத்தில் முடிதல், செருக்கித்திரியும் யெளவனத்தில் முடிதல், ஜரையில் முடிதலாய் இவனது மரணம் நிர்ணயிக்க முடியாதபடியன்றோ இருப்பது! தன்னுடைய ஹிதாஹிதங்கள் தாயின் அதீநமாயிருக்கும் பேதைப்பறுவம்; தீம்பு செய்யிலும் கடியவொண்ணா படாலப்பறுவம்; பின் யெளவனத்தின் அறிவுகேடு; அப்பறுவத்தில் ஸர்வேந்த்ரியங்களும் ஸ்வஸ்வ விஷயங்களிலே ப்ரவனமாகவே வந்து சேரும் வ்யாதிகள்; அவற்றை யொருபாடி பரிஹரிக்கப் பார்க்க வந்து தோன்றும் ஜரை; அவ்வளவில் இடி விழுந்தாப்போலே ஸம்பவிக்கும் மரணம். மீண்டும் ஏற்றச்சால் போலே ஆரோஹண அவரோஹணங்கள். இதுவன்றோ ஸம்ஸார அநர்த்த பரம்பரை!

ஸ்வர்க்கத்தில் இவனை ‘தேவர்கள் உண்கிறார்கள்’ என்றது ஸ்ருதி. அதாவது கண்ணாலே அவன் உழைப்பதைக் கண்டு த்ருப்தியுறுகிறார்கள். (தேவர்கள் நாம் உண்பதுபோல் உண்பதில்லையென்று கீழே 1.3.8.ல் சொல்லப்பட்டது). இப்படி ஒருபகுதி கர்மபலனை லோகாந்தரத்தில் அநுபவித்துவிட்டு, கர்மஶேஷத்துடனே (அநுபவிக்கப்படாத எஞ்சிய கர்மத்துடனேயே) தீரும்பி வருகிறான். இவனிடம் உள்ள கர்மஶேஷங்கள் பஞ்சமாஹாதீக்குப் பின்பு இவன் எடுக்கும் ஶர்வத்திலேயே பலன் கொடுப்பவை. இடையே இவன் தங்கியிருக்கும் ஆகாயம், பர்ஜந்யம், பூமி முதலான இடங்களில் இவனுக்கு பலனைத் தரும் கர்மங்கள் இல்லை.

ஸ்வர்க்கத்திற்குச் செல்லும்போது தூ₄ மம், ராத்திரி, க்ருஷ்ணபகஷி, தகவிணாயநம், பித்ருலோகம், ஆகாஸம், சந்திரன் எனும் க்ரமத்தில் ஏறுகிறவன், ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து இறங்கும்போது சந்திரன், ஆகாஸம், வாயு, தூ₄ மம், அப்₄ரம் (நீர் கொண்ட மேகம்), மேகம் என்ற க்ரமத்தில் இறங்குகிறான். ஒருவன் அநுஷ்டிக்கும் ஆசாரங்களுக்கேற்ப உயர்ந்த, தாழ்ந்த பிறப்புகள் அமைகின்றன என்னவொன்னாது. ஆசாரங்கள் மற்ற கர்மங்களையநுஷ்டிக்க அதிகாரத்தைக் கொடுப்பவையே. ஆக, கர்மஶேஷத்துக்கேற்பவே உயர்ந்த அல்லது தாழ்ந்த பிறப்புகள் ஏற்படுகின்றன.

அநிஷ்டாதீ₄ காரிகள் எனும் பாபிகளுக்கு சந்திரலோக ப்ராப்தி கிடையாது. ரெளரவும் முதலான ஏழுவகை நரகங்களில் துன்பம் அநுபவித்த பிறகு நாய், பன்றி, சண்டாளன் முதலான இழிவான பிறவிகளில் பிறக்கின்றனர். உத்பிஜ்ஜம் எனப்படும் செடி, கொடி, மரம் முதலானவையும், ஸ்வேதஜம் எனப்படும் கொசு, பேன் முதலானவையும் அடிக்கடி பிறப்பதும் இறப்பதுமான ஈ, புமு முதலான பிறப்புகளையே பெறுவதால், இவ்வகைப்பட்ட ஜீவர்களுக்கு ஜந்தாம் ஆஹாதி இல்லாமலேயே ஶர்வம் உண்டாகிறது. ஆகவே தூ₄ மாதி கதீயோ, க₃ர்ப்ப₄ கதீயோ கிடையாது.

இவ்வுலகில் ஜீவன் யாகஹிம்ஸை செய்வதால் பாபபலனையநுபவிக்க நெல் முதலான த₄ானியங்களாகப் பிறக்கிறான் என்பது தவறு. சரத் காலத்தில் பஸாவதம் செய் என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்கிறது. யாகத்தில் ஹவிஸ்ஸாக பஸாவை (வெள்ளாட்டினை) பு₃லியிடுவது ஹிம்ஸையாகாது. ‘நீ மரணமடைவதோ அழிவதோ இல்லை’ என்று அந்த ப்ராணிகளைப் பார்த்து மந்த்ரம் சொல்லப்படுகிறது. யாகபஸா ஸ்வர்க்கத்திற்கே செல்கையாலும் பு₃லியிடுவதற்கு ப்ராயஸ்சித்தம் சொல்லப்படவில்லையாகையாலும் இது பாபமாகாது. (ஆயினும் முமுக்ஷையுக்கு பஸாஹிம்ஸாருப யஜ்ஞங்கள் பரித்யாஜ்யங்கள். ப்ரபந்நரான

ஹீவெஷ்னவர்கள் ஸஞ்சாரபஸாவை விடுத்து ஸ்வரூபாநுநபமான பிஷ்டபஸா யாகத்தையே செய்து போருவர். அக₃ஸ்த்யாதி₃ மஹரிவிகளும் பிஷ்டபஸா யாகத்தையே விரும்பியநுஷ்டிதார்கள் என்பது மஹாபாரத ப்ரஸித்தம்).

கர்மாக்களால் ஜீவன்படும் அல்லல்கள் இவ்வாறு விவரிக்கப்பட்டுள்ளதால், இவற்றிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கு புரவுமலித்தயையை யநுஷ்டித்து அரச்சிராதீக் தீயில் ப்ரஹ்மத்தையடைவதே பரமபுருஷார்த்தமாகும் என்று சொல்லிற்றாயிற்று.

முன்றாம் அத்யாயம் முதல் பாதத்தின் சூருக்கம்: புண்ய கர்மாக்களைச் செய்யும் ஜீவன் இவற்றின் பயனாக ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றையநுபவித்து எஞ்சிய கர்மாக்களோடு கீழே இறங்குகிறான். ஜந்து நிலைகளை அடைகிறான். ஜந்தாவது நிலை பெண்ணிடம் ரேதஸ்ஸாகச் சேர்வது. இவன் ஒவ்வொரு நிலையிலும் அதீக காலம் தங்குவதில்லை. த₄ான்ய நிலையில் மட்டும் தாமதம் நிகழ்கிறது. பாபம் செய்வதற்கள் சந்திரனையடைவதில்லை. நரகங்களில் துன்பம் அநுபவித்தபிறகு தாழ்ந்த பிறவிகளில் பிறக்கின்றனர்.

முன்றாம் அத்யாயம் - இரண்டாம் பாதம்

இப்பாதத்தில் எட்டு அதி₄கரணாங்கள் உள்ளன. இவற்றில் முதல் நாலு அதிகரணாங்கள் ஒரு பெட்டி எனலாம். பரமாத்மாவின் சிறப்பை அறிவிப்பதற்காக, ஜீவன் லோகாந்தராங்களுக்கு சென்று வரும்போது மட்டுமின்றி, இவ்வுலகிலேயே பல அவஸ்தைகளில் படும் இன்னல்களை அறிவிக்க முதல் நாலு அதிகரணாங்கள். முன் பாதத்தில் ஜாக₃ரத்₃ தயையில் ஜீவனுடைய து:க்கங்கள் விவரிக்கப்பட்டு அவனுடைய தோழங்கள் சொல்லப்பட்டன. இப்பாதத்தில், ஸ்வப்னம், ஸாஷாப்தி, மூர்ச்ச₂ நிலைகளில் ஜீவன்படும் து:க்கங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இதனை இங்கு விசாரிப்பது ஏனென்னில் ஸ்வப்நாவஸ்தையிற்போலே ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் (முக்தி தயையிலும்) ஜீவன் பகவத் அத்யந்த பரதந்தரன் - ஸ்வதந்தரனல்லன - பரமஸேவியான பரமாத்மாவோடு ஏகீடு₄தனுமல்லன் என்று அறிவிக்கவே வைராக்ய பாதத்தில் கூறாது இங்கு கூறப்படுகிறது.

ஸ்வப்ன, ஸாஷாப்தி, மூர்ச்ச₂, மரணாவஸ்தைகள்:

- 3.2.1. ஸந்த்₄யாதி₄கரணம்,
- 3.2.2. தத₃ப₄வாதி₄கரணம்,
- 3.2.3. கர்மாநுஸ்மருத்யதி₄கரணம்,
- 3.2.4. முக்து₄தி₄கரணம்,

ஜீவன் கணவில் ரதாங்கள், குதிரைகள், அவை செல்லும் வீதிகள், தடாகங்கள் என்று ஆஸ்சர்யமான வஸ்துக்களைக் காண்கிறான். இதில் ஆஸ்சர்யமாவது, இவை கணவு காணும் புருஷனால் மட்டும் அநுபவிக்கப்படுமைவை; அருகில் இருப்போர்க்கும் அநுபவிக்க முடியாதவை; விழித்தமுந்ததும் அவை காணப்படுவதில்லை. கணவுகள் விசித்ரமாயிருப்பதாலும், அவை பரமனாலேயே ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் கர்மத்தீற்கேற்ப ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதாலும், ஸௌரத்தில் மாயா ஈப்தும் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. மாயா ஈப்தத்தீற்கு பொய் என்று அர்த்தமன்று. ‘மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்’ என்று ஆஸ்சர்யமான அறிவைக் குறித்து வேதநிக₄ண்டுவில் பொருள் சொல்லப்படுவதால், கணவில் காணும் விசித்ரமான வஸ்துக்கள் யாவும் பொய்யன்று; உண்மையே. ஜீவனுக்கு வரப்போகும் நன்மைத்தைமகளை ஸூசிப்பிப்பவை அவை.

ஜீவனும் ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில் சொல்லியுள்ளபடி ஸத்யஸங்கல்பனாயிற்றே (நினைத்தபடி செய்ய வல்லவனாயிற்றே). அவனே தன் கணவுகளை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்கிறானே என்னில், அன்று. ஸம்ஸார தழையில் அசித்தான ஸரீரத்துடன் சேர்ந்திருப்பதாலும், அவனுடைய கர்மங்களுக்கேற்ப உண்டாகும் பரமாத்மாவின் ஸங்கல்பத்தினால் ஜீவனது ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலான குணங்கள் மறைக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ஜ்ஞான விளக்கம் பெறாத ஜீவனால் தன் கணவில் விசித்ரமான வஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ள இயலாது. அவன் உறங்கும்போது அவனது உபகரணங்களான இந்த்ரியங்களும் உறங்குகின்றன. மேலும், ஜீவனே ஸ்ருஷ்டிப்பவனானால், ஶபஃஸ்வப்னங்களையே காணவிரும்புவன்; துஸ்ஸ்வப்னங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க மாட்டான். ஆக, ஸ்வப்னங்கள் யாவும் பரமாத்மாவாலேயே ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியாக ஸங்கல்பித்து ஸங்கல்பித்து ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுமைவை.

ஸாஷாப்தி (கனவற்ற உறக்க) நிலையில், ஜீவன் தூங்குமிடமாக ஹ்ருதய நாடிகளில் உறங்குகிறான், புதீத் எனும் ஹ்ருதய மாம்ஸகோளத்தில் உறங்குகிறான், பரமாத்மாவிடம் உறங்குகிறான் என்று மூன்று ஸ்தானங்களை ஸ்ருதி படித்துள்ளதே. உண்மையில் அவன் உறங்கும்போது எங்கிருக்கிறான் என்னில், ஒருவன் ப்ராஸாதத்தில் (மாடியில்) ஓர் கட்டிலில் மெத்தையை விரித்துப் படுத்திருக்கிறான் என்பதுபோல் சொல்லிற்று. தூமணிமாடத்து - கோட்டுக்கால் கட்டில் - மெத்தென்ற பஞ்சயநம் என்றாப்போலே. ஹ்ருதய நாடிகளை மாடியாகவும், புதீத்தை கட்டிலாகவும், பரமாத்மாவை மெத்தையாகவும் கொண்டால், ஜீவனுக்கு பரமாத்மாவே நேரே ஸாஷாப்தி ஸ்தானமாகிறான்; ஆதாரமாகிறான். ஆகையாலன்றோ ஸ்ருதி, ‘ஸத ஆக₃ ம்ய ந விது₃: ஸத ஆக₂ ச்சாமஹோ இதி (சாந். 6.10.2) (ஸத்தாகிற ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து

(விழித்தெழும்போது) வரும் ஜீவர்கள் ‘ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து வருகிறோம்’ என அறிவுதில்லை என்று ஒதிற்று. தாய் குழந்தையை தன் மடியிலிட்டு தூங்கச் செய்வதுபோல் நித்ராவஸ்தையில் நம்மை தன்னுடன் வைத்துக்கொண்டு காப்பாற்றி, சமயத்தில் விழிப்பைக் கொடுத்து காப்பாற்றுபவன் என்கையால் பின் சொல்லப்போகும் கல்யாணகுணம் இங்கு பொசிந்து காட்டுகிறது போலும்.

தூக்கநிலையில் தேஹுத்தையும் அறியாமல், இந்தரியங்களும் ஒடுங்கி, ப்ரஹ்மத்திடம் ஜீவன் சேருகிறான் என்னில், அவன் அப்போது முக்தநிலையையடைந்து வேறொருவன் ஆகிறானோ என்னில், அன்று. தூங்கச் சென்றவனே தன் பழைய ஸரீரத்துடனும் தன் இந்தரியங்களுடனும் விழித்தெழுவதால், அவன் அடைவது முக்தநிலையன்று. ‘ஸர்வம் ஹ பஸ்ய: பஸ்யதி ஸர்வமாப்நோதி ஸர்வஸ:’ (சாந். 7.26.2) (ஸர்வஜ்ஞனான முக்தன் அனைத்தையும் காண்கிறான்; எல்லாப்படியாலும் எல்லா பே₄ாக₃ங்களையும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தை) அடைகிறான்) என்று முக்தனைப் பற்றி ஸ்ருதி பேசுகையால் ஜீவனின் ஸாஷாப்தி நிலை முக்தநிலையாகாது.

ஜாக்₃ரத்₃ ஸாஷாப்தி நிலைகளில் ஜீவனுக்கு ஜ்ஞானமுள்ளது. ஆனால் அவன் மூர்ச்சித்து விழும்போது ஜ்ஞானமற்றிருப்பதாலும், ப்ராணன் ஸ்வல்பமாயிருப்பதாலும், மூர்ச்சாநிலை - விழிப்பு, கனவு, தூக்கம், மரணம் ஆகிய நிலைகளிலும் வேறுபட்டதாய் - மரணத்தின் பாதிநிலை என்னலாம்படி இருப்பது. ப்ராணன் அடியோடு இல்லாமற்போவதும், ஸரீரம் விகாரமடையத்தொடங்கி சவக்களை தட்டுவதும் மரணத்தின் அறிகுறிகள். ஆக இப்படியாக ஜீவனுடைய தாழ்வு நிலைகள் விளக்கப்பட்டன.

ப்ரஹ்மம் உபய விங்கம்

3.2.5. உபய விங்க ாதி கரணம் - முன் அதிகரணத்தின் கடைசியில் ஸம்ஸாரி ஜீவனுக்கு வைராக்யம் பிறக்கவேணும் என்பதற்காக மரணாவஸ்தையும் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. பரமபுருஷார்த்தமான ப்ரஹ்மத்திடம் ஆசை உண்டாவதற்காக ‘ப்₃ரஹ்மம் உப₄ய விங்க₃ம்’ என்கிறது இவ்வதீகரணத்தில். கீழிரண்டு அத்யாயங்களில் ப்ரஹ்மம் அதன் ஸ்வபாவங்களோடு விசாரிக்கப்பட்டிருக்க, இந்த ஸாதனாத்யாய நடுவில் அந்த ப்ரஹ்மத்தை மீண்டும் இழுத்து விசாரிக்க வேணுமோ? என்னில் அறிய வேண்டிய ப்ரஹ்மத்தின் குணபேதத்தால் வித்யாபேதம் சொல்லுகையாலும், ப்ரஹ்மமே ஸித்தோபாயமாகையாலும், அதன்பால் த்ருஷ்ணை (ஆசை) உண்டாகவேணுமென்பதற்காகவும் இவ்வதீகரணத்தில்

‘ப்ரஹ்மம் உபயலிங்கம்’ என்கிறது. அதாவது ஹேயப்ரத்யனீகத்வம், கல்யாணகுணாகரத்வம் எனும் இரண்டு அடையாளமுள்ளது ப்ரஹ்மம். தோழங்களுக்கு எதிர்த்தானவன், அனந்த கல்யாணகுண ஸாகரன் என்றபடி.

வெறுமனே ஹேயரஹிதன் என்னாது ஹேயப்ரத்யநீகன் என்றது. ஹேயரஹிதன் என்றால் அவித்யாதி தோழமற்றவன் என்று பொருள். முக்தரும் நித்யரும் அவித்யை இல்லாதவரே. பரமாத்மாவின் ஸத்யஸங்கல்பத்தாலே அவர்கள் அவித்யை விலகினவரே தவிர, தானாக அதற்கு விலக்கானவர்களன்று. பரமாத்மா இவ்விதமல்ல. அவன் ஸ்வரூபம் தோழித்தை அண்டவிடாதது. அவனிடத்தில் ஶரீரஸம்பந்தம் அபுருஷார்த்த ஸ்வகது:க்கங்களுக்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. அதாவது புண்யபாப ஸஜாதீயங்களான கருமங்களைத் தான் செய்தாலும் அவை பலன் கொடுக்கும்படியான சக்தியைப் பெறாதபடி அந்த சக்தியைத் தொலைத்திடுகை. ஆக, இதர ஆத்மாக்களைக் காட்டிலும் அவனது வைலசஷண்யம் தெரிவித்தபடி. தோழமற்றவனாயினும், அவன் க்ரூர ஸ்வபாவனாகவோ அல்லது உதாஸீனனாகவோ இருந்தால் ப்ரயோஜநமில்லையே. அதற்காக அவனை அநந்த கல்யாணகுண ஸாகரன் என்கிறது.

‘நிரவதி^३யம் நிரஞ்ஜநம்’ (ஸ்வே. 6.19) (ப்ரஹ்மம் இயற்கையில் தீயகுணங்கள் அற்றது; தூணிருக்கும் வஸ்துக்களின்) தாழ்வுகளோடு ஒட்டாதது); ‘அபஹுதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யு: விஶோகோ விஜிக் தஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:’ (சாந். 8.1.5) (பரம்பொருள் பாபமற்றது; கீழத்தனம், மரணம், வருத்தம், பசி, தாகம் முதலியவை அற்றது; விரும்பப்படும் எல்லா நற்குணங்களையும் உடையது; தடையற்ற ஸங்கல்பத்தையுடையது) முதலான ஸ்ருதி வாக்யங்களும், ‘தேஜோ ப_३ஸைஸ் வர்ய மஹாவபோ_३த_४ ஸாவீர்ய ஶக்தியாதி_३ கு_३ணைகராஸி: | பர: பராணாம் ஸகலா ந யதர க்லேஶா த_३ய: ஸந்தி பராவரேஸே ||’ (வி.பு. 6.585) (மேலானவற்றைக் காட்டிலும் மேலானவனான அவன் - தேஜஸ், ப_३ஸம், ஜஸ்வர்யம், மஹாஜ்ஞானம், மஹாவீர்யம், ஶக்தி முதலான எல்லா நற்குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாயுள்ளவன்; ஸர்வேஸ்வரனான அவனிடம் க்லேஶம் முதலான எந்த தோழங்களும் கிடையாது) முதலான ஸ்மருதி வாக்யங்களும் ப்ரஹ்மத்தை எல்லா தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டானவன் என்றும் அனந்த கல்யாண குணங்களை பரிபூர்ணமாக உடையவன் என்றும் கூறுகையாலே, ப்ரஹ்மமானது பூமி, ஆத்மா, ரேதஸ்ஸு முதலான ஸ்த_२ானங்களை தேஹமாகக் கொண்டிருந்த போதிலும், அந்த ஸ்தானங்களையிட்டு ப்ரஹ்மத்திற்கு தாழ்வுகள் ஏற்படமாட்டா.

‘ய: പ്രുതി₂ വ്യാമ തിഷ്ടുന്’, ‘യ ആത്മനി തിഷ്ടുന്’, ‘ധോ ഭ്രതണി തിഷ്ടുന്’ എൻ്റു തൊടാവക്കി ചേതനാചേതനാംകൾ ഒവ്വൊൻ്റിലുമ് പരമാത്മാ ഉണ്ണുമു പുറമുമ് വിധാപിത്തു നിർക്കിറാൻ എൻ്റു ക്ഷേമുമു ഒവ്വൊരു വാക്യത്തിലുമ് ‘ഈ ത ആത്മാ അന്തര്യാമ്യമുന്നുത്’ (അന്ത പരമാത്മാവേ മരണമു മുതലാണ തോഴിംകൾആർവ്വണായു ഉനക്കു അന്തര്യാമിധായിനുപ്പവൻ) എൻ്റു ആത്മരത്തുടൻ പാഠക്കയാലും, പരമാത്മാ അവബവം വശതുക്കൾിലും തന്ന ഇച്ചൈയാലേ ഉണ്ണുമുന്നുതു അന്തര്യാമിധായിനുന്നുതു അവർരൈ നിധമിത്തപോളിലുമു, അവർഹോടുണ്ടാൻ തൊടപാലും അവനുക്കു തോഴിം ഏപ്പടാതെന്പതു വിജാംകുകിരുതു. ജീവനുക്കുമു പ്രജാപതി വാക്യത്തിലും ഇത്തക്കയ കുഞ്ഞാംകൾ പാഠകപ്പട്ടിനേയെൻഡിലും, അതു മുക്തിതസ്യൈപ്പ പത്രിയതു; സമ്പാദ തസ്യൈപിലും ഇവനുതു കാർമമാഡിധാക ഉണ്ടാകുമു പകവത്സംകലപത്താലും അവൈ മാന്ത്രകപ്പട്ടിനേയോതാക കീഴേ ചൊല്ലിന്റു.

ശാരീര സമ്പന്നതമു മാട്ടുമു തോഴിത്തിരുകു കാരണമു എൻഡു വൊൺണാതു. അതേപോലും അചേതനാംകൾ ധാവുമു ഇയർക്കയിലേയേ താമ്മാണവൈ എൻ്റുമു ക്ഷേമധിധാതു. കാർമവശപ്പട്ടാജീവർക്കണുക്കു അന്തന്നുതു കാർമംക്കണുക്കേറ്റപ പകവാൻ ചെയ്യുമു സംകലപത്താലും ഓർ അചേതന വശതുവേ വെവ്വേറു കാലംകൾിലും വെവ്വേറു മനിച്ചർക്കു ഇൻപത്തിരുകുമു തുണ്പത്തിരുകുമു കാരണമാകിരുതു. താമ്മാ അചേതനാംകൾിനും ഇയല്ലവു എൻ്റു കൊണ്ടാലും, എല്ലാ അചേതന വശതുക്കണുമു എപ്പോതുമു എല്ലോരുക്കുമു തുണ്പത്തിരുകു കാരണമാകവേണ്ടുമു. അനുപവത്തിലും അവബാരു ഇല്ലാലു. ഒരു വശതു ഒരു മനിതനുക്കേ ഒരു ചമയത്തിലും ഇൻപത്തിരുകുമു മർഖാരു ചമയത്തിലും തുണ്പത്തിരുകുമു കാരണമാകിരുതാന്ഹോ. ആകു കാർമവശപ്പട്ടാജീവനുക്കു കാർമമാഡിധാക ഒവ്വൊരു തേഹൃത്തോടു ഉണ്ടാകകു ക്ഷാഡി തൊടപു താമ്മാവൈ തരക്കുടുമു. അകാർമവശ്യനാണ പരമാത്മാവക്കു അന്ത ശാരീരംകണോടു ഉണ്ണാ തൊടപു അവർരൈ നിധമിപ്പതാകിര ആശ്ശസ്രധമാന ലീലാരബത്തിരുകേ ഹേതുവാകുമു. ശ്രൂതിയുമു ‘ത₃ വാ സാപര്ണാ സ്യുജാ സക₂ ആധാ സമാനമു വർക്കണുമു പരിഥിംബവജാതേ | തയോരന്യ: പിപ്പലമു സ്വാതു₃ അത്തീ അനശ്ശനുനു അന്ദോ അപി₄ ചാകഗീതി || (മുൺ്ട 3.1.) (അമൃകിയ ജ്ഞാന കാർമംകണാകിരു) ഇരുക്കകകൾ ഉടയൈവൈയുമു, ഒക്കു കുഞ്ഞത്തൈ ഉടയൈവൈയുമു, ഒൻനൈയൈയാൻ്റു വിട്ടുപ്പിരിധാതവൈവയുമാന ഇരു പരവൈകൾ പ്രമാനുമു ജീവനുമു ഓരേ മരത്തിലും (തേഹൃത്തിലും) അമാർന്തിരുക്കിംറൻര; അവൈകൾിലും ഒൻ്റു (ജീവൻ) (കാർമമാകിരു) പമുത്തൈ പുശിക്കിരുതു. അപ്പമുത്തൈ ഉണ്ണണാമലേയേ മർഖാരു പരവൈ (പ്രമാൻ) മികവുമു പ്രകാശിക്കിരുതു) എൻ്റു ഇവവർത്തത്തൈ തെണിവാക ഓതിരു.

മേലെഉത്ത ‘ത₃ വാ സാപര്ണാ’ ശ്രൂതി വാക്യത്തിലും ശാരീര സമ്പന്നതമു ഇരു ആശ്ശമാക്കണുകുമു പൊതുവാധിരുക്കു, നാമാനുപ സമ്പന്നതമുമിരുക്കു, പ്രവർമ്മത്തിരുകു മാട്ടുമു

கர்மபுலத்தை அநுபவியாமை என்ற சிறப்பு எவ்வாறு கூறவியலும் என்று ஓர் ஆகோஸ்டம். ஸமாதானம்: ‘அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா’ (ப்ரமாத்மா அனைவர்க்கும் ஆத்மாவாய், உள்நுழைந்து (அனைத்தையும்) நியமிக்கிறான்), ‘யஸ்ய ப்ருதி₂ ஶீ ஶரீரம்’ (ப்ரஹ 5.7.7) (எவனுக்கு பூமி ஶரீரமோ), ‘யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ..... ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி’ (ப்ரஹ 5.7.26) (எவனுக்கு ஆத்மா ஶரீரமோ, எவன் அத்மாவை உள்நுழைந்து நியமிக்கிறானோ) முதலான வேதவாக்யங்கள் ப்ரஹ்மம் சேதநாசேதனங்களை நிர்வஹிப்பதற்காகவே வியாபிக்கிறான் என்பதால், ஜீவனைப்போல் கர்மங்களை யநுபவிக்க அன்று என்று தேறுகிறது. மனுஷ்யாதி ஶரீரங்களுள் புகுந்து நாமரூபங்களையடைந்துள்ள ப்ரஹ்மம் ரூபமற்றது என்பதில் விரோதமில்லை. ஜீவனைப்போல் சரிரித்வ நிபந்தனமான விதிவச்சுத்வம் என்னும் கர்மவச்சுத்வம் இல்லாமையால் அரூபத்வம் சொல்லலாம். ‘ஆகாசோ ஹ வை நாமரூபயோ: நிர்வஹிதா தே யதந்தரா தத்₃ ப்ரஹ்ம’ (சாந். 8.14.) (ஆகாசம் எனப்படும் பரமாத்மாவே நாமரூபங்களை ஜீவர்களுக்கு கொடுக்கிறது; அந்த நாமரூபங்களால் தீண்டப்படாத அதுவே ப்ரஹ்மம்) எனும் ஸ்ருதிவாக்யம் இவ்வர்த்தத்தை வலியுறுத்துகிறது.

விதி இரண்டு விதம். ஒன்று, அறியாததை அறிவிப்பது. மற்றொன்று, ஒன்றில் ஈடுபடாதவனை ஈடுபடுத்துவது. ஈச்வரன் ஸர்வஜ்ஞன். அவனரியாததை அறிவிப்பதென்பது பொருந்தாது. அனைத்தையும் நிர்வஹிப்பவன். ஆக இவ்வாறு செய்யாதே என்று கட்டளையிடத்தகாதவன். உலகில் அறியாதவனையும், பரவசனானவனையும் ஹிதமறிந்த ஒருவன் இதைச் செய், இதைச் செய்யாதே என்று உத்தரவிடக் காண்கிறோம். அஜ்ஞானமோ, பராதீனத்வமோ இல்லாத ப்ரஹ்மத்திடம் விதிகள் தம் சக்தியையிழந்து அவனுக்கு விசேஷணமான ஜீவனிடத்தில் பயனுள்ளவையாகின்றன. ஆக ப்ரஹ்மம் உபய விங்கமே.

அத்வைத்திகளின் பூர்வாக்ஷம்: ஸத்யம் - பொய்யைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது, ஜ்ஞானம் - ஜடத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது, அனந்தம் - அளவடையதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று யாதோரு பேதமுமின்றி ப்ரகாசமாத்ர ஸ்வரூபமாயிருப்பதன்றோ ப்ரஹ்மம்? அதனிடம் ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம், ஜகத்காரணத்வம், ஸர்வாந்தராத்மத்வம், ஸத்யகாமத்வம் முதலான குணபேதங்களை ‘நேதி நேதி’ (ப்ரஹ 4.3.6) (இல்லை, இல்லை) என்று ஸ்ருதியே தள்ளுவதால், அவை பொய்யானவையென்று தேறுகிறது. ப்ரஹ்மம் தோழிமற்றது என்பதை அங்கீகரிக்கலாமாயினும், அது கல்யாண குணங்களையுடையது என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? ஆக, ப்ரஹ்மம் உபயவிங்கம் என்பது தவறு.

ஸிதி: ‘ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்ம’ (தை.ஆகந) (ஸத்யமாகவும், ஜ்ஞானமாகவும், அளவற்றதாயுமிருப்பது ப்ரஹ்மம்) என்ற வாக்யம் ஸபலமாக வேண்டுமென்று (ஜ்ஞாந) ப்ரகாசமே ஸ்வரூபம் என்று அங்கீகரித்தது போல், ‘ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித’ (முண்ட 1.1.10) எந்த பரமாத்மா ஸகல வஸ்துக்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை உள்ளபடி அறிகிறானோ); ‘பராாஸ்ய ஶக்தி: விவிதை₄ வ ஸ்ரூயதே ஸ்வப₄ விகீ ஜ்ஞாந ப₃ லக்ரியாச’ (ஸ்வே 6.8) (இப்பரம்பொருளுக்கு, மேலானதும், இயல்பானதும் பலவிதமானதுமான ஶக்தி, ஜ்ஞானம், ப₃ லம், செயல் ஆகியவை ஸ்ருதிகளில் ஒதுப்படுகிறது) எனும் ஸ்ருதி வாக்யங்கள் ஸபலமாக ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் கல்யாணகுண பூரணம் என்று ஏற்கவேணும். ‘ஸத்யம் ஜ்ஞானம்’ எனும் வாக்யம் ப்ரஹ்மத்தீர்கு ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபம் என்றதே தவிர, ‘பராாஸ்ய ஶக்தி:’ இத்யாதிகளில் சொன்ன கல்யாணகுணகரத்வதைத் தடுக்கவில்லை. ‘நிஷ்களம் நிஷ்கரியம் ஶாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம்’ (ஸ்வே 6.19) (அவயமற்றவன், செய்யவேண்டிய க்ரியை இல்லாதவன், பசி தாஹும் முதலான ஆறு ஊர்மிகள் அற்றவன், (அடியாரை உதாஸீஸ்படுத்தும்) குற்றங்கள் இல்லாதவன், (ஸாவத்தையும் ஸர்வமாகக் கொண்டிருந்தாலும்) அவற்றின் தோழங்களால் ஸ்பர்ஶிக்கப்படாதவன்); ‘தமீஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம் தம் தே₃ வதாநாம் பரமம்ச தை₃ வதம் ..... ந தத்ஸமஸ்ச அப்₄ யதீ₄ கஸ்ச த₃ ருஸ்யதே || பராாஸ்ய ஶக்தி: விவிதைவ ஸ்ரூயதே ஸ்வாப₄ வாவிகீ ஜ்ஞான ப₃ லக்ரியாச’ (ஸ்வே 6.7.8) (ஸ்வர்களுக்கெல்லாம் மேலான மஹேஸ்வரன், தேவதைகளுக்கெல்லாம் மிகவும் மேலான தேவதை, ஒத்தார் மிக்கார் இல்லாதவன், இயல்வான ஜ்ஞான, ப₃ ல, செயல்களை உடையவன்) முதலான பல வேதவாக்யங்கள் ஸர்வயேஸ்வரனை தோழமற்றவன் என்றும் கல்யாண குணங்களை உடையவன் என்றும் ஒதுகின்றன. ‘மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதை₃ ஸ்தி’ (கீதை 7.6) (என்னைக் காட்டிலும் மேலானது வேறொன்றுமில்லை) முதலான பல ஸ்ம்ருதிவாக்யங்களும் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். ஆக ப்ரஹ்மம் உபயவிங்கமே.

கூர்யனின் ப்ரதிபிம்பம் ஜலத்தில் தோன்றினாலும், ஜலத்திலுள்ள தோழம் கூர்யனுக்கு ஏற்படுவதில்லை. எங்கும் பரவியுள்ள ஆகாசம் க₄ தத்தீர்குள் இருப்பதால், க₄ தத்தின் தோழம் ஆகாசத்துக்கில்லை. அவைகளைப் போன்றே பரமாத்மா பூமி முதலானவைகளில் இருந்தாலும் அவைகளின் தோழம் அவனுக்கு ஏற்படாது. இவ்வுபமானங்களில் ஆகோஸ்பம்: கூரியன் ஜலத்தில் இல்லை. ப்ரதிபிம்பத்தைப் பார்த்து கூர்யன் என்று ப்ரமிக்கிறோம். ஆக ஜலத்தின் தோழம் கூர்யனிடம் ஏற்படாது. ஆனால் பரமாத்மா பூமியில் இருப்பது ப்ரமமன்று. உண்மையே. எனவே பூமியின் தோழம் பரமனுக்கு ஏற்படலாம். **ஸமாதானம்:** ஆகாசம்

குடம் போன்றவைகளில் இருந்தாலும் அதைப்போன்று பெரியதாக ஆவது, சிறியதாக ஆவது போன்ற தோழங்கள் ஆகாயத்தீற்கு ஏற்படுவதீல்லை. இதைப்போன்றே பூமி முதலியவைகளின் தோழம் பரமாத்மாவிடம் ஏற்படுவதீல்லை. சூரியன் ஜலத்தீல் இல்லாவிடலும் அதீல் ப்ரதிபிம்பமே தோன்றினாலும், ஜலத்தீலுள்ள தோழம் பரமனுக்கு ஏற்படுவதீல்லை என்பது மட்டுமே உபமானமாகக் கொள்ளவேணும். முகம் சந்தீரன் போலுள்ளது என்றால், உபமானமான சந்தீரனிடமுள்ள எல்லா குணங்களும் முகத்தீல் இருக்கவேணும் என்ற நியதி இல்லை. அதைப்போலே சூரியன் ஜலத்தீல் ப்ரதிபிம்பமாகத் தோன்றுவதால் தோழம் அவனுக்கு ஏற்படுவதீல்லை என்ற மட்டும் உவமையை ஏற்கலாம். அதைப்போல் பூமி முதலானவற்றில் பரமாத்மா இருந்தாலும், பூமி முதலானவைகளின் தோழம் பரமாத்மாவை ஸ்பார்ஶியாது.

அத்வைதிகளின் பூர்வபஷ்டம்: ஸ்ருதியில் சேதநாசேதனங்களை ப்ரஹ்மத்தீன் உருவகமாக எடுத்து அவனுக்கு ஒரு அப்ராக்ருத தீவ்யமங்களை விக்ரஹம் உண்டு என்று சொல்லி, ‘அது₂ அது₃ ஆதே₃ ஶோ நேதி நேதி ந ஹ்யேதஸ்மாதீ₃தி நேத்யந்யத் பரமஸ்தி’ ப்ரஹ 4.3.6) (இது உபதே₃ஶம்; முன் சொன்ன சேதநாசேதனங்கள் எதுவுமில்லை. ஆகையால் (கல்பிதமான அவற்றுக்கு இருப்பிடமான) ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர வேற்றுவுமில்லை) என்று ‘இதி’ ஶப்தத்தாலே முன்சொன்ன ப்ரஹ்மரூபங்களைக் குறித்து ‘ந’ என்று அவற்றைத் தள்ளி, கல்பிதமான அவற்றுக்கு அதீ₄ஷ்ட₂ானமான (இருப்பிடமான) சீந்மாத்ர ப்ரஹ்மம் ஒன்றே மைய; மற்றவை யாவும் கல்பிதங்கள் என்று உபநிஷத்தே ஒதுக்கையாலே, ப்ரஹ்மம் தோழமற்றது. குணங்களோடு கூடியது எனும் உபயலிங்க அர்த்தம் பொருந்தாது.

விதி: லோகத்தீல் ஹிதத்தை செய்கின்றவன் ஒருவனுக்கு சில விஷயங்களில் ப்ரமம் ஏற்பட்டிருந்தால் அதைப் போக்குவதற்காக உபதேஶம் செய்வான். அது தவிர இல்லாத ப்ரமத்தை உண்டாக்கி அதைப்போக்குவதற்காக உபதேஶம் செய்வதை காண்கிறோமல்லோம். அதைப்போன்றே வேதமும் ஹிதத்தை உபதேஶிக்கிறது. அது தோன்றியுள்ள ப்ரமத்தை போக்கவேண்டுமே தவிர இல்லாத ப்ரமத்தை உண்டாக்கி அதைப் போக்குவதற்கு முயல்கிறது என்பது பொருந்தாது. இவ்விடத்தே சிதசித்துக்கள் பரமாத்மாவுக்கு ஶரீரங்கள் என்ற ப்ரமத்தை தோற்றுவித்து பின்னர் அவை அவனுக்கு ஶரீரங்கள் இல்லை என்று கூறுவது பொருந்தாது. இங்கே கூறியது யாது என்னில், ப்ரத்யக்ஷ அநுமானங்களால் அறிய முடியாததையே ஶாஸ்தரம் கூறும். இங்கு உபநிஷத் அத்தகைய உண்மையைக் கூறுகிறது. அதாவது ‘சித் அசித்துக்கள் யாவும் பரமாத்மாவின் ப்ரகாரங்கள்’ என்று சொல்லி, பின்னர் ‘அவனுடைய ப்ரகாரம் இவ்வளவுதான் என்று எண்ணிவிடாதே; மேலும் மிக அதிகமாக இருக்கின்றன’ என்று

உரைப்புதற்காக ‘இதி ந இதி ந’ இவ்வளவு மாத்திரமல்ல இவ்வளவு மாத்திரமல்ல என்கிறது. மேலும், இப்படிக் கறிய பிறகு ‘ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்’ (ப்ருஹ 4.3.6) இத்யாதியால் மேலும் பல குணங்களை ப்ரஹ்மத்துக்கு ஒதுக்கிறது. ஆக ‘நேதி நேதி’ எனும் வாக்யம் ப்ரஹ்மத்துக்கு முன்சொன்ன ரூபம் முதலானவற்றை தள்ளுவதல்ல. இவ்வளவுதான் என்பதை நிவேஷதம் செய்கின்றது என்றே கூறவேண்டும்.

மேலும் ஒர் பூர்வபக்ஷம்: உண்மையில் ப்ரத்யக்ஷத்தால் நிர்விசேஷி சிந்மாத்ரமே க்ரஹிக்கப்படுகிறது. அதற்கு வேறுபட்டதும் ப்ராந்தியால் ஏற்படுவதுமான விசேஷி ரூபத்தை ‘நேதி நேதி’ என்பது மறுக்கிறது.

விதி: ஶாஸ்த்ரமன்றி வேறொரு ப்ரமாணத்தாலும் எப்போதும் அறிய முடியாதது ப்ரஹ்மம். இவ்விஷயத்தை ‘ந சக்ஷாஷா க்ஞரஹ்யதே நாபி வாசா’ (முண்ட 3.1.8) இப்பரமாத்மா கண்ணாலும் வாக்காலும் கிரஹிக்க முடியாதவன்) என்று ஸ்ருதி ஒதிற்று. ஆக குடம் முதலியவை போல் ப்ரஹ்மம் ப்ரத்யக்ஷத்தால் கிரஹிக்கப்படுவதில்லை. மேலும் ‘பர்தீரூபமான த்₄ யானமாகிற புக்தியாலேயே இவனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம்’ என்று ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலிருந்து தெரிகிறது. ‘நாயமாத்மா ப்ரவசனேன லப்ய:’ (கட 2.2.23) என்றும், ‘நாஹம் வேதை₃ர் ந தபஸா’ (கீதை 11.53) என்றும் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் பக்திமிக்க உபாஸனத்தாலேயே ஸாக்ஷாத்காரம் ஸம்பவிக்கும் என்றது. ப்ரஹ்மோபாஸனத்தில் தீனமும் ஈடுபடுவதால் கைலத₄ாரை போல் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரம் உபாஸர்களுக்கு விளைகிறது. அப்படி நேரும்போது, ப்ரஹ்மஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களான ஜ்ஞானம், ஆனந்தம் முதலானவற்றைப் போல் ப்ரஹ்மம் உலகை ஶரீரமாகக் கொண்டிருக்கையும் உபாஸகர்களால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படுகிறது. பரமாத்மாவைக் கண்டறிந்த வாமதேவரிஷி ‘நானே மநுவையும் ஸர்யனையும் ஶரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தை எனக்கு அந்தர்யாமியாகக் கொண்டிருக்கிறேன்’ என்று கூறுவதாகவுள்ள ஸ்ருதி வாக்யத்திலிருந்து இது புலனாகிறது. ஆகையால் ‘நேதி நேதி’ என்ற ஸ்ருதிவாக்யம் ‘ப்ரஹ்மத்தின் ஶரீரம் முன்சொல்லப்பட்ட அளவு மாத்திரமல்ல’ என்று அளவுடைமையைத் தள்ளுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். ஆக இவ்வதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மம் உபயலிங்கமே - ப்ரஹ்மம் ஜக₃ ச்ச₂ரீதித்வம் முதலான அளவற்ற கல்யாண குணங்களை உடையது; ப்ரஹ்மத்திற்கு தோழங்களில்லை - என்று சொன்னதாயிற்று.

அசேநமான ஜகத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் அம்ஶம்

3.2.6 அஹிருண்டலாதீ₄கரணம் - முன் அதீகரணத்தில் ப்ரஹ்மத்துக்கு நிர்த்தோஷத்வம் சொல்லப்பட்டது. அதை நிலைநாட்ட வேணுமானால் அசித்வஸ்துவும்

ப்ரஹ்மத்தின் ரூபமே என்று ஸாதிக்கவேணும். அது எவ்விதம் ஸித்திக்கும் என்று விசாரிக்கப்படுகிறது இவ்வதிகரணத்தில்.

முதல் பூர்வபகலம்: வேதம் ‘ஸர்வம் கலு இதம் ப்ரஹ்ம’ (இவையனைத்தும் ப்ரஹ்மமே) என்று ப்ரஹ்மத்தையும் ப்ரபஞ்சத்தையும் ஒன்றாகப் பேசிற்று (அபேத₃ ஸ்ருதி). ‘போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா’ என்று ப்ரஹ்மத்தையும் ப்ரபஞ்சத்தையும் வேறாகவும் பேசிற்று பேத₃ ஸ்ருதி). இவ்விரு வாக்யங்களும் பொருந்த வேணுமானால், ப்ரஹ்மமும் ப்ரபஞ்சமும் ஒன்று என்று ஏற்கவேணும். இவ்விரண்டையும் வேறாகக் கூறுவது ஏனென்னில், பாம்பிற்கு இரண்டு நிலைகள் காணப்படுகிறது. ஒன்று, சுருண்டிருக்கும் நிலை. மற்றொன்று, ருஜவான (நீண்டிருக்கும்) நிலை. இதைப்போலே ப்ரஹ்மத்துக்கு இரண்டு நிலைகள் உண்டு. ப்ரளய காலத்தில் தன் ஸ்வரூபமாயிருக்கும் ப்ரபஞ்சத்தை சுருக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தன் ஸ்வரூபத்தை ப்ரபஞ்சமாக விரித்திருக்கிறான்.

இரண்டாவது பூர்வபகலம்: முன்கூறிய ப்ரகாரத்தை ஏற்க முடியாது. ஏனெனில் ப்ரஹ்மமே ப்ரபஞ்சமாக மாறுவதாகக் கொண்டால், ‘ப்ரஹ்மம் அபரிணாமி’ எனும் ஸ்ருதிகளுடன் விரோதிக்கும்; ப்ரபஞ்சத்தின் தோழம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்படும்; அபேத ஸ்ருதியை முக்கியமாகக் கொண்டு பேத ஸ்ருதியை ஒரே வஸ்துவின் வெவ்வேறு நிலைகளையிட்டு நிர்வஹிக்கையாலே) அமுக்யமாகக் கொள்ளும் தோழம் வரும். ஆக, ‘ஸர்யனும் ப்ரபையும் போலே’ என்று கூறுவதே பொருத்தம். அவை இரண்டும் தேஜஸ் ஜாதியாய் ஒரே வஸ்து. தூம் தூமி வேறாகையால் வேறாகவும் கொள்ளலாம். ஆக அசித்தும் (ஜகத்தும்) பரமாத்மாவும் ப்ரஹ்மஜாதி. ‘ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மரூபமாயிருப்பது ப்ரபை ஸர்யனுபமாயிருப்பதுபோல்’ என்பதே பொருத்தம்.

வித: பரமாத்மாவையும் ஜீவாத்மாவையும் ஒன்றாகவும், வேறாகவும் அம்ஶாதிகரணத்தில் (2.3.7) கூறப்பட்டது. ஜீவாத்மாவின் தோழம் ப்ரஹ்மத்திற்கு வாராமைக்காக ஶரீராத்ம படாவத்தை ஏற்று அவை ஒன்று வேறு என்ற வழக்கையும் பொருந்தும்படி உரைக்கப்பட்டது. ஜீவாத்மா ப்ரஹ்மத்தை விட்டுப்பிரியாத அம்ஶமாயிருப்பவன் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அதேபோல் ஜகத்தும் (அசேதன வஸ்துக்களும்) ப்ரஹ்மத்தை விட்டுப்பிரியாத அம்ஶமாயிருப்பது என்று கொள்ளவேணும். ஜகத்தை பரமனுக்கு ஶரீரமாகவும், பரமனை ஶரீரியாகவும் (ஆத்மாவாகவும்) கொள்ளும்போது இவை இரண்டையும் ஒன்றாகவும் வேறாகவும் கூறலாம்.

இரண்டாவது பூர்வபகஷித்தில், ‘ப்ரஹ்மம் ஸர்யன் போல் விசேஷ்யம், ஜகத் ப்ரபை போல் ப்ரஹ்மஜாதியைச் சேர்ந்த விசேஷணம்’ என்பதும் பொருந்தாது. ஜகத் ப்ரஹ்மங்களுக்கு ஶரீரஸரீரி படி வாவத்தை அங்கீகரியாவிடில், மற்ற எல்லா வஸ்துக்களையும் குறிக்கும் ஶப்தங்கள் ப்ரஹ்மத்தையும் குறிக்கும் என்பது பொருந்தாமல் போகும். ‘கோத்வம்’ எனும் ஒரு ஜாதி இருந்தபோதிலும் கொம்புள்ள பக்கவையும், கொம்பற்ற பக்கவையும், ஒரு கொம்பு ஒழிந்த பக்கவையும் வேற்லலாதவை என்று சொல்ல முடியாது. அதுபோலே இங்கும் அசேதனஜகத்-ப்ரஹ்மங்களை வேற்லலாதவை எனக்கவறும் அபேத ஸ்ருதிகள் பொருந்தாமல் போகும். ஆக, ஜகத் ப்ரஹ்மங்கள் ஶரீர ஶரீரிகளாயிருப்பதாலேயே அவற்றை வேத வாக்யங்கள் வேறாகவும், வேற்லலாதவையாகவும் ஒதுக்கின்றன என்று இங்கு சொன்னதே பொருந்தும்.

வேதம் ‘அஜரோமரா’ (ப்ரநஹ 6.4.25) என்று ஶரீரத்துக்குள்ள (அசேதனத்துக்குள்ள) பிறப்பு, ஜரை, மரணம் முதலியவற்றையெடுத்து அவை ப்ரஹ்மத்திடம் இல்லை என்று தள்ளுகிறது. ஆக, ப்ரஹ்மம் ஶரீரியாய் விசேஷ்யமாயும், அசேதனஜகத் ஶரீரமாய் விசேஷணமாயும் இருந்து கொண்டு அம்ஶ அம்ஶிகளாய் உள்ளனவேயொழிய, ஜகத்ப்ரஹ்மங்கள் ஒன்றாகவோ ஒரே ஜாதியைச் சேர்ந்தனவாகவோ இல்லை.

பரமாத்தவ விட மேலான தத்துவம் வேற்றுவும் இல்லை

3.2.7. பராதி கரணம் - முன் அதிகரணங்களில் ‘ப்ரஹ்மம் உபயலிங்கம்’ என்றதை நிலைநிறுத்துவதற்காக இவ்வதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் மேலான தத்துவம் உண்டு எனும் வாதம் தள்ளப்படுகிறது.

பூர்வபகஷம்: வேத வாக்கியங்கள் நான்கு கருத்துக்களை வெளியிடுகின்றன. ஒரு உபநிஷத் வாக்யம் பரமாத்மாவை ஸேதுவாக (அணையாக)க் கூறிற்று. அதாவது அந்த அணையைக் கடந்து அடையவேண்டிய வஸ்து வேறு ஒன்று உண்டு என்று உணரலாம். மற்றொரு உபநிஷத் வாக்யம் ப்ரஹ்மம் நாலு கால்களையும் பதினாறு கலைகளையும் உடையது என்று அளவிட்டு கூறிற்று. அதாவது அளவிட்டுக் கூற இயலாத வஸ்து வேறு ஒன்று உண்டு என்று உணரலாம். பிறிதொரு உபநிஷத்வாக்யம் ப்ரஹ்மம் மோகஷத்தை அடைவிக்கும் அணை என்றது. அதாவது ப்ரஹ்மம் உபாயம் என்றால், அடையவேண்டிய உபேயம் வேறான்றுள்ளது என்று உணரலாம். வேறாரு உபநிஷத்தில், ‘ததோ யதுத்தரதரம் தத்துபம் அநாமயம்’ (ஸ்வே 3.10) என்று பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் மேலானவன் ஒருவன் உளன் என்றது. இவ்வாக்கியங்களை ஆராய்ந்தால், ப்ரஹ்மத்தைவிட உயர்ந்த வேறாரு பரதத்துவம் உண்டு என்று தெரிகிறது.

ஸிதி: அணை இரு பக்கங்களிலுள்ள ஜலத்தை ஒன்றோடொன்று சேராமல் தடுத்து நிறுத்துகிறது. பரமாத்மா தான் தோற்றுவித்த மர்யாதைகள் உலகிலே ஒன்றோடோன்று சேராதவாறு ரசவிக்கிறானாகையால் ‘ஸேது’ என்னப்பட்டான். இக்கருத்து ‘ஏஷாம் லோகாநாம் அஸம்பே_த₃ தாய்’ (சாந்) (லோகங்கள் ஒன்றோடோன்று கலந்து போகாமலிருப்பதற்காக) என்று அவ்வுபநிலைத் வாக்கியமே மேலே தெளிவாகக் கூறிற்று. அடுத்த மந்த்ரத்தில் ‘ஏதும் ஸேதும் தீர்த்வா’ என்று அணையைத் தாண்டி வேறொரிடத்திற்கு செல்வதாகக் கூறுகிறதேயென்னில், இங்கு ‘தீர்த்வா’ என்று தாண்டுவதைச் சொல்லவில்லை. வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தைக் கடந்தான் என்றால் அந்த ஶாஸ்திரத்தை நன்கு உணர்ந்தான் என்பதுபோலே, அணையைத் தாண்டி என்பதற்கு அணையை அடைந்தான் என்பதே பொருள். பரமாத்மா அளவிட்டுக் கூற இயலாதவனாயினும், பரந்திருக்கும் ஒளி ஜன்னல் வழியாக வரும்போது ஜன்னல் ஒளி என்பது போலவும், பரந்திருக்கும் ஆகாசம் குட்டில் இருக்கும்போது குடாகாசம் என்பது போலவும் உபாஸ்கனின் மனதில் பதிவதற்காக அளவிட்டுக் கூறப்பெற்றான். ‘அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:’ (முண்ட 2.2.5) மோகஷத்திற்கு இந்த பரமாத்மா உபாயமாவான் என்றதால் தன்னைப் பெறுவதற்கு தானே உபாயம் என்பதைச் சொல்லிற்று. ‘நாயமாத்மா’ ஸ்ருதியும் எம்பெருமானையடைவதற்கு அவனே உபாயம் என்றதன்றோ.

‘யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்’ (ஸ்ரே 3.9) முதலான பல வேதவாக்யங்களில் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் மேலானது எதுவுமில்லை என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரேவதாஸ் வதரத்தில், ‘ததோ யது_தத்தரதரம் தத_ஒருபம் அநாமயம்’ (3.10) என்று இப்பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் மேலான தத்துவம் உண்டு என்று சொல்லியுள்ளதேயென்னில் - இவ்வுபநிலைத்தில் இந்த ப்ரகரணத்தில் ‘வேத_ஒஹுமேதம்’ என்று தொடங்கி ‘நாந்ய:பந்த_ஒ வித_தயதேயநாய்’ என்பதீராக பரமபுருஷரே மோகஷ ஸாதனம், அவனைத்தவிர வேறு மோகஷ ஸாதனமில்லை என்று சொல்லி, அதை நிருபிக்க அடுத்த மந்த்ரத்தில் ‘யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி’ என்று தொடங்கி அந்தப் பரமபுருஷரே மேலானவன், அவனைக் காட்டிலும் மேலானவன் எவனுமில்லை என்றும் சொல்லி, அவ்விஷயத்தையே ‘ததோ யது_தத்தரதரம்’ எனும் அடுத்த மந்த்ரத்தில் காரணம் காட்டி முடிவு கட்டுகிறான் *வேதபுருஷன்.

* வேதபுருஷன் என்பவன் சதுர்முகணைப்போலே ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் ஸர்வேஸ்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ஓர் அதிகாரிபுருஷன் (பூத_தத_ஒ ஜீவனே). வேதாசார்யன் என்று அழைக்கப்படுபவன். இவன் மூலமாகவே ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் வேதவசனங்கள் ஆவிர்ப்ப_த விக்கின்றன. இவன் வேதங்களைச் செய்தவனால்லன்; வெளிப்படுத்தபவனே. இவனது அபி_ஒப்ராயமும் வேதத்தின் அபி_ஒப்ராயமும் ஒன்றாயிருக்க வேணும் என்பது பகவத் ஸங்கல்பமாததால், வேதவாக்குகளுக்கு இருள், துயக்கு, மயக்கு, மறப்பு எனும் தோறங்களோ, வேதத்தின் நித்யத்வம், ஸ்வத: ப்ராமாண்யத்வம், அபௌரூபேயத்வம் எனும் பெருமைகளுக்கு ஹாநியோ வாராது. (திருமலை அநந்தாண்பிள்ளை புரிசை ஹீரங்காசார்ய ஸ்வாமி அருளிச் செய்த ஸஸாவாஸ்யோபதிவீத் வ்யாக்யானத்தில் (மந்திரம் - 10) வேதபுருஷன் என்பவன் யார் என்று விசாரித்து நிர்ணயித்தபடி)

இங்கு பூர்வபகல்த்தில் சொன்னதுபோல் பொருள் கொண்டால் முன் மந்திரங்களோடு முரண்படும். மேலும் இதற்கு பின்புள்ள மந்திரத்தில் ‘இப்பரமாத்மாவை அறிவவர்கள் முக்தியடைகிறார்கள்’ என்று சொல்வதோடும் விரோதிக்கும். ஆக, உபக்ரம உபஸம்ஹார விரோதம் வாராமல் இம்மந்த்ரத்துக்கு சொல்லக்கூடிய *பொருளாவது - யத் உத்தரதரம் - (முன் கூறியபடி) மற்ற அனைத்தைக் காட்டிலும் மேலான யாதோரு புருஷத்துவம் உளதோ, தத் - அதுவே, அரூபம் - ப்ராக்ருத ரூபமற்றது, அநாமயம் - தோஷங்களற்றது; தத: - இக்காரணத்தாலேயே, ய ஏதத் விது₂: - எவர்கள் இப்புருஷ தத்வத்தை அறிகிறார்களோ, தே அம்ருதா: பு₄ வந்தி - அவர்கள் மோகஷம் அடைகிறார்கள். ஆக பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் மேலான பொருள் வெறான்றில்லை. ‘தே நேத₃ம் பூரணம் புருஷேண ஸர்வம்’ (ஸ்வே 3.७) (அந்த புருஷனால் உலகனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது), ‘ப்₃ரஹ்மை வேத₃ம் ஸர்வம்’ (ப்ரஹ 4.5.१) (இவ்வுலகனைத்தும் ப்₃ரஹ்மமே) முதலான வேத வாக்கியங்கள் பரமாத்மாவுக்கு ஸர்வ வ்யாப்தியையும் எல்லாமாய் இருக்கையையும் சொல்லுகையாலே, இவனைக் காட்டிலும் மேலான தத்துவம் வெறான்றுமில்லை என்றதாயிற்று.

பரமாத்மாவே பலனளிப்பவன்

3.2.8. பலாதிகரணம் - முன் அதிகரணங்களில், சேதனர் உபாஸனங்களில் இழிவதன் பொருட்டு ‘உபாஸ்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மம் உபயவிங்கம்; அதுவே எல்லாவற்றிலும் மேலானது’ என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில், பே₄க₃ மோகஷ ப₂லப்ரத்தவம் அப்பரமனிடமே உள்ளது என்று சொல்லப்படுகிறது. இத்தால் பரமாத்மா பரமோத₃ாரன் என்கிறது.

*மீமாம்ஸகணது பூர்வபகலம்: வேதங்களில் கூறப்பட்ட யாகாதிகளே அபூர்வத்தின் மூலமாக பலன் அளிக்கின்றனவா? அல்லது அந்தந்த ஆராதனங்களாலே பர்தனான பரமபுருஷனே பலனளிக்கின்றானா? என்று ஸம்ஶயம். கர்மமே பலன் தருவது என்று

* இங்கு நம்பிள்ளை ஈடு ஒன்றும் தேவும் (4.10) ப்ரவேஶம் ஸேவிப்பது.

★ மீமாம்ஸகன் - பாட்டன் ப்ரபாகரன் முதலானோர் - கர்மமீமாம்ஸை நிஷ்ட்டன். கர்மமே தெய்வம் என்பவன். கர்மங்களே அபூர்வம் மூலமாக பலனைத்தருபவை; தேவதைகள் அன்று. தேவதை யாகத்திற்கு வேண்டிய தரவ்யங்கள் போன்றதொழிய, அதற்கு வெறாரு விசேஷமுமில்லை; சாஸ்தரங்கள் யாக த்ரவ்யங்களோடாகக் கேவதையையும் துதித்தது. அந்த கேவதைகளும் தங்களுக்கு வேண்டியதைப் பெற கர்மங்களைச் செய்வதாக சாஸ்தரம் சொல்லுகையால், கர்மாவினால்தான் பலன் ஸித்திக்கிறது. பலனைக் கொடுக்க யாகத்தில் (கர்மத்தில்) ஒரு சக்தி இருக்கிறது. அதுதான் அபூர்வம். கர்மாவே அபூர்வம் மூலம் பலன் தருகிறது என்பவன். வேதத்தில் விதிப்பகுதியை மட்டும் ஏற்பவன். அர்த்தவாத பகுதியை நிராகரிப்பவன். இதைச்செய், இதைச் செய்யாதே என்று விதிவாக்யங்களுள்ள கர்ம காண்டத்தை ஆதரிப்பவன். அவைகள் இல்லாத உபநிஷத் பாகத்தை ஏற்காதவன். நிரீஸ்வர வாதத்தில் நின்று பாதிசார்வாகன்போல் பேசுபவன்.

பூர்வபசைம். விவசாயி நிலத்தில் வேலை செய்கிறான்; பலனடைகிறான். அவனது கர்மமே அவனுக்கு பலனைத் தருகிறது. வேதத்தில் ஸ்வர்க்க₃ாதி பலன்களைப் பெற யாகங்களைச் செய்யுமாறு கூறியுள்ளது. ‘யஜேத ஸ்வர்க்க₃காமः’ (யஜாஸ் 2.5.5) (ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் யாகம் செய்யக்கடவன்) என்ற விதி₄ வாக்யத்தால், யாகம் செய்தவனுக்கு ஸ்வர்க்கம் இப்பிரப்புக்குப் பின் கிடைக்கும் என்று தெரிகிறது. எப்போதோ செய்த யாகத்திற்கு பிற்காலத்தில் பலன் எப்படி கிடைக்கும் என்னில், யாகத்தை செய்தவனிடம் அடுர்வும் என்ற ஒன்று உண்டாகிறது; அது ஸ்வர்க்கம் கிடைக்கும் வரை இருந்து பலனளிக்கிறது.

விதி: கர்மம் அறிவற்றாகையாலும் கஷணிகமாயிருக்கையாலும் பிற்காலத்தில் உண்டாகும் பலனுக்கு ஹேதுவாக மாட்டாது. பரமபுருஷனோ ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஶத்தியுக்க்தன், காருண்யம் ஒளதார்யம் உடையவன். ஆதியும் அந்தமுமற்றவன். ஆதலால் தன் ஆராதனஞாபமான கர்மத்தால் ப்ரீதனாகும் பரமாத்மாவே (ஆங்காங்கு சேதநர்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்தும், தானே நேரேயும்) போக மோக்ஷ பலன்களையளிக்கிறான் என்பதே யுக்திக்குப் பொருந்துவது. ஸ்ருதியும் ‘ஸ வா ஏஷ மஹாந் அஜ ஆத்மா அந்நாதே₃ வஸாத₃ாநः’ ப்ருஹ. 6.4.24) (பிறப்பற்ற அந்த பரமாத்மா அன்னத்தையும் த₄ னத்தையும் அளிப்பவன்); ‘ஏஷ ஹ்யேவாநந்த₃ யாதி’ (தை.ஆந) (இப்பரமனன்றோ மோக்ஷானந்தத்தை அளிக்கிறான்) என்று பரமாத்மாவே ப்ராக்ருத போகங்களையும், மோக்ஷ ப₂லத்தையும் அளிப்பதாக ஒதுக்கின்றன.

ஸ்ருதி, ‘ஐஸ்வர்யத்தை விரும்புகிறவன் வாயுவை தே₃வதையாகக் கொண்ட ஸ்வேத யாகத்தை செய்யக்கடவன்’ என்கிறது. த்ருப்தியபைந்த ஆராதித் தேவதையே ‘ஸ ஏவை நம் பூ₄தீம் க₃ மயதி’ (அந்த வாயுவே யாகம் செய்பவனுக்கு செல்வத்தையடைவிக்கிறான்) என்று பலன் தருவதாகவும் சொல்கிறது. அவ்வாறு இருக்கையில், வேதத்தில் சொல்லப்படாத அடுர்வும் என்று ஒன்றை கல்பிக்கவேண்டிய அவச்யமில்லை.

வாயு முதலான தேவதைகளே யாகங்களுக்கு பலனளிக்கின்றனர் என்று சிலவிடங்களில் கூறியபோதிலும், வாயு முதலான அந்தந்த தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பரமாத்மாவே அந்தந்த யாகங்களுக்கு பலனளிப்பதாக ஸ்ருதி ஸ்மர்த்திகளில் ஒதுப்பட்டுள்ளன. ‘இஷ்டா பூர்த்தம் ப₃ஹா₄ ஜாதம் ஜாயமாநம் விஸ்வம் பி₃ப₄ர்த்தி ப₄வநஸ்ய நாபி₄; | ததே₃ வாக்தீஸ் தத்₃ வாயுஸ் தத் ஸர்யஸ் தது₃ சந்த்ரமா: || (தை.நர) யாகங்களாகிற இஷ்டங்கள், குளம் வெட்டுதல் முதலான பூர்த்தங்கள் ஆகிய தே₃வதா ஆராதனமான பலவகைக் கர்மங்களை, தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவே ஏற்றுக்கொண்டு,

அவைகளுக்கு பலன்களையளிக்கிறான்); ‘அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபு₄ ரேவச’ (கீதை 9.24) (நானே எல்லா யஜ்ஞங்களையும் அநுபவிப்பவனும் அவற்றுக்குப் பலனளிப்பவனும் ஆவேன்). ப்ரபு₄ - ப₂லப்ரதன் என்றபடி. ஒளது₃ார்யமில்லாதவனுக்கு ப்ரபு₄தவம் - ஆகாசத்தாமரை போலே, ஆழமையிர் போலே, முயற்கொம்பு போலே - இல்லாதது. ஆகையால் ப்ரபு₄தவம் ப₂லப்ரத₃தவனுப் பூதார்யமே. ஆக, ஶாஸ்த்ரத்தினாலேயே அறியப்படுபவனும் வேறு ப்ரமாணங்களால் அறிய இயலாதவனும், தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் எதிர்த்தட்டானவனும், ஸகல கல்யாண குணங்களை உடையவனும், ஸர்வகர்ம உபாஸனங்களுக்கும் ஆராதீதனான பரமாத்மாவே (யாகாதீகளால் ஆராதீக்கப்படும் இந்தராதீ தேவர்கள் மறைந்தாலும் எப்போதுமிருக்கும் பரப்ரஹ்மமே) ‘ஸகல ப₂லப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:’, ‘ஸகல லாபாய கேசவ:’, ‘மோகஷமிச்சேத் ஜனார்த்தனாத்’ என்கிறபடி யாவர்க்கும் போக₃ மோகஷங்களை அருளுகிறான் என்பதே மிகவும் பொருத்தமானதாகும்.

மூன்றாம் அத்யாயம் இரண்டாம் பாதச்சுருக்கம்: ஜீவனது ஸ்வப்ன பதார்த்தங்கள் பரமாத்மாவால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவன. இவன் தூங்குமிடம் ஹ்ருதய நாடிகள், புநீத், பரமாத்மா ஆகிய மூன்று. மூர்ச்சை ஜாக்ரத், ஸ்வப்ன, ஸாஷாப்தி, மரணாவஸ்தைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது.

ப்ரஹ்மம் உபயவிங்கம். ஜகத்₃ ப்ரஹ்மத்துக்கு விசேஷணமாயிருந்து கொண்டு அம்ஶமுமாகிறது. பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் மேம்பட்டதாகவோ அடையத்தக்கதாகவோ வேற்றுவுமில்லை. இவனே எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் பலனளிப்பவன்.

முன்றாம் அத்யாயம் - முன்றாம் பாதம்

முன் பாதத்தில் ப்ரஹ்மம் உபயவிங்கம் என்றும், மற்ற அனைவரைக் காட்டிலும் மேலானது என்றும், இதுவே அனைவர்க்கும் போகமோசஷங்களைத் தருவது என்றும் நிரூபிக்கப்பட்டது. இத்தகைய பெருமையையுடையத்தான் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்து பரமபுரஷார்த்தமான மோசஷத்தை அடைவதற்கு 32 விதமான (பக்தியோக) ப்ரஹ்மவித்யைகள் (ஸாத்யோபாயங்கள்) வேதாந்தத்தில் பேசப்படுகின்றன. இவைகளில் சில உபாஸனங்கள் பல ஶாகை₂களில் ஒரே பெயரில் படிக்கப்படுகின்றன. இப்படி பல ஶாகை₂களில் ஒரே பெயரில் படிக்கப்படும் வைச்வாநர வித்யை, தூஹர வித்யை, அசஷர வித்யை முதலானவை ஒரே வித்யையா அல்லது வெவ்வேறு வித்யைகளா எனும் விஷயமும், மேலும் அந்த வித்யை எந்த ஶாகையில் படிக்கப்பட்டுள்ளதோ அங்கு சொல்லப்பட்ட குணங்களை மட்டும் அநுஸந்தீத்தால் போதுமா அல்லது மற்ற ஶாகை₂களில் அதே பெயருள்ள வித்யையில் படிக்கப்பட்டுள்ள குணங்களையும் அநுஸந்தீக்க வேணுமா எனும் விஷயமும் ஆராய்ந்து நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இந்த பாதத்தில் 26 அதீகரணங்கள் உள்ளன. இவற்றின் ஸித்தாந்த ஸங்க்ரஹம் கீழே தரப்படுகிறது.

வைச்வானர, தஹர, அசஷர வித்யைகள்

3.3.1. ஸ்வ வேதாந்த ப்ரத்யாதி₂க்ரணம் - வைச்வானர வித்யை, தூஹரவித்யை, அசஷரவித்யை எனும் ஒரே பெயர்களில் பல ஶாகை₂களில் படிக்கப்படும் வித்யைகள் ஒன்றே என்றும், அவற்றில் ஒரு ஶாகையைச் சேர்ந்தவர்கள் மற்ற ஶாகைகளில் படிக்கப்படும் அவ்வித்யையில் ஒதப்படும் குணங்களையும் அநுஸந்தீக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அந்த வித்யைகளுக்கு விதி₄வாக்யம், ப்ரஹ்மப்ராப்தியாகிற பலன், உபாஸ்ய ஆகாரம், பெயர் இவை ஒன்றேயாக இருக்கையால் இவ்வாறு நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு ஶாகை₂யைச் சேர்ந்த வெவ்வேறு உபாஸகர்கள் அவற்றை யநுஸந்தீப்பதற்காக பல ஶாகை₂களில் படிக்கப்பட்டுள்ளது. வித்யையில் பேதமில்லை. முண்டகோபநிஷத்தில் படிக்கப்பட்டுள்ள குணலுடன் பாதரத்தை தலையில் வைத்துக்கொண்டு செய்யும் ஶிரோவரதம், அசஷர வித்யைக்கு அங்கமாகப் படிக்கப்படவில்லை; அதர்வண வேத₃அத்₄யயனத்திற்கு அங்கமாகவே படிக்கப்பட்டுள்ளதால், அசஷர வித்யைக்கு வித்யாபேதம் வாராது. சாந்தோக்யத்தில் தூஹரவித்யையில் அபஹுதபாப்மா முதலான எட்டு குணங்கள் படிக்கப்படுகின்றன. சாந்தோக்யத்தில் படிக்கப்பட்ட அந்த எட்டு குணங்களை கருத்தில் கொண்டு, தைத்ரீயத்தில் அவ்வொட்டு குணங்களுடன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்க வேண்டுமென்று

சொல்லியுள்ளது. இப்படி தைத்ரியோபநிஷத் வாக்யமே குண உபஸம்ஹாரத்தின் மூலம் (குணங்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதன் மூலம்) இவ்விரண்டு த₃ஹரவித்யைகளும் ஒன்று என்றும் ஒரு உபநிஷத்தில் சொல்லப்படாத குணங்கள் மற்றொரு உபநிஷத்தில் இருந்தால் அவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் காட்டுகிறது.

உத்கீத வித்யைகள்

3.3.2. அந்யதாத்வாதிகரணம் - வாஜிஸுநேயத்திலும் (ப்ருஹதாரண்யகத்திலும்) சாந்தோக்யத்திலும் இரண்டு உத்கீத₂ உபாஸனங்கள் படிக்கப்படுகின்றன. இவைகளில் விதி₄ வாக்யம், ப₂ஸம்யோகம் (சுத்ர நாசம்), ஆக்யா எனப்படும் பெயர் மூன்றும் ஒன்றாயிருந்தபோதிலும், உபாஸ்ய ஆகாரம் (ஞபம்) வேறுபட்டிருப்பதால் இவ்விரண்டு வித்யைகளும் வெவ்வேறு என்று சொல்லப்பட்டது. ஒன்றில் உத்கீதம் (ஸாமகானம்) செய்பவளிடம் முக்யப்ராணன் எனும் எண்ணத்தை ஏறிடவேண்டும் என்றும், மற்றொன்றில் கானம் செய்யும் உத்கீதத்திலேயே முக்யப்ராணன் எனும் எண்ணத்தை ஏறிடவேண்டுமென்று சொல்லியுள்ளதால், வித்யைகள் வெவ்வேறாகக் கொள்ளப்படுகிறது. சாந்தோக்யத்தில் உத்கீத அவயவமான ப்ரணவம் உபாஸ்யம். ப்ருஹதாரண்யகத்தில் ப்ரணவத்தை அவயவமாகக் கொண்ட உத்கீதம் உபாஸ்யம். மேலும் ப்ரகரணங்களும் வேறுபட்டிருப்பதாலும் பெயர் ஒன்றாயிருந்தபோதிலும் வித்யைகள் வெவ்வேறன்றே சொல்லப்படுகிறது. (ப்ரப்ரஹமத்தை விசாரிக்கும் இந்த சாஸ்த்ரத்தில் வேறு ப₂லத்துக்கு (சுத்ர நாசத்திற்கு) ஹேதுவான உத்கீத₂ விசாரம் செய்வதேன் என்னில் - சுத்ருக்களையழிப்பதன் மூலம் ப்ரஹமோபாஸனத்திற்கு தடைகள் நீங்கி உபாஸனத்தைத் தொடர ஹேதுவாகையால், இங்கு இந்த விசாரம் யுக்தமே)

ப்ராண வித்யை

3.3.3. ஸர்வாபேதாதிகரணம் - ப்ராண வித்யை சாந்தோக்யத்திலும், ப்ருஹதாரண்யகத்திலும், கெளாஷீதக்கியிலும் ஒதப்பட்டிருக்கிறது. கெளாஷீதக்கியில் ஜ்யேஷ்டனாகவும் (முதன்மையாகவும்), ஸ்ரேஷ்டனாகவும் (மேன்மையாகவும்) உள்ள ப்ராணனை உபாஸிக்கவேணுமென்று சொல்லியிருந்தாலும், வாக்கு முதலான மற்ற இந்தியங்களிலிருக்கும் வளிஷ்டத்வம் (செல்வமுடைமை) முதலான பெருமைகள் ப்ராணனைச் சேர்ந்தவையென்று சொல்லப்படவில்லை. இருப்பினும், எல்லா இந்தியங்களும் முக்யப்ராணனுக்கு அதீனமாயிருக்கும் ஸத்தையை (இருப்பை) உடையவையாயிருப்பதால், கெளாஷீதக்கியிலும் வளிஷ்டத்வம் முதலான குணங்கள் அநுஸந்திக்கத்தக்கதாகவே தேறும். ஆக மூன்று உபநிஷத்துக்களிலுள்ள ப்ராணவித்யைகள் வெவ்வேற்றல்ல; ஒன்றேயாகும்.

ப்ரஹ்மஸ்வரூப நிரூபக குணங்கள்

3.3.4. ஆநந்தாத்யதீகரணம் - எந்த குணங்களை அறியாவிடில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையறிய வொண்ணாதோ, அந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூப நிரூபக குணங்கள், எல்லா ப்ரஹ்மவித்யைகளிலும் அநுஸந்தீக்கத்தக்கவை. எல்லா ப்ரஹ்மவித்யைகளிலும் உபாளிக்கப்படும் பரமாத்மாவாகிற குணி ஒன்றாயிருக்கையால், ஸத்யத்வம் (விகாரமற்றிருக்க), ஜ்ஞானத்வம் (தொனே ப்ரகாசி க்கை), அனந்தத்வம் (தேசு காலவஸ்துக்களால் அளவுபடாததாயிருக்க), ஆனந்தத்வம், அமலத்வம் (தோழைமற்றிருக்க), முதலான ஸ்வரூப நிரூபக குணங்கள் எல்லா வித்யைகளிலும் அநுஸந்தீக்க வேண்டியவை. ‘தஸ்ய பரியமேவ ஶரிரः’ (தை.ஆநு) என்று சொல்லப்படும் பரிய ஶரிரஸ்தவம் (ப்ரியத்தை தலையாகக் கொண்டிருக்க), முதலான அம்ஶங்களை எல்லா வித்யைகளிலும் அநுஸந்தீக்க வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் ப்ரஹ்மத்துக்கு ப்ரியம், மோதம், ப்ரமோதம் - தலை, வால், இறக்கைகள் முதலான அவயவ பேதங்களை அங்கீகரித்தால் அவை ‘ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்ம’ (தை.ஆநு), ‘ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம’ (தை.ப்ரகு) முதலான லக்ஷணவாக்யங்களோடு முரண்படும். ப்ரஹ்மத்தை உபாளிப்பதன் பொருட்டு புத்தியில் எளிதாக விஷயமாக்குவதற்கு உருவகப்படுத்தப்பட்ட ப்ரியம், மோதம் முதலானவை ப்ரஹ்மத்தின் குணங்கள்ல. இவை மேற்சொன்ன லக்ஷணங்களால் நிரூபிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடைய ப்ரஹ்மம் தோன்றும் போதெல்லாம் தோன்றுபவையுமல்ல. ஆக இவற்றையநுஸந்தீக்க வேண்டியதில்லை.

‘தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந ஆகாஸஸ்ஸம்பூதः’ (தை.ஆநு) (அத்தகைய இந்த பரமாத்மாவிடமிருந்து ஆகாஸம் உண்டாயிற்று) என்றுள்ள வாக்யத்தில் பரமாத்மாவைக் குறித்தே ஆத்ம ஶப்தம் வழங்கப்பட்டிருக்கையால், ப்ராணமயன் மநோமயன் விஜ்ஞானமயன் ஆனந்தமயன் ஆகிய அனைவரோடும் சேர்த்து படிக்கப்படும் ஆத்ம ஶப்தங்கள் அனைத்திலும் பரமாத்மாவே புத்தியினால் கருதப்படுகிறான் என்று கொள்ளவேணும்.

ஆசமனம் ப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரம்

3.3.5. கார்யாக்யாநாதீகரணம் - நாம் ஸ்மருதி வசனங்களைக் கொண்டு உண்பதற்கு முன்னும் உண்ட பின்பும் ஆசமனம் செய்வதை ஆசாரமாகக் கொண்டுள்ளோம். சாந்தோக்யத்தில் ஜலம் ப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரம் என்றும், உபாளிக்கவேண்டிய ப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரம் ஸித்திப்பதற்காக உண்பதற்கு முன்னும் பின்னும் ஆசமனம் செய்ய வேண்டுமென்றும் கூறியுள்ளது. இவ்விடத்தில் ப்ராண வித்யைக்கு அங்கமாக வேற்றாரு

ஆசமனம் விதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது ப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரமாக ஜலம் அநுஸந்திக்கப்படவேணும் என்று விதிக்கப்படுகிறதா? என்பது ஸம்ஶயம். ஆசமனம் சொல்லப்படவில்லை; ‘ப்ராணனுக்கு ஆசமனம் செய்யப்படும் ஜலம் வஸ்த்ரமாயிருக்கிறது’ எனும் அநுஸந்தானமே விதிக்கப்படுகிறது.

சாண்டில்ய வித்யைகள்

3.3.6. ஸமாநாதி₄கரணம் - சாண்டில்ய வித்யை ப்ருஹதாரண்யகத்திலும் அக்னிரஹஸ்யத்திலும் படிக்கப்பட்டுள்ளது. அக்னிரஹஸ்யத்தில் மனோமயத்வம் முதலான குணங்களோடு கூடிய ஸத்யகாமனான பரமாத்மாவை உபாளிக்கக்கடவன் என்று கூறியுள்ளது. ப்ருஹதாரண்யகத்தில் மனோமயத்வம் முதலான குணங்களோடு சேர்ந்தவனாய் ஸர்வவஸி₄த்வம் முதலிய குணங்களையுடையவனாய் பரமாத்மாவை உபாளிக்கக்கடவன் என்று கூறியுள்ளது. இரண்டு இடங்களில் கூறியுள்ள சாண்டில்ய வித்யை ஒன்றா? வெவ்வேறா? என்னில் இரண்டிலும் மனோமயத்வம் ஆகிய குணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஒன்றில் ஸத்யகாமத்வமும் மற்றொன்றில் வஸி₄த்வமும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஸத்யகாமன் (குடையற்ற ஸங்கல்பத்தையுடையவன்) அனைவரையும் வஸப்படுத்துபவனாகவும் நியமிப்பவனாகவும் இருப்பனன்றோ. ஆக வஸி₄த்வம் ஸத்யஸங்கல்ப குணத்தில் அடங்கியதே. ப்ருஹதாரண்யகத்தில் வஸி₄த்வத்தைக் கூறியபோதே ஸத்யஸங்கல்பத்வமும் கூறியதாயிற்று. எனவே இரண்டு இடங்களிலும் விஷயங்கள் ஒன்றானதால் இங்கு கூறப்பட்ட சாண்டில்ய வித்யையும் ஒன்றே.

அஹர், அஹம் வ்யாஹ்ருதி வித்யைகள்

3.3.7. ஸம்பந்தாதி₄கரணம் - ப்ருஹதாரண்யகத்தில், ஆதித்ய மண்டலத்திலும் கண்ணிலும் உபாளிக்கத்தக்கவனாக இருப்பவன் ஒருவனே என்று சொல்லி, ஆதித்ய மண்டலத்திலிருப்பவனுக்கு பூ₄: - தலை, பு₄வ: - கைகள், ஸாவ: - கால்கள் என்று வ்யாஹ்ருதிகளை அவனுக்கு அவயவங்கள் என்று சொல்லி, அவனது நாமம் அஹ: என்று படிக்கப்பட்டது. அதற்கு அடுத்த மந்த்ரத்தில் வலது கண்ணிலிருப்பவனை எடுத்து அவன் வ்யாஹ்ருதிகளை அவயவங்களாக உடையவன் என்று சொல்லி, அவனுக்கு அஹம் எனும் நாமம் படிக்கப்பட்டது. இங்கு உபாஸ்ய வஸ்துவின் ரூபம் வேறுபடுவதால், அதாவது ஸ்தான பேதமிருப்பதால், வித்யைகளும் வெவ்வேறே. அந்தராதி₄த்ய வித்யையும் அகஷி₄வித்யையும் வெவ்வேறு. ‘அஹ:’, ‘அஹம்’ எனும் நாமங்கள் அந்தந்த வித்யைகளுக்கே உரியவை.

ஸம்ப்₄ருதி, த்₃யுவ்யாப்தி

3.3.8. ஸம்ப்₄ருத்யதீகரணம் - ஸ்தான பேதமிருப்பின், சில குறிப்பிட்ட குணங்கள் சில குறிப்பிட்ட வித்யைகளிலேயே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. தைத்ரீயத்திலும், ஸாமவேதத்தைச் சேர்ந்த ராணாயணீயகில் ரூக்கிலும் ஒரு வாக்கியத்தில் ஒரு வித்யையை தொடங்காமலே ஸம்ப்₄ருதி (வீர்யம் நிறைந்திருக்கை), த்₃யுவ்யாப்தி (தேவலோகத்தை வியாபித்திருக்கை) எனும் இரண்டு குணங்கள் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஒத்ப்பட்டுள்ளன. இவ்விரண்டு குணங்களும் ஸ்தான பேதம் காரணமாக சில குறிப்பிட்ட வித்யைகளிலேயே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. ப்ரஹ்மத்தை அல்ப ஸ்தானங்களில் உபாஸிக்கும் - அக்ஷி, ஆதித்ய, த்₃ஹர - வித்யைகளில் இக்குணங்களை சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடாது. அல்ப ஸ்தானமல்லாத ஸ்தானங்களில் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கும் வித்யைகளிலேயே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை.

வெவ்வேறான புருஷ வித்யைகள்

3.3.9. புருஷவித்யாதீகரணம் - தைத்ரீய உபநிஷத் இறுதியில் 'தஸ்யைவம் விது₃ ஏ:' என்று தொடங்கும் அநுவாகத்தில் புருஷவித்யை ஒத்ப்படுகிறது. சாந்தோக்யத்திலும் 'புருஷோ வாவ: யஜ்ஞு:' என்று தொடங்கி புருஷவித்யை ஒத்ப்படுகிறது. இவ்விரண்டும் ஒன்றா? வெவ்வேறா? என்னில் - ஒரே பெயரைக் கொண்டதாயிருந்தாலும் ஒன்றில் ஒத்ப்பட்ட குணங்கள் மற்றொன்றில் ஒத்ப்படாமையாலும், ரூபமும் வெவ்வேறாயிருக்கையாலும், ப₂லமும் வெவ்வேறாயிருக்கையாலும் (ஒன்றில் ப்ரஹ்மப்ராப்தி, சாந்தோக்ய புருஷவித்யைக்கு நீண்ட ஆயுஸ்ஸூ) இரண்டும் வெவ்வேறு வித்யைகளே. ஆக ஒன்றில் படிக்கப்பட்ட குணங்கள் மற்றொன்றில் அநுஸந்திக்கத்தக்கவையல்ல.

ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமல்லா மந்த்ராங்கள்

3.3.10. வேத₄ாத்₃யதீகரணம் - உபநிஷத்துக்களின் ஆரம்பத்தில் படிக்கப்படும் 'ஶம் நோ மித்ர: ஶம் வருண: (தை.ஸீ க்ஷா) (நுமக்கு மித்ரன், வருணன் முதலான தெய்வங்கள் மங்களத்தை உண்டாக்கட்டும்) என்று தொடங்கும் மந்திரங்கள் அந்தந்த உபநிஷத்துக்களில் படிக்கப்படும் வித்யைகளுக்கு அங்கமா? அல்லவா? எனில், வித்யையை ஒட்டிப்படிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவை வித்யைகளுக்கு அங்கமல்ல. 'ருதம் வதி₃ ஷ்யாமி ஸத்யம் வதி₃ ஷ்யாமி' (தை.ஸீ க்ஷா) (ஸப்தத்திலும் அர்த்தத்திலும் குறைகளற்ற வேதத்தை ஒதுக்கிறேன்); 'தேஜஸ்வி நாவதி₄ தமஸ்து மாவித்₃ விஷாவவைஹ' (தை.ஆந.ப்ருகு) (நாம் ஒதும் வேத மந்த்ரங்கள் மிகுந்த வீர்யமுடையவையாகட்டும்; (குரு யிஷ்யர்களான) நாம் இருவரும் தவேஷம் கொள்ளாமலிருப்போம்) எனும் மந்த்ரங்கள் வேத₄ாத்₃யயனத்தைப்பற்றி

பேசியிருப்பதால், அவை வேத₃ாத்₄யயனத்தீர்கு அங்கமாகிறதேயன்றி வித்யைக்கு அங்கமாகிறதில்லை. ‘ஸம் நோ மித்ரः’ முதலான மந்த்ரங்களும் வேதாத்யயனத்தீர்கு உரியவை. வித்யைக்கு அங்கமல்லவாகையால் அவை வித்யைகளில் சேர்த்துக் கொள்ளத்தக்கவையல்ல.

ஹானி, உபாயனம்

3.3.11. ஹாந்யதீ₄கரணம் - ‘ததூ₃ வித்₃வாந் புண்யபாபே விதூ₄ய நிரஞ்ஜநः பரமம் ஸாம்ய முபைதி’ (முண்ட 3.1.3) (பரமபுருஷனைக் காண்பவன் அப்போதே புண்ய, பாபங்களைவிட்டு ஶரீர ஸம்பந்தமற்றவனாய் அப்பரம புருஷனோடு மேலான ஸாம்யத்தையடைகிறான்) எனும் வாக்யத்தில் பரமபுருஷனை அடைபவனுடைய புண்யபாபங்கள் அவனை விட்டுச்சௌல்வதை (ஹானி எனப்படுவது) சொல்லிற்று. ‘ஸஹருதூ₃ஸ ஸாது₄க்ருத்யாம் த்₃விஷந்தः பாபக்ருத்யாம்’ (ஸாட்₂யாயந ஶ₂ாகை) என்ற வாக்யத்தில் அப்புண்ய பாபங்கள் பிறரிடம் சேருதலைச் (உபாயனம் எனப்படுவது) சொல்லிற்று. அதாவது அவனுக்கு இனியவரான உறவினர்கள் அவனுடைய புண்யத்தைப் பெறுகிறார்கள் என்றும், அவனுடைய விரோதிகள் அவனுடைய பாபத்தைப் பெறுகிறார்கள் என்றும் சொல்லிற்று. சில ஶாகைகளில் ஹானி மாத்தீரமும் சில ஶாகைகளில் உபாயனம் மாத்தீரமுமே ஒத்பபட்டிருந்தாலும், உபாஸகன் அவை இரண்டையுமே தன் வித்யையில் அநுஸந்திக்க வேணும். ஏனெனில் உபாயனத்தைச் சொல்லும் வாக்யம் ஹானி வாக்யத்தீர்கு சேஷமாக (அங்கமாக) இருப்பது. ஒரு ஶாகை₂யில் படிக்கப்பட்ட வாக்யம் மற்றொரு ஶாகை₂யில் படிக்கப்பட்ட வாக்யத்தீர்கு சேஷமாகக் கூடுமோவன்னில் - கூடும். இதற்கு நான்கு த்ருஷ்டாந்தங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஒரு த்ருஷ்டாந்தம்: கலாப ஶாகை₂யில் உத்₃காதா கானம் செய்யும்போது எண்ணீக்கைக்காக வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய சூச்சிகள் (ஸமித்துக்கள்) பூவாது காய்க்கும் மரத்தின் ஸமித்துக்களாக இருக்கவேணும் என்று சொல்லிற்று. இவ்வாறான மரங்கள் பல உள். ஶாட்₂யாயந ஶாகை₂யில் இவ்விஷயத்தைப்பற்றிப் படிக்கும்போது ‘ஓளது₃ம்ப₄ர்ய: குஸா:’ (அத்தீமரத்து ஸமித்துக்கள்) என்று கூறியுள்ளது. ஆக இரண்டு இடத்திலுமுள்ள வாக்யங்களைக் கொண்டு பூவாது காய்க்கும் மரத்தின் ஸமித்துக்கள் ‘அத்தீமரத்தின் ஸமித்துக்கள்’ என்று கொள்கிறோம். இவ்வாறு வெவ்வேறு ஶாகை₂களில் கூறப்படும் வாக்யங்களைச் சேர்த்து ஒரு பொருள் கொள்ளலாம். பூர்வமீமாம்ஸகர்களும் இவ்வாறு அர்த்தம் கொள்வதுண்டு. ஆக ப்ரஹ்மவித்யா நிஷ்டர்கள் அனைவரும் வித்யைக்கு அங்கமாக ஹானி, உபாயனம் ஆகிய இரண்டையும் அநுஸந்திக்கவேணும்.

தேவந்தை விடும்போது கர்மம் கழியும்

3.3.12. ஸாம்பராயாதீ₄ கரணம் - மோக்ஷமடையும் உபாஸகனுடைய புண்யபாபங்கள் தேவந்தை விட்டுக்கிளம்பும்போதே அவனை நீங்குகின்றன; புண்யபாபங்களின் பயனாக அவன் அநுபவிக்கவேண்டிய ப்ராக்ருத ஸாகது:க்கங்கள் ஏதுமில்லையாகையாலே. ‘அஸரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஶத:’ (சாந். 8.12.1) [ஸர்ரமற்ற உபாஸகனை ஸாகது:க்கங்கள் அடையமாட்டா] என்று ஸ்ருதியும் ப்ரஹ்மாநுபவம் தனிர உபாஸகனுக்கு அநுபவிக்கவேண்டிய ப்ராக்ருத ஸாகது:க்கங்கள் இல்லை என்றது. ஸர்ரமற்ற ஆத்மா அர்ச்சிராதீகயில் எவ்வாறு செல்லக்கூடும் என்னில், கர்மம் இல்லாவிடிலும் ஸர்ரமிருக்கலாம். ‘ஸ ஏகதீ₄ ப₄ வதி தீரதீ₄ ப₄ வதி’ (சாந். 7.26.2) என்று கர்மம் கழிந்த முக்தன் தன் இஷ்டப்படி பல ஸர்ரங்களை எடுத்துக்கொள்வதாக ஸ்ருதி கூறுகிறதன்றோ. ஆக, உபாஸன மஹாத்ம்யத்தாலே, ஸாக்ஷம் ஸர்ரம் அவன் மோக்ஷமடையும் வரையில் இருக்கிறது என்று கொள்ளலாம். கர்மாநுபவத்திற்காக ஏற்பட்ட ஸாக்ஷம் ஸர்ரம் வேறு காரியத்திற்குப் பயன்படலாமோ என்னில், பயன்படலாம். லோகத்தில் பயிர்த்தொழிலுக்காக வெட்டப்படும் ஏரியிலிருந்து பயிருக்கு நீர் பாய்ச்சி சாகுபடிக்கு பிறகு, அந்நீரை குடிப்பதற்கும் குளிப்பதற்கும் பயன்படுத்துவது போலே, கர்மாநுபவத்திற்காக ஏற்பட்ட ஸ்தால ஸர்ரத்தோடு சேர்ந்துள்ள ஸாக்ஷம் ஸர்ரம், ஸ்தால ஸர்ரம் அழிந்த பின்பும் அர்ச்சிராதீகதீயில் செல்வதற்கு பயன்படுவதில் விரோதமில்லை. விரஜஜயில் நீராடி ஸாக்ஷம் ஸர்ரத்தையும் விட்டு எம்பெருமானையடைகிறான். ஸர்ரம் விழுந்தவுடன் எவர்களுக்கு அர்ச்சிராதீகதீ ஏற்படுகிறதோ அந்த ஜஞானிகளுக்கே ஸர்ரம் விழும் அக்கணத்தில் கர்மமனைத்தும் கழிகின்றது. ஒரு கர்மத்தால் வளிஷ்டர் முதலான பதவிகளையடைந்த அதிகாரி புருஷர்களுக்கு அவர்களுடைய பதவிக்காலம் முடியும்வரை, அவர்கள் பல பிறவிகள் எடுத்தாலும், அர்ச்சிராதீகதீ இல்லை.

அர்சிராதீகதீ எல்லா வித்தைகளுக்கும் பொது

3.3.13. அநியமாதீ₄ கரணம் - அர்சிராதீகமனம் பஞ்சாக்₃ னிவித்₃ யை, உபகோஸலவித்₃ யை, தூஹர வித்₃ யை போன்றவற்றில் கூறப்பட்டுள்ளது. மது வித்தை, சாண்டில்ய வித்தை போன்றவைகளில் அந்த மார்க்கம் கூறப்படவில்லை. ஆயினும் எல்லா உபாஸகர்களும் தாங்கள் அநுஷ்டிக்கும் ப்ரஹ்மவித்தையையில் அந்த மார்க்கம் படிக்கப்படாமலிருந்தாலும், அந்த மார்க்கத்தை த்யானம் செய்யவேணும். அர்ச்சிராதீகதீ எல்லா ப்ரஹ்மவித்₃ யைகளுக்கும் பொதுவானதென்று சாந்தோக்ய, ப்ரஹ்மதாரண்யக உபாநிஷத்துக்கள் ஒதுக்கின்றன. ‘அக்ஞிர் ஜயோதி:’ என்று தொடங்கும் கீதா ஸ்லோகத்திலும் (8.24) இவ்விஷயம் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

அஸ்தாலத்வாதி குணங்கள்

3.3.14. அகூரத்₄ யதி₄ கரணம் - ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமான ஸ்தாலத்வம் (பருமனாயிருத்தல்) முதலான தன்மைகள் உண்டு. சராசரளுபமான லோகத்தின் ஸ்தாலத்வம் முதலான தர்மங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருப்பது ப்ரஹ்மம். எங்கும் பரவியிருந்தாலும் அது எல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டது; ஆகாசாதிகளிலும் வேறுபட்டது; ஸ்பர்ஶாதி விஷயங்களிலும் வேறுபட்டது; ஜாதிகுலம் இல்லாதது; காலத்தாலும் தேஶத்தாலும் அனவு படாதது; இந்தரியங்கள் அற்றது; இந்தரியங்களால் அறியவொண்ணாதது; மிகவும் ஸூக்ஷ்மமானது என்று ப்ரஹ்மத்தின் அஸ்தாலத்வம் ஸ்ருதிகளில் (முண்டக 1.1.5; ப்ரஹ 5.8.7) பேசப்பட்டுள்ளது. ஸ்வரூபத்தை அறிந்துகொள்ள அவச்யமான ஸ்வரூப நிரூபக குணங்கள் ப்ரத₄ானமான குணியைப் பின்செல்பவை. இந்த அஸ்தாலத்வாதி தர்மங்களும் ப்ரஹ்மத்தின் அமலத்வாதி ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களைச் சேர்ந்தபடியால், சில வித்யைகளில் மட்டும் படிக்கப்பட்டிருந்தாலும், எல்லா ப்ரஹ்மவித்யைகளிலும் எல்லா உபாஸகர்களாலும் அநுஸந்திக்க வேண்டியவையாகும். ஸர்வகர்மத்வம் முதலான மற்ற குணங்கள் எந்தெந்த வித்யைகளில் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அந்தந்த வித்யைகளிலேயே த்யானிக்கத்தக்கவை.

உடைஸ்தி கஹோள ப்ரஸ்னங்கள்

3.3.15. அந்தரத்வாதி₄ கரணம் - ப்ரஹ்தாரண்யகத்தில் உடைஸ்த ப்ரஸ்நம்: உடைஸ்தர் என்பவர் யாஜ்வல்க்யரை ஒரு கேள்வி கேட்டார்: ‘ஸாக்ஷாத் ப்ரஹ்மமாய் எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளே உள்ள ஆத்மாவை எனக்கு உபதேசிப்பீர்’. பதில்: ‘முச்ச விடுதல், இமுத்தல் இதற்கு காரணமானவேனே எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மா’. பதிலில் த்ருப்தியடையாத உடைஸ்தர் மீண்டும் கேட்க, யாஜ்ஞவல்க்யரின் பதில்: ‘ஜீவாத்மாவான உனக்கும் மற்ற அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பவன் பரமாத்மாவே’. அடுத்தபடி ஓதப்பட்டது கஹோள ப்ரஸ்நம்: இதில் கஹோளர் என்பவர் இதே கேள்வியைக் கேட்க, யாஜ்ஞவல்க்யரின் பதில்: ‘பசி, தாகம், உறக்கம், அஜ்ஞானம், வாலிபம், யெளவனம், ஜரை, மரணம் போன்ற விகாரங்களில்லாதவன் ஸர்வாந்தராத்மா; அவனையறிய வேணும்’. இவை இரண்டிலும் கூறிய வித்யை ஒன்றா? அல்லது வெவ்வேறா? முதல் பதில் ஜீவாத்மாவைச் சொல்வதுபோல் உள்ளதே! இரண்டு இடங்களிலும் ஒருவனையே கூறியிருந்தால் பதிலும் ஒன்றாயிருக்க வேணுமே!

ஏதித: ஆத்மா என்பது பரமாத்மாவையே குறிக்கும். இரண்டு இடத்திலும் பரமாத்மாவே கூறப்பட்டான். ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் ப்ராணனத்துக்கு (முச்சவிடுதலுக்கு) காரணம் பரமாத்மாவே. தூங்கும்போது ஜீவனுக்கு இது வெளிப்படை. இருவரும் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியே

கேட்டனர். இரண்டு இடத்திலும் ஸர்வாந்தராத்மத்வம் எனும் குணமே உபதேசிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மத்தை ஜீவாத்மாவிலும் வெறுப்படவனாக அறிவதற்காகவே ப்ராணனஹூதுத்வம், பசிதாகமற்றிருக்கை முதலானவை கூறப்பட்டன. இவை ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தை விளக்கும் குணங்களோயொழிய உபாஸ்ய குணங்களன்று. ஆக இரண்டு இடங்களிலும் கூறப்பட்டது ஒரே வித்தையே. வித்யாபேதம் இல்லை. உடல்சதருக்குச் சொன்ன தர்மத்தை கஹோளரும், அவருக்குச் சொன்னதை உடல்சதரும் சேர்த்துக்கொள்ளவேணும். ஸத்வித்தையில் வினா - விடைகள் பல இருப்பினும், ப்ரஹ்மத்தீன் பல பெருமைகள் பேசப்பட்டிருந்தாலும், கேள்வி ஜகத்காரணமான ‘ஸத்’ எனும் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியே; ‘ஜததாத்ய மிதும் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்தவமனி’ என்று முதலில் கூறிய ஸத்யத்வாதி குணங்களே விடப்படாமல் ஒவ்வொரு மறுமொழியிலும் படிக்கப்பட்டன. அதுபோலே இங்கும் கொள்வது.

சாந்தோக்யத்தில் கூறிய குணங்களையும் அநுஸந்திக்கவேணும்

3.3.16. காமாத்யதி₄கரணம் - சாந்தோக்யத்திலும் ப்ரஹ்மதாரண்யகத்திலும் த₃ஹரவித்தைய படிக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டு இடங்களிலும் ரூபம் (ஸத்யகாமத்வம் முதலானவை) வேறுபடாமையால் வித்தைய வேறுபடவில்லை. ஸத்யகாமத்வம் முதலான குணங்களோடு கூடிய ப்ரஹ்மமே உபாஸ்யமாகும். ஹ்ருதயத்தை ஆயதனமாக (இருப்பிடமாக)க் கொண்டிருக்கை, ஸத்யஸங்கல்பத்தீன் விசேஷமான வசித்வம் முதலானவை ப்ரஹ்மதாரண்யகத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வசித்வம் முதலானவை சாந்தோக்யத்தில் படிக்கப்பட்டுள்ள எட்டு குணங்களில் ஒன்றான ஸத்யஸங்கல்பத்தீன் விசேஷங்களே (வகையே)யாகையால், ஸத்யஸங்கல்பத்தோடுகூடப் படிக்கப்படும் ஸத்யகாமத்வம், அபஹ்மபாப்மத்வம் முதலான எல்லா குணங்களுமே இங்கும் படிக்கப்படவேணும். ஆக ரூபம் வேறுபடவில்லை. இரண்டு இடங்களிலும் ப்ரஹ்மப்ராப்தியே புலமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. சோதநா எனப்படும் விதி₄வாக்யமும் ஒன்றாகவே உள்ளது. ஆக்யா எனப்படும் பெயரும் த₃ஹரவித்தைய என ஒன்றாகவேயுள்ளது. இப்படி அனைத்தும் வேறுபடாமையால் வித்தைய ஒன்றே. வேதத்தாலேயே அறியவேண்டியதாயுள்ள வசித்வம், ஸத்யகாமத்வம் முதலான குணங்களை வேதம் மிகுந்த ஆதாரத்துடன் பலவிடங்களில் ப்ரஹ்மத்துக்குள்ளதாக படிக்கையால், அவற்றை அந்த வேதமே இல்லை செல்கிறது என்பது பொருந்தாது. ‘ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மா’ (ப்ரஹ. 6.4.22) எனும் வாக்யத்தில் ‘இதி ந இதி ந’ என்று ‘இதி’ ஸப்தத்தாலே ப்ரத்யக்ஷைத்தால் அறியப்பட்ட இவ்வுலகத்தை எடுத்து ‘ந’ என்று ‘ப்ரஹ்மம் அத்தகையதன்று’ என்று ஸர்வாந்தர்யாமியான ப்ரஹ்மத்துக்கு உலகைக்காட்டிலும் சிறப்பே கூறப்படுகிறது. ஆக

‘நேதி நேதி’ வாக்யத்தால் குணங்கள் தள்ளப்படவில்லை. ‘நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந்’ (ப்ருஹ 6.4.19) என்று ப்ரஹ்மத்தின் கார்யப்பொருள்களான அனைத்து வஸ்துக்களையும் ப்ரஹ்மாத்மகமாக ஒன்றாகக் காணாமல், அப்ரஹ்மாத்மகமாக பலவாகக் காண்பதையே நிஷேதிக்கிறது. ஆக இவ்வாக்யத்தாலும் குணங்கள் தள்ளப்படவில்லை. ஆக மேற்கூறிய ப்ரஹ்மத்தின் குணங்கள் அநுஸந்திக்கத்தக்கவையே. ‘பரஞ்ஜயோதீருபஸம்பத்₃ ய’ (சாந். 8.12.2) இத்யாதி வாக்யத்தில் முக்தன் எல்லாவுலகங்களிலும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சாரிக்கிறான் என்கையாலே, ஸத்யகாமத்வம் முதலான குணங்கள் மோகஷமடைய விரும்பும் உபாஸகனால் அந்தந்த உபாஸனங்களில் அநுஸந்திக்கத்தக்கவையே.

உத்கீதோபாஸனம் செய்தேயாகவேணும் என்ற நிர்பந்தமில்லை

3.3.17. துந்தித் தாரண அநியமாதி₄ கரணம் - உத்கீதமென்பது யாகம் செய்யும்போது சில மந்த்ரங்களில் செய்யும் ஸாமகானத்தில் ஒரு பாகம். இந்த உத்கீதோபாஸனம் எல்லாவிடங்களிலும் செய்ய வேண்டும் என்கிற நிர்பந்தமில்லை. பாபவிசேஷங்களினால் முற்றுபெற்று பலனையளிக்காமல் கர்மம் நிற்கும்போது, இந்த உத்கீதோபாஸனம் பாபவிசேஷங்களைப் போக்கி கர்மத்தை நிறைவேறச் செய்து, பலனையும் பெறச் செய்யுமென்று ‘சீக்கிரமாக பலனை பெறச் செய்வதாகிற’ பலன் இதற்கு தனியாகக் கூறப்பட்டுள்ளதால், எல்லா கர்மங்களுக்கும் அங்கமாய் இந்த உபாஸனையை செய்யவேணுமென்ற நியதி இல்லை.

தனித்தனியாகவே பரமனை உபாஸனம் செய்யவேணும்

3.3.18 ப்ரத₃ாநாதி₄ கரணம் - முன் அதிகரணம் ப்ராஸங்கிகமாகத் தோன்றியது. கீழ் காமாத்யத்திகரணத்தில், கு₃ணியான பரமாத்மாவக்கும் குணங்களுக்கும் உபாஸனம் உண்டென்று சொன்னது. பரமாத்மாவையும் அவன் குணங்களையும் உபாஸிப்பவனுக்கு எங்கும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சாரிப்பது பலனாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பரமாத்மாவை தனியே த்யானிப்பதே போதுமா? குணங்களை த்யானிக்கும்போது பரமாத்மாவின் த்யானம் வேணுமா? என்னில், வேணும். ‘ஆத்மா அபஹதபாப்மன், விசோகன், விம்ருத்யு ..... ஸத்யஸங்கல்பன்’ என்ற வாக்யத்தின்படியே உபாஸனம். பரமாத்மா ஒருவனேயாகிலும் அந்தந்த குணத்தோடு சேர்க்கையால் உபாஸந ஆகாரத்தில் பேதம் உண்டு. (உம்) பூர்வமீமாம்ஸையில் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ள ஒரு விஷயம்: இந்தரனைப் பற்றிய யாகங்கள் மூன்று சேர்ந்து அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றன. ஒரு யாகத்தில் ராஜாவான் இந்தரன் தேவதை; மற்றொன்றில் அதிராஜனான் இந்தரன்; வேவோன்றில் ஸ்வராஜாவான் இந்தரன். இங்கு இந்தரன்

ஒருவனானாலும், குணம் வெவ்வேறானபடியாலே உத்தேசிக்கப்படும் தேவதாகாரம் வேறாவதால் எல்லா ஹவிஸ்ஸையும் ஒன்றாகக் கூட்டாமல் தனித்தனியே ஆஹாதிகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. அதுபோலே இங்கும் முதலில் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை உபாஸனம் செய்யக்கூறி, பின்னர் குணங்களையும் உபாஸனம் செய்யக்கூறியுள்ளதால், ஒவ்வொரு குணங்களையும் உடையவனாக பரமாத்மாவை தனியே உபாஸனம் செய்யவேணும்.

விங்கம் ப்ரகரணத்தைவிட மேலானது

3.3.19. விங்க₃ பூ₄ யஸ்த்வாதி₄ கரணம் - தைத்ரீய நாராயணவல்லியில் பத்தாவது அநுவாகத்தில் தூஹரவித்தேயை படிக்கப்பட்டு, பதினேராராவது அநுவாகமாக நாராயணாநுவாகம் ஓதப்படுகிறது. ‘ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷம்’ என்று தொடங்கி ‘பரம ஸ்வராட்’ என்பதீராக படிக்கப்படும் பதினேராராவது அநுவாகம் தூஹரவித்தேயையின் உபாஸ்ய வஸ்துவை சொல்கிறதா? அல்லது எல்லா வித்யைகளிலும் உபாஸ்யவஸ்து இன்னதென்று நிர்ணயிக்கிறதா? என்னில், எல்லா ப்ரஹ்மவித்யைகளிலும் உபாளிக்கத்தக்க வஸ்து இன்னதென்பதை நிர்ணயிக்கவே ஏற்பட்டதென்பதைக் காட்டும் விங்கங்கள் (அடையாளங்கள்) பல காணப்படுகின்றன. அதாவது, எல்லா பரவித்யைகளிலும் அகஷரம், ஶிவன், ஶம்பு, பரப்ரஹ்மம், பரஞ்ஜயோதி, பரதத்வம், பரமாத்மா முதலான ஶப்தங்களால் ஆங்காங்கு குறிக்கப்படும் உபாஸ்யவஸ்து இங்கு அந்தந்த ஶப்தங்களாலே அநுவதிக்கப்பட்டு, அது நாராயணனே என்று விதிக்கப்படுகிறது. பத்தாவது அநுவாகமும் பதினேராராவது அநுவாகமும் ஒரே ப்ரகரணமாயிருப்பதால், பத்தாவது அநுவாகத்தில் படிக்கப்படும் தூஹரவித்தேயையின் உபாஸ்யவஸ்து நாராயணன் என்பதை நிர்ணயிக்கவே பதினேராராவது அநுவாகம் ஏற்பட்டது, அதாவது ப்ரகரணத்தினாலே நாராயணாநுவாகம் தஹரவித்யைக்கு சேவமானது என்பது தவறு. ‘ஸ்ருதி, விங்கம், வாக்யம், ப்ரகரணம், ஸ்தாநம், ஸமாக்யா (பெயர்) ஆகியவை எதிராகச் சேர்ந்திருக்கும்போது, முன்னதைக் காட்டிலும் பின்னது வலிமை குறைந்தது, பொருள் விலகியிருக்கையால்’ என்று பூர்வமீமாம்ஷையில் நிர்ணயித்தபடி ப்ரகரணம் விங்கத்திலும் வலிமை குறைந்தது.

ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷம் ‘உபாஸீத’ என்று முந்தின அநுவாகத்தில் இல்லை; உபாளிதவ்யம் (உபாளிக்கத்தக்கது) என்றே உள்ளது. அது ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷம் என்ற இரண்டாம் வேற்றுமைப் பதத்தோடு அந்வயிக்காது. ஸஹஸ்ரஶீர்ஷன் நாராயணன், பரப்ரஹ்மம் நாராயணன், பரதத்வம் நாராயணன், அகஷரமான முக்தத்தவம் நாராயணன் என்று எங்கும் நாராயணத்வத்தை விதிக்கிறது. அதனால் அந்தந்த சொற்களையெடுத்து மோகஷவித்யையைச் சொன்னவிடங்களில் எங்கும் நாராயணனையே உபாளிக்க

வேண்டுமென்று சொன்னதாயிற்று. ‘பத்தி மகோஸ் ப்ரதீகாஸம்’ எனும் வாக்யம், ‘தூஹரவித்தியையிலும் உபாளிக்கப்படுவன் நாராயணனே என்று கூறுகிறது’ என்பதே பொருத்தமாகும். ஆக, ‘ப்ரஹ்மத்தை உபாளிக்கும்படி விதிக்கும் எல்லாவித்தையைகளிலும் உபாளிக்கப்படும் வஸ்து நாராயணன் எனப்படும் பரப்ரஹ்மமே’ என்று இப்பதினோராவது அநுவாகத்தாலே காட்டப்பட்டது என்று தேறுகிறது.

மனஸ்சித்திக்குணி முதலானவை வித்யாமய யாகத்திற்கு அங்கமாயிருப்பவை.

3.3.20. பூர்வ விகல்பாதீகரணம் - ப்ரஹ்மதாரண்யகத்திலே அக்னிரஹஸ்யம் என்கிற பாகத்திலே பல அக்னிகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இங்கு அக்னிக்கு ஆதாரமாய் ஓரிடம் கருடாகாரமாய் சௌங்கற்களால் செய்யப்படுவது. இது இஷ்டகசிதமான அக்னி எனப்படும். இதுபோல் ‘மனஸ்சித்’ முதலான அக்னிகள் ஒதப்படுகின்றன. மனஸ்ஸின் செயல்களை அக்னியாக உருவகப்படுத்தும்போது அதை மனஸ்சிதக்குணி என்றும், அதுபோலவே வாக்கின் செயல்கள் வாக்சிதக்குணி என்றும், ப்ராணனின் செயல்கள் ப்ராணசிதக்குணி என்றும், கார்ம (இந்தரிய)ங்களின் செயல்கள் கார்மசிதக்குணி என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. மனஸ்சித் முதலானவை புத்தியின் கற்பனைகளாதலாலே வித்யாமயங்கள். இந்த மனஸ்சித் முதலான அக்னிகள், இஷ்டகசிதாக்குணி க்ரியாமயமான யஜ்ஞத்துக்கு ஶேஷமானவையா? வித்யாமயமான யஜ்ஞத்துக்கு ஶேஷமானவையா? என்னில் - நிர்த்தாரணம், தர்ஸநம் எனும் இரண்டு ஹேதுக்களைக் கொண்டு, இவை வித்தியாமயமான யாகத்துக்கு அங்கமாயிருப்பவை என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ‘தே ஹைதே’ ‘வித்யயா ஹைவைத’ எனும் வாக்யங்களில் ஏவகாரத்தினால் நிர்ணயம் செய்வதை நிர்தாரணம் என்றும், மனஸ்சித் முதலான அங்கங்களுக்கு அங்கியாக யாகம் ஒதப்படுவதை தர்ஸநம் என்றும் சொல்கிறது. ஸ்ருதி லிங்க வாக்யங்கள் ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் வலிமை மிக்கவையாகையால் துர்பு லமான ப்ரகரணத்தைக் கொண்டு இவ்வக்குணிகளை வித்தியாமயமான யாகத்திற்கு அங்கமாவதைத் தடுத்து, க்ரியாமயமான யாகத்துக்கு அங்கமாக்குவது பொருந்தாது. யஜ்யத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் க்ரஹம், ஸ்தோத்ரம், ஶஸ்த்ரம் முதலானவை அநுபந்தங்கள் எனப்படும். இவற்றால் க்ரியாமயமான யாகத்துக்கு வித்யாமய யாகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபாடு அறியப்படுகிறது. ஜ்ஞானமயங்களான தூஹரவித்தைய முதலானவை க்ரியாமயமான யாகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையென்று எவ்வாறு அறியப்படுகிறதோ, அப்படியே அநுபந்தம் முதலானவற்றால் க்ரியாமயமான யாகம் வித்யாமய யாகத்திலும் வேறுபட்டதென்று அறியப்படுகிறது. வித்யாமய யாகத்தை விதிக்கும் விதி வாக்யமில்லாவிட்டாலும், அநுவாத

வாக்யத்தில் விதி₄யை கற்பித்துக் கொள்ளலாம் என்று பூர்வமீமாம்ஷஸயில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இஷ்டகசிதாக்₃னிக்கு தன் அங்கியான யாகத்தின் மூலம் எந்த ப₂லம் சொல்லப்பட்டதோ, அப்ப₂லமே மனஸ்சித் முதலான அக்னிகளுக்கும் தம் அங்கியான யாகத்தின் மூலம் ஏற்படுகிறது எனலாம். ஆக மனஸ்சித் முதலானவை க்ரியாமயமான யாகத்திற்கு அங்கமன்று; வித்யாமய யாகத்திற்கே அங்கமாகும். அக்னிரஹஸ்யத்தில் முதல் பராஹ்மணத்தில் மட்டுமல்லாமல் மேல் ப்ராஹ்மணங்களிலும் மனஸ்சித் முதலானவற்றைச் சொல்லும் ஈப்தம் வித்யாமய யாகத்தைச் சொல்லுவது என்றே சொல்லப்படுகிறது. இந்த அதி₄கரணம் ப்ரஸங்காத் வந்தது.

விலக்ஷணமான நிலையுடன் கூடிய ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை உபாஸனை செய்யவேணும்

3.3.21. சரீரே ப₄வநாதி₄கரணம் - லிங்கபூயஸ்த்வாதிகரணத்தில் (3.3.19) எல்லா உபாஸனங்களிலும் நாராயணனே உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. முன் அதிகரணம் ப்ரஸங்காத் தோன்றியது. இவ்வதிகரணத்தில் ஜீவாத்மா தன்னை எவ்வாறு உபாஸிக்கவேண்டும் என்பது கூறப்படுகிறது. ஶரீரத்திலிருக்கும் இந்த ஜீவாத்மாவை அளவுபட்ட கர்த்தருத்வ போக்த்ருதவங்களையுடையவனாக த்யானிப்பதா? அல்லது ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில் கூறியுள்ளபடி அபஹதபாப்மா இத்யாதி குணவிசிஷ்ட ஸ்வரூபமாய் த்யானிப்பதா? என்னில் - ஸம்ஸார த₄யையில் இவனுக்குள்ள கர்த்தருத்வ போக்த்ருதவாதிகள் கர்மாதீனமாய் அளவுபட்டிருப்பதால், ஜீவாத்மாவின் உண்மையான ஆகாரம் ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில் (முக்தி த₄யையில்) கூறப்படுகின்ற குணங்களேயாகையால், அந்த ஶாத்த ஸ்வரூபமே த்யானிக்கத்தக்கது. ‘யத₂ா க்ரதுரஸ்மிந் லோகே புருஷோ ப₄வதி ததே₃த: ப்ரேத்ய ப₄வதி’ (சாந்: 3.14.1) (உபாஸகன் எப்படி உபாஸிக்கிறானே அப்படியே மோகஷத்திலும் பலனையடைகிறான்) என்று ஸ்ருதி கூறுகையால், அவ்வாறே சிந்திக்கவேணும். ஆக உபாஸகன் ப்ராப்ய தயையில் எந்த ஸ்வரூபமுடையவனாக ஆகிறானே அந்த ஸ்வரூபத்தோடு கூடியவனாகவே ஸாத₄னத₄யையில் தன்னை உபாஸிக்கவேணும் என்றதாயிற்று.

உத்கீதோபாஸநம் எல்லோரும் உபாஸிப்பதில் விரோதமில்லை

3.3.22. அங்க₃ாவ ப₄த் த₄ாதிகரணம் - உத்கீத ஸாமம் எல்லா ஶாகைகளிலும் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் உத்கீதோபாஸநம் எல்லா ஶாகைகளிலும் கூறப்படவில்லை. ஓர் ஶாகையில் கூறிய உத்கீதோபாஸனத்தை எல்லா ஶாகையைச் சேர்ந்தவர்களும் செய்ய வேண்டுமா? அது எந்த ஶாகையில் படிக்கப்படுகிறதோ அந்த ஶாகையைச் சேர்ந்தவர்கள்

மட்டும் உபாஸனை செய்யவேண்டுமா? எனில் - ஒவ்வொரு ஶாகைக்கும் ஸ்வராங்கள் வெவ்வேறு. ஒரு ஶாகையில் கூறிய உத்கீத ஸாமம் மற்றொரு ஶாகையில் இல்லை. ஒவ்வோர் மந்த்ரத்திலும் ஸ்வரம் ஶாகைதோறும் வேறாகிறபடியால், மந்த்ரமும் வேறாகும். ஆயினும், அந்த மந்த்ரங்கள் ப்ரயோகிக்கப்படும் யாகமானது பொதுவாக எல்லா ஶாகிகளுக்கும் ஆங்காங்கு விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் மந்த்ரம் பொதுவாவது போலே, ஸ்வரம் வெவ்வேறாக இருப்பினும் அந்த ஸ்வரத்தைக் காண்பிக்காது உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்ய வேண்டுமென்று கூறுவதால், எல்லா ஶாகையைச் சேர்ந்தவர்களும் அந்த உபாஸனத்தைச் செய்யவேண்டும்.

அவயவங்களைத் தனித்தனியாக உபாஸிக்க்கவேடு

3.3.23. பூ₄ மஜ்யாயஸ்த்வாதீ₄ கரணம் - வைச்வானர பரமாத்மாவுக்கு ஸ்வர்க்க லோகம், ஸர்யன், வாடு, ஆகாஸம், ப்ருதீவி என்பவை முறையே தலை, கண், ப்ராணன், இடை, பாதும் என்று அவயவங்களாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அங்கு ஒவ்வோர் அவயவத்தின் உபாஸனத்திற்கும் தனித்தனியே பலனும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இங்கு விசாரமாவது - அந்த அவயவங்களைத் தனித்தனியாக உபாஸனம் செய்ய வேண்டுமா? அல்லது எல்லா அவயவங்களோடு கூடிய பரமாத்மாவை உபாஸனம் செய்ய வேண்டுமா? என்பது. தனித்தனியே உபாஸிக்கும் ரிஷிகள் அதில் த்ருப்தியறாமல் அவ்வித்தையைப் பற்றி நன்கறிய கேகய ராஜாவிடம் வந்ததும், கேகய ராஜாவான் அஸ்வபதி பூர்ணமாக தலை முதல் அடிவரையில் அவயவங்களையமைத்து விஶ்வரூபமான வைச்வானர உபாஸனத்தையே உபகேஸித்ததும் கீழே (1.2.6)ல் கண்டோம். முழு உபாஸனத்திற்கே ஸகல கர்மங்களிலிருந்தும் விடுதலை, ப்ரஹ்மப்ராப்தி இவைகளைப் பலனாகச் சொல்லியுள்ளது. தனித்தனியே உபாஸித்தால் தலை வெடித்துப்போகும், கண் குருடாகும் என்று கேடும் சொல்லப்பட்டுள்ளதால் தனி உபாஸனை கூடாது. தனித்தனியே பலனைக் கூறியது, வந்தவர்களை அவ்வித்தையை அறியாதவர்களிலும் சிறப்பு வாய்ந்தவர்களாக ஸ்துதிப்பதற்காக, ஓரோர் அவயமும் உயர்ந்துதென்று சொல்லி தனி உபாஸனத்தையும் அங்கங்கே பலனையும் சொல்லிற்று. பூ₄மந: - அவயவங்களோடு கூடிய வைச்வானரனின் உபாஸனத்திற்கே, ஜ்யாயஸ்த்வம் - ப்ராமாணிகத்வம்.

வித்தையகள் வெவ்வேறே

3.3.24. ஶப்த₃ாதீ₃ பேத₃ாதீ₄ கரணம் - ஸத்வித்தை, தஹரவித்தை, சாண்டியஸ்வித்தை, பூமவித்தை, உபகோஸல வித்தை, வைச்வானர வித்தை என்று பல

வித்யைகள் உள்ளதே. இவையெல்லாவற்றிலும் ப்ரஹ்மப்ராப்தியையே பலனாகச் சொல்லியுள்ளதே. ஆக இந்த வித்யைகளெல்லாம் ஒன்றா? எனில் - பூர்வமீமாம்ஷஸயில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஶப்தாந்தரம், அப்யாஸம், ஸங்க்யை, ஸம்ஜ்ஞை (பெயர்), குணம், ப்ரகரணாந்தரம் என்றவற்றிலே ஏதேனுமொரு ப்ரமாணத்தினாலே அந்தந்த வித்யை வெவ்வேறே என்று வித்தாந்தம்.

ஒரு ப்ரஹ்ம வித்யையை உபாஸனம் செய்தால் போதும்

3.3.25. விகல்பாதி₄ கரணம் - ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு பல ப்ரஹ்மவித்யைகள் உள்ளனவே. அவற்றில் ஒன்றினை உபாஸனை செய்தால் போதுமா? அல்லது பல வித்யைகளை உபாஸனை செய்யவேணுமா? அக்னிஹோத்ரம், தர்ஸபூர்ண மாஸம் போன்ற யாகங்கள் ஒன்றே ஸாவர்க்க பலனைத் தருமென்றாலும், ஸாவர்க்கத்தில் அதிக ஸாகத்தையடைவதற்கு இரண்டு மூன்று யாகங்களைச் செய்யலாம் என்று கூறியுள்ளதே. அதைப்போல் மோகஷத்தில் அதிக ஸாகம் பெறவிரும்புமவன் இரண்டு மூன்று பரவித்யைகளை அநுஷ்டிக்கலாமா? எனில் அக்னிஹோத்ரம் முதலானவைகளின் ஸாவர்க்கபலன் அளவிட்டுக் கூறுத்தக்கவை. காம்யமான புத்ரபஸ்வர்நாதி பலன்களையளிக்கும் வித்யைகளை பல சேர்த்து உபாஸனை செய்யலாம். அதிகமான பலனை விரும்பாவிட்டால், தனியாகவும் அநுஷ்டிக்கலாம். ஆனால் ஸத்வித்யை போன்ற ப்ரஹ்மவித்யைகளின் பலனாகப் பெறும் ப்ரஹ்மாநுபவமோ அளவிட்டுக் கூறவியலாதது. அதற்கு மேம்பட்ட ஸாகாநுபவமே கிடையாது. ஆகையால் இரண்டாவது வித்யையை உபாஸனம் செய்யவேண்டிய அவச்சயமில்லை. ஒரு வித்யையை அநுஷ்டித்தலே போதுமானது.

உத்கீதோபாஸனம் எல்லா யாகங்களிலும் செய்யவேண்டிய நியதி இல்லை

3.3.26. யது₂ாஸ்ரய பாவாதி₄ கரணம் - கீழே 3.3.17ல் உத்கீதோபாஸனம் அநுஷ்டிப்பவேணுக்கு விருப்பமிருந்தால் கர்மங்களோடு சேர்த்து அநுஷ்டிக்கலாம்; இல்லாவிடில் அநுஷ்டிக்காமலுமிருக்கலாம் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இங்கு மேலும் சில யுக்திகளைச் சொல்லி மீண்டும் அவ்விஷயமே நிலைநிறுத்தப்படுகிறது. உத்கீதம் யாகத்துக்கு எப்போதும் அங்கமாயிருந்தால் எல்லா யாகத்திலும் அது சேர்ந்தே காணப்படவேணும். உத்கீதோபாஸனத்தோடு யாகம் செய்யப்பட்டால் அந்த கர்மம் மிகுந்த வீர்யமுடையதாகிறது என்கையால், மிகுந்த வீர்யமுடையதாயிருக்கவேணும் என்று விரும்பினால் மட்டுமே உத்கீதோபாஸனத்தைச் செய்யவேணும். அத்தகைய பலனை விரும்பாவிடில் உத்கீதோபாஸநம் இல்லாமலும் கர்மத்தைச் செய்யலாம். ஆக, உத்கீதோபாஸநம் யாகத்திற்கு

அங்கமாகாது. ப்ரஹ்மா என்கிற ரூத்விக் உத்கீதோபாஸநயை அறிந்தவன். அவன் யஜமானனையும் மற்ற ரூத்விக்குகளையும் ரக்ஷிக்கிறான் என்கையால், உத்காதா உத்கீதோபாஸநயை செய்யவேண்டுவதில்லை என்று தெரிகிறது. உத்கீதோபாஸநம் யாகத்திற்கு அங்கமாகில், உத்காதா அதை நிச்சயம் செய்யவேண்டும். அவன் செய்யாததால், அது யாகாங்கமல்ல. எனவே எல்லா யாகங்களிலும் உத்கீதோபாஸனம் செய்யவேண்டிய நிர்பந்தமில்லை.

இப்பாதத்தில் உபாயம் பலவிதம், ப்ரஹ்மத்தீன் குணங்கள் பல என்று பரக்கப்பேசி, ஸாதனத்தீன் அநுஷ்டாநமில்லையெனில் மோகஷமில்லை என்றதால், அத்வைத ஜ்ஞானத்தால் மோகஷம், ப்ரஹ்மம் நிர்க்குணம் என்று வாதிப்போர் நிரவிகிக்கப்பட்டார்களாயிற்று.

முன்றாம் அத்யாயம் மூன்றாம் பாதச் சுருக்கம்: வெவ்வேறு ஶாகைகளில் கூறப்படும் வைச்வாநர வித்யை, தஹர வித்யை போல்வன ஒன்றே. கெளாஷீதகி, சாந்தோக்யம் இவற்றில் சொல்லப்படும் ப்ராணவித்யை ஒன்றே. ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப நிருபக குணங்கள் எல்லா வித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. அர்ச்சிராதீகதி எல்லா வித்யைகளுக்கும் பொது. வித்யைகளில் ஜீவாத்மாவை முக்தநிலை குணங்களோடு அநுஸந்திக்கவேணும். பரவித்யைகள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு. ஒருவன் ஒரு ப்ரஹ்மவித்யையை அநுஷ்டித்தால் போதும். உத்கீதோபாஸனம் எல்லா யாகங்களிலும் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய அவச்யமில்லை.

முன்றாம் அத்யாயம் - நான்காம் பாதம்

அங்குபாதம் எனப்படும் இதில் ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமான கர்மத்தைப்பற்றி விசாரம் செய்யப்படுகிறது. அத்வைத்திகள் கர்மம் கைவிடத்தக்கது என்று கூறுவது தவறு என்றும், கர்மம் முழுவதும் கைக்கொள்ளத்தக்கதே என்றும் இப்பாதத்தில் நிலைநிறுத்தப்படுகிறது. வைராக்ய பாதத்தில் 'கர்மங்கள் கைவிடத்தக்கவை' என்று சொல்லியிருக்க, 'கர்மங்கள் ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கம்' என்பது பொருந்துமோவென்னில், மோசூலம் தவிர்ந்த பலனில் விருப்பத்தோடு செய்யப்படும் கர்மங்கள் கைவிடத்தக்கவை என்று அங்கே சொல்லிற்று. அவ்விருப்பம் இல்லாமல் செய்யப்படும் கர்மங்கள் ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கம் என்கிறது இங்கு. இப்பாதத்தில் 15 அதிகரணங்கள் உள்ளன.

கர்மம் வித்யைக்கு அங்கம்

3.4.1. புருஷார்த்தாதி₄ கரணம் - இவ்வதிகரணத்தில் கர்மத்தை அங்கு₃ மாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மவித்யையாகிய அங்கி₃ யே மோசூலத்திற்கு ஸாதநமாகிறது என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. ப்ரஹ்மவித்யையினால் மோசூல புருஷார்த்தம் ஸித்திக்கிறதா? அல்லது ப்ரஹ்மவித்யையை அங்கமாகக் கொண்ட கர்மத்தினால் மோசூலம் ஸித்திக்கிறதா? யென்னில் 'ப்₃ ரஹ்ம விது₃ அப்நோதிபரம்' (தை.ஆநு) (ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் மேலான பலனையடைகிறான்); 'தமேவம் விது₃ வாந் அம்ருத இஹ ப்₄ வதி' (பு.ஸீ) (அப்பரமபுருஷனை இவ்வாறு உபாஸிப்பவன் இந்த ஜந்மத்திலேயே மோசூலமடைகிறான்) முதலான வேதவாக்கியங்கள் ப்ரஹ்மவித்யையினாலேயே மோசூலபலன் கிடைப்பதாகக் கூறுகையால், முன் பாதத்தில் ஆராயப்பட்ட ப்ரஹ்மவித்யைகளினாலேயே மோசூலம் ஸித்திக்கிறது என்று தேறுகிறது.

***ஐஜயிநி மஹரிஷியின் பூர்வபகலம்:** 'தத் தவமளி' (சாந். 6.3.1) முதலான வேதவாக்யங்களில் கர்மங்களைச் செய்யும் கர்த்தாவைவுயும் ப்ரஹ்மத்தையும் ஒரே வேற்றுமையில் படித்திருப்பதால் அந்த கர்த்தாவே வேதவாக்யங்களில் ப்ரஹ்மம் எனப்படுகிறான். வித்யையினால் பரமபுருஷார்த்தம் கிடைக்கிறது எனும் வேதவாக்யங்கள் வித்யாநிஷ்ட₂ னைப் புகழ்வதற்காக ஏற்பட்ட அர்த்த₂வாதமேயாகும். 'கர்மணைவ ஹி ஸிம்ஸித்தி₄ ம் ஆஸ்தீதூ ஜநகாது₃ ய' (கீதை 3.20) (ஜனகர் முதலானோர் கர்மத்தினாலேயே ஸித்தியடைந்தார்கள்) என்று ஸ்மருதியும் கூறிற்று. ப்ரஹ்மவித்யை கர்த்தாவின் ஸ்வரூபத்தையறிகைக்கே உறுப்பாவது; கர்மத்துக்கு அங்கமாகவேயாகிறது. 'யதே₃ வ

* ஐஜயிநி வ்யாஸமத விபாதிமாகப் பூர்வபகலியாவரோ என்னில் வ்யாஸரை ஆஸ்ரயிப்பதற்கு முன்னமே உபநிஷத்துக்களுக்கு அவர் செய்திருக்கும் நிர்வாஹம் இங்கே பூர்வபகலமாயிருக்கத் தகும்.

வித்தேயா கரோதி ததேவ வீர்யவத்தரம் படுவதி' (சாந். 1.1.10) என்று ஸ்ருதி 'வித்தையோடு கூடச் செய்யப்படும் கர்மம் மிகுந்த வீர்யமுடையதாகிறது' என்பதால் ப்ரஹ்மவித்தை கர்மத்துக்கு அங்கமென்று தெரிகிறது. ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் ப்ரதானமாகக் கர்மாநுஷ்டானம் செய்பவர்களாகவே இருப்பதாலும் கர்மம் அங்கீ என்று தெளிவாகிறது. 'அத்தையனம் அர்த்தஜ்ஞானம் வரை செல்வது' என்று பூர்வமீமாம்ஸை சொல்கிறது. இப்படி அர்த்தஜ்ஞானத்தோடு கூடிய வேதாத்யயனத்தை செய்யும் புருஷனுக்கே கர்மங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. இப்படி அர்த்தஜ்ஞானம் கர்மத்தில் விநியோகிக்கப்படுகையால், வித்தைய கர்மத்துக்கு அங்கமே; ப்ரஹ்மவித்தையக்கென்று தனிப்பலன் கிடையாது. ஈசாவாஸ்யத்தில் 'மனிதன் நூறாண்டு காலம் கர்மங்களைச் செய்து கொண்டே வாழ விரும்பவேண்டும்' என்கையால் ஆயுஸ் முழுதும் ஒருவன் கர்மம் செய்வதிலேயே கழிக்கவேணும் என்று தெரிகிறது. இப்படி விதிக்கையால் கர்மத்துக்கு ப்ராதான்யமும், இடையில் வரும் ஜ்ஞானம் முதலானவை அக்கர்மத்துக்கு அங்கமாயிருக்கும் அப்ராதான்யமும் தேறுகிறது. ஆக பலன் கர்மத்தினாலேயே ஸித்திப்பது; வித்தைய கர்மத்துக்கு அங்கமே.

ஸிதி: 'தத்தவமளி' முதலான வாக்யங்களில் ஜீவனையும் பரமாத்மாவையும் ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பது - ஜீவன் தேஹமாகவும், பரமாத்மா அவனுக்கு ஆத்மாவாகவும் இருப்பதாலேயே என்று முன்னமே நிலைநிறுத்தப்பட்டது. பரமாத்மாவையே வேதாந்த வாக்யங்கள் உபாஸ்யனாகக் கூறுகின்றன. ஆக ப்ரஹ்மோபாஸனத்தாலேயே மோகஷபுருஷார்த்தம் ஸித்திக்கும். வித்தைய அங்கீ யாய், கர்மம் அதற்கு அங்கமாயிருந்தாலும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளுக்கு கர்மாநுஷ்டானம் பொருந்தும். பயனை விடுத்துச் செய்யும் கர்மம் வித்தையக்கு அங்கம். பலனில் விருப்பத்தோடு செய்யும் கர்மம் பந்தத்தையளிக்குமாகையால் வித்தையக்கு முரண்பட்டது. ஆகையால் அத்தகைய கர்மத்யாகமும் பொருந்தும். ஆனால் ஜதரேயத்தில், 'காவலேயர்களான ரிவிகள் 'நாம் எதற்காக வேதாத்யயனம் செய்ய வேண்டும்; நாம் எதற்கு யாகம் செய்ய வேண்டும்' என்று கூறினார்கள்' எனும் வாக்யத்தில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளுக்கு கர்மாநுஷ்டானம் தேவையில்லை என்று காணப்படுகிறது. பூர்வபகலி கூறுவதுபோல் ப்ரஹ்மவித்தை கர்மத்துக்கு அங்கமாயிருப்பின், இவ்வாக்யத்தில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளுக்கு கர்மத்யாகம் கூறப்படுவது பொருந்தாது. இதைப்போல் எங்கும் வித்தையையே விட்டுவிட்டார்கள் என்று காணப்படவில்லை. எனவே வித்தைய ப்ரதானம்.

சாந்தோக்யத்தில், 'யதேவ வித்தையா கரோதி ததேவ வீர்யவத்தரம் படுவதி' என்றது எல்லா வித்தையகளுக்குமன்று; உத்கீத வித்தைய ஒன்றைப் பற்றியதே. செய்யும் கர்மம் சீக்கிரம்

பலனைக் கொடுப்பதற்கு உத்கீதவித்யை ஒன்றை மட்டும் கர்மத்துக்கு அங்கமாக அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றது. இதனால் எல்லா வித்யைகளும் கர்மத்துக்கு அங்கமென்று தேராது. ‘பரலோகம் செல்பவனை வித்யையும் கர்மமும் பின்தொடர்கின்றன’ (ப்ரஹ. 6.4.2) என்பதால் இரண்டும் அதனதன் பலனைக் கொடுக்க கூடவே செல்கின்றன என்றே தேறும். ஒன்று அங்கீ, ஒன்று அங்கம் என்று தேராது. (வித்யை ப்ரார்ப்த கர்மத்தின் முடிவில் மோகஷபலனைக் கொடுப்பதற்காகவும், கர்மம் ஜந்மாந்தரத்தில் வித்யையின் தொடர்ச்சிக்காகவும் பின்தொடராலாம்). ‘வேத₃ மதீ₄த்ய’ (சாந். 8.5.1) என்று அத்யயனம் மட்டும் உடையவனுக்கு கர்மம் விதிக்கப்படுகிறது. ஜ்ஞானத்தை உடையவனுக்கு அது விதிக்கப்படவில்லை.

பூர்வமீமாம்சஸயில் ‘வேதாத்யயனம் வேதத்தின் அசூரராசிகளை க்ரஹி க்கும் அளவில் நின்றுவிடுகிறது’ என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களை அநுஷ்டிக்க விரும்புமவனே அர்த்தஜ்ஞானத்தில் இழிகிறான். அதுபோலே மோகஷத்தை விரும்பும் முழுகூட ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தின் பொருட்டு வேதாந்த அர்த்தஜ்ஞானத்தில் இழிகிறான். ஆக அர்த்தஜ்ஞானம் கர்மாங்கமாகாது. அர்த்தஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வித்யை வேறுபட்டது. ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான கர்மஸ்வரூபத்தை அறிவதைக்காட்டிலும், ஸாவர்க்க பலனுக்கு ஸாதனமாயிருக்கும் ஜ்யோதிஷ்டோம கர்மத்தையநுஷ்டிப்பது வேறாக இருப்பதுபோலே, அர்த்தஜ்ஞான ரூபமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை அறிவதைக்காட்டிலும் மோகஷ ஸாதனமான த்யானம், உபாஸனம் என்றெல்லாம் சொல்லப்படும் வித்யை வேறுபட்டது. ஆக, வித்யை கர்மத்துக்கு அங்கமாகாது. ஈசாவாஸ்யத்தில் ‘ப்ரஹ்மஜ்ஞானி ஆயுஸ் முழுதும் கர்மத்தையநுஷ்டிக்கவேணும்’ என்றது ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமான கர்மத்தைப் பற்றியுமிருக்கலாம். ஆக, அவ்வாக்யத்தைக் கொண்டு வித்யை கர்மாங்கம் என்பது கூடாது. ஜனகர் முதலானோர் ஊர்த்வ ரேதஸ்ஸாக்கள். அவர்கள் ப்ரஹ்மோபாஸனம் செய்பவர்களுள் சிறந்தவர்கள். வித்யைக்கு அங்கமான கர்மம் முக்தியடையும் வரை அநுஷ்டிக்கப்படவேணும். ஆக வித்யாநிஷ்டர்களும் முக்தியடையும் வரை கர்மத்தையநுஷ்டிப்பவர்கள். ஆக, ‘ஜனகர் முதலானோர் கர்மத்தினாலேயே ஸித்தியையடைந்தார்கள்’ என்றது பூர்வபகுதிக்கு ஸாதகமாகாது.

�சாவாஸ்யத்தில் வித்யையைப்பற்றின ப்ரகரணத்திலேயே ‘ஆயுஸ் முழுதும் கர்மத்தையநுஷ்டித்து வந்தாலும் அக்கர்மம் வித்யாநிஷ்டனிடம் ஒட்டாது’ என்றதால் கர்மம் அநுஷ்டிப்பது அநுமதிக்கப்பட்டது; வித்யையும் ஸ்துதிக்கப்பெற்றது. ப்ரஹ்மதாரண்யகத்தில்

வைராக்யமுடைய ப்ரஹ்மவித்யாநிஷ்டன் பிள்ளை பெறுதல் முதலான க்ஞருஹஸ்த தர்மங்களைக் கைவிடலாம் என்று கூறியிருப்பதால், கர்மத்துக்கு வித்யை அங்கமல்ல என்பது தெளிவாகிறது. யஜ்ஞும் முதலான கர்மங்களுக்கு வித்யை அங்கமானால், வித்யாநிஷ்டன் தான் விரும்பினால் க்ஞருஹஸ்த தர்மத்தைக் கைவிடலாம் என்பது ஒட்டாது. பல வேதவாக்யங்கள் ப்ரஹ்மவித்யையால் எல்லா கர்மங்களும் அழிகின்றன என்று ஒதுக்கின்றன. வித்யை கர்மத்துக்கு அங்கமாகில், வித்யை கர்மத்தை அழிப்பது ஒட்டாது. (அங்கீயான வித்யையினால் அங்கமான கர்மங்களுக்கு நாசம் எப்படிப் பொருந்துமெனில் - எந்த கர்மங்களுக்கு வித்யையினால் நாசம் சொல்லப்பட்டுள்ளதோ அந்த கர்மங்களை வித்யாங்கமாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லையாகையால் விரோதமில்லை).

ஸந்யாஸிகளிடமும் ப்ரஹ்மவித்யை காணப்படுகிறது. ஆனால் அவர்களிடம் அக்னிஹோத்ரம் முதலான கர்மங்கள் இல்லை. வித்யை கர்மத்துக்கு அங்கமாகில் இது பொருந்தாது. (யாவஜ்ஜீவம் அக்ஞிஹோத்ரம் ஜாஹோதி' (ஆபஸ்தம்ப) - அக்னிஹோத்ரம் முதலானவை ஆயுள் உள்ளவரை அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியவை என்று ஸந்யாஸம் கொள்ளுமளவுக்கு விரக்தியில்லாத க்ஞருஹஸ்தர்களுக்குச் சொன்னது). அக்ஞி கர்மமில்லாதது ஸந்யாஸாஸ்ரமம். கர்மத்தில் உள்ள ஊற்றத்தாலே ஸந்யாஸாஸ்ரமம் என்பதே இல்லை என்கிறார் ஜஜமிதி மஹாரிஷி. 'த்ரயோ துர்ம ஹ்ரகந்தா:' என்று தொடங்கும் சாந்தோக்ய வாக்யம் (2.23.1) க்ஞருஹஸ்த தர்மம், வாநப்ரஸ்தத்₂ ஸந்யாஸாஸ்ரமங்கள், பூரஹஸ்ரமங்கள் எனும் ஆஸ்ரமங்களைத் தெளிவாகச் சொல்லிற்று. 'யே சேமே அரண்யே ஸ்ரத்துா தப இத்யபாஸதே' (சாந். 5.10.) (எவர்கள் காட்டிலிருந்து கொண்டு ஸ்ரத்தையோடு 'தப:' எனப்படும் பரமாத்மாவை உபாஸிக்கிறார்களோ); 'ஏதமேவ ப்ரவ்ராஜிநோ லோகமிச்சுந்த: ப்ரவ்ரஜந்தி' (ப்ரஹ. 6.4.22) (இந்த பரமாத்மாவை அடைய விரும்பியே ஸந்யாஸிகள் ஸந்யாஸத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்) முதலான வேதவாக்யங்களிலிருந்தும் ஸந்யாஸாஸ்ரமம் உண்டென்று விளங்குகிறது. எல்லா ஆஸ்ரமங்களும் அந்தந்த அதிகாரிகளால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவையே. ஜாபால ஸ்ருதியில், 'யதுஹரேவ விரஜேத் ததுஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத்' (எப்போது வைராக்யம் பிறக்கிறதோ அப்போதே ஸந்யாஸம் கொள்ளவேண்டும்) என்று ஸந்யாஸாஸ்ரமம் நேரே விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக யஜ்ஞும் முதலான கர்மங்களை விட்ட ஸந்யாஸிகளிடத்தும் ப்ரஹ்மவித்யை காணப்படுகையாலே, வித்யை கர்மத்துக்கு அங்கமன்று. ஆக, மோகஷ புருஷார்த்தம் ப்ரஹ்மவித்யையினால் ஏற்படுகிறதேயொழிய கர்மத்தீனால் அன்று என்பது பொருத்தமேயாம்.

உத்கீதோபாஸனம் ஸ்தோத்ரமா? விதியா?

3.4.2. ஸ்துதிமாத்ர அதி₄கரணம் - இந்த அதிகரணமும் அடுத்துவரும் அதிகரணமும் ப்ராஸங்கிகம். ப்ரணவத்தை உத்கீதத்திற்கு அவயவமாக உபாஸனம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லி, ப்ரணவத்தின் அகஷரங்களின் மஹிமையையும் சொல்லி, மேலே பூதங்கள் அனைத்திலும் ஸாரமானது பூமி; அதனிலும் ஸாரமானது ஜலம்; அதனிலும் ஸாரமானது ஓலை; அதனிலும் ஸாரமானது புருஷன்; அதனிலும் ஸாரமானது வாக்கு; அதனிலும் ஸாரமானது ருக்கு; அதனிலும் ஸாரமானது ஸாமம்; இவைகள் அனைத்தையும்விட ஸாரதமமானது உத்கீதம் என்பதாக சாந்தோக்யத்தில் காண்கிறது. இவ்விடத்தில், உத்கீதத்தை ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றதா? அல்லது அதை த்யானம் செய் என்று விதிக்கின்றதா? எனும் ஸம்ஶயத்தை நீக்கத் தோன்றியது இவ்வதிகரணம். ஸ்துதி மாத்ரம் என்பது பூர்வபஷைம்.

விதி: வேறு ப்ரமாணங்களால் உத்கீதத்துக்கு ரஸதமமாயிருக்கை முதலான தன்மைகள் அறியப்படவில்லை. மற்ற ப்ரமாணங்களால் அறியப்படும் தன்மையைக் கவரிப் புகழ்வதே துதி. மேலும், உத்கீதஸ்ருதி அருகில் இருந்தாலாவது இவ்வாக்யம் உத்கீதத்தை துதிக்க எழுந்தது எனலாம். உத்கீதஸ்ருதியும் இவ்வாக்யத்தினருகில் இல்லை. ஆக உத்கீதத்தில் ரஸதமமாயிருக்கை முதலான த்ருஷ்ணயைச் செய்து உபாஸிக்க வேண்டும் என்றே இந்த வாக்யத்தால் விதிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளவேணும். இங்கு ‘உத்₃கீத₂ம் உபாஸீத’ உபாஸனத்தைச் செய்யவேண்டும்) என்று கிரியாபதம் (வினைச்சொல்) இருக்கையாலே, இதை ஸ்துதிமாத்ரமாகக் கொள்ளாமல் உபாஸனத்தை விதிக்கும் விதி₄ வாக்யமாகவே கொள்ளவேண்டும்.

உபாக்யானங்கள் வித்யையை துதிக்க ஏற்பட்டவை

3.4.3. பாரிப்லவாதி₄கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் ரஸதமமாயிருக்கை முதலான தன்மைகள் உத்கீதத்தை துதிப்பதற்கு மாத்திரம் ஏற்பட்டவை எனும் வாதம் தள்ளப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில், ‘ப்ரஹ்மவித்₃யா ப்ரகரணத்திலுள்ள உபாக்யானங்கள் துதிப்பதற்கு மாத்திரமல்ல’ எனும் வாதம் தள்ளப்படுகிறது. கொல்லீத்கீயில் ப்ரதர்த்த₃னன் கதை, சாந்தோக்யத்தில் ஶ்வேதகேதுவின் கதை என்று உபநிஷத்துக்களில் உபாக்யானங்கள் உள்ளன. யஜ்ஞாத்தில் ரித்விக்குகள் எஜமானனிடம் இக்கதைகளை கவறவேண்டும் என்பதா? அல்லது இவை வித்யைகளை துதிப்பதற்காகவே ஒதுப்பட்டவை என்பதா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபஷைம்: அஸ்வமேத யாகத்தில் பாரிப்லவம் என்ற ஶஸ்த்ரம் (துதி) விதிக்கப்பட்டுள்ளது. பாரிப்லவம் என்றால் உபாக்யானங்களைச் சொல்வது என்று அர்த்தம்.

எஜமானனைப் பார்த்து ரிக்விக்கு மனு போன்றோர் கதைகளைக் கூறவேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் உபநிஷத்துக்களில் கூறப்பட்டுள்ள கதைகளை அவ்விடத்தில் உபயோகப்படுத்தலாம்; இவை வித்யைகளை துறிப்பதற்காக ஏற்பட்டவையல்ல.

ஸிதி: அச்வமேத யாகத்தில் மட்டும் சில குறிப்பிட்ட கதைகளை முதல்நாள் தொடங்கி இறநிராள் வரை ரிக்விக் எஜமானனுக்குக் கூறவேண்டும் என்று சொல்லியுள்ளது. இதைக் கொண்டு எல்லா யாகங்களிலும் கதைகளைக் கூறவேண்டுமெனும் நியதி இல்லை. ‘ஆத்மா வா அரே த்_ரஷ்டவ்ய’ (ப்ரஹ. 6.5.6) முதலான இடங்களில் பரமாத்மாவை உபாளிக்கும்படி விதி₄க்கும் வாக்யங்களுக்கு முன்போ பின்போ இக்கதைகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கையால், அவை விதிவாக்யங்களைப் புகழ்வனவே என்று கொள்ளவேண்டும். யஜார்வேதத்தில் (1.5.1) அக்னி அழுததாகவும் அவனது கண்ணீர் வெள்ளி உலோகமானதாகவும் ஓர் கதை ஒதுப்பட்டுள்ளது. இப்படி அழுதபோது தோன்றியதாகையாலே அபரிஶாத்_தி₄யையிட்டு யாகத்தில் வெள்ளியை தானம் கொடுப்பது தடுக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு இந்த கதை விதி₄யோடு ஸம்பந்தப்பட்டதேயாழிய பாரிப்லவத்தின் பொருட்டல்ல என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டுள்ளது. அதுபோலவே ப்ரஹ்மவித்யா விதிகளோடு ஸம்பந்தப்பட்ட கதைகளும் வித்யைகளை ப்ரசம்னிக்கவே ஏற்பட்டவையோழிய பாரிப்லவத்திற்காகவல்ல என்பது தெளிவு. உபநிஷத் கதைகள் அர்த்த வாதங்களோ.

ஊர்த்வரேதஸ்கட்டு கர்மாபேசை இல்லை

3.4.4. அக்ணீந்தநாத்_யதிகரணம் - ‘யஜ்ஞேந தாநேந’ என்கிற ஸ்ருதியில் யஜ்ஞாதிகளை வித்யைக்கு அங்கமாகச் சொல்லிற்று. ஸந்யாளிகளுக்கோ அக்னியில் செய்யும் கர்மங்களைச் செய்ய அதிகாரமில்லை. அங்கமில்லாமல் அங்கியை மாத்திரமநுஷ்டித்தால் பலன் கிட்டாது. ஆகையால் ஸந்யாளிகளுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் கிடையாது என்று பூர்வபகலம்.

ஸிதி: ஸந்யாளிகள் ஊர்த்வரேதஸ் எனப்படுவர். ஸந்யாளிகளுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமுண்டென்று உணரப்படுகிறது. அவர்கள் அநுஷ்டிக்கும் வித்யைகட்டு அக்னிஹோத்ரம் போன்ற கர்மங்கள் அங்கங்களாகா. ஸம்ருதிகளில் ஆஸ்ரம தர்மங்களையும் ஸாமாந்ய தர்மங்களையும் அங்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறபடியால், யஜ்ஞாதிகளை அபேக்ஷிக்காமலேயே அவர்களுக்கு வித்யையில் அதிகாரமுண்டு. அவர்கள் அநுஷ்டிக்கும் தபஸ், ப்ரஹ்மசர்யம் போன்றவைகளாலே அவர்களது வித்யை நிறைவேறும்.

க்ருஹஸ்தர்களுக்கு உபாஸனத்தில் கர்மாபேசைடி உண்டு

3.4.5. ஸர்வாபேசைாதி₄ கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் ஸந்யாஸிகளிடத்தில் ப்ரஹ்மவித்யையானது யஜ்ஞாதி கர்மங்களை அபேகஷிப்பதில்லை எனப்பட்டது. அப்படியானால் க்ருஹஸ்தர்கள் விஷயத்திலும் ப்ரஹ்மவித்யையானது யஜ்ஞாதி கர்மங்களை அபேகஷியாமலேயே ஏற்பட்டுமே எனும் பக்ஷம் இவ்வதிகரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தில் உள்ளவர்கள் உபாஸனம் செய்யும்போது கர்மங்களை அங்கமாகச் செய்யவேண்டுமா? வேண்டாவா? என்பது ஸம்ஶயம். க்ரஹஸ்தனும் கர்மாங்கமின்றி உபாஸனை செய்யலாம். ‘தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதி₃ ஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாஸகேந’ (ப்ரஹ. 6.4.22) (பிரமாத்மாவை ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் வேதாத்யயனத்தாலும், யஜ்ஞத்தாலும், தானத்தாலும், உபவாஸனாபமான தபஸ்ஸாலும் அறிய விரும்புகிறார்கள்) எனும் வேதவாக்யத்தில் ‘விவிதி₃ ஷந்தி’ அறிய விரும்புகிறார்கள் என்கையாலே யஜ்ஞம் முதலானவை அறிவதில் விருப்பத்துக்கு ஸாதனமேயாழிய ப்ரஹ்மவித்யைக்கு நேரே ஸாதனமல்ல. ஆக க்ருஹஸ்தர்களும் யஜ்ஞாதிகளைச் செய்யவேண்டிய அவச்யமில்லை என்பது பூர்வபக்ஷம்.

விதி: அக்ஞி கார்யத்தையடைய க்ருஹஸ்தர் விஷயத்தில் உபாஸனம் எல்லா கர்மங்களையும் அபேகஷிக்கிறது. இவ்விஷயத்தில் பூர்வபக்ஷத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஸ்ருதியே ப்ரமாணம். இதில் யஜ்ஞம் முதலானவை உபாஸனத்திற்கு அங்கமாகவே ஒத்ப்படுகிறது. ‘விவிதி₃ ஷந்தி’ என்பதால் யஜ்ஞாதிகள் ப்ரஹ்மவித்யைக்கு ஸாதனமாகுமேயாழிய அதில் விருப்பத்துக்கு ஸாதனமாகாது. ‘கத்தியால் கொல்கிறான்’ என்றால் கத்தி கொல்வதில் விருப்பத்திற்கு ஸாதனமாகாது. இங்கு வேதனம் எனப்படும் ஜ்ஞானமும் உபநிஷத்துக்களில் ஸாதனமாக விதிக்கப்படுகையால், ஶாஸ்த்ரஜ்ஞானத்திலும் வேறுபட்டதான் உபாஸனமே ‘விவிதி₃ ஷந்தி’ என்று ஸ்ருதியில் சொல்லப்படுகிறது. ஆக, க்ருஹஸ்தர் விஷயத்தில் ப்ரஹ்மவித்யை யஜ்ஞாதிகர்மங்களை அங்கமாகக் கொண்டதேயாகும். குதிரையில் ஏறுபவன் அதற்கு சேணம் போட்டு கடிவாளம் போன்றவற்றைக் கொண்டு அதன்மேல் ஏறவேணும். அதைப்போல் இங்கும் யாகாதி கர்மங்கள் உபாஸனத்திற்கு இன்றியமையாதவை. ஆஸ்ரம பேதத்தாலே கர்மாங்கங்கள் பேதம் உள்ளது. எனவே பூர்வபக்ஷம் பொருந்தாது.

க்ருஹஸ்தனுக்கு ஶமம், த₃மம் போன்றவை இன்றிமையாதவை

3.4.6. ஶமத₃மாத்யதி₄கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் க்ருஹஸ்தர்கள் உபாஸனத்தில் யஜ்ஞாதீகர்மங்களையநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்றது. இவ்வதீகரணத்தில் அவர்களுக்கு *ஶமத₃மாதிகள் தேவையா? அன்றா? என்பது விசாரிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: கர்மங்கள் இந்தரியங்களின் வியாபாரரூபம். யாகம் போன்றவைகளைச் செய்யுங்கால் கண் முதலிய இந்தரியங்களை ஈடுபெடுத்தியே செய்யவேண்டும். ஶமம், த₃மம் என்பது இந்தரியங்களின் நிவ்ருத்திரூபம் - உள் வெளி இந்தரியங்களை அடக்குவது. இவை பரஸ்பரம் விருத்தங்கள். எனவே க்ருஹஸ்தனுக்கு ஶமம், த₃மம் போன்றவை தேவையில்லை.

ஸிதி: க்ருஹஸ்தர் கர்மங்களையநுஷ்டிக்கும் போதிலும் ஶமம், த₃மம் முதலானவற்றோடு கூடியவனாயிருக்க வேணும். 'தஸ்மாத் ரவம்வித் ஶாந்தோ த₃நந்தः உபரதः, தீதீகஷாः' ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யே வாத்மாநம் பஸ்யேத || ப்ரஹ. 6.4.23) ஸாஸ்த்ரத்தால் அறிவுபெற்றவன் உள் இந்தரியமான மனஸ்ஸை அடக்கியவனாய், வெளி இந்தரியங்களை அடக்கியவனாய், காம்ய கர்மங்களிலிருந்து நிவ்ருத்தனாய், பொறுமையுடையவனாய், சித்தஸமாதானமுடையவனாய், ஜீவாத்மாவாகிற தன்னிடத்தில் அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவை காணக்கடவன் எனும் வேதவாக்யத்தில் ஶமம், த₃மம் இவை ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. த₄யானம் ஸித்திப்பதற்கு இவை இன்றிமையாதவை. ஸாஸ்த்ர விழிதமான கர்மங்களில் இந்தரிய வியாபாரம்; நிஷித்த கர்மங்களில் புலனொடுக்கம் - இவை ஒருவனுக்கே இருக்கலாம். எனவே ஶமம், த₃மம் முதலானவை க்ருஹஸ்தனால் கைக்கொள்ளத்தக்கதே.

ஆஹார நியதி

3.4.7. ஸர்வாந்ந அநுமத்யதி₄கரணம் - முன் ப்ரகரணத்தில் ஶமம் முதலானவை ப்ரஹ்மவித்யா நிஷ்ட₂ர்களுக்கு எப்போதும் கைக்கொள்ளத்தக்கவை என்றது. இவ்வதீகரணத்தில் ஆஹார நியதி உபாஸகனுக்கு உண்டா? இல்லையா? என்பது விசாரிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: ப்ரஹதாரண்யக சாந்தோக்யங்களில் ப்ராணவித்யாநிஷ்டன் நிஷித்த உணவை சாப்பிட்டாலும் தோழியில்லை என்று சொல்லியுள்ளது. இப்படி அநுமதித்திருப்பது எல்லாக் காலத்திலுமா? உயிர்போகும் தருணத்தில் மட்டுமா? எனும் வினாயெழுந்தவளவில்

* ஶமம், த₃மம் இரண்டு புதங்களுக்கும் 'அடக்குவது' என்று பொருள். ஒன்றை வெளி இந்தரியங்களுக்கு கொண்டால், ஒன்றை மனஸ்ஸிற்கு கொள்வது.

‘ப்ராணாபத்தில் மட்டும்தான்’ என்று விஶேஷவிக்கவில்லையாகையால் எல்லாக் காலத்திலும் இவனுக்கு எல்லா உணவுகளும் அநுமதிக்கப்பட்டுள்ளன.

எித்: இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. ‘உபாஸகனுக்கு ப்ராணாபத்தில் மட்டுமன்றோ எல்லா அன்னங்களும் அநுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது’ என்று மற்றொரு வேதவாக்கியம் காண்பதால், மேற்படி அநுமதித்திருப்பது உயிர்போகும் தருணத்திலே மட்டும் என்றே கொள்ளவேணும். சாந்தோக்யத்தில் ஒரு கதை: குரு தேசுத்தில் பெரும் பஞ்சம் நிலவியபோது ப்ரஹ்மஜ்ஞானியான உழெஸ்தி என்பவர் பசியால் மிகவாடி யானைப்பாகன்கள் வசிக்கும் ஒரு சிராமத்தையடைந்தார். பசியால் உயிர்போகும் நிலையிலிருந்து அவர் வேகவைத்து கொள்ளலை உண்டு கொண்டிருந்த ஓர் யானைப்பாகனிடம் தமக்கு சிறிது தரும்படி யாசிக்க, அவன் ‘நான் உண்டு மிகுந்த இந்த கொள்ளளத் தவிர என்னிடம் வேறொன்றுமில்லை; பெரியவரான உமக்கு எனது ஶேஷத்தை எப்படிக் கொடுப்பது? என்றான். உழெஸ்தி ‘பரவாயில்லை, கொடு’ என்று அவனிடமிருந்து பெற்று அதனை உண்டு உயிர்த்தித்தார். யானைப்பாகன் தான் உண்டு மிகுந்த நீரைப்பருகும்படி வேண்ட, உழெஸ்தி அதைப் பருக மறுத்துவிட்டார். ‘உண்டு மிகுந்த கொள்ளளச் சாப்பிட்டு நீரைப் பருக மறுப்பானேன்? என்று கேட்க, அதற்கு உழெஸ்தி ‘கொள்ளலை உண்ணாவிட்டால் என் உயிர் போயிருக்கும்; உபாஸனையைத் தொடர நான் உயிர் தரிப்பது அவச்யம். உயிர் தரித்த பிறகு ஶேஷமான நீரைப்பருகுவது ஶாஸ்தர விருத்த₄ ம்’ என்றார். இதிலிருந்து ப்ரஹ்மவித்யா நிஷ்டனுக்கு ப்ராணாபத்து காலத்தில் மட்டும் நிவித்தபக்ஷணம் அநுமதிக்கப்பட்டுள்ளது என்று தெரிகிறது. ப்ராணவித்யா நிஷ்டனுக்கும் இந்த நியாயமே பொருந்தும்.

‘ஆஹார ஶாத்₃ தெ₄ எ ஸத்வஸாத்₃ தெ₄: ஸத்வஸாத்₃ தெ₄ எ த் ருவா ஸ்மருதி:’ (சாந். 7.26.2) (ஆஹாரம் சுத்தமாயிருப்பின் மனம் ஶாத்தமாயிருக்கும்; மனம் சுத்தமாயிருப்பின் நிலையான நினைவாகிற ப்ரஹ்மவித்யை ஏற்படும்) எனும் வேதவாக்யம் உபாஸகனுக்கு ஆஹார ஶாத்தியை விதி₄ க்கிறது. ஸ்மருதி யும் ‘ப்ராணாபத் காலத்தில் உபாஸகன் எதையுண்டுயிர் தரித்தாலும் தாமரையில் தண்ணீர்போல அந்த பாபம் ஒட்டாது’ என்று இவ்விஷயத்தைச் சொல்லிற்று. ப்ராஹ்மணர்கள் எத்தருணத்திலும் ஸராபானம் அருந்தக்கடாது என்பதை கடோபநிவீத் சொல்லியிருப்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

யாகாதிகள் ஆஸ்ரமத்துக்கும் வித்யைக்கும் அங்கமாகலாம்

3.4.8. விஹிதத்வாதி₄ கரணம் - யாகாதி கர்மங்கள் வித்யைக்கு அங்கமாக அநுஷ்டிக்க வேண்டியவை. மோகஷத்தில் இச்சையில்லாத கேவல க்ருஹஸ்தர்களும் இக்கர்மங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டுமா? வேண்டாமா? என்று விசாரிக்கப்படுகிறது இவ்வதிகரணத்தில்.

பூர்வபகலம்: மோசலித்தை விரும்பும் முழுசூழாக்களுக்கே ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம். வித்யையை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கே வித்யாங்கமான கர்மங்கள். வித்யையை அனுஷ்டிக்காத க்ருஹஸ்தனுக்கு யாகாதீகள் வேண்டாம். ஒரே கர்மம் ஆஸ்ரமத்துக்கும் வித்யைக்கும் என்னவொன்னாது. கர்மம் ஆஸ்ரமத்தீற்கென்றால் நித்யமாகும். வித்யைக்கென்றால், மோசலித்தை விரும்பாதவன் வித்யாங்கமான கர்மங்களை அனுஷ்டியாமையால், அநித்யமாகும். இப்படி முரண்படுவதால், வித்யாங்கமான யாகாதீகளை க்ருஹஸ்தர் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய அவச்சயில்லை. ‘உயிருள்ளவரை அக்னிஹோத்ரம் செய்யவேண்டும்’ எனும் விதி முழுசூழாக்கள் விஷயமானதே.

விதி: ‘ப்ராஹ்மணா விவிதி ஷந்தி யஜ்ஞேந்’ ப்ரகுஹ. 6.4.22) என்று கர்மங்களை வித்யாங்கமென விதிக்கும் வாக்யம் காணப்படுவது உபநிஷத்தில். ‘யாவஜ்ஜீவம் அக்னிஹோத்ரம் ஜாஹோதி’ - உயிருள்ளவரை அக்னிஹோத்ரம் செய்யவேணும் - எனும் விதி காணப்படுவது கர்மகாண்டத்தில். க்ருஹஸ்தர் அனைவர்க்கும் விதிக்கப்பட்டுள்ள இந்த நித்ய அக்னிஹோத்ரமே ஸ்வர்க்கமடைவதற்கும் ஸாதனமாக அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. அதேபோல் க்ருஹஸ்த தர்மத்துக்கு அங்கமான யாகாதி கர்மங்களை ப்ரஹ்மவித்யைக்கும் அங்கமாக அனுஷ்டிக்கத்தட்டில்லை. அப்போது வித்யாங்கமாக அனுஷ்டிப்பதாக ஸங்கல்பித்துக் கொள்ளவேணும். கர்ம ஸ்வரூபத்தில் வேறுபாடில்லை.

ஒரே வாக்யத்தால் க்ருஹஸ்தனுக்கும் வித்யாநிஷ்டனுக்கும் அங்கமாக விதித்தால்தான் நித்யாநித்ய ஸம்யோகமெனும் தோலிம் வரும். இங்கேயோ ‘தமேதம் வேதாநுவசநேந்’ என்று தொடங்கும் யஜ்ஞாதி ஸ்ருதியால் யாகாதீகள் வித்யாங்கமென விதித்தது. ‘யாவஜ்ஜீவம்’ என்று தொடங்கும் வேறு வாக்யத்தால் அக்னி ஹோத்ராதீகள் க்ருஹஸ்த தர்மங்களாக விதிக்கப்படுகின்றன. இப்படி விதிவாக்யங்கள் வெவ்வேறாக இருக்கையால் தோலிம் வாரா. எனவே க்ருஹஸ்தர்கள் அனுஷ்டிக்கும் யாகாதி கர்மங்கள் மோசலித்தில் விருப்பமுடையவர்களால் வித்யாங்கமாக அனுஷ்டிக்கப்படலாம். நித்யமநுஷ்டிக்கப்படும் யாகாதீகர்மங்கள் வித்யையைத் தொடங்கத்தடையாயிருக்கும் பாபங்களைப் போக்கிக்கொள்ளவும், வித்யை உண்டாகவும், உண்டாகும் வித்யை மேன்மேல் வளரவும் துணை புரியும். ஆக வித்யாங்கமாகவும், ஆஸ்ரமாங்கமாகவும் ஒரே கர்மங்கள் விநியோகிக்கப்படுகையால் வித்யை, ஆஸ்ரமம் இரண்டுக்கும் அங்கமாயிருப்பவை அதே யாகாதீகளே என்று தேறிற்று.

விது₄ர்களுக்கும் வித்யையில் அதிகாரமுண்டு

3.4.9. விது₄ராதி₄கரணம் - ப்ரஹ்மசாரி, குருஹஸ்தன், வாநப்ரஸ்த₂ன், ஸந்யாஸி எனும் நான்கு ஆஸ்ரமநிஷ்டர்களுக்கும் வித்யையில் அதிகாரம் உண்டு. பத்னியையிழந்த விது₄ரர்களுக்கும் வித்யையில் அதிகாரமுண்டு என்கிறது இவ்வதீகரணத்தில். பத்னியையிழந்து வேறு விவாஹம் செய்து கொள்ளாமல் வானப்ரஸ்த ஸந்யாஸங்களில் புகாமலிருப்பவன் விது₄ரன் எனப்படுகிறான். இவனும், ப்ரஹ்மசர்ய வரதத்தை முடித்த பின்னரும் விவாஹம் செய்து கொள்ளாமலிருப்பவனும் ஒரு ஆஸ்ரமத்திலும் சேராதவர்கள் (அநாஸ்ரமிகள்). இத்தகையவர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் உண்டா? இல்லையா? என்று விசாரிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபஷேஷம்: ப்ரஹ்மவித்யைக்கு ஆஸ்ரம தர்மங்கள் அங்கமாகின்றன. ஆஸ்ரம தர்மங்களற்ற அநாஸ்ரமிகளுக்கு அங்கமில்லாத காரணத்தினாலேயே ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமில்லை.

ஸிதி: அநாஸ்ரமிகளுக்கும் ப்ரஹ்ம வித்யையில் அதி₄காரம் இருக்கவே செய்கிறது. பீஷ்மர், ரைக்வர், ஸம்வர்த்தகர் போன்றவர்கள் ப்ரஹ்மவித்யாநிஷ்ட₂ர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களிடம் காணக்கூடிய ஜபம், உபவாஸம், த₃ானம், தே₃வதாராத₄னம் முதலான தர்மங்கள் அங்கமாயிருந்து ப்ரஹ்மவித்யையின் உத்பத்தி வளர்ச்சிகளுக்கு உதவியாயிருக்கத்தட்டில்லை. ஸ்ருதி 'யஜ்ஞேந த₃ாநேந தபஸாநாஸகேந ப்ராஹ்மணா விவிதி ஷந்தி' (ப்ருஹ 6.4.22) என்று த₃ானம், உபவாஸம் முதலானவற்றை வித்யைக்கு அங்கமாகக் கூறிற்று. அநாஸ்ரமிகள் அநுஷ்டிக்கக்கூடிய ஜபம் முதலான தர்மங்களை வித்யாங்கமாக ஸ்மருதிகளும் சொல்லிற்று. மெய்வருத்திச் செய்யும் தவம், ஸ்தர் ஸங்கமின்மை, ஆஸ்தீக புத்தியாகிற ஸ்ரத்தை முதலான தர்ம விஶேஷங்களாலும் ப்ரஹ்மவித்யையை அடையலாம் என்று ஸ்ருதி (ப்ரஸ்ந 1.10) ஓதிற்று. எனவே இவைகளை அங்கமாகக் கொண்டு அநாஸ்ரமிகளும் ப்ரஹ்மோபாஸனம் செய்யலாம்.

இவ்வாறு அநாஸ்ரமிகளும் வித்யையில் இழியலாமென்னில், எல்லோரும் அநாஸ்ரமிகளாய் இருந்துவிடலாமோவன்னில் - அநாஸ்ரமியாயிருப்பதைவிட ஆஸ்ரமியாயிருப்பதே சிறந்தது. தனம் முதலிய ஸௌகர்யமில்லாமை, தாரம் கிடைக்காமற்போவதாகிற ஆபத்துக்காலத்திலே மட்டும் அநாஸ்ரமியாயிருக்கலாம். ஆபத்தில்லாமலிருக்கும்போது ஆஸ்ரமத்தில் இருப்பதே தகும். ஆஸ்ரமத்திலிருப்போர்க்கு தர்மங்கள் அதிகம். அநாஸ்ரமிகளுக்கு தர்மங்கள் குறைவு. அதீக தர்மங்களை

யநுஷ்டிப்பதால் வித்யைக்கு அதிக நன்மை. ‘அநாஸ்ரமீ ந தீஷ்டேத்து தி₃நமேகமபி தீ₃விஜீ’ இருபிறப்பாளன் ஒருநாள் கூட அநாஸ்ரமியாயிருக்கக் கூடாது) என்று மநு ஸ்மருதி.

பதிதர்க்கு வித்யையில் அதிகாரமில்லை

3.4.10. தத்துதாதீகரணம் - முன் அதிகரணத்தில் அநாஸ்ரமிகளுக்கும் ப்ரஹ்ம வித்யையில் அதிகாரம் உண்டு என்றது. நெந்திக ப்₃றஹ்மசர்யம், வாநப்ரஸ்தம், ஸந்யாஸம் எனும் ஆஸ்ரமங்களில் உள்ளவர்கள் அவற்றிலிருந்து நமுவினால் (ப்ரம்சம்), அவர்களுக்கு வித்யையில் அதிகாரமில்லை என்கிறது இவ்வதிகரணத்தில்.

பூர்வபக்ஷம்: அநாஸ்ரமிகள் ஜபம், உபவாஸம், தீ₃ானம், தபஸ், அர்ச்சனம் முதலானவற்றின் உதவியினாலேயே ப்ரஹ்மோபாஸனம் செய்யலாம் என்றால், ஆஸ்ரம ப்₄றஷ்டர்களும் ஜபம் முதலானவற்றை அங்கமாகக் கொண்டு வித்யையை அனுஷ்டிக்கலாம்.

வித: இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. நெந்திக, வாநப்ரஸ்த, ஸந்யாஸிகளாயிருந்து அவ்வாஸ்ரமங்களிலிருந்து நமுவியவர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமில்லை; ஶாஸ்த்ரங்கள் அவர்களை நமுவாமலிருக்கும்படி நீர்ப்பந்தப்படுத்துகையாலே. நெந்திக ப்₃றஹ்மசாரியானவன் ஆயுஸ் முழுதும் குருகுலத்திலே ஆசார்யன் ஸந்திதியிலேயே வர்த்திக்க வேணும்; காட்டுக்கு செல்லும் வானப்ரஸ்தன் தன் ஆஸ்ரமத்தை விட்டு தீரும்பக்கூடாது; ஸந்யாஸி தன் ஆஸ்ரமத்தை விட்டு மீண்டும் க்₃ருஹஸ்தனாகக் கூடாது என்று இம்மூவர்க்கும் தம் ஆஸ்ரமத்திலிருந்து நமுவுதலை ஶாஸ்த்ரம் தவிர்த்துள்ளதால் விதூர் முதலானவர்களைப் போல் இவர்கள் அநாஸ்ரமிகளாக இருப்பது தகாது. ஆகையால் இவர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமில்லை. இதை ஜஜமிடி மஹரிவியும் அங்கீகரித்துள்ளார்.

பூர்வமீமாம்பையில் அதிகாரலக்ஷணம் எனும் ஆறாம் அத்யாயத்தில் ப்ராயஸ்சித்தங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளனவே. அவற்றைச் செய்து இவர்கள் ப்ரஹ்மவித்யையில் தகுதி பெறலாமோயென்னில் அங்கு சொல்லப்பட்ட ப்ராயஸ்சித்தம் இவர்களுக்கன்று. க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தை அடையப்போகும் மற்ற ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கேயன்றி நெந்திக ப்ரஹ்மசாரி விஷயத்திலன்று. ஸ்மருதிகளில் இவர்களை பதிதர்களாகக் கவறியிருக்கையால் இவர்களுக்கு ப்ராயஸ்சித்தம் கிடையாது. அவர்கள் செய்யக்கூடிய ப்ராயஸ்சித்தங்கள் நரகாநுபவத்தை தடுக்கவல்லதாகுமே தவிர ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அர்ஹதையை உண்டு பண்ணாது. பஞ்ச மஹா பாதகங்களைச் செய்தவர்கள் ப்₄றஷ்டர்கள். அவர்களுக்கு

ப்ராயஸ்சித்தம் இல்லை. நெஞ்சிகும் ப்ராயஸ்சித்தம் செய்யும் பாபம் உபபாதகம். உபபாதகம் செய்தவனுக்கும் ப்ராயஸ்சித்தம் இல்லை. ‘ஆருடே₄ நெஞ்சி₂ கம் த₄ர்மம் யஸ்து ப்ரச்யவதே த₃ விஜः ப்ராயஸ்சித்தம் ந பஸ்யாமி யேந ஶாத்₄ யேத் ஸ அந்தமஹா’ (ஆக்நேய) என்று ‘ஆஸ்ரம ப்₄ ரஷ்டர்களைப் பரிஶாத்தப்படுத்தவல்ல ப்ராயஸ்சித்தத்தை ஶாஸ்தரங்களில் காணவில்லை’ என்று ஸ்ம்ருதியில் கூறியிருக்கையால், வித்யையை அநுஷ்டிப்பார்க்கு அவஸ்யம் வேண்டிய ஶாத்தி இவர்களிடம் இல்லை. வித்யையை உபதேசிக்கும் சிஷ்டர்கள் ஆஸ்ரமப்₄ ரஷ்டர்களை, ப்ராயஸ்சித்தங்களைச் செய்திருந்தாலும், விலக்கியே வைத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் இவர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமில்லை என்றே தேறிற்று.

உத்₃கீ₃தே₂ாபாஸனத்தை ருத்விக்கே செய்யவேணும்

3.4.11. ஸ்வாம்யதீ₄கரணம் - கர்மாங்கமான உத்₃கீ₃தே₂ாபாஸனம் யாகம் செய்யும் யஜமானால் செய்யத்தகுந்ததா அல்லது ருத்விக்கால் செய்த்தக்கதா என்று விசாரிக்கப்படுகிறது இவ்வதிகரணத்தில்.

பூர்வபகலம்: ஆத்ரேயர் எனும் மஹாரிஷியின் கருத்தாவது - உத்₃கீ₃தே₂ாபாஸனம் யாகம் செய்யும் யஜமானால் செய்யத்தகுந்ததே. பக்தியோகமென்கிற உபாஸனத்தை யநுஷ்டிப்பவனுக்கே ப்₃ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற பலன் ஸித்திக்கிறதாகையால், உத்கீதோபாஸனத்திலும் பலனையடையும் யஜமானனே உபாஸனத்தையநுஷ்டிக்கவேணும். இவ்வுபாஸனம் மானஸக்ரியாளுபமாகையால் யஜமானன் அநுஷ்டிக்க இயலும். இவ்வுபாஸனத்தின் பலனாவது யாகம் மிகுந்த வீர்யமுள்ளதாகி அதற்குள்ள தடை நீங்குவதாம். அந்தப்பலன் யஜமானனுடையதேயாகையாலே, அவனே இவ்வுபாஸனத்தைச் செய்யத்தகுதியுள்ளவன்.

ஸித்: ஒளடு₃லோமி எனும் மஹாரிஷியின் கருத்தாவது - உத்கீதோபாஸனம் உத்காதா எனும் ருத்விக்கால் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியதே. ‘ருத்விஜோ வ்ருணீதே’ (யஜாஸ் ஸம்). (யஜமானன் யாக கார்யங்களைச் செய்வதற்காக ருத்விக்குகளை வரிக்கிறான்); ‘ருத்விக்₃ப்யோத₃க்ஷவிணாம் தது₃ாதி’ [ருத்விக்குகளுக்கு (யாக கார்யங்களைச் செய்வதற்காக) தக்ஷிணையை யஜமானன் அளிக்கிறான்] என்று அங்கங்களோடு கூடிய யாககார்யங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்வதற்காகவே ருத்விக்குகளை யஜமானன் வரிக்கிறான்; அதற்காகவே அவர்களுக்கு தக்ஷிணையும் அளிக்கிறான் என்று ஶாஸ்தரம் விதி₄க்கையாலே, உத்காதா என்கிற ருத்விக்கே யஜமானன் பொருட்டு உத்கீதாதி₃களில் ரஸமத்வாத்யபாஸனத்தைச் செய்யவேணும் என்று ஸித்தாந்தம். (து₃ஹரோபாஸனம் முதலான ப்ரஹ்மவித்யைகளை ஒருவன் பொருட்டு

வேறாருவர் செய்யலாம் எனும் விதியில்லாமையாலே, அவரவர்களே அநுஷ்டித்து ‘ஸாஸ்திரப்₂லம் ப்ரயோகத்தி’ (பூர்வ.மீ. 3.9.18) என்கிற நியாயப்படி பலனையடைய வேணும்).

மௌனமும் விதிக்கப்படுகிறது

3.4.12. ஸஹகார்யாந்தர வித்₃ யதி₄ கரணம் - கீழ் அதிகரணங்களில் ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு யாகாதி கர்மங்கள் அங்கங்கள் என்றும், ஶமது₃ மாதி ஆத்மகுணங்கள் அங்கங்கள் என்றும் சொல்லிற்று. இவ்வதிகரணத்தில் எல்லா ப்ரஹ்மவித்யைகளுக்கும் வேறு சில அங்கங்களும் உண்டு என்கிறது.

பூர்வாகமம்: ப்ரஹுதாரண்யகத்தில் ‘தஸ்மாத் ப்₃ராஹ்மண: பாண்டித்யம் நிர்வித்₃ ய பால்யேந திஷ்ட₂ாஸேத் பால்யம் ச பாண்டித்யம் ச நிர்வித்₃ யா₂த₃ முநி:’ (5.5.1) வேதாத்யயனம் செய்து வேதார்த்தத்தை கேட்டிந்த அந்தணன் (துன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமையாகிற) பால்யத்துடன் (பாலகனாய்) இருக்கவேணும். பால்யத்தையும் பாண்டித்யத்தையும் பெற்றபிறகு, சிறந்த மனத்தையுடைய முனியாகவேணும் எனும் வாக்யம் காணப்படுகிறது. இவ்வாக்யத்தில் விதிக்கப்படும் பால்ய, பாண்டித்யங்களைப்போலே மௌனமும் விதிக்கப்படுகிறதா அல்லது ஏற்கனவே தெரிந்த விஷயமாகையால் விதிக்காமல் சொல்கிறதா என்ற வினா எழுந்தவளவில், மௌனம் என்பது மனனத்தைக் காட்டிலும் வேறல்ல. மந்தவ்ய: (ப்ரஹு. 4.4.5) என்றவிடத்தில் கறுப்பட்ட மனனமே இங்கு அநுவதிக்கப்படுகிறது என்னவேணும். ஏனெனில் ‘அத₂:முநி:’ எனுமிடத்தில் விதிக்கும் பதம் எதுவுமில்லை.

விதி: வித்யைக்கு பால்யம், *பாண்டித்யம் என்ற இரண்டு அங்கங்களுடன் மூன்றாவதாக மௌனம் என்பதொரு அங்கமும் ‘அத₂:முநி:’ என்கிறவிடத்தில் முனி ஶப்தத்தால் விதிக்கப்படுகிறது. முநி ஶப்தத்தால் சொல்லப்படும் அந்த அங்கம் - மீண்டும் மீண்டும் ஶபாஸ்ரயமான திருமேனியோடுகூடிய பரமாத்மாவை சிறப்பாக மனனம் செய்வதாகிற மௌனமேயாம். வ்யாஸ பராஸர மஹாவிகிணிடத்தில் இந்த சிறந்த மனனம் இருப்பதாலேயே அவர்கள்பால் முநி எனும் ஶப்தம் வழங்கப்படுகிறது. ‘அத₂:முநி:’ எனுமிடத்தில் விதி₄ க்கும்பதம் இல்லாவிடிலும், இவ்வாதம் வேறு எந்த வாக்யத்திலும் கிடைக்காமையால், ‘அத₂: முநி: ஸ்யாத்’ (அதற்குப்பின் முனியாக வேண்டும்) என்று ‘ஸ்யாத்’ எனும் பதத்தை வருவித்துக் கொண்டு இதை விதி₄ யாகவே கொள்ளவேணும். இந்த சிறந்த மனனமாகிற மௌனம் ‘ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்ய: என்றவிடத்தில் மந்தவ்ய: என்று சொல்லப்பட்ட மனனத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே.

* ஸ்ரவண மந்ந லப்த₄ விலக்ஷண ஜ்ஞானம் பாண்டித்யம்.

ஸந்யாஸிக்கு மௌனத்தை அங்கமாக விதித்துள்ளது. இங்கு முநி: என்று மௌனத்தை விதி₄ ப்பதாலே ஸந்யாஸிகளுக்கே வித்யையில் அதி₄ காரமோ என்று நினைக்கவேண்டா. ப்ரஹ்மசாரி, குருஹஸ்தன், வானப்ரஸ்தன், ஸந்யாஸி என்ற எல்லோரிடத்திலும் வித்யை இருப்பதால்தான் சாந்தோக்யத்தின் முடிவில் ‘ஆயுள் உள்ள வரையில் குடும்பத்துடனிருந்து கொண்டு வித்யையைச் செய்கிறவன் ப்ரஹ்மலோகமடைகிறான்; அவன் தீரும்பி வருவதில்லை’ என்றது. மேலும் இவ்விதத்தில் பிகைஷயெடுப்பதாகிற ஸந்யாஸி தர்மத்தைச் சொல்கையாலே ஸந்யாஸிக்கே மௌனம் வித்யாங்கமோ என்று நினைக்க வேண்டா. புால்யம், பாண்டித்யம், மௌனம் என்று சொல்லப்பட்ட வித்யாங்கங்கள் மூன்றும் எல்லா ஆஸ்ரமத்திலிருப்போர்க்கும் இருக்க வேண்டியவை.

புால்ய ஶப்தத்தின் பொருள்

3.4.13. அநாவிஷ்காராதி₄ கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் புால்யம், பாண்டித்யம், மௌனம் எனும் மூன்றும் வித்யைக்கு அங்கமாயிருப்பவை என்றது. இவ்வதிகரணத்தில் புால்ய ஶப்தத்தின் பொருள் விசாரித்து நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

ப்ரஹ்மஜ்ஞானியால் கைக்கொள்ளத்தக்கதாக ஒதப்பட்ட புால்யம் யாதென்று ஆராயுமாவில் ‘புாலஸ்ய புாவ: புால்யம்’ (பாலனின் தன்மை புால்யம்); ‘புாலஸ்ய கர்ம புால்யம்’ (பாலனுடைய செயல் பால்யம்) என்று இருவகையாகப் பொருள் தேறும். அதில் புாலனுடைய தன்மையாகிற இளமைப்பருவம் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் அனைவராலும் கொள்ள இயலாது. ஆக, ‘புாலனுடைய செயல்’ என்று பொருள் கொள்ள வேணும். உபநயனத்திற்கு முன் புாலனானவன் இஷ்டப்படி நடந்தும் பேசியும், உண்டும் வாழ்பவன். இச்செயல்கள் இங்கு புால்யம் எனப்படுகிறதா அல்லது தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமல் ட₃ ம்ப₄ ம் முதலானவையற்றிருக்கிற செயல் இங்கு புால்யம் எனப்படுகிறதா என்னில் - பாலனுடைய இன்ன செயல் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லாமல் பொதுவாக பால்யம் என்றதால் பாலனுடைய இஷ்டப்படி நடக்கும் எல்லா செயல்களுமேயாம் என்பது பூர்வபஷ்டம்.

வித: ‘தன் பெருமையை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமை’யாகிற பாலனின் செயலைக் கைக்கொண்டு ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் வாழுவேண்டும். ஏனைனில் ஸ்ருதி வாக்யங்கள் வித்யாநிஷ்டனுக்கு துச்சரிதாதி நிவருத்தி, ஆஹாரசுத்தி இவற்றை விதிக்கையாலும் இஷ்டப்படி நடந்து கொண்டால் த்யானம் வித்தியாதாகையாலும் புாலனின் அச்செயல்கள் வித்யாநிஷ்டனிடம் பொருந்தா. ‘தன் மஹாத்ம்யத்தை வெளிக்காட்டாமை, ட₃ ம்ப₄ தீகள் இல்லாதிருக்கை இவையே இங்கு புால்யம் எனப்படுகிறது’ என்று கொள்ளவேணும்.

ஜஹிக பலன் கிடைப்பது எப்போது?

3.4.14. ஜஹிகாதி₄ கரணம் - முன் அதிகரணத்தோடு அங்கவிசாரம் முடிந்தது. இனி இவ்வதிகரணத்திலும் அடுத்த அதிகரணத்திலும் அங்கீயின் (வித்யைகளின்) உத்பத்தி காலம் விசாரிக்கப்படுகிறது. அதில் இவ்வதிகரணத்தில் மோசலை தவிர்ந்த ஜஹிக (இவ்வுலகப்) பலன்களை கொடுப்பவையாய் அப்பலன்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தை ஸாதனமாகக் கொண்டவையான வித்யைகளின் உத்பத்திக் காலம் விசாரிக்கப்படுகிறது. ஜஹிக போகங்களுக்கு ஸாதனமான சில உபாஸனங்கள் உள்ளன. இவைகள், இவைகளுக்கு ஸாதனமான புண்ய கர்மாநுஷ்டானம் பண்ணியவுடனேயே இந்த ஜந்மத்திலேயே உண்டாகின்றனவா அல்லது வேறு ஜந்மத்திலாயென்னில் -

பூர்வபகலைம்: காரணமான ஶ்ரவண மனனங்கள் பூர்ணமாயிருந்தால் விளம்பிக்க வேது இல்லை. உடனே உண்டாகும். ஸ்நாநம் பண்ணியவுடனேயே தேஹத்திற்கு சுத்தி. அதுபோல் அங்கமான புண்ய கர்மாநுஷ்டானம் பண்ணியவுடனேயே இந்த ஜந்மத்திலேயே உண்டாகிறது அந்த உபாஸனம். பலனும் இந்த ஜந்மத்திலேயே. ஸ்வர்க்காதிகள் போல் கால தாமதம் இல்லை.

விதி: ப்ரதிபந்தகம் இல்லாமலிருந்தால் இந்த ஜந்மத்திலேயே உண்டாகலாம்; பலனும் கிட்டலாம். ப்ரபலகர்ம ப்ரதிபந்தகமிருப்பின், அந்த தடை நீங்குகிற ஜந்மத்தில் உண்டாகும். இந்த ஜந்மத்தில்தான் என்று நியமம் சொல்ல முடியாது. மழை விரும்புமவன் கார்சி என்ற யாகத்தைச் செய்வன். வேறு ப்ரதிபந்தகம் இல்லாமலிருந்தால் உடனே பலன்; ப்ரதிபந்தகமிருந்தால் காலம் விளம்பிக்கு பலன் உண்டாம்).

முக்தி கிடைப்பது எப்போது?

3.4.15. முக்தி புலாதி₄ கரணம் - இவ்வதிகரணத்தில் மோசலைத்தைப் புலமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மோபாஸன விஷயத்திலும் உத்பத்தி கால நியமமில்லை என்கிறது.

பூர்வபகலைம்: மோசலைத்திற்கு காரணமான உபாஸனத்தை விளைக்கும் புண்ய கர்மங்கள் வலிமை மிக்கவை. அவற்றுக்கு தடையொன்றும் இருக்க முடியாதாகையால் உபாஸனங்கள் புண்யகர்மங்களைச் செய்தவுடனேயே உண்டாகும்.

விதி: மோசலைத்தைப் புலமாகக் கொண்ட உபாஸனங்கள் விஷயத்திலும் புண்யகர்மங்களை யநுஷ்டித்தவுடன் அவை உண்டாகும் எனும் நியமமில்லை. வலிமை மிக்க தடைகள் இல்லாமலிருந்தால்தான் அவ்வுபாஸனங்கள் புண்ய கர்மங்களை யநுஷ்டித்தவுடன்

உண்டாகும். பாகவதாபசாரம் போன்றவை மற்ற பாபங்களைக் காட்டிலும் வலிமை மிக்கவை. அவை ப்ரஹ்மவித்யை உண்டாவதற்கு தடையாகக் கூடும். ஆக முன் அதீகரணத்தில் சொன்னதுபோல் புண்ய கர்மங்கள் செய்தவுடன் ப்ரஹ்மோபாஸனம் உண்டாகும் எனும் நியமமில்லை. இத்தடைகள் இல்லாமலிருக்கவே உத்கீதோபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறது. உத்கீத வித்யை இல்லாத கர்மங்கள் அநுஷ்டித்தால் மேற்படி ப்ரதிபந்தகம் உண்டு. ஆக மோக்ஷ பூலார்த்தமான உபாஸனத்திற்கும் உத்பக்தி இந்த ஜந்மத்திலேயே எனும் நியமமில்லை என்று ஸித்தாந்தம்.

மூன்றாம் அத்யாயம் - நான்காம் பாதுச் சுருக்கம்: யாகம் போன்ற கர்மாக்களோடு செய்யும் பகவத் உபாஸனம் மோக்ஷத்தையளிக்கும். இவ்வாறு பகவத் ஆராதனகர்மத்தில் உத்கீதம் இதன் ரஸத்துடன் உபாஸிக்க வேண்டும். ஸத்வித்யைகளில் ஸ்வேதகேது முதலானோரது கதைகள் அந்த வித்யைகளைப் புகழ்வுதற்காக ஏற்பட்டவை.

ஸந்யாஸிகள் தங்களது தர்மங்களைச் செய்ய வேண்டும்; யாகம் போன்றவை வேண்டியத்தில்லை. இல்லறத்தில் இருக்கும் முழுக்காக்கள் தங்கள் ஆஸ்ரமத்திற்கான தர்மங்களை ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமாகச் செய்யவேண்டும்.

யஜ்ஞம் முதலியன செய்யத் தகுதியுள்ளவர்களுக்கு ஈமம், துமம் இவை உபாஸனத்திற்கு அங்கம். விதுருநுக்கும் ப்ரஹ்மோபாஸனத்தில் தகுதி உண்டு.

தங்களது ஆஸ்ரமத்திலிருந்து நழுவியவர்களுக்கு ப்ரஹ்மோபாஸனத்தில் தகுதி இல்லை. பகவானது தீவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தை சிந்திப்பதற்காக மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் வேறான பலன்களைக் கருதிச் செய்யும் உபாஸனத்திற்குப் பலன் உடனே நேரும் என்பதில்லை. இவ்வளவால் கர்மாங்கமான உபாஸனம் மோக்ஷஹேது என்று ஸித்தாந்திகரித்தாராயிற்று.

மூன்றாம் அத்யாயம் நிறைவு பெற்றது.

நான்காம் அத்யாயம்

நான்காம் அத்யாயத்தின் ஸாரம்:

பாதம் 1 - முந்திய பாபங்கள் நசிதல், பிந்தின பாபங்கள் ஓட்டாது விலகல்

பாதம் 2 - ப்ரஹ்ம நாடி வழியே ஜீவன் வெளியேறுதல்

பாதம் 3 - அர்ச்சிராதி மார்க்கம்

பாதம் 4 - மோகஷி புலம்

முதல் இரண்டு அத்யாயங்களில் ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் என்று நிருபிக்கப்பட்டது. மூன்றாம் அத்யாயத்தில் ப்ரஹ்மத்தையடைவதற்கு ஸாத₄ னமான வித₃ யாரூபமான உபாஸன விசேஷங்கள் பேசப்பட்டன. இந்த நாலாம் அத்யாயத்தில் உபாஸனங்களின் ஸ்வரூபம் பொதுப்பட எத்தகைத்து என்று விமர்சிக்கப்பட்டு வித₃ யாப₂ லன் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் இது புலாத்யாயம் எனப்படுகிறது.

இதில் ஆவ்ருத்தி பாத₃ம் எனப்படும் முதல் பாதத்தில் பக்தியோகத்தை மோகஷி ஸாதனமாக அநுஷ்டிக்கும் உபாஸகனுக்கு அவனுடைய சரம தே₃ஹத்திலேயே பூர்வபுண்யபாபங்கள் அழிகின்றன என்றும், மேல்வரும் புண்யபாபங்கள் ஓட்டாமல் போகின்றன என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வார்த்தத்தை ஸாதநாத்யாயத்தில் சொல்லாதே புலாத்யாயத்தில் சொல்வதேன் என்னில் - உபாஸனத்துக்கும் முக்திக்கும் ஸாத்ய ஸாதன பு₄வம் தோன்றவும், பக்தியாவது நிரதீஸ ய ப்ரீதிரூபமாகையால் புல கோடியிலும் அந்வயிக்குமென்று காட்டவும் சொல்லப்படுகிறது. உத்க்ராந்தி பாத₃ம் எனப்படும் இரண்டாவது பாதத்தில் முக்தியடையும் உபாஸகன் தேஹத்திலிருந்து கிளம்பும் முறை விசாரிக்கப்படுகிறது. குதிபாத₃ம் எனப்படும் மூன்றாவது பாதத்தில் ப்ரஹ்மநாடி மூலம் தேஹத்தை விட்டுக் கிளம்பும் உபாஸகன் ஆதிவாஹிகர்களால் பரமதபதத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகையாகிற அர்ச்சிராதி குதி சொல்லப்படுகிறது. முக்தி பாத₃ம் எனப்படும் நாலாம் பாதத்தில் தேவை விசேஷம் சென்று பெறப்படும் ப்ரஹ்மாநுபவமாகிற புலன் கூறப்படுகிறது.

நான்காம் அத்யாயம் - முதல்பாதம்

இப்பாதத்தில் உபாஸனத்தை அநுஷ்டிக்கும் முறை, புண்ய பாபங்கள் நீங்கும் விதம், நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவையே போன்ற விஷயங்கள் பதினேரு அதிகரணங்களில் பேசப்படுகின்றன.

பரமாத்ம ஸ்மரணம் அஸ்க்ருத் ஆவ்ருத்தமாக வேணும்

4.1.1. ஆவ்ருத்தயதி₄ கரணம் - இவ்வதிகரணத்தில், ப்ரஹ்ம சிந்தனமாகிற வித₃ யை தீருப்பித்திருப்பி செய்யப்பட வேணும் என்று சொல்லப்படுகிறது. ‘ப்₃றஹ்ம வித₃ாப்நோதி பரம்’ (தெ.ஆந) (ப்ரஹ்மத்தையறிந்தவன் ப்ரஹ்மத்தைப்போலே ஆகிறான்) முதலான வேதவாக்யங்களில் விதி₄க்கப்படும் ப்₃றஹ்மஜ்ஞானம் ஒருமுறை அநுஷ்டித்தால் போதுமா? அல்லது பலமுறை அநுஷ்டிக்க வேணுமா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: ‘ப்₃றஹ்ம வேத₃ ப்₃றஹ்மைவப்₄வதி’ முதலான வேத வாக்யங்களில் ப்₃றஹ்மஜ்ஞான மாத்ரமே விதி₄க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகங்களை எப்படி ஒரு தடவை பண்ணுகிறோமோ, அதேபோல் ‘வேத₃’ என்று சொல்லியிருப்பதால் ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை ஒருமுறை அடைவதே மேலான ப₂லனை ஸாதிக்கப்போதுமானது. பலமுறை செய்யவேணுமென்பதற்கு ப்ரமாணமில்லை.

விதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. மோகஷாதனமாக ஸாஸ்தரங்களில் விதி₄க்கப்படும் ப்₃றஹ்மஜ்ஞானம் பலமுறை யநுஷ்டிக்க வேண்டியதே. வேத₃ன (ஜ்ஞாந) ஸப்தத்தாலே மோகஷ ஸாத₄னம் உபதேசிக்கப்படுகிறது. வேத₃னம், த்யானம், உபாஸனம் இவை பர்யாயச் (இரே பொருளையுடைய) சொற்கள். எங்ஙனேயென்னில் - ‘மநோ ப்₃றஹ்மேத் யுபாஸீத’ (சாந். 3.18.1) (மனதை ப்ரஹ்மமாக உபாஸிக்க வேண்டும்) என்று உபாஸன ஸப்தத்தாலே தொடங்கப்பட்ட அர்த்தம் ‘ப₄ாதி₃ தபதீச கீர்த்யா யஸஸா ப்₃றஹ்மவர்ச்சஸேந யஏவம் வேத₃’ எவன் இப்படி அறிகிறானோ அவன் பரத்வப் புகழினாலும், ஸௌலப்₄ யப் புகழினாலும் ப்ரகாசித்துக் கொண்டு ப்₃றஹ்ம தேஜஸ்ஸால் ஓளிர்கிறான்) என்று வேத₃ன ஸப்தத்தாலே முடிக்கப்பட்டது. ‘யஸ் தத்₃ வேத₃ யத் ஸ வேத₃ ஸமயை தது₃க்த:’ (சாந். 4.1.4) (அந்த ரைக்₄ வர் எதை அறிகிறாரோ அதையே மற்றவர்களும் அறிகிறார்கள். இப்படி எல்லாருடைய ஜ்ஞானமும் தன் ஜ்ஞானத்தில் அடங்கப்பெற்ற ரைக்₄ வர் என்னால் இப்போது சொல்லப்பட்டார்) என்று வேத₃ன ஸப்தத்தால் தொடங்கப்பட்ட ரைகவருடைய ஜ்ஞானம் ‘அநும ஏதாம் ப₄க₃வோ தே₃வதாம் ஸாதி₄ யாம் தே₃வதாம் உபாஸஸே’ (பெரியவரே! எந்த தேவதையை நீர் உபாஸிக்கிறோ அந்த தேவதையையே எனக்கும் உபதேசியும்) என்று உபாஸன ஸப்தத்தாலே முடிக்கப்பட்டது. இப்படி பல வேதவாக்யங்களில் வேத₃ன ஸப்தம், உபாஸன ஸப்தம், த்யான ஸப்தம் இவை பர்யாய பதங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

பொதுப்பட கூறப்பட்ட வேத₃னம் ‘த்₄ருவா ஸ்மருதி: நிதி₃த்₄ யாஸிதவ்ய:’, ‘ததஸ்து தம் பஸ்யதி நிஷ்களம் த்₄ யாயமாந:’ என்று த்யானமாக விசேஷிக்கப்படுவதால், த்யான ரூபமானதே

அந்த வேதனம் என்று தீர்மானிக்கவேணும். தயானமானது, ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் எண்ணேய் தடாரை போலே இடைவிடாமலிருக்கும் ஸ்மருதி ஸந்ததி ரூபம் (நினைவுக்கூட்டம்); கேவல சிந்தனமன்று. ஆக ஒருகால் ப்ரஹ்மஜ்ஞானம் ஏற்பட்டால் போராது. உபாஸனமென்பதும் அதே பொருளையுடையது உத்க்ருஷ்ட விஷயத்தில் செய்யும் படிக்து. ஆகையால் வேதானம் என்று ஶாஸ்தரங்களில் கூறப்படும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானம் பலமுறை பயின்று கொண்டேயிருத்தல் வேண்டும். இவ்விஷயம் ஸ்மருதியிலிருந்தும் தேறுகிறது. விஷ்ணுபுராணத்தில், ‘தாரணையினால் ஸித்திக்கும் தீருமேனி விஷயமான ஜ்ஞான விஷயத்தில் வேறு எண்ணம் நடுவில் கலசாமல் யாதோரு ப்ரவாஹம் உளதோ அது தடானம்; அது யம நியமாதி ஆறு அங்கங்களால் உண்டாகிறது’ என்று வேதானம் ஸ்மருதி ஸந்ததிரூபம் என்று சொல்லிற்று. ஆக உபாஸனமானது தடர்ச்சந ஸமாநாகார ஸ்மருதி ஸந்ததி நேரே காண்பது போன்ற நிலை) வரும்வரை அஸக்ருத் ஆவ்ருத்தமாக வேணும் (பல தடவை செய்ய வேணும்); ஒரு தடவையோடு நிறுத்தக் கூடியதன்று.

பரமாத்மாவை தனக்கு ஆத்மாவாக உபாளிக்க வேண்டும்

4.1.2. ஆத்மத்வோபாஸநாதி⁴ கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மோபாஸனம் பலமுறை செய்தாக வேண்டும் என்றது. இவ்வதீகரணத்தில் உபாஸனம் செய்யும் முறை சொல்லப்படுகிறது. உபாஸ்யமான ப்ரஹ்மத்தை உபாஸகனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக உபாளிக்க வேண்டுமா? அல்லது உபாஸகனுடைய ஆத்மாவென்று உபாளிக்க வேண்டுமா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: ‘ப்ரஹ்மத்தை உபாளிக்கும் போது உள்ளபடியே உபாளிக்கவேணும். விபரீதமாக உபாளித்தால் ப்ரஹ்மப்ராப்தி கீட்டாது’ என்பது சாந்தோக்யத்தில் (3.14.1) சொல்லப்பட்ட தத்க்ரது ந்யாயத்தால் ஸித்திக்கிறது. ஆக, உபாளிப்பவனான ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவே ப்ரஹ்மம் உபாளிக்கப்படவேணும்.

ஸிதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. ‘உபாளிப்பவனான ஆத்மாவுக்கு ஆத்மாவாயிருப்பது’ என்றே ப்ரஹ்மம் உபாளிக்கத்தக்கது. உபாளிப்பவனான ஜீவாத்மா தன் ஸரீரத்திற்கு தான் எப்படி ஆத்மாவாயிருக்கிறானோ அப்படியே தனக்கும் ப்ரஹ்மம் அந்தராத்மாவாயிருக்கையாலே ‘அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி’ என்றே உபாளிக்கக்கடவன். ஜீவன் தன் ஸரீரத்துக்கு ஆத்மாவாயிருத்தலால் எங்களும் ‘நான் மனுஷ்யன்’ என்று அநுஸந்திக்கிறானோ, அங்கனமே ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மம் ஆத்மாவாயிருத்தலால், அவன் தனக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவை தானாக ‘அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி’ என்று உபாளித்தல் பொருந்தும். தேஹத்தைச்

சொல்லும் மனுஷியன் எனும் சொல் தேவூத்திற்கு அந்தர்யாமியான ஆத்ம பர்யந்தம் செல்வதால் மனுஷியனாகிய நான் என்று வழங்குவது போலே, ஜீவனைச் சொல்லும் அஹம் என்னும் சொல்லும் ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியான ப்ரஹ்மபர்யந்தம் செல்லுமாகையால் நானாகிய ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறேன் ‘அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி’ என்று உபாளிப்பது பொருந்தும். எல்லா ஜ்ஞானமும் ப்ரஹ்மத்திடமே சென்று சேருகையாலே எல்லா சொற்களும் ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றன என்று ஶாஸ்தரங்களினின்று அறியப்பெற்ற பழம் உபாஸகர்களும் ‘த்வம் வா அஹமஸ்மி ப₄க₃வோ தே₃வதே! அஹம் வை த்வமஸி’ பகவானாகிற தேவதையே! நீயே நானாகிறேன், நானே நீயாகிறாய்) என்று உபாஸ்ய வஸ்துவை தங்கள் ஆத்மாவாகவே உபாளித்தார்கள். இவ்வாறு ஶரீரத்திற்கும் ஆத்மாவுக்குமுள்ள உறவே உபாஸகனான ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் என்பதை ‘யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநம் அந்தரோ யமயதி’ என்று சாஸ்தரங்கள் சொல்கின்றன. கீழ் மூன்று அத்யாயங்களில் ஜீவபர பே₄த₃மே ஸித்₄த₄ாந்தீதம். ஜீவபர ஜக்ய ப்ரதீபாத₃க ஸீத்ரம் ஒன்றுகூட இல்லை. உபாஸகனான ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் உபாஸ்யனான பரமாத்மா அத்யந்த பிழுந்நன். ஆக இவ்விடத்தில் ஜீவபரர்களுக்கு ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லப்படவில்லை. ஜீவபர ஜக்யஜ்ஞானம் ப்ராந்தீயாகையாலே மோகஷிவேற்றுவாகாது. அப்ரஹ்மத்தை ப்ரஹ்மமாக உபாளிக்கவும் சொல்லவில்லை. உபாஸகன் தனக்கு ஆத்மாவாக (அந்தராத்மாவாக) உபாளிப்பதே ஆத்மத்வோபாஸநம். இவ்வாறு உபாளித்தலே கீழே உக்தமான ஜீவபர ஸ்வரூப பே₄துத்துக்கு இணங்கியது. இதுவே அஹம் க்ரஹ உபாஸநம் எனப்படுகிறது. இங்ஙனே அநுஸந்திப்பதன் ப்ரயோஜிநமாவது - பரப்ரஹ்மத்துக்குத் தான் அத்யந்த பரதந்தரன் எனும் ஜ்ஞான லாபமேயாம்).

ப்ரதீகங்களை பரமாத்மாவாக த்யானம் செய்யலாம்

4.1.3. ப்ரதீகாதி குறணம் - முன் அதிகரணத்தில் உபாஸகனாலே ப்ரஹ்மமானது தன் ஆத்மாவாக உபாளிக்கப்படவேணும் என்றது. ‘மனஸ்ஸை ப்ரஹ்மமாக உபாளிக்க வேண்டும்’ முதலான வாக்யங்களில் விதிக்கப்படும் ப்ரதீக உபாஸனங்களிலும் மனஸ் முதலான ப்ரதீகங்களை ஆத்மாவாகவே உபாளிக்கவேண்டுமா? என்பது ஸம்ஶயம். ப்ரதீகமாவது ப்ரஹ்மத்தின் அவயவமான மனஸ், நாமம் முதலானவை. ப்ரதீகோபாஸனமாவது ப்ரஹ்மமல்லாததை ப்ரஹ்மமாக த்யானித்தல்.

பூர்வபகலம்: ‘மனோ ப்ரஹ்மேத் யுபாஸீத’ (சாந். 3.8.1) (மனஸ்ஸை ப்ரஹ்மமாக உபாளிக்கக்கடவன்); ‘ஸ யோ நாம ப்ரஹ்மேத் யுபாஸீத’ (சாந். 7.1.5) (எவனொருவன் நாமத்தை ப்ரஹ்மமென்று உபாளிக்கிறானோ) முதலான ப்ரதீக உபாஸனங்களும்

ப்ரஹ்மோபாஸனங்களே. ப்ரஹ்மம் உபாஸகனுக்கு ஆத்மா. ஆகையால் இப்ப்ரதீக உபாஸனங்களிலும் உபாஸகன் ‘அஹும் மனோஸ்மி’ (நான் மனமாயிருக்கிறேன்) என்று அநுஸந்திப்பது முறையே.

ஸிதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. மனஸ், நாமம் முதலான ப்ரதீகங்களில் ஆத்மா எனும் அநுஸந்தானம் கூடாது. ஏனெனில் அந்த ப்ரதீகங்கள் பரமாத்மாவல்ல. ஆகையால் ‘அஹும் மனோஸ்மி’ என்று உபாஸித்தல் கூடாது. ப்ரஹ்மம், மனஸ் நாமம் முதலானவற்றிலும் உயர்ந்தது. மனஸ், நாமம் முதலானவற்றில் ப்ரஹ்ம தழுஷ்டி பொருந்தும். ஆனால் ப்ரஹ்மத்தை மனம், நாமம் முதலியவையாக அநுஸந்திப்பது பொருந்தாது. அசேதனமான மனஸ்ஸை உபாஸிப்பது முறைகேடு. உத்கருஷ்டமான ப்ரஹ்மத்தை அபக்ருஷ்டமான மனஸ்ஸாக பாவிப்பது அரசனை பணியாளனாக பார்ப்பது போல் முறையற்றது (கேடையே விளைவிக்கும்). பணியாளனை ‘நீயே அரசன்’ என்றால் காரியம் கைக்கூடும். ஆக ப்ரதீகோபாஸனங்களில் மனஸ், நாமம் முதலான ப்ரதீகங்களை ஆத்மாவென்று அநுஸந்தித்து உபாஸிப்பது தகாது. (மனஸ் போன்ற அசேதனங்களை உபாஸிப்பதென்பது அவ்வவ்வஸ்துக்களின் அபிமானி தேவதைகளை உபாஸிப்பதேயாம்).

உத்கீதத்தை தேவதையாக த்யானிக்கவேணும்

4.1.4. ஆதி^३த்யாதி^३மத்யதி^३கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் மனஸ், நாமம் முதலான ப்ரதீகங்களில் ப்ரஹ்மதழுஷ்டி செய்யலாம் என்றது. அது பொருந்தாது எனும் வாதம் இவ்வதிகரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது. ‘ய ஏவாஸௌ தபதிதம் உக்கீதமுபாஸீத’ (சாந். 1.3.1) முதலான வாக்யங்களில் யாகாங்கமான உத்கீத விழியமான உபாஸனம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் உத்கீதத்தை ஆதித்யனாக உபாஸனம் செய்ய வேண்டுமா? அல்லது ஆதித்யனை உத்கீதமாக உபாஸனம் செய்ய வேண்டுமா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: உத்கீதம் பலத்துக்கு ஸாத_४ னமான கர்மாங்கம். ஸ்ருதி, ‘யதே_३ வ வித் யயா கரோதீ’ என்று உத்கீத வித்யைக்கு பல ஸாத_४ னத்வத்தைச் சொல்லியுள்ளது. உத்கீதத்தோடு செய்யப்படும் கர்மமே வீர்யமுடையதாகி விரைவில் பலனையளிக்கும். ஆதித்யன் பலத்துக்கு ஸாத_४ னமாகமாட்டா. ஆக பல ஸாத_४ னமாகாத ஆதித்யனைக்காடிலும் உத்கீதமே உயர்ந்தது. நில்க்கருஷ்டனிடத்தில் உத்கருஷ்ட தழுஷ்டி பண்ணவேணும். எனவே ஆதித்யனை உத்கீதமாக உபாஸனம் செய்யவேணும்.

ஸிதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. ஆதித்யன் முதலான தேவர்களே உக்கீதம் முதலானவற்றிலும் உயர்ந்தவர்கள். தேவதைகளை ஆராதிப்பதாலேயே கர்மங்கள் பல

ஸாத₄ னமாகின்றன. எனவே தாழ்ந்தவையான உத்கீதம் போன்றவைகளை ஆக்தித்யன் போன்ற தேவதைகளாக த்யானம் செய்யவேண்டும்.

புல ஸாத₄ னத்வம் தேவதைக்குத்தான் உண்டு. ‘ஸ ஏவைநம் பூதிம் க₃ மயதி’ என்று பலாதி₄ கரணத்தில் (3.2.8) நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளதே. அப்படியிருக்க, உத்கீதத்திற்குப் புல ஸாத₄ னத்வத்தைச் சொல்லி பூர்வபகலம் செய்தது பொருந்துமாவெனில் - பலாதி₄ கரணத்தில் தேவதைக்கு புல ஸாத₄ னத்வம் சொன்னது உண்மையே. பூர்வமீமாம்ஷஸயில், புல ஸாத₄ னமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மாவிற்கு தேவதாப்ரீதியானது ‘விறகிற்கு ஜ்வாலை போல்’ அவாந்தர வ்யாபார மாத்தீரமாகையால் தேவதை அப்ரதானமானது என்பது பூர்வபகலியின் அபிப்ராயம்).

உபாஸனத்தை உட்கார்ந்து கொண்டே செய்ய வேண்டும்

4.1.5. ஆளிநாதி₄ கரணம் - கீழே (4.1.1)ல் உபாஸனமானது பலமுறை செய்யப்படுகையால் த்யானாருபமானது என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த த்யானத்தைச் செய்யும்போது எப்படி எங்கு செய்ய வேண்டுமென்று இவ்வதீகரணத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரஹ்மோபாஸனத்தை உட்கார்ந்து கொண்டா, நின்று கொண்டா, படுத்துக் கொண்டா எப்படிச் செய்வது என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: ஸந்த்யாவந்தனத்தை காலையில் நின்றுகொண்டும் மாலையில் உட்கார்ந்து கொண்டும் செய்கிறோம். ஆனால் உபாஸனத்தை இப்படித்தான் செய்யவேணுமென்று குறிப்பிட்டு வேதாந்தங்களில் சொல்லப்படவில்லை. கீதையில், யோகம் செய்பவர் ம்ருதுவான ஆஸந்தத்தில் அமர்ந்து த்யானம் செய்யவேண்டியது என்று கூறிற்றே தவிர, உட்கார்ந்து கொண்டு தான் த்யானம் செய்யவேணும் என்று நியமிக்கவில்லை. ஆக அவரவர் இஷ்டப்படி உட்கார்ந்து கொண்டோ, நின்று கொண்டோ, படுத்துக்கொண்டோ எந்திலையிலும் உபாஸனம் செய்யலாம்.

வித: இப்பூர்வபகலம் தவறு. உட்கார்ந்து கொண்டே உபாஸனம் செய்யவேணும். ஏகாக்ர சித்ததை (மன ஒருமைப்பாடு) அப்போதுதான் ஸித்திக்கும். மனம் ஒரு நிலை நின்றால்தான் த்யானம் செய்ய இயலும். ஸ்திதி கமநாதிகளில் ஶரீரத்துக்கு ஆயாஸம் ஏற்படுகையால் ஏகாக்ர சித்ததை ஏற்படாது. படுத்தால் தூக்கம் வந்துவிடும். ஆக உட்கார்ந்து கொண்டே உபாஸனம் செய்யவேணும். ஸ்ருதி நிச்சலத்வத்தை (அசையாமலிருக்கையை) த்யானலக்ஷணமாகச் சொல்லிற்று. அது ம்ருதுவான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்த நிலையிலேயே கிட்டும். ஸ்மருதியிலும் இவ்விஷயமே ‘உபவிஸ்யாஸநே யுஞ்ஜ்யாத்’ (கீதை 6.12) என்று

சொல்லப்பட்டது. மன ஒருமைப்பாட்டுக்கு உறுப்பாயிருக்கும் தேசுகாலங்களில் உபாஸ்கன் உபாஸனத்தைச் செய்யவேணும். ஸ்ருதி (ஸ்வே. 2.10) பரிஶாத்தமான இடத்தில் நெருப்பு, நீர்த்திலைகளற்றவிடத்தில் உபாஸனம் செய்யவேணும் என்றது.

உபாஸனம் மரண பர்யந்தம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்

4.1.6. ஆப்ரயாணாதீகரணம் - முன் அதீகரணத்தில் உபாஸனத்தீர்கு தேசுகால நியமமில்லை என்றது. இவ்வதீகரணத்தில் உபாஸனத்தை த₃ர்ஸந் ஸமாநாகார த₃ஸை வரும்வரை பண்ணினால் போதுமா அல்லது மரண பர்யந்தம் தினந்தோறும் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமா என்பது விசாரிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபஷூம்: த₃ர்ஸந் ஸமாநாகார த₃ஸை வரும்வரை அனுஷ்டித்தாலே ஶாஸ்த்ரத்தில் விதித்ததையநுஷ்டித்தாகிறது. ஆக அந்நாள்வரை உபாஸனத்தையநுஷ்டித்துவிட்டு மறுதினத்திலிருந்து பண்ணாமல் நிறுத்திவிடலாம். 'ஸ க₂ல்வேவம் வர்த்தயந் யாவத₃ாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகமபி₄ ஸம்பத்யதே (சாந் 8.15.) என்று ஸ்ருதி 'கர்மாக்களையே யாவதாயுஷம் அனுஷ்டிக்கவேணும்; அதற்குப் ப₂லன் முக்தி' என்றதே தவிர வித்யையை (உபாஸனத்தை) யாவதாயுஷம் அனுஷ்டிக்க வேணுமென்று சொல்லவில்லை.

எித்: மரணகால பர்யந்தம் உபாஸனத்தையநுஷ்டிக்க வேணும். பூர்வபஷூ கூறுவது சரியல்ல. ஸ்ருதி கர்மத்தை அதாவது வித்யாங்கத்தை யாவதாயுஷம் அனுஷ்டிக்க வேணுமென்று சொன்னால், கர்மம் வித்யைக்கு உபகாரிக்கிறது, வித்யையினாலேயே பலன் என்றதாகும். அங்கிக்காகவே அங்கங்கள். அங்கி அனுஷ்டானமின்றி அங்காநுஷ்டானம் வ்யர்த்தமாகையால், அங்கியாகிற வித்யாநுஷ்டானமும் ஆயுள் முடியும் வரை செய்யவேணும். வேறாரு ஸ்ருதி 'ப்ராயணாந்தம் ஓங்காரமபி₄ த₄யாயதி' மரணபர்யந்தம் ஓங்காரத்தை த்யானம் பண்ணவேணுமென்று ஸ்பஷ்டமாகவே கூறுவதால், ப்ரஹ்மோபாஸனம் யாவதாயுஷம் பண்ணவேணும்.

வித்யாநிஷ்டனுக்கு பாப விநாச அஸ்லேஹங்கள்

4.1.7. தத்₄கமாதீ₄கரணம் - இதுவரை ப்ரஹ்மவித்யா ஸ்வரூபம் விசாரிக்கப்பட்டது. இவ்வதீகரணம் தொடங்கி ப்ரஹ்மவித்யையின் ப₂லம் விசாரிக்கப்படுகிறது. 'தத்₃யத₂புஷ்கரபலாச ஆபோந ஸ்லிஷ்யந்தே ஏவம் ஏவம்விதி பாபம் கர்ம ந ஸ்லிஷ்யதே (சாந். 4.14.3) தொமரையிலையிலுள்ள ஜலம் அதில் எப்படி ஒட்டுவதீல்லையோ, அப்படியே ப்ரஹ்மோபாஸகனிடம் பாபகர்மம் ஒட்டாது) என்று ப்ரஹ்மவித்யையை யடைந்தபிறகு

பின்வரும் பாபம் ஒட்டாது என்றும், 'தத்₃ யதை இவீக்தூலம் அக்ளநள் ப்ரோதம் ப்ரதா₃ யேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதா₃ யந்தே' (சாந். 5.14.3) குடைப்பத்திலுள்ள ஊகுமுள் நெருப்பில் போட்டதும் உடனே உருத்தரியாமல் எரிந்துவிடுவது போலே உபாஸ்கனுடைய எல்லா பாபங்களும் நாயமடைகின்றன) என்று ப்ரஹ்மவித்யைக்கு முன் செய்த பாபங்கள் அழிகின்றன என்றும் ஸ்ருதி வாக்யங்கள் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. வரப்போகும் பாப அஸ்லேஷமும் (ஒட்டாமையும்) முன்செய்த பாத்தின் விநாசமும் (அழிவும்) உபாஸ்கனுக்கு உண்மையாக ஏற்படாதா என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: 'நா பு₄க்தம் கூடியதே கர்ம கல்பகோடி ஶதைரபி' - நூறு கோடி கல்பங்களானாலும் கர்மம் அநுபவியாமல் கழியாது ப்ரஹ்ம வைவர்த்ய புராணம்) என்று ஶாஸ்த்ர வசனம் காண்கிறதே. உபாஸ்கனுக்கு எல்லா கர்மங்களும் விநாச அஸ்லேஷங்களையடைகின்றன எனும் ஸ்ருதிவாக்யங்கள் மேலெடுத்த ஶாஸ்த்ர வசனத்துக்கு முரணாயுள்ளதே. ஆக பாபவிநாச அஸ்லேஷங்களைச் சொல்லும் ஸ்ருதி வாக்யங்கள் வித்யையை புகழ்வதற்காக ஏற்பட்ட அர்த்த₂ வாதுங்களே என்னவேணும்.

விதி: இப்பூர்வபகலம் பொருந்தாது. பூர்வபகலி சொல்வதுபோல் அஸ்லேஷ விநாச ஸ்ருதிகளை ஸ்துதிப்ரமாகக் கொண்டால், மோகஷம் என்பது எப்போதும் கிடைக்காமல் போகும். அதாவது 'நா பு₄க்தம்' என்ற புராணவசனத்தின்படி கர்மப₂லனை யநுபவித்தே தீரவேணுமென்னில், கர்மபலனை யநுபவிக்க ஶரீரம் வேணும்; அந்த ஶரீரத்தைக் கொண்டு கர்மபலனை யநுபவிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் மேலும் பல புண்யபாப கர்மங்களை அந்த ஶரீரத்தைக் கொண்டே ஸம்பாதித்துக் கொள்வன்; அவற்றையநுபவிக்க மற்றொரு ஶரீரம் வேணுமெனும் ரீதியில் அந்தமோக்ஷ ப்ரஸங்கம் வரும். நநு அஸ்லேஷ விநாச ஸ்ருதிகளை ஸ்துதிப்ரமாகக் கொள்ளக்கூடாது.

மேலெடுத்த புராண வசனத்துக்கும் வேத வாக்யங்களுக்கும் விரோதமில்லை. அந்த புராண வசனம் கர்மங்களுக்கு புலத்தைக் கொடுக்கும் ஶக்தியுண்டு என்கிறது. ப்ராயஸ் சித்தம் செய்யப்படாத கர்மாக்கள் அவற்றின் பலனைக் கொடுத்தே தீரும் என்கிறது. 'தத்₃ யதை இவீக்தூலம்' எனும் முற்செய்த பாபங்களின் அழிவைச் சொல்லும் ஸ்ருதிவாக்யம் ப்ரஹ்மவித்யையின் மஹிமையாலே அந்த ஶக்தி அழிந்துவிடுகிறது என்கிறது. 'தத்₃ யதை புஷ்கரபலாச' எனும் பின்வரும் பாபங்களின் அஸ்லேஷத்தைச் சொல்லும் ஸ்ருதிவாக்யம் அந்த ப்ரஹ்மவித்யையின் மஹிமையாலே கர்மங்களுக்குள்ள அந்த ஶக்தி தடுக்கப்படுகிறது என்கிறது. இப்படி புராண வசனமும் ஸ்ருதிவாக்யங்களும், வெவ்வேறு விஷயங்களைப் பற்றியவையாகயாலே எந்த முரண்பாடுமில்லை.

இங்கு பின்வரும் பாபங்களுக்கு அஸ்லேஷத்தைச் சொன்னது புத்திபூர்வகமாக வல்லாமல், கவனமில்லாமல் செய்யும் பின்வரும் பாபங்களைப் பற்றியது என்னவேணும். ‘நா விரதோ துஶ்சரிதாத் ..... ப்ரஜ்ஞாநேநைந மாப்நுயாத்’ (கட 2.24) ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு முரண்பட்ட ஒழுக்கத்திலிருந்து நீங்காதவன், உபாஸனத்தினாலும் இந்த பரமாத்மாவை அடையமுடியாது என்று ஸ்ருதியில் உபாஸகனுக்கு ஶாஸ்த்ர விருத்து₄ மான செயல்கள் தடுக்கப்பட்டுள்ளனவன்றோ. ஆகவே ப்ரஹ்மநிஷ்டனுக்கு புத்திபூர்வக உத்தராகம் ஸம்பவியாது. புத்திபூர்வமான உத்தராகங்களுக்கு ப்ராயஸ்சித்தம் செய்யாவிடில், முக்தி காலாந்தரத்தில் விளம்பித்தே கிடைக்கும். புத்திபூர்வமாகப் பாபத்தை பண்ணிவிட்டு ப்ராயஸ்சித்தமும் பண்ணாமலிருந்துவிட்டால், சிரகாலம் அநுபவிக்கவேண்டிய கர்மபூலனை ப்ரஹ்மவித் அல்பகாலத்தில் அநுபவித்துத் தீர்க்கும்படியாகும். வேவிட்டுப் பாயவேண்டியவற்றில் முள்ளிட்டுப் பாயும் கணக்கில் சிகிஷ்டிக்கப்படுவன். அபராத ஶதத்தைப் பண்ணி ப்ராயஸ்சித்தமும் செய்யாத சிகுபாலனுக்கு முன்பு செய்த ஸக்ருதவஶத்தால் அந்தீம காலத்தில் கிடைத்த க்ருஷ்ணனுடைய ஸேவை, ஸர்வபாப ப்ராயஸ்சித்தமாய் நின்று எல்லா பாபங்களையும் கழித்து மோசமூட்டையச் செய்தது.

ஆக இவ்வதிரகணத்தால் ப்ரஹ்மவித்யையை யநுஷ்டிப்பவனுக்கு முன்செய்த பாபங்கள் அழிவும், (அறியாமல்) பின்செய்யும் பாபங்கள் ஓட்டாமையும் ஸ்ருதிவாக்யங்களில் கூறப்பட்டது, ப்ரஹ்ம வித்தையின் ப்ரபாவத்தைப் பார்க்கும்போது பொருத்தமானதே என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

புண்யமும் அழியும்

4.1.8. தூராதீ₄கரணம் - முன் அதீகரணத்தில் பூர்வோத்தர பாபங்களுக்கு முறையே விநாசமும் அஸ்லேஷமும் சொல்லப்பட்டன. இவ்வதிரகணத்தில், ஸக்ருதத்தீற்கும் அஸ்லேஷ விநாசங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

‘பாபம் கர்ம நஸ்விஷ்யதே’, ‘ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூதயந்தே’ பாப கர்மாக்கள் ஸம்பந்திக்கிறதில்லை; எல்லா பாபங்களும் நாசமடைகின்றன என்று முன் அதீகரணத்திலெடுக்கப்பட்ட) ஸ்ருதி வாக்யங்கள் பாபத்தீற்கு மட்டும் அஸ்லேஷ விநாசங்களைச் சொல்லுகின்றன. சாந்தோக்யத்தில் மேலே (8.4) ‘ந ஸக்ருதம் நாபி துஷ்கருதம் ஸர்வே பாப்மானோ அதோ நிவர்த்தந்தே’ - ஸக்ருதமோ துஷ்கருதமோ ஒன்றும் இராது; உபாஸனம் பண்ணினால் எல்லா பாபங்களும் போம் என்றும் சொல்லிற்று. மூன்றாவதாக எடுக்கப்பட்ட ஸ்ருதியைக் கொண்டு முதலிரண்டு ஸ்ருதி வாக்யங்களில் பாப

ஈப்தத்திற்கு ஸாக்ருத துஷ்கருத ஸாதாரணமாக அர்த்தம் சொல்வதா? அல்லது எல்லா இடத்திலும் பாப ஈப்தத்தை கேவல துஷ்கருத மாத்ரமாக சொல்வதா? இவற்றுள் எந்த பகலம் யுக்தமானது என்று தெரியாததால் ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: மேலே எடுக்கப்பட்ட முதலிரண்டு ஸ்ருதி வாக்யங்களில் பாப ஈப்தத்தை மட்டும் ப்ரயோகித்துளதால் புண்யங்கள் கழியா என்று தேறுகிறது. புண்ய ப₂ லம் ஸாக்ருபமாகையாலும், ப்ரஹ்மவித்துக்கு அந்திடமல்லாமையாலும், மேலும் வித்யைக்கு உபகாரியாயிருப்பதாலும் புண்யங்களுக்கு அச்சேலேஷ விநாஶங்களைச் சொல்வது யுக்தமன்று.

விதி: புண்யங்கள் வித்யாப₂ ல விரோதியாக இருப்பதால் அவைகளுக்கும் வித்யா மஹாத்மயத்தால் அச்சேலேஷ விநாஶங்கள் உண்டாகின்றன. மோகஷமடைய விரும்பும் உபாஸ்கனுக்கு இவ்வுலகப் பலன்களையளிக்கும் புண்யகர்மங்கள் வித்யைக்கு தடையாகவே அமையும். ஸாக்ருதமானது ஸாக்ததைக் கொடுத்து மேல்மேல் ஆசையை வளர்த்து ஸம்ஸார அநுவருத்தியையே செய்யும். ஆகையால் உபாஸ்கனுக்கு ஸாக்ருதங்கள், துஷ்கருதங்கள் போல் விரோதியேயாம். அதீகாரி பேதத்தால் புண்யமே பாபமாகிறது. ஸ்வர்க்க பலனையடைவதற்கு ஸாதானமாயும் புண்யகர்மமாயுமுள்ள ஜ்யோதிஷ்டோமம் ப்ரஹ்மோபாஸ்கனுக்கு ப்ரஹ்மத்தை விளம்பித்து அடைய காரணமாகுமன்றோ. ‘ஸர்வே பாப்மாந: அதோ நிவர்த்தந்தே’ (சாந் 8.4.) என்பதில் ஸ்ருதி ஸாக்ருதத்தையும் சேர்த்துத்தான் சொல்கிறது, புண்யப₂ லமான ஸாவர்க்கமும் முழுக்காவுக்கு அந்திடமாகையாலே. ‘தத் ஸாக்ருத துஷ்கருதே தூநுதே’ (கெளவீதீக் 1.4) - உபாஸ்கன் அந்த புண்யபாபங்களை உதறுகிறான் என்று மற்றொரு வேதவாக்யம் புண்யபாபங்கள் இரண்டும் அழிவதை ஸ்பஷ்டமாகக் கவறுவதும் இதையே வலியுறுத்துகிறது. உபாஸ்கனது உபாஸனம் நிறைவடைய மழை, அன்னம், ஆரோக்யம் முதலான புண்யபலன்கள் வேண்டுமே; அவைகளை வித்யா விரோதி என்னலாமோ வெளில் - வித்யை நிறைவடையும் வரை அவற்றுக்கு நாஶமில்லை. ஈரீரம் விழுந்தவனந்தரம் பலனைக் கொடுக்காத மிகுந்துள்ள புண்யகர்மங்கள் (ப்ராப்திக்கு தடையாயிருப்பதால்) நாஶமடைகின்றன என்கிறோம். ஆக முன்செய்த புண்யங்கள் அழிகின்றன; பின்வரும் புண்யங்கள் ஒட்டுவதில்லை என்னக் குறையில்லை.

ப்ராரப்த₄ம் அழியாது

4.1.9. அநாரப்த₄கார்யாதீ₄கரணம் - முன் இரு அதீகரணங்களில் ப்ரஹ்மவித்யோதபத்திக்குமுன் செய்யப்பட்ட ஸாக்ருத துஷ்கருதங்களுக்கு நாஶம்

சொல்லப்பட்டது. அங்கு குறிப்பிட்ட பாபங்கள்தாம் போகும் என்று விசேஷித்துச் சொல்லாததால் எல்லா புண்யபாப கர்மங்களும் நஶிகின்றனவா அல்லது பலன் கொடுக்கத் தொடங்காத (ஸஞ்சித) கர்மங்கள் மட்டும் நஶிகின்றனவா என்ற ஈங்கை பரிஹரிக்கப்படுகிறது இவ்வதிகரணத்தில். ஒரு ஸ்ருதி 'ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதா₃ யந்தே' என்று எல்லா பாபங்களும் போவதாகச் சொல்வதாலும், வேறொரு இடத்தில் அதே உபநிஷத்தில் 'தஸ்ய தாவதே₃ வ சிரம:' (சாந். 6.14.2) என்று ப்ராரப்து₄ கர்மம் முடியும் ஶரீரத்தின் இறுதிவரை ப்ரஹ்மப்ராப்தி தாமதமாகிறது என்கையாலும் ஸம்ஶயம் உண்டாகிறது.

பூர்வபகவை: ஸ்ருதி எல்லா பாபங்களும் அழிகின்றன என்கையால் ஸர்வ பாபங்களும் அழிகின்றன என்றே சொல்லவேணும். எல்லா கர்மங்களும் நஶிந்தால் ஶரீரம் எப்படி இருக்கும் என்று ஈங்கைக்க வேண்டா. குயவன் சக்கரத்தை சூழற்றி கைவாங்கினாலும் சிறிது காலம் சக்கரம் சூழல்வதுபோல், எல்லாக் கர்மங்களும் நஶிந்தாலும் சிறிது காலம் கர்மமில்லாமலே ஶரீரம் நிற்பதாகக் கொள்ளலாம். ஆக எல்லா கர்மங்களும் அழிகின்றன.

வித: வித₃ யோத்பத்திக்கு முன் செய்யப்பட்ட புண்யபாப கர்மங்களில் பலனைக் கொடுக்க ஆரம்பிக்காத கர்மாக்களே (ஸஞ்சிதங்களே) வித்யையால் நஶிகின்றன. பு₂ லம் கொடுக்கத் தொடங்கிய *ப்ராரப்து₄ கர்மங்கள் அழிவதில்லை. ஸ்ருதியில் 'தஸ்ய தாவதே₃ வ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷயே அத₂ ஸம்பத்ஸயே' (சாந். 6.14.2) என்று ப்ராரப்த கர்மாவஸாந ஶரீர பர்யந்தம் ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு விளம்பம் (தோமதம்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வித்யாவான் புண்யபாப கர்ம பலன்களை யநுபவிப்பதையும் நாம் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கிறோம். வித்யை நிறைவடைந்த பின்னும் உபாஸகனின் ஶரீரம் நிற்பதற்கு காரணமான ஸம்ஸ்காரம் (பூர்வபகவை சொல்வதுபோல்) ஒன்று இருக்கிறது என்று காட்ட ப்ரமாணமில்லை. ஆக ஸஞ்சித கர்மங்களே அழிகின்றன; ப்ராரப்தகர்மங்கள் அழிவதில்லை; அவற்றை உபாஸகன் அநுபவித்தே கழிக்கவேணும் என்று தேறுகிறது.

யாவது₃ யாழைம் அக்னிஹோத்ரம் செய்யவேணும்

4.1.10. அக்னிஹோத்ரத்₃ யதி₄ கரணம் - கீழே (4.1.8)ல் வித்யா மஹாத்ம்யத்தால் ஸாக்ருத்தத்துக்கும் அச்சேலைழம் சொல்லப்பட்டது. அக்னிஹோத்ராதி நித்யநைமித்திக

* இப்போதுள்ள ஶரீரத்துக்கு ஆரம்பகமான கர்மா. ப்ர-ஆரப்தம் - பலம் அநுபவிக்க ஆரம்பமாய்விட்டது என்றபடி. ஒரு ஜனமத்தில் அநுபவிக்க வேண்டிய கர்மம். அது மறுபிறவியில் தொடராது; ஒவ்வொரு பிறவியும் முடியுமன்னே அநுபவித்துத் தீருவது. ஸஞ்சிதம்: முன்ஜனமங்களில் செய்யப்பட்டு அதற்கு ஒரு பலமும் குறிக்கப்படாமல் சேமித்து வைக்கப்பட்டும் இனி ஒரு போது பலனை தீர்மானிப்பதுமான கர்மா. க்ரியமாணம்: இந்த ஜந்மத்தில் செய்யப்படுவதும் பின்னாலும் இப்போதும் பலன் குறிக்கப்பெறுவதுமான கர்மா.

கர்மங்களினால் ஏற்படும் ஸாக்ருத பலன்களுக்கும் அஸ் லேஷம் சொன்னதாகிறது. ஆகையால் அக்னிஹோத்ரம் முதலான ஆஸ்ரம தர்மங்களையநுஷ்டிக்க வேண்டுமா? வேண்டாவா? எனும் ஶங்கை இவ்வழிகரணத்தில் விசாரிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: அக்னிஹோத்ராதி நித்யநைமித்திக கர்மங்களும் ஸாக்ருதங்களே ஆகையால் இதராதி₃ கரணத்தின்படி அவற்றின் பலன்களும் ஒட்டாமல் போகின்றன. பயனற்ற கர்மங்களைச் செய்ய எவனும் விரும்பான். ஆக விருப்பமில்லாதவர்கள் அக்னிஹோத்ராதி ஆஸ்ரம தர்மங்களை யநுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை.

வித: இப்பூர்வபகலம் தவறு. அக்னிஹோத்ராதி நித்யநைமித்திக கர்மங்களுக்கும் மற்ற புண்யகர்மங்களுக்கும் வாசியுண்டு. மற்ற புண்ய கர்மங்களைப் போலன்றி அக்னிஹோத்ராதி கர்மங்கள் வித்யை உண்டாவதன் பொருட்டே தீனந்தோறும் அநுஷ்டிக்க வேண்டியவை. ‘தமேதம் வேதாநுவசநே ப்ராஹ்மணா விவிதி ஏந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாஸகேந’ (பிருஹ 6.4.22) எனும் ஸ்ருதி வாக்யம் யஜ்ஞாதிகளை வித்யாங்கமாகச் சொல்லிற்று. வித்யையோ ஶரீரம் விழும்வரை தீனமும் அநுஷ்டிக்க வேண்டியதொன்று. அநுஷ்டியாவிடில் அதனாலுண்டாகும் ப்ரத்யவாயத்தால் மனம் கலங்கி வித்யாநுஷ்டித்தியை தடுத்துவிடும். நிவித்தாநுஷ்டானத்தில் ரூசியையும் உண்டாக்கிவிடலாம். ஆக மனஸ் ஶாத்தியின் பொருட்டு அக்னிஹோத்ராதி கர்மங்கள் தீனமும் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டும். ‘ஸ க₂ல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகமபி₄ ஸப்பத்யதே’ (சாந். 8.15.1) என்று ஸ்ருதியும் யாவதாயுஷம் கர்மங்களையநுஷ்டிப்பதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தையடைகிறான் என்றது. ஆக ப்ரஹ்மவித₃ யை உண்டாவதன் பொருட்டு அக்னி ஹோத்ராதி ஆஸ்ரம தர்மங்களையநுஷ்டித்தேயாக வேண்டுமென்று தேறிற்று.

வித்யை உண்டாவதன் பொருட்டு அக்னிஹோத்ராதி கர்மங்களை யநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றீர். அக்கர்மங்கள் வித்யையின் தோற்றுத்திற்கு ஸஹகரித்து கரைந்து போகிறது. உபாஸகனின் ப்ரார்ப்த புண்ணியமும் முக்திக்கு முன் அநுபவிக்கப்பட்டு கரைந்து போகிறது. இப்படியிருக்க ‘ஸாஹ்ருத: ஸாதுக்ருத்யாம்’ (ஶாட்யாயன) என்று முக்தியடையும் ஜ்ஞானியின் உறவினர்கள் அவனது புண்ணியங்களைப் பெறுகிறார்கள் என்று அநுகூலர் அடைய வேண்டியதாகச் சொல்லப்படும் புண்யங்கள் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையேயெனில் வித்யை உண்டாவதற்கு முன்னும் பின்னும் ப்ரபல கர்மத்தால் தடைப்பட்டு பலனைக் கொடுக்காமலிருக்கும் ஸாக்ருதங்கள் அனந்தங்கள் இருக்கலாம். ஶாட்யாயன வசனம் இத்தகைய புண்யங்களைப் பற்றியதேயாம். கீழே 4.1.7ல் அழிவதாகவும் ஒட்டாமல்

போவதாகவும் சொல்லப்பட்ட புண்ய கர்மங்களும் இவைகளே. ஆக ப்ராரப்து₄ புண்யங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையாய், ப்ரபல கர்மத்தால் தடைசெய்யப்பட்டிருக்கும் பூர்வ ஸஞ்சித புண்யங்கள் அழிகின்றன; வித்யை தொடங்கியபின் ஏற்படும் உத்தர புண்யங்களில் பலன்கொடுக்காமல் தடைப்பட்டிருக்கும் புண்யங்கள் ஓட்டாமற்போகின்றன எனும் இவ்விரண்டு புண்யங்களே ஜ்ஞானியின் அநுகலர்களை சென்றடைகின்றன என்று தேறுகிறது.

ஆக இவ்வதிகரணத்தில் ஸீக்ருதத்திற்கும் அஸ்லேஷம் உண்டு என்றதால், ஸீக்ருதத்தில் சேர்ந்த அக்னிஹோத்ராதி கர்மங்களை யநுஷ்டிக்கவேண்டாம் என்ற ஆகேஷபம் வர, உபாஸநார்த்தம் அவைகளையநுஷ்டிக்க வேணும் என்று கூறப்பட்டது.

ப்ராரப்து₄ கர்மம் அநுபவித்த பின்னரே மோக்ஷம்

4.1.11. இதரசுவிபணாதி₄ கரணம் - கீழே உபாஸகனுக்கு பலன் கொடுக்கத் தொடங்காத ஸஞ்சித கர்மங்கள் அழிகின்றன என்றது. பலன் கொடுக்கத் தொடங்கிய ப்ராரப்து கர்மங்கள் எப்போது அழிகின்றன என்பது பற்றி இவ்வதிகரணத்தில் விசாரிக்கப்படுகிறது. ஸ்ருதி, வித்யை உண்டான ஶரீரத்தின் முடிவில் மோக்ஷம் என்றும் ப்ராரப்த கர்மங்களையநுபவித்து முடிக்கும் ஶரீரத்தில் மோக்ஷம் என்றும் மாறுபட்ட கருத்துக்களைக் கூறுவதால் ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: ‘அஸ்மாத் ஶரீராத் ஸமுத்தாய பரஞ்ஜயோதீர் உபஸம்பத்ய’ (சாந்.. 8.12) என்று ஸ்ருதி மரணமானால் வைகுந்தம் என்று ஸந்தேஹத்திற்கு இடமில்லாமல் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருப்பதால் வித்யை உண்டான ஶரீராவஸாநத்தில் ப்ராரப்த கர்மங்கள் போகின்றன என்றுதான் சொல்லவேணும். ‘தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்நவிமோக்ஷயே’ (சாந். 6.14) என்கிற ஸ்ருதி ப்ராரப்த கர்மாவஸாநத்தைச் சொல்லுவதாகத் தோன்றினாலும், ‘ஏஷ ஸம்ப்ரஸாத: அஸ்மாத் ஶரீராத் ஸமுத்தாய’ (சாந். 8.12.2) என்கிற ஸ்ருதி ஏதத் தேஹாவஸநத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருப்பதை யநுஸரித்து அந்த ஸ்ருதியும் வித்யை உண்டான ஶரீராவஸநத்தையே சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேணும்.

வித: பலன் கொடுக்கத் தொடங்கிய ப்ராரப்த கர்மங்கள் எந்த ஜன்மத்தில் அழிகின்றன என்பதில் நிஃப்சயமில்லை. அவை ஒரே ஶரீரத்தில் அநுபவித்து முடியக்கூடியவையாக இருந்தால் அந்த ஶரீராவஸாநத்தில் மோக்ஷம். அநேக ஶரீரங்களில் அநுபவிக்கக் கூடியவையாக இருந்தால் அவற்றின் முடிவில் மோக்ஷம். ப்ராரப்த கர்ம பலன்களை அநுபவித்தே கழிக்க வேண்டுமாகையால் அநீயமம் சொல்லப்படுகிறது. ‘தஸ்ய தாவதேவ சிரம்’ என்கிற ஸ்ருதியில், தேஹத்தைப் பற்றியோ, அவதியைப் பற்றியோ சொல்லவில்லை.

'யாவந் ந விமோக்ஷ்யே' என்றதால் ப்ராரப்த₄ கர்மம் எவ்வளவு காலம் இருக்கிறதோ அதுவரை மோக்ஷமில்லை என்றே சொல்லுகிறது. 'அஸ்மாத் சர்ராத்' என்றதால் இப்போதுள்ள ஶரீரம் என்று அர்த்தமன்று. காராக்ருஹம் (சிறை) போன்ற அத்யந்த ஹேயமான இந்தச் ஶரீரம் என்பதைச் சொல்லவே 'அஸ்மாத்' பதப்ரயோகம். ஜபரதர், விதுரர், காங்கேயர் முதலான ப்ரஹ்மநிஷ்டர்களுக்கு அனேக ஜன்ம (ஶரீர) ஸம்பந்தமிருந்ததை மஹாபாரதாதிகளில் காண்கிறோம். ஆகையால் ப்ராரப்து கர்மாவஸாந் ஶரீரவஸாநத்தில்தான் மோக்ஷம் என்று நிர்ணயிக்கவேணும். அதற்குச் சேர 'அஸ்மாத் ஶர்ராத்' என்பதற்கு புத்திஸ்தமான நும் நினைவில் உள்ள ப்ராரப்த ஶரீரவஸாநம் என்றே அர்த்தம் சொல்லவேணும்.

முதல் பாத₃ச் சுருக்கம்: பகவத் உபாஸனம் யாவத₃ாயுஷம் தீருப்பித் தீருப்பிச் செய்யவேணும்; பரமாத்மாவை தனக்கு ஆத்மாவாக உபாஸிக்கவேணும்; ப்ரதீகங்களை பரமாத்மாவாக த்யானம் செய்யலாம்; உத்கீத்ததை தேவதையாக த்யானிக்கவேணும்; உபாஸனத்தை உட்கார்ந்தே செய்யவேணும்; உபாஸனம் மரணபர்யந்தம் அநுஷ்டுக்கவேணும்; உபாஸனம் ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகார நிலையை அடையும்போது முற்செய்த கர்மவினைகள் அழிகின்றன; பின் அறியாமல் செய்யப்படும் பாபங்கள் ஓட்டுவதில்லை. ப்ராரப்த₄ கர்மம் அநுபவித்தபின் மோக்ஷம். ஆக உபாஸகன் ப்ராக்ருத தேஹுத்தோடு இவ்வுலகில் இருக்கும்போது வித்தீயா மஹாத்ம்யத்தால் அவனுக்குண்டாகும் பலம் இப்பாதத்தில் ஆராய்ந்து நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

நான்காம் அத்யாயம் - இரண்டாம் பாதம்

உத்க்ராந்தி பாதம் எனப்படும் இப்பாதத்தில் ஜீவன் ஶரீத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பும் முறை விவரிக்கப்படுகிறது. இதீல் முதல் ஏழு அதிகரணங்களில் எல்லார்க்கும் பொதுவான உத்க்ராந்தி (வெளிக்கிளம்புதல்) சொல்லப்படுகிறது. எட்டு முதல் பதினோரு அதிகரணம் வரை மோக்ஷமடைபவனுக்குரிய உத்க்ராந்தி கூறப்படுகிறது.

வாக்₃ இந்தரியம் மனஸ்ஸில் சேர்கிறது

4.2.1. வாக்₃ அதி கரணம் - சாந்தோக்யத்தில் 'அஸ்ய ஸோம்ய புருஷஸ்ய ப்ரயத: வாங்மனஸி ஸம்பத்யதே' (6.8६) - தேஹுத்தை விட்டுக் கிளம்பும் உபாஸகனுடைய வாக் மனஸ்ஸில் ஸம்பத்தியையடைகிறது என்று ஓதப்படுகிறது. வாக் இந்தரியத்துக்கு மனஸ்ஸில் ஸம்பத்தியா, அல்லது வாக் வ்யாபாரத்துக்கு (பேசுவதற்கு) ஸம்பத்தியா? ஸம்பத்தி என்பது லயமா? அல்லது ஸம்யோகமா (சேர்த்தியா) என்பது விசாரிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: ஸம்பத்தி எனும் பதம் லயமடைவதைக் குறிக்கிறது. கார்யப்பொருள் காரணத்தில் லயமடைவது தக்கது. வாக் இந்தரியத்துக்கு மனஸ் உபாதான காரணமன்று. அதனால் இங்கு வாக் ஶப்தம் வாக்கின் வ்யாபாரமாகிற செயலைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும். வாக் வ்யாபாரத்துக்கு மனம் காரணமாவதைப் பார்க்கிறோம். ஆக வாக்கின் வ்யாபாரம் தனக்குக் காரணமான மனதில் லயமடைகிறது.

ஸிதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. வாக் இந்தரியத்துக்கு மனஸ் காரணமன்று என்றதுபோல் வாக் வ்யாபாரத்துக்கும் மனஸ் காரணமாகாது. ஆக வாக் வ்யாபாரம் மனதில் லயிக்கிறது என்னவொன்னாது. இங்கு லயம் சொல்லவொன்னாமையால், ஸம்பத்தி எனும் பதத்திற்கு ஸம்யோகம் (சேர்த்தி) என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். வாக் என்பதற்கு வாகிந்தரியம் என்று ஸாக்ஷாத்தாக அர்த்தம் சொல்லலாம். வாகிந்தரியம் செயல்படாதபோதும் மனஸ் செயல்படுவதைக் காண்கிறோம். மௌனவரதம் இருப்பவனுக்கும் ஊமைக்கும் வாக் வ்யாபாரம் இல்லாவிடிலும் மனஸ் செயல்படுகிறது. ஆக செயலடங்கிய வாக் இந்தரியம் மனதோடு சேர்கிறது என்றே பொருளாம். (ஸித்தாந்தியாகிய நான் ஸம்பத்தி பதத்துக்கு மட்டும் லக்ஷணயா ஸம்யோகார்த்தம் சொல்கிறேன். ஒரு அஸ்வாரஸ்யம்தான். பூர்வபகலி விஷயத்தில் இரண்டு அஸ்வாரஸ்யம். பூர்வபகலி வாக் ஶப்தத்துக்கு லக்ஷணயா அதன் வ்யாபாரத்தையும், ஸம்பத்தி ஶப்தத்துக்கும் லக்ஷணயா ஸம்யோகார்த்தத்தையும் சொல்ல வேண்டி வருகிறது). வாக் இந்தரியம் மனஸ்ஸில் சேர்கிறது என்றதால் எல்லா இந்தரியங்களும் மனஸ்ஸில் போய்ச் சேர்கின்றன என்று தேறும்.

மனம் ப்ராணைடு சேர்கிறது

4.2.2. மனோதி₄ கரணம் - எல்லா இந்தரியங்களோடு கூடிய மனஸ் ப்ராணைடு சேர்கிறது என்பது இவ்வதீகரணத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: ‘அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மநः’ (சாந். 6.6.5) எனும் வாக்யத்திலிருந்து மனம் அன்னத்தை உபாதான காரணமாகக் கொண்டது என்று தெரிகிறது. அன்னம் ப்ருதி₂ வீ தத்வத்தின் விகாரமே. ‘தா அந்நம் ஸ்ருஜந்த’ (சாந். 6.2.4) எனும் வாக்யம் அப்பு (ஜலதத்வம்) அன்னமெனப்படும் ப்ருதி₂ வியை ஸ்ருஷ்டத்து என்கிறது. ஆகையால் ப்ருதி₂ விக்கு அப்பு உபாதான காரணமென்றதாயிற்று. ‘ஆபோமயःப்ராணः’ (6.6.5) எனும் வாக்யம் ப்ராணன் அப்புவிலிருந்து உண்டாகிறது என்கிறது. ஆக ‘மனம் ப்ராணனில் ஸம்பத்தியடைகிறது’ என்று கூறும் வாக்யத்திற்கு ‘மனமானது தன் உபாதான காரணமான ப்ருதி₂தத்வத்தின் மூலமாக ப்ராணனுக்கு உபாதானமான அப்புவில் லயிக்கிறது’ என்றே பொருள்.

விதி: இப்பூர்வபகலம் சரியன்று. ‘அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந: ஆபோமய: ப்ராண:’ எனும் வாக்யம் மனம் அன்னத்தால் போவிக்கப்படுகிறது என்றும், ப்ராணன் ஜலத்தால் போவிக்கப்படுகிறது என்றுமே கூறுகிறது. போவிக்கப்படுதலாவது செயல்புரியத்தக்கதாக ஆக்குதல். இவ்வாக்யம் பூர்வபகலி கூறுவதுபோல் மனம் அன்னத்தீன் விகாரம், ப்ராணன் அப்புவின் விகாரம் என்று கூறுகிறதன்று. உண்மையில், மனம் ஸாத்விக அஹங்காரத்தீன் விகாரம், வாயுஞபமான ப்ராணன் ஆகாசத்தீன் விகாரம் என்றே ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன. ஆக இந்தியங்களோடு கூடிய மனஸ் ப்ராணனோடே சேர்த்தியடைகிறது என்பதே அர்த்தம்.

முதலில் ப்ராணன் ஜீவனுடன் சேர்ந்து பின் அவனுடன் தேஜஸ்ஸில் சேர்கிறது.

4.2.3. அத்₄ யக்ஷி₄ கரணம் - இவ்வதிகரணத்தில் ப்ராணன் ஜீவனோடு சேர்வது விசாரிக்கப்படுகிறது. சாந்தோக்யத்தில் ‘மந: ப்ராணே ப்ராணஸ் தேஜஸி’ என்று மனம் ப்ராணனில் ஒடுங்கிய பிறகு ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் ஒடுங்குகிறது என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. ப்ராணன் நேரே தேஜஸ்ஸில் சேருகிறதா? அல்லது ஜீவனோடு சேர்ந்தபின் தேஜஸ்ஸில் சேருகிறதா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: ‘ப்ராணஸ் தேஜஸி’ என்று வேதவாக்யம் ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் ஒடுங்குகிறது என்பதை தெளிவாகக் கூறுகையால், ப்ராணன் நேரே தேஜஸ்ஸில் சேருகிறது.

விதி: இந்த பூர்வபகலம் தவறு. இந்தியங்களோடு கூடிய மனத்தோடு சேர்ந்த அந்த ப்ராணன் (‘கரணாதிபபன்’ என்று ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் சொல்லப்படும் இந்தியங்களுக்கு அதி₄ பதியான) ஜீவாத்மாவிடமே நேரே சேருகிறது. ஏனென்னில், ஸ்ருதியில் வேறிடத்தில் ‘ஏவமேவ இமமாத்மாநம் அந்தகாலே ஸர்வே ப்ராணா அபி₄ ஸமாயாந்தி’ (ப்ருஹ 6.3.38) - அரசனை பணியாளர்கள் பின்தொடர்வது போல் மரணகாலத்தில் எல்லா ப்ராணன்களும் ஜீவாத்மாவைப் பின்தொடர்கின்றன என்று ப்ராணன் ஜீவனோடு சேர்வது ஓதப்பட்டுள்ளது. மேலும், ‘தமுத்க்ரமந்தம் ப்ராணோ அநூத க்ராமதி’ (ப்ருஹ 6.4.2) - மரணமடையும்போது ஜீவாத்மாவைத் தொடர்ந்து ப்ராணனும் வெளிக்கிளம்புகிறது - என்று ஜீவனோடுகூட ப்ராணனுக்கு உத்க்ராந்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் ‘கஸ்மிந் உத்க்ராந்தே உத்க்ராந்தோ ப₄ விள்யாமி கஸ்மிந்வா ப்ரதிஷ்டி₂ தே ப்ரதிஷ்ட₂ ாஸ்யாமி’ (ப்ரஸ்ந 6.3) என்று ஜீவன் இருந்தால் ப்ராணன் இருக்கும், ஜீவன் இல்லாவிட்டால் ப்ராணன் இராது என்ற நிலையும் ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆக ப்ராணன் ஜீவனோடு சேர்ந்து அவனோடு கூடவே தேஜஸ்ஸில் சேருகிறது எனும் விஷயமே ‘ப்ராணஸ் தேஜஸி’ எனும் சாந்தோக்ய வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிறது. யமுநை கங்கையுடன் சேர்ந்து கடலையடைந்தாலும், ‘யமுநை கடலை அடைகிறது’ என்பது எப்படி சரியோ அதே ரதியில் ‘ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் சேருகிறது’ எனும் இந்த வாக்கியழும் பொருந்தியதேயாகும்.

ஜந்து பூதஸீக்ஷ்மங்களில் சேருகிறான்

4.2.4. பூதாதி₄ கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் ஜீவஸம்யுக்தனான் ப்ராணனுக்கு தேஜஸ்ஸில் ஸம்பத்தி சொல்லப்பட்டது. அந்த சேர்த்தி கேவல தேஜஸ்ஸிலா? பூதாந்தரங்களோடு கூடின தேஜஸ்ஸிலா என்பது விசாரிக்கப்படுகிறது இவ்வதிகரணத்தில்.

பூர்வபகலம்: 'ப்ராணஸ் தேஜஸி' என்று தேஜஸ்ஸாகிற ஒரு பூதத்திலேயே சேருவதாக ஸ்ருதி தெளிவாகக் கறுகிறது. ஆக ப்ராணன் தேஜஸ்ஸிலேயே சேருகிறது.

விதி: 'ப்ருதி₂ வீமய: ஆபோமய: தேஜோமய:' (ப்ரஹ 6.4.5) என்று வேறொரு ஸ்ருதி வாக்யத்தில் தேஹத்திலிருந்து கிளம்பும் ஜீவனை பஞ்சபூதமயனாகக் கறுகையால் ஜீவனோடு கூடிய ப்ராணன் பஞ்சபூதங்களின் கூட்டரவில் சேருகிறது என்றே சொல்லவேணும். பஞ்சபூதங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக கார்யம் செய்ய ஸமர்த்தங்களாகிறதில்லை. ஆக ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் மட்டும் சேருகிறது என்பது பொருந்தாது. இவ்விஷயத்தை ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. 'அநேந ஜீவேந ஆத்மநா அநுப்ரவிஶ்ய நாமஞபே வ்யாகரவாணி: தாஸாம் தரிவ்ருதம் தரிவ்ருதம் ஏகைகாம் கரவாணி' (சாந். 6.3.23) ஜீவனை ஶரீரமாகக் கொண்ட பரமாத்மாவால் அந்தந்த அசேதன வஸ்துக்களில் புகுந்து அவற்றுக்கு நாமஞபங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன; அதற்காக தேஜஸ் முதலான பூதங்கள் தரிவ்ருத்கரண பஞ்சீரணத்திற்கும் உபலக்ஷணம்) ப்ரக்ரியையாலே ஒன்று சேர்க்கப்படுகின்றன என்று ஒதுப்பட்டது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் (1.2.52, 53) 'மிகவும் இளகியதாயும் கடினமாயும் தனித்தன்மைகளையடையதுமான மஹத்முதலானவை ஒன்றோடொன்று சேராமல் தனித்தனியே ப்ரஹ்மாண்டத்தையும் அதில் ஜீவராசிகளையும் படைப்பதற்கு ஆற்றல் இல்லாமல் அவை ஒன்றோடொன்று கலந்து அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றன' என்று சொல்லியுள்ளது. ஆக, 'ப்ராணஸ்தேஜஸி' என்றவிடத்தில் தேஜஸ் ஸப்தம் மற்ற பூதங்களோடு கூடிய தரிவ்ருத்கரணம் செய்யப்பட்ட தேஜஸ்ஸையே குறிக்கிறது. ஆக ப்ராணன் எல்லா பூதஸீக்ஷ்மங்களோடுமே சேருகிறது என்றே தேறும். அதாவது ப்ராணனோடே சேர்ந்த ஜீவாத்மா பஞ்சபூத ஸீக்ஷ்மங்களில் சேருகிறான் என்று கருத்து.

ஜ்ஞானிக்கும் உத்கராந்தி உண்டு

4.2.5. ஆஸ்ருத்யுபக்ரமாதி₄ கரணம் - முன் அதிகரணங்களில் உத்கராந்தி ப்ரகாரம் சொல்லப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில், உத்கராந்தி உபாஸகன் அநுபாஸகன் இருவருக்கும் ஸமானமா? அல்லது அநுபாஸகனுக்கு மட்டும்தானா? என்பது விசாரிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபகலம்: ப்ரஹ்மஜ்ஞானி அல்லாதவனுக்கே உத்க்ராந்தி. ‘யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமா யோஸ்ய ஹ்ருதி ஸ்தி தா: | அத₂ மர்த்யோ அம்ருதோ ப₄ வதி அத்ர பூர்வம் ஸமஸ்நுதே || (கட 2.6.14, ப்ரஹ 6.4.7) எப்போது இவனுடைய நெஞ்சிலுள்ள எல்லா விருப்பங்களும் நீங்குகின்றனவோ, அப்போதே மனிதன் மோகஷமடைகிறான்; இங்கேயே ப்ரஹ்மத்தையடைகிறான் என்று வித்வானுக்கு இந்த ஸார்த்திலிருக்கும் போதே அம்ருதத்வமும், ப்ரஹ்மப்ராப்தியும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே, வித்வானுக்கு உத்க்ராந்தி கிடையாது. ஆக உத்க்ராந்தியைச் சொல்லும் ஸ்ருதி வாக்யங்கள் அவித்வானைப் பற்றியதே.

ஸித்: இப்பூர்வபகலம் தவறு. ப்ரஹ்மநாடியில் ப்ரவேஶிப்பதற்கு முன்வரை ப்ரஹ்மோபாஸகனுக்கும் மற்றவர்க்கும் உத்க்ராந்தி ஸமமானதே. கடோபாநிஷத்தில், ‘ஹ்ருதயத்திற்கு நூற்றொரு நாடிகள் உண்டு. அவைகளில் ஸா஧ாம்நை எனும் ஒரு ப்ரஹ்ம நாடி சிரஸ்ஸை நோக்கிச் செல்கிறது. அதன் வழியாக மேலே செல்கிறவன் மோகஷமடைகிறான். மற்ற நாடிகள் பலவிதமாகக் குறுக்கே போகும் ஸம்ஸார மார்க்க₃ ஸ்களுக்கு பயன்படுகின்றன’ (2.6.16) என்று ப்ரஹ்மஜ்ஞானிக்கு மூர்த்த₄ந்ய நாடியாலே மோகஷத்தை ஓதியுள்ளதால் அவனுக்கும் உத்க்ராந்தி உண்டு. பூர்வபகலி எடுத்துள்ள வாக்யத்தில் ‘அம்ருதோ ப₄ வதி’ என்று இங்கு மோகஷமடைவதாகச் சொன்னது, இந்த ஸாரேந்தரியங்கள் நீங்காமலிருக்கும் போதே இவன் அடையும் புன்யபாபங்களின் அஸ்லேஷ விநாசங்களைக் கருதியே என்னவேணும். ‘அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமஸ்நுதே’ இவ்வுலகிலேயே ப்ரஹ்மத்தையடைகிறான் என்றதும் உபாஸகன் அடையும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தைக் கருத்தில் கொண்டே சொன்னதாகக் கொள்ள வேணும். கடோபாநிஷத்தில், ‘தயோர்த்₄ வ மாயந் அம்ருதத்வமேதி’ (2.6.16) என்று மோகஷமடைபவனுக்கு ஸ்பஷ்டமாக உத்க்ராந்தி சொல்லப்பட்டுள்ளதால் அதற்குச் சேர பூர்வபகலி எடுத்த வாக்யத்திற்கு மேல் கூறியபடி பொருள் கொள்ளவேணும்.

உபாஸகனுக்கு உபாஸனம் நிறைவடைந்தவுடன் மோகஷம் கீட்டுவதில்லை; அவனது ப்ராரப்த₄ கர்மம் முடிவுறும் ஜந்மத்தில்தான் கிடைக்கிறது. அதுவரை இவனுக்கு ஸம்ஸாரம் உள்ளது. ப்ரஹதாரண்யகத்தில் ‘அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமஸ்நுதே’ (6.4.7) என்ற பிறகு ப்ரஹ்மஜ்ஞானி இவ்வுலகிலிருந்து விடுபட்டு அர்ச்சிராதி க₃தியாலே மேலுள்ள பரமபத்தையடைகிறான்’ என்று ஒதுகையாலே (அடுத்த பாதத்தில் இது விவரிக்கப்படுகிறது), இவ்வுலகிலேயே கிடைப்பதாகச் சொல்லப்படும் மோகஷம் ஸாக்ருத துஷ்கருதங்களின் அஸ்லேஷ விநாசங்களே என்னவேணும். அர்ச்சிராதி கதியில் சந்திரன் இவனை கோணி - நீயார் என்று கேட்பதாகவும் உபாஸகன் அவனுக்கு பதில் சொல்வதாகவும் கௌஷ்டகி உபநிஷத்

தெரிவிப்பதால், அர்ச்சிராதீகதீயில் ஸூக்ஷ்ம ஶரீரம் உண்டு என்பதும், அர்ச்சிராதீ கதீ முடியும் வரை இவனுக்கு ஸூக்ஷ்ம ஶரீரம் இருப்பதாலேயே ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் தொடர்கிறதென்றும் தெரிகையாலே, இவ்வுலகிலேயே மோகஷம் ஏற்படவில்லை என்று தெரிகிறது. ஆக ஜீவன்முக்தி வாதம் பொருந்தாதது என்றதாயிற்று.

உடல் முழுதும் ஒரு சீராக இருக்கும் உங்ணம் மரணமடையும்போது உடலில் ஓரிடத்தில் மட்டும் காணப்படுவதால், உங்ணம் காணப்படும் இடத்திலிருந்து ஸூக்ஷ்ம தேஹம் ஜீவனுடன் வெளிக்கிளம்புகிறது என்பது விளங்கும். இப்படி ஸ்தால ஶரீரத்தில், ஸூக்ஷ்ம ஶரீரமிருப்பது பொருந்த வேணுமாகில், இவ்வுலகிலேயே கிடைப்பதாகச் சொல்லப்படும் மோகஷம் தேஹஸம்பந்தம் நீங்கிய பிறகு ஏற்படும் மோகஷமன்று என்னவேணும். மரணமடையும் போது தேஹத்தின் மற்ற இடங்களில் காணப்படாது ஓரிடத்தில் காணப்படும் உங்ணம் ஸூக்ஷ்ம ஶரீரத்தினுடையதே; ஸ்தால தேஹத்தினுடையதன்று. ஸ்தால ஶரீரத்தினுடையதாக இருந்தால் ‘ஸந்தாபயதி ஸ்வம் தேஹம் ஆபாத தல மஸ்தகம்’ என்றபடி உள்ளங்கால் முதல் உச்சந்தலைவரை அந்த உங்ணம் இருக்கவேணும். அவ்விதம் இல்லை. ஆக உபாஸ்கனுக்கும் உத்க்ராந்தி உண்டு; ஸாஷாம்நா நாடி ப்ரவேஶத்துக்கு முன்வரை உபாஸ்கனுக்கும் மற்றவர்க்கும் உத்க்ராந்தி ஸமமானதே என்று விவரித்ததாயிற்று.

‘ந தஸ்ய ப்ராணா உத்க்ராமந்தி’ (ப்ரநுஹ 6.4.6) எனும் ஸ்ருதிவாக்யத்திற்கு ப்ராணன் தேஹத்தை விட்டு வெளிக்கிளம்புவதில்லை என்று பொருளான்று. இப்ரகரணத்தில் தேஹத்தைப் பற்றிப் பேசாதே ஜீவனைப் பற்றியே பேசுகையால், ‘தஸ்ய ப்ராணா:’ என்பதற்கு ‘அந்த ப்ராணன் ஜீவனிடமிருந்து வெளிக்கிளம்புவதில்லை’ என்றே பொருள் கொள்ளவேணும். அர்ச்சிராதீ கதீ வழியே செல்லவிருக்கும் இவனுக்கு அப்படிச் செல்வதற்காகவே ப்ராணன் இவனோடு கூடவே இருக்கிறது; இவனை விட்டுக் கிளம்புவதில்லை. இதைக் கருதியே இவ்வுபநிஷத்தின் மாத்து⁴ யந்தி³ நஸாக² பாடத்தில் வேதபுருஷன் ‘ந தஸ்மாத் ப்ராணா உத்க்ராமந்தி’ (அந்த உபாஸ்கனிடமிருந்து ப்ராணன் வெளிக்கிளம்புவதில்லை) என்று ஸ்பஷ்டமாக வாக்யத்தை அமைத்திருக்கிறான். ஆக அர்ச்சிராதீகதீ வழியாகச் சென்று உபாஸ்கன் ப்ரஹ்மத்தையடையும் வரையில் அவனிடமிருந்து ப்ராணன் வெளிக்கிளம்புவதில்லை என்பதே இவ்வுபநிஷத் வாக்யத்தின் அர்த்தம்.

ஜ்ஞானிக்கு தேஹத்திலிருந்து உத்க்ராந்தி உண்டு எனும் விஷயம் ‘ஊர்த்⁴ வமேக: ஸ்தித: தேஹாம் யோ பி⁴த்வா ஸர்யமண்ட³லம் | ப்³ரஹ்மலோகமதீக்ரம்ய தேந யாதீ பராம் கதீ³ம் || யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்மர்த்தி - நாடிகளுள் எந்த நாடி மேல் நோக்கிப் போகிறதோ அதன்மூலம்

ஸார்ய மண்டலத்தைப் பிளாந்து கொண்டு சென்று, நான்முகனின் உலகையும் தாண்டி பரமபத்தையடைகிறான்) என்று ஸ்மருதியிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆக ஜ்ஞானிக்கும் உத்கராந்தி உண்டு என்றதாயிற்று.

பூதஸீக்ஷ்மாங்கள் ஹ்ருதயத்திலுள்ள பரமாத்மாவிடம் சேர்கின்றன

4.2.6. பரஸ்மபத்தியதி₄ கரணம் - இவ்வதிகரணத்தில் ஜீவனோடு கூடிய பூதஸீக்ஷ்மாங்கள் பரமாத்மாவோடு சேர்வது சொல்லப்படுகிறது. கீழ் அதிகரணங்களில் சொல்லியபடி இந்தரியங்களோடும், ப்ராணனோடும், ஜீவனோடும் சேர்ந்த பூத ஸீக்ஷ்மாங்கள் அஜ்ஞானி விஷயத்தில் அவனது கர்மத்தை ஒட்டியும், ஜ்ஞானி விஷயத்தில் அவனது வித்தையை அநுஸரித்தும் முறையே ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுக்கோ பரமபத்துக்கோ போகின்றனவா அல்லது ஹார்த்தனிடம் (ஹ்ருதயவாளீ) சேர்கின்றனவா என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: நாடி ப்ரவேஶத்திற்கு முன்பு, உத்கராந்தி காலத்தில் ஹார்த்தனையடைந்து ஜீவன் அநுபவிக்க வேண்டிய ஸாகது:க்கங்கள் ஒன்றுமில்லாததால், பூதஸீக்ஷ்மாங்கள் பரமாத்மாவிடம் சேராமலே, அவனவன் கர்மத்தை ஒட்டியோ வித்தையை அநுஸரித்தோ, அந்த ஜீவனுக்குரிய பேருகளை அடைவிக்கச் செல்கின்றன.

வித: இப்பூர்வபகலம் தவறு. பூதஸீக்ஷ்மாங்கள் பரமாத்மாவிடமே சேர்கின்றன. ஸ்ருதி தேஜ: பரஸ்யாம் தே₃ வதாயாம்' (சாந். 6.8.6) அந்த பூதஸீக்ஷ்மாங்கள் ஹ்ருதயத்திலிருக்கும் அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவிடம் சேர்கின்றன என்கிறது. பரமாத்மாவையடைந்து ஜீவன் அநுபவிக்க வேண்டிய இன்பதுன்பங்கள் ஏதுமில்லை என்று பூர்வபகலி சொல்வது சரியன்று. மேலைடுத்த ஸ்ருதிக்கநுகுணமாக நாம் பயனை கல்பிக்கலாம். விழித்திருக்கும்போது அநுபவித்த துன்பங்களால் ஏற்பட்ட ஆயாஸம் நீங்குவதற்கு தூங்கும்போது பரமாத்மாவிடம் சேர்வதுபோல், ஸ்ருஷ்டி கால துக்காநுபவத்தால் உண்டான ஆயாஸம் நீங்குவதற்கு ப்ரளயகாலத்தில் பரமாத்மாவையடைவது போல், மரண காலத்தில் த்ரிஸ்தூணத்தை (முதுகெலும்பை)க் கடைந்து பூதஸீக்ஷ்மாங்களை யெடுக்கும்போது உண்டாகும் ஸ்ரமம் நீங்க உத்கராந்தியின் இடையில் பூதஸீக்ஷ்மாங்களோடு சேர்ந்த பின்பு, நாம் ப்ரவேஶத்திற்கு முன்பு, ஜீவன் பரமாத்மாவிடம் சேர்கிறான். இப்படி ஸ்ரமம் தீர்தலே பயனாம். ஆக ஜீவனோடு கூடிய பூதஸீக்ஷ்மாங்கள் ஹ்ருதயத்திலுள்ள பரமாத்மாவோடு சேர்கின்றன.

பரமாத்மாவோடு சேர்த்தியே; லயமன்று

4.2.7. அவிபாக₄ காதி₃ கரணம் - முற்கூறியவனைத்தும் ஹ்ருதயத்திலுள்ள பரமாத்மாவோடு சேர்த்தியடைகின்றன; லயமடைவதீல்லை என்கிறது இவ்வதிகரணத்தில்.

ஹ்ருதயத்திலுள்ள பரமாத்மாவிடம் சொல்லப்படும் ஸம்பத்தி, உபாதான காரணமான அவனிடம் லயமடைவதா? அல்லது பிரித்துப்பேசவொண்ணாததோரு சேர்த்தியா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: பரமாத்மா பூதஸீக்ஷமங்களுக்கு உபாதான காரணமாகையால், ஸம்பத்தி அடைவதாக ஸ்ருதி சொல்வதற்கு ‘லயம்’ என்றே பொருள் கொண்டு, பூதஸீக்ஷமங்கள் பரமாத்மாவிடம் லயமடைகின்றன என்றே கொள்ளவேணும்.

எித்: இப்பூர்வபகலம் தவறு. ‘வாங்மநளி ஸம்பத்து யதே’ என்ற வாக்யத்திலுள்ள ஸம்பத்யதே எனும் பதக்கதையே ‘தேஜ: பரஸ்யாம் தே₃ வதாயாம்’ எனும் வாக்யத்திலும் சேர்த்துக்கொண்டு அர்த்தம் சொல்ல வேண்டும். அங்கு அப்பதக்துக்கு அவிபாகம் பிரிக்க முடியாத ஒரு சேர்க்கை) என்றே பொருள். ஆகையால் மரணகாலத்தில் பூதஸீக்ஷமங்களை கடைந்து எடுக்கும்போது உண்டாகும் ஆயாஸம் தீர, உத்க்ராந்தியின் இடையில் பூதஸீக்ஷமங்களோடு சேர்ந்த பின்பு, நாட ப்ரவேஶத்துக்கு முன்பு, ஜீவன் அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவோடு பிரிக்க முடியாதபடி சேர்கிறான் என்றே பொருள் கொள்ளவேணும்.

உபாஸ்கனுக்கு வித்து யாப₂ லபூத உத்க்ராந்தி விசேஷம்

4.2.8. ததே₃ கோதி₄ கரணம் - இதுவரையில் உபாஸனம் பண்ணுமவர்களுக்கும் உபாஸனம் பண்ணாதவர்களுக்கும் மரணமடையும்போது ஸமமான உத்க்ராந்தி சொல்லப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில் ஸ்தூல தேஹத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பும் வித்வானுக்கு வித்து யாப₂ லபூத உத்க்ராந்தி விசேஷம் சொல்லப்படுகிறது. கட₂ ஸ்ருதியில் (2.6.16) சொல்லியபடி வித்வானுக்கு ஸாஷாம்நா நாடி மூலமாகவே கமனம் (உத்க்ராந்தி) சொல்லப்படுகிறது என்று நியமம் சொல்ல வேண்டுமா? நியமமில்லாமல் சக்ஷராதி எந்த நாடி மூலமும் கமனம் ஸம்பவிக்குமா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: நாற்றொரு நாடிகளில் மூர்த்தந்ய நாடி மூலம் தான் வித்வான் போகிறான்; மற்றவர்கள் மற்றவைகளால்தான் போகிறார்கள் என்று நியமம் சொல்ல முடியாது. நாற்றொரு நாடிகளும் அத்யந்தம் ஸீக்ஷமமானவை. வெளிச்சமின்றி இருட்டித்திருக்கும் ஹ்ருதய ப்ரதேஶத்தில் அந்த நாடிகளில் ஸாஷாம்நா நாடியை பிரித்தறிவது கடினம். ஆக உபாஸனம் பண்ணிய ஜீவன் மூர்த்தந்ய நாடியினால்தான் போகிறான் என்று சொல்ல முடியாது. ‘தயோர்த்து வமாயந் அம்ருதத்வமேதி’ (கட 2.6.16) என்கிற ஸ்ருதி மூர்த்தந்ய நாடியினாலும் யதேச்சையாக போகும்படி நேரலாம் என்பதையே அநுவாத₄ ம் செய்கிறது.

எித்: இப்பூர்வப்பகும் தவறு. உபாஸகன் உபாஸனம் பண்ணும்போதே ‘சீர்ஸ்டைஸ் நோக்கிச் செல்லும் மூர்த்தாந்ய நாடியின் வழியாகவே இந்த ஸ்தால ஶர்த்தினின்று வெளிக்கிளம்பி அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே சென்று பரமாத்மாவையடையப் போகிறேன்’ என்று தினந்தோறும் அநுஸந்திக்கிறான். வித்யையின் மஹிமையாலும் தீனமும் கதி சிந்தனம் பண்ணுகையாலும் இந்த ஜீவன் ஹார்த்தனால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டவனாகிறான். இவனுக்கு ஹார்த்தன் ஹ்ருதயத்தின் முன்பாகத்தில் அந்த ப்ரஹ்மநாடி த்வாரம் இருக்குமிடத்தில் இருளை நீக்கி ப்ரகாஶப்படுத்திக் காட்டுகிறான். ஜ்ஞானியானவன் அதையறிந்து அதன் வழியாகத் தானே வெளிக்கிளம்புகிறான். ஆக ஸாஷாம்நா நாடி மூலமாகவே போகிறான். இந்த நியமத்தைத் தான் ‘தயோர்த்₄ வமாயந்’ என்கிற ஸ்ருதி சொல்கிறது.

உபாஸகன் ஸர்யகிரணங்கள் வழியாகச் செல்கிறான்

4.2.9. ரஷம்யநுஸாராதீகரணம் - முன் அதீகரணத்தில் மோசஷுமடையும் உபாஸகன் ஹ்ருதயத்திலிருந்து மூர்த்தாந்ய நாடி₃ வழியாக வெளிக்கிளம்புகிறான் என்று சொல்லிற்று. இவ்வதீகரணத்தில், வெளிக்கிளம்பியபின் ஆதித்யரஸ்மி (ஸர்யகிரணங்கள்) வழியாகவே மேலே செல்கிறான் என்கிறது. ‘அது₂ யத்ரைத் து₃ ஸ்மாச்ச₂ ரீாத் ஸமுத்க்ராமதி, அது: ஏதைரேவ ரஸ்மிபி: ஊர்த்₄ வமாக்ரமேத’ (சாந். 8.6.5) உபாஸகன் இந்த ஶர்த்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பும் போது இந்த ஸர்யகிரணங்களின் வழியாகவே மேலே செல்கிறான் எனும் வேதவாக்யம் இரவு பகல் ஆகிய எல்லாக்காலங்களிலும் உபாஸகன் ஸர்யகிரணங்கள் வழியாகவே செல்கிறான் என்கிறதா? அல்லது ஸர்யகிரணங்கள் கண்ணால் காணப்படும் பகலில் மாத்திரம் அதின் வழியாகச் செல்கிறான் என்கிறதா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வப்பகும்: இரவில் ஸர்யகிரணங்கள் இல்லாததால் இரவில் மரணமடையும் உபாஸகன் ஸர்யகிரணங்கள் வழியாக மேலே செல்கிறான் என்னவொன்னாது. ‘ஸ யாவத் கவிப்யேந் மந: தாவதாதி₂த்யம் கு₃ச் ச₂தி’ மரித்தவன் மநோவேகத்தில் ஆதித்யனையடைகிறான் என்கையாலே, இரவு மரித்தவன் மறுநாள் காலை ஸர்யன் உதித்தபிறகு ரஸ்மித்வாரா போகிறான் என்னவும் வொன்னாது. ஆக அவன் வேறுவழியாகவே மேலே செல்கிறான். ‘அது₂ யத்ரு’ என்று தொடங்கும் வேதவாக்யம் பகலில் மரணமடைந்த உபாஸகன் விழியமானது.

எித்: இப்பூர்வப்பகும் தவறு. ப்ரஹ்மஜ்ஞானியான உபாஸகன் இரவுபகல் எல்லாக் காலங்களிலும் ஸர்யகிரணங்கள் வழியாகவே மேலே செல்கிறான். ஏனெனில், ‘ஏதைரேவ ரஸ்மிபி: ஊர்த்₄ வமாக்ரமேத’ இந்த ஸர்யகிரணங்கள் வழியாகவே மேலே கிளம்புகிறான் என்று ஏவகாரமிட்டுக் கூறுகையாலே எல்லாக் காலங்களிலும் ஸர்யகிரணங்கள் வழியாகவே

செல்கிறான் என்றே கொள்ளவேணும். பகலில் மாத்திரம் அவ்வழியாகச் செல்வதாகக் கொண்டால் ஏவகாரம் பொருளற்றதாகும். இரவு வேளையில் ஸீர்யகிரணங்கள் இல்லை என்பது சரியல்ல. அவ்வேளையிலும் ஸீர்யகிரணங்கள் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் இருக்கிறதன்பது கோடைகால இரவு வேளைகளிலும் உண்ணம் காணப்படுவதீலிருந்து தெரிகிறது. பனிக்காலத்தில் பனி அதிகமாகியிருப்பதால் உண்ணம் உணரப்படாமல் அடங்கி நிற்கிறது. ஸீர்யன் அஸ்தமித்தான் என்றால் ‘விளக்கு அணைந்துவிட்டது’ என்பதுபோல் அர்த்தமன்று. நாம் இருக்கும் ப்ரதேசத்தில் ஸீர்யன் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டான்; வெகுதூரத்தில் இருக்கிறான் என்றே அர்த்தம். ஆக ஸீர்யன் எப்போதுமிருக்கிறான்; அவனது கிரணமும் எப்போதுமிருக்கிறது. ஆக இரவு வேளையில் மரணமடையும் ஜ்ஞானியும் ஸீர்யகிரணங்களின் வழியாகவே மேலே செல்கிறான். இரவு வேளையில் மரணமடைபவன் வேறு வழியாகச் செல்கிறான் என்பதற்கு ப்ரமாணமில்லை. சாந்தோக்யதில் (8.6.2) ‘தத்_३ யத்_३ா’ என்று தொடங்கும் வாக்யத்தில் ‘பொய் சாலை இருமுனைகளிலும் இரு க்_३ராமங்களை இணைப்பது போலே, ஸீர்யனின் கிரணங்கள் இவ்வுலகம் அவ்வுலகம் எனும் இரு உலகுக்கும் செல்கின்றன. அக்கிரணங்கள் ஸீர்யனிடமிருந்து பரவி இந்த நாடிகளில் ப்ரவேஶிக்கின்றன. இந்த நாடிகளிலிருந்து பரவி ஸீர்யனிடம் ப்ரவேஶிக்கின்றன’ என்று நாடிகளுக்கும் ஸீர்யகிரணங்களுக்கும் எப்போதும் ஸம்பந்தமிருப்பது கூறப்படுகையால் இரவிலும் ஸீர்யகிரணங்கள் உண்டு என்று தெரிகிறது. ஆக, இரவிலும் ஸீர்யகிரணங்கள் இருக்கிறபடியால் இரவோடு பகலோடு வாசியற எக்காலத்தில் மரணமடைந்தாலும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானி தேஹ்ததை விட்டுக்கிளம்பியபின் ஸீர்யகிரணங்கள் வழியாகவே மேலே சென்று பரமாத்மாவையடைகிறான் என்றதாயிற்று.

ஜ்ஞானி இரவு மரணமடைந்தாலும் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி உண்டு

4.2.10. நிஶாதி_३கரணம் - முன் அதீகரணத்தில் ஜ்ஞானி இரவு மரணமடைந்தாலும் ஸீர்யகிரணங்கள் வழியாகவே மேலே செல்கிறான் என்றது. இவ்வதீகரணத்தில் ஜ்ஞானிக்கு இரவு மரணம் ஏற்பட்டாலும் ப்ரஹ்மப்ராப்தி உண்டு என்கிறது.

பூர்வபகலம்: இரவு மரணமடைவதை ஶாஸ்தரம் நிந்தித்திருப்பதால், ராத்ரியில் மரிப்பவனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி கிடையாது. ‘தி_३ வாச ஶாக்லபகஷ்ண உத்தராயணமேவச | முமூர்ஷிதாம் ப்ரஸஸ்தாதி விபர்தம் து குர்விதம்’ - மரணமடைபவர்களுக்கு பகல், வளர்பிழை, உத்தராயணம் இவை (யார்கதி_३யை விளைக்கையாலே) சிறந்தவை; மாறாக இரவு, தேய்பிழை, தக்ஷிணாயனம் இவற்றில் மரணமடைவது (தாழ்ந்த குதியை விளைக்குமாகையாலே)

தாழ்ந்தது என்று ப்ரமாணமிருப்பதால் பரமபுரூஷார்த்தமான ப்ரஹ்மப்ராப்தி இரவு மரிப்பவனுக்கு ஸித்தியாது.

ஸித்: இப்பூர்வபகலம் தவறு. மோகஷமடையும் ஜ்ஞானிக்கு தேஹமிருக்கும் வரையிலேயே கர்மத்தோடு தொடர்பு; தேஹத்துக்கு காரணமான ப்ராரப்த₄ கர்மம் முடியும் வேளை இரவாக இருந்தாலும் அப்போதே மோகஷம் விளையத் தடையில்லை. இவ்விஷயம் ‘தஸ்ய தாவதே₃வ சிரம் யாவந்ந விமோகஷ்யே அத₂ ஸம்பத்ஸ்யே’ (சாந். 6.14.2) ப்ரஹ்மஜ்ஞானிக்கு ஶரீரம் விடும்வரையிலேயே காலதாமதம். ஶரீரம் விட்டவுடன் ப்ரஹ்மத்தையடைகிறான் என்று ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்டது. ‘தீ₃வாச ஶாக்லபகஷப்ச’ எனும் வசனம் அஜ்ஞானிகளைப் பற்றியதேயாம். ஆக, இரவில் மரணமடைந்த ஜ்ஞானியும் மோகஷமடையத் தடையில்லை.

த₃க்ஷவிணாயணத்தில் மரணமடைந்தாலும் உபாஸ்கன் மோகஷமடைகிறான்

4.2.11. **த₃க்ஷவிணாயநாத₄கரணம்** - முன் அதீகரணத்தில் இரவில் மரித்த ப்ரஹ்மஜ்ஞானிக்கும் ப்ரஹ்மப்ராப்தி உண்டு என்றது. இவ்வதீகரணத்தில் உபாஸ்கன் த₃க்ஷவிணாயனத்தில் மரணமடைந்தாலும் அவனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி உண்டென்கிறது. ராத்ரி மரணத்தைப்போலே தக்ஷிணாயன மரணமும் இகழப்பட்டிருக்கையால், தக்ஷிணாயனத்தில் மரணம் ஸம்பவிக்கில் உபாஸ்கனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி உண்டா? இல்லையா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: ‘அத₂யோ தக்ஷிணே ப்ரமீயதே பித்ருணாமேவ மஹிமாநம் கூத்வா சந்த₃ரமஸஸ் ஸாயுஜ்யம் கூச்ச₂தி’ (தை.நா) - வித₃யாநிஷ்ட₂ன் தக்ஷிணாயனத்தில் மரணமடைந்தால் சந்த்ரனையடைந்து பித்ருக்களின் போகத்தையடைகிறான் எனும் வேதவாக்யத்தில் த₃க்ஷவிணாயனத்தில் மரணமடைந்தவனுக்கு சந்த₃ரப்ராப்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது. சந்த்ரனையடைந்தவனுக்கு ‘அத₂ ஏதமேவ அத₄வாநம் புநர் நிவார்த்தந்தே’ (சாந். 5.10.5) என்று இந்த ஸம்ஸாரத்துக்கு புநராவ்ருத்தி (கீரும்பி வருதல்) கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், ப்ரஹ்மஜ்ஞானியான பீ₄ஷ்மர் தக்ஷிணாயனத்தில் மரணமடைவதை ஒத்திவைத்து உத்தராயணத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார் என்று மஹாபாரதத்தில் காணகிறது. இக்காரணங்களால் த₃க்ஷவிணாயனத்தில் மரணமடைந்த உபாஸ்கனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி இல்லை என்று தேறுகிறது.

ஸித்: இப்பூர்வபகலம் தவறு. முன் அதீகரணத்தில் இரவில் மரணமடைந்த ஜ்ஞானிக்கு ஸம்ஸாரத்துக்கடியான கர்ம ஸம்பந்தம் கழிவதால் மரணமடைந்தவுடனேயே ப்ரஹ்மப்ராப்தி

என்றாப்போலே, த₃ சுவினாயனத்தில் மரணமடையும் ஜ்ஞானிக்கும் அந்த கஷணமே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி உண்டாகிறது. ‘தசுவினாயனத்தில் மரித்தவனுக்கு சந்தரஸாயுஜ்யம் கூறப்பட்டுள்ளதால் புநராவ்ருத்தி உண்டு’ என்பது சரியல்ல. சந்த₃ ரப்ராப்தி சொல்லும் அவ்வுபநிஷத்திலேயே இறுதியில் ‘தஸ்மாத் ப்ரஹ்மனோ மஹிமாநமாப்நோதி’ என்று உத்தராயணத்தில் மரணமடைந்த ஜ்ஞானிக்குப் போலே இவனுக்கும் ப்ரஹ்மப்ராப்தி ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் இவன் சந்தரணையடைவது, சிறிதுநேரம் தங்கி உபசாரங்களைப் பெற்றுச் செல்வதற்காக என்றே கொள்ளவேணும். சந்தரணையடைந்தவனுக்கு புநராவ்ருத்தியைச் சொல்லியது அஜ்ஞானியைப் பற்றியது.

பீ₄ ஷ்மர் தாம் இஷ்டப்பட்ட காலத்தில் மரணமடையலாம் என்று தந்தையிடம் வரம் பெற்றிருந்தாலும், உத்தராயண மரணத்துக்கு ப்ராசஸ்தயம் (மேன்மை) உண்டு என்பதைக் காட்டவும் உத்தராயணத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார். அதுகொண்டு எல்லா ஜ்ஞானிகளும் உத்தராயணத்தில் மரணமடையவேணும் என்னவொன்னாது. ஒருவனிடத்தில் அஸாத₄ ராணமாக உள்ளதோரு த₄ ரமத்தைக் கொண்டு எவ்விடத்திலும் அதனைக்கொள்ளப் பார்ப்பது அயுக்தம். பாண்டவர்கள் ஜவருக்கும் த₃ ரெளபதீ₃ ஒருத்தியே த₄ ரமபத்தி என்ற ந்யாயத்தை நாம் எல்லாவிடத்திலும் கொள்ள இயலாது. கர்ணனும் வ்யாஸரும் கந்யகாஸாதார் என்ற ந்யாயத்தை ப்ரதிநியதமாகவே கொள்ள ப்ராப்தம். அவ்வோபாதி பீ₄ ஷ்மருடைய சரித்தை எல்லா வித்வான்களுக்கும் அதிதே₃ ஶம் பண்ண இயலாது. வஸ்துத: பீ₄ ஷ்மர் ஸாக்ஷாந் முக்தி பெறவும் இல்லை. ஆகையால் அவருடைய சரித்ரமே ப்ரக்ருத விஷயத்தில் அப்ரக்ருதம். ஆக தசுவினாயனத்தில் மரிக்கும் ஜ்ஞானிக்கும் ப்ரஹ்மப்ராப்தியுண்டாகத் தடையில்லை.

பூர்வபகலம்: கீதையில் ‘யத்ர காலே’ என்று தொடங்கி (8-ம் அத். 23-ம் ஸ்லோகம் முதல் 26-ம் ஸ்லோகம் முடிய - பூர்வபகலியின் அபிப்ராயப்படி) ‘அர்ஜான! யோகியானவன் எந்தக் காலத்தில் மரித்தால் தீரும்பி வருவதீல்லையோ, எந்தக் காலத்தில் மரித்தால் தீரும்பி வருகிறானோ அந்தக் காலத்தைச் சொல்கிறேன் கேள். அக்னியின் ஜ்யோதிஸ் போன்ற பகல், ஶாக்லபகலம், உத்தராயணமான ஆறு மாதங்கள் ஆகிய காலங்களில் மரிக்கிற ப்ரஹ்மவித்துக்கள் ப்ரஹ்மத்தையடைகிறார்கள். தூ₄ மம் - புகை போன்ற இரவு, க்ருஷ்ணபகலம், தசுவினாயனமான ஆறு மாதங்கள் ஆகிய காலங்களில் மரிக்கும் யோகியானவன் சந்திரனையடைந்து தீரும்பி வருகிறான். ஶாக்லம் - வெள்ளை குதி, க்ருஷ்ணம் - கருப்பு குதி என்று இரண்டு மரணகால குதி களும் உபநிஷத்துக்களில் கூறப்பட்டவைகள். இவற்றில் ஶாக்ல பகலத்தில் போனவன் தீரும்பிவர மாட்டான;

க்ருஷ்ண பசுஷ்டத்தில் போனவன் தீரும்பி வருகிறான்’ என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் தகவினாயன் காலத்தில் மரித்தால் தீரும்பியும் ஸம்ஸாரத்தை அடைவான். அவனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி கிடையாது.

விதி: இவ்வாகேஷபம் சரியன்று. இந்த ஸ்மர்து மரணத்தை அடைவர்களைக் குறித்து மரணகால விசேஷத்தைச் சொல்லவில்லை. ‘ஜ்ஞானிகள் செல்லவேண்டிய தே₃ வயான குதியும், ஜஸ்வர்யத்தை அர்த்திக்கும் யோகீ₃கள் செல்லவேண்டிய பித்ருயான குதியமாகிற இவ்விரண்டு மார்க்கங்களே யோகாங்கமாக தீனமும் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை’ என்று யோகீ₃களைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டவை. மரணம் உத்தராயண காலத்தில் நிகழ்கிறதா, தகவினாயன் காலத்தில் நிகழ்கிறதா என்பதைப்பற்றி இங்கு விசாரமில்லை. முடிவில், ‘நெடேஸ்ருதீ பார்த்த₂ ஜாநந்யோகீ₃ முஹ்யதி கஸ்சந | தஸ்மாத் ஸர்வேஷா காலேஷா யோக₃ யுக்தோ ப₄ வார்ஜாந || (கீதை 8.27)’ அர்ஜான! கீழ்க்கொண்ண இரண்டு மார்க்கங்களையும் அறிந்த யோகியானவன் ஒருக்காலும் மோகத்தையடைய மாட்டான். ஆகையால் நீ எப்போதும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை சிந்திப்பவனாக இரு’ என்று சொல்லப்பட்டது. ஆக, ‘யத்ர காலே’ என்கிற ஸ்லோகத்திலுள்ள கால ஶப்தம் மார்க்கத்தைத்தான் சொல்லுகிறது; காலத்தைச் சொல்லவில்லை என்பது ‘ஏதே ஸ்ருதீ’ - மார்க்கங்கள் என்று ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியுள்ளதால் அறியலாம். மேலும், ‘அக்நிர் ஜ்யோதி’, ‘தூ₄ மோ ராத்ரி’ எனும் பதங்கள் தே₃ வயான பித்ருயான (அர்ச்சிராதி, தூ₄ மாதி) மார்க்கங்களை நினைவுபடுத்துபவையாக உள்ளன.

‘யத்ர காலே து’ என்ற ஸ்லோகத்திலுள்ள கால ஶப்தம் காலத்துக்கு அபி₄ மானி தேவதையான ஆதிவாஹிக தேவதையைச் சொல்லுகிறது. அக்னி, தூ₄ மம் இவை காலங்களன்றே. ஆக, தகவினாயத்திலோ இரவு வேளையிலோ மரணமடையும் ப்ரஹ்மவித்யாநிஷ்ட₂னும் ப்ரஹ்மரந்தரத்தீன் மூலமாக வெளிக்கிளம்பி ஸர்யகிரணங்கள் மூலமாக மேலே சென்று, ப்ரஹ்மத்தையடைகிறான் என்று தேறிற்று.

இரண்டாம் பாதச் சுருக்கம்: வாக் முதலிய பாஹ்யேந்தரியங்களுக்கு மனஸ்ஸில் ஸம்பத்தி; இந்தரிய விசிஷ்ட மனஸ்ஸாக்கு ப்ராணவாயுவில் ஸம்பத்தி; ப்ராணங்களுக்கு ஜீவனிடத்தில் ஸம்பத்தி; ஜீவனுக்கு பூதஸைஷ்மத்தில் ஸம்பத்தி; வித்வானுக்கும் மற்றோருக்கும் உத்க்ராந்தி ஸமம்; பூதஸைஷ்மம் தழுவிய ஜீவனுக்கு பரமாத்மாவிடம் ஸம்பத்தி; பரமாத்மாவிடம் ஸம்பத்தி அவிபாகமே; வித்வானுக்கு ப்ரஹ்மநாட₃ மூலம் உத்க்ராந்தி; அர்ச்சிராதி கமனம் ஸர்யகிரணங்கள் மூலமே; இரவில் ம்ருதனான வித்வானுக்கும் முக்தியுண்டு; தகவினாயனத்தில் ம்ருதனான முழுக்காவுக்கும் முக்தி உண்டு என்று இப்பாதத்தில் விளக்கப்பட்டன.

நான்காம் அத்யாயம் - மூன்றாம் பாதம்

முன் பாதத்தில் ‘ஹருதயத்திலுள்ள ஹார்த்தன் (அந்தர்யாமி) வழிகாட்ட ஸ்தால தேஹத்திலிருக்கும் ஸாஷாம்நா நாடி₃ யாலே வெளிக்கீளம்புகிறான் ப்ரஹ்மஜஞாநி’ என்று குதியின் தொடக்கம் சொல்லப்பட்டது. ‘குதிபாதும்’ எனப்படும் இப்பாதத்தில் தேஹத்தைவிட்டுக் கீளம்பிய முக்தபுருஷனை ஸர்வலோக சக்ரவர்த்தியான் எம்பெருமான் தன்னுடைய ராஜத₄ அனியான வைகுண்ட மாநகருக்கு ஆதிவாஹிகர்களைக் கொண்டு அழைத்துச் செல்லும் மார்க்கம் விசாரிக்கப்படுகிறது.

ஜ்ஞாநி அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகவே செல்கிறான்

4.3.1. அர்ச்சிராதும் யதீ₄ கரணம் - இவ்வதீகரணத்தில், எல்லா வித₃ யாநிஷ்ட₂ர்களும் அர்ச்சிராதி₃ குதியாகிற ஒரே வழியாலேயே மோகஷத்திற்குச் செல்கின்றனர் என்கிறது.

சாந்தோக்யம், கெளாவீதகி, ப்ரஹதாரண்யகம் எனும் மூன்று உபநிஷத்துக்களில் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் ஓவ்வொரு விதமாகப் படிக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது,

சாந்தோக்யம்	கெளாவீதகி	ப்ரஹதாரண்யகம்
1. அர்ச்சிஸ் (அக்ணி)	அக்ணி லோகம்	அர்ச்சிஸ்
2. அஹ: (பகல்)	வாயு லோகம்	அஹ:
3. ஶராக்லபகஷம்	வருண லோகம்	ஶராக்லபகஷம்
4. உத்தராயணம்	ஆதித்ய லோகம்	உத்தராயணம்
5. ஸம்வத்ஸரம்	இந்தர லோகம்	தேவலோகம்
6. ஆதித்யன்	ப்ரஜாபதி லோகம்	ஆதித்யன்
7. சந்திரன்		தைத்யுதன்
8. வித்யுத் (மின்னல்)		

(அமானவன் எனும் வித்யுத் புருஷன்)

அநியமாதி₄ கரணத்தில் (3.3.13) ‘ஸர்வ வித₃ யா ஸாதாரணீ இயம் குதீ:’ என்று எல்லா வித₃ யாநிஷ்ட₂ர்களுக்கும் பொதுவானது அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்றும் சொல்லப்பட்டது. **ஸம்ஶயம்:** ஜ்ஞானி அந்த மார்க்கத்தினாலேயே சென்று ப்ரஹ்மத்தையடைகிறான் என்று நியமத்தைச் சொல்லுகின்றனவா? அல்லது பலவிதமாக மார்க்கம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், இந்த மார்க்கத்தால்தான் போகிறான் அல்லது அந்த மார்க்கத்தால்தான் போகிறான் என்று நியமம் சொல்ல முடியாதா?

பூர்வபகலம்: இந்த மார்க்கத்தினால்தான் போகிறான் என்று நியமம் சொல்ல முடியாது - அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை பலபடியாகச் சொல்லியிருப்பதாலும், ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு இல்லாமலிருப்பதாலும். ஆக இந்த மார்க்கங்களில் ஏதேனுமான்றின் வழியாகச் செல்கிறான் என்றே கொள்ளவேண்டும்.

விதி: இந்த பூர்வபகலம் தவறு. அர்ச்சிஸ்ஸை ஆதியாக (முதலாக) உடைய ஒரே மார்க்கம்தான் எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலேயே போகிறான். வேறுபட்டதுபோல் தோன்றும் எல்லா உபநிஷத் வாக்யங்களிலும் அந்த அர்ச்சிராதி மார்க்கமே நினைவறுத்தப்படுகிறது. அதாவது எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும், மார்க்கத்தில் அர்ச்சிஸ்ஸாம் ஆதித்யனும் படிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதற்குத்தான் ப்ரத்யயிஜ்ஞை (அந்த உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது போலவே இந்த உபநிஷத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்கிற எண்ணம்) உண்டாகிறது. ஆகையால் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் ஒன்றுதான்.

சில உபநிஷத்துக்களில் சிலவற்றை சொல்லாமல் விட்டும், சில உபநிஷத்துக்களில் சிலவற்றை அதீகமாக படித்துமிருக்கிறதேயென்னில் - மூன்றாம் அத்யாயத்தில் மூன்றாம் பாதுமான குணோபஸம்ஹார பாதுத்தில் ஓர் உபநிஷத்தில் சிலகுணங்கள் சொல்லாமல் விடப்பட்டிருந்தாலும், மற்றொரு உபநிஷத்தில் அதீகப்படியாக படிக்கப்பட்டுள்ள அதே வித்யையின் குணங்களை, சொல்லாமல் விடப்பட்டிருந்த ஸ்தலத்திலும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறியதுபோல், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலும் ஓரிடத்தில் குறைவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்தலத்தில் மற்றோரிடத்தில் அதீகமாகச் சொல்லப்பட்டவைகளைச் சேர்த்துப் படிக்கவேண்டும். ஆக, எல்லா உபநிஷத் வாக்யங்களிலும் சொல்லப்பட்ட மோக்க வழி அர்ச்சிராதி மார்க்கமேயாகையால், அந்த வழியாலேயே ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் அனைவரும் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள் என்று தேறிற்று.

வாயுவை வர்ஷத்துக்கு பின்னும் ஆதித்யனுக்கு முன்னும் சேர்க்கவேண்டும்

4.3.2. வாய்வதி₄கரணம் - கீழ் அதீகரணத்தில் வெவ்வேறு க்ரமத்தில் படிக்கப்பட்ட அர்ச்சிராதி மார்க்கங்களைல்லாம் ஒன்றே என்றது. இனி அர்ச்சிராதி கதியின் க்ரமத்தை (வரிசையை)ச் சொல்ல வேண்டி இவ்வதி₄கரணத்தில் முக்குருஷன் ஸ்ம்வத்ஸரத்தை அடைந்த பிறகு ஆதித்யனை அடைவதற்கு முன்னால் வாயுவை அடைகிறான் என்கிறது.

சாந்தோக்யத்தில் ஸம்வத்ஸரத்துக்குப் பிறகு, ஆதித்யன் படிக்கப்படுகிறான். ப்ருஹதாரண்யகத்தில், தேவலோகம் படிக்கப்படுகிறது. கௌஷீதகியில் அக்னிக்கு பிறகு வாயு படிக்கப்படுகிறது. ஸம்வத்ஸரத்துக்கும் ஆதித்யனுக்கும் இடையில் படிக்கப்படும் இந்த தேவலோகமும் வாயுவும் வெவ்வேறா? அல்லது இரண்டு ஒன்றா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: சாந்தோக்யத்தில் 'மாஸேப்₄ யஸ் ஸம்வத்ஸரம் ஸம்வத்ஸராத் ஆதித்யம்' (4.15.5) என்று மாஸத்துக்கும் ஆதித்யனுக்கும் இடையில் ஸம்வத்ஸரம் படிக்கப்படுகிறது. ப்ருஹதாரண்யகத்தில் 'மாஸேபயோ தே₃வலோகம் தே₃வலோகாத் ஆதித்யம்' என்று மாஸத்துக்கும் ஆதித்யனுக்குமிடையில் தேவலோகம் படிக்கப்படுகிறது. இரண்டிலும் உள்ளது அர்ச்சிராதி கதியே யாகையால், ஒன்றில் இல்லாததை மற்றொன்றில் சேர்த்துக் கொள்ளவேணும். ஆக மாஸத்துக்கும் ஆதித்யனுக்கும் இடையில் ஸம்வத்ஸரத்தையும் தேவலோகத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேணும். இவற்றில் எதை முதலில் வைப்பது எனில் - சாந்தோக்யத்தில் முதலில் அர்ச்சிஸ், பிறகு பகல், பிறகு ஶாக்லபகலம் என்று மேன்மேலே காலங்களை அதிகப்படுத்திக் கொண்டுபோவதால் உத்தராயணத்துக்குப்பின் ஸம்வத்ஸரம், அதற்குப்பின் தேவலோகமாக வேணும். ப்ருஹதாரண்யகத்திலேயே மற்றோர் இடத்தில் (7.10.1) 'யதாவை ..... ஸ வாயுமாக₃ ச்ச₂தி ..... தேந ஸ ஊர்த்₄ வமாக்ரமதே ஸ ஆதித்யமாக₃ ச்ச₂தி' என்று ஆதித்யனுக்கு முன்பு வாயுவைச் சொல்லியுள்ளது. ஆக ஸம்வத்ஸரத்துக்கு பிறகு தேவலோகம், வாயு இவை சேர்க்கப்படவேணும்.

இந்த தேவலோகமும் வாயுவும் ஒன்றா? வெவ்வேறா? எனில் தேவலோகம் வாயு எனும் சொற்கள் வெவ்வேறாயிருப்பதால் இவையிரண்டும் வெவ்வேறே. இவற்றில் எதை முன் வைப்பது, எதை பின் வைப்பது எனில் - ப்ருஹதாரண்யக வாக்யத்திலுள்ள ஊர்த்வ ஶப்தத்திலிருந்து வாயுவுக்கு பிறகு ஆதித்யன் என்று தெரிகிறது. அதே உபநிஷத்தில் 'தே₃வலோகாத் ஆதித்யம்' என்று ஜந்தாம் வேற்றுமையால் தேவலோகத்துக்குப் பிறகு ஆதித்யன் என்று விளங்குகிறது. இப்படி வாயு, தேவலோகமாகிற இரண்டையும் ஆதித்யனுக்கு முன் சொல்லியிருக்கையால் இவற்றில் எதை முன் சொல்வது? எதை பின் சொல்வது? இவையாவும் அர்ச்சிராதி கதியாகையால், ஸம்வத்ஸரத்திற்குப்பிறகு ஜ்ஞானியானவன் தேவலோகம் வாயு இரண்டிலொன்றை தன் இஷ்டப்படியடைந்து பின் ஆதித்யனை அடைகிறான் என்னவேணும்.

விதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. ஸம்வத்ஸரத்திற்குப் பிறகு வாயு, அதற்குப் பிறகு ஆதித்யன் என்றே சொல்லவேணும். ஏனெனில் 'தேவாநாம் லோக:' எனும் வ்யுத்பத்தியாலே

ஸாமாந்யமாக தேவலோக ஶப்தம் வாயுவையே குறிக்கும். ‘ஸ வாயுமாக₃ ச்ச₂தி’ எனும் ப்ரஹதாரண்யக வாக்யம் ரூடி யினாலே முக்கியமாக வாயுவையே குறிக்கும். இப்படி தேவலோக ஶப்தத்தாலும், வாயு ஶப்தத்தாலும் முறையே ஸாமாந்யமாகவும் முக்யமாகவும் வாயு குறிக்கப்படுகையால், ஸம்வத்ஸரத்திற்குப் பிறகு வாயு, பிறகு ஆதித்யன் என்றே அர்ச்சிராதி க்ரமம் என்று கொள்ளத்தக்கது. ‘ஸோயம் பவதே ஏஷ தே₃ வாநாம் க்₃ருஹா:’ (ஐஜமிநீய உபநிஷத் ப்ராஹ்மணம்) என்று மற்றொரு வேதவாக்யம் தேவர்களுக்கு இருப்பிடமாக வாயுவைச் சொல்வது இதை வலியுறுத்துகிறது. ஆக தேவலோகமும் வாயுவும் ஒன்றே; இதை அர்ச்சிராதி குதியில் ஸம்வத்ஸரத்துக்கும் ஆதித்யனுக்கும் இடையே கொள்ளவேணும் என்று தேறுகிறது.

வருணனை மின்னலுக்கு மேலே சேர்க்கவேணும்

4.3.3. வருணாதி கரணம் - இதுவரையில் அர்ச்சிஸ் எனப்படும் அக்னி, பகல், ஶாக்லபகலம், உத்தராயணம், ஸம்வத்ஸரம், வாயு என்று அர்ச்சிராதி கதியின் க்ரமம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இவ்வதீகரணத்தில் ‘தடித்’ எனப்படும் மின்னலுக்குப் பிறகு வருணன் இந்தரன் முதலானவர்கள் அடையப்படுகிறார்கள் என்கிறது.

கெளவீதகீ உபநிஷத் ‘ஸ ஏதும் தே₃ வயானம் பந்த₂ ஆநமாபத்₃ ய அக்₃ னிலோகமாக₃ ச்ச₂தி ஸ வாயுலோகம் ஸ வருணலோகம் ஸ ஆதித்யலோகம் ஸ இந்தரலோகம் ஸ ப்ரஜாபதி₃லோகம்’ - அந்த முக்தாத்மா அர்ச்சிராதிகதியில் அக்னி, வாயு, வருணன், ஆதித்யன், இந்தரன், ப்ரமன் இவர்களுடைய லோகங்களைக் கடந்து ப்ரஹ்மத்தையடைகிறான் என்றது. இதில் சொல்லியுள்ளபடி வாயுவுக்கு பிறகு வருண இந்தர ப்ரஜாபதி₃களைச் சொல்வதா? அல்லது மற்ற இரண்டு உபநிஷத்துக்களில் கடைசியாகக் காணப்படும் மின்ன (வித்₃ யுதிலுக்குப் பிறகு வருண இந்தர ப்ரஜாபதி₃களைச் சொல்வதா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: ப்ரஹதாரண்யகத்திலும் சாந்தோக்யத்திலும் ‘தத் புரஷ: அமாநவ: ஸ ஏதாந் ப்ரஹ்ம குமயதி’ என்று வித்₃ யுத் எனப்படும் மின்னலைச் சேர்ந்த அமாநவ புரஷன் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான் என்று படிக்கப்படுகிறது. ஆக மின்னலுக்குப் பிறகு வருணாதி₃களைப் படிப்பது பொருந்தாது. ஆக, கெளவீதகீயில் சொல்லியுள்ளபடி வாயுவுக்குப் பிறகே வருணனைச் சேர்க்கவேணும். இரண்டு இடங்களில் க்ரமத்தை மாற்றுவது நியாயமல்ல. ஆக, கெளவீதகீயில் ஆதித்யனுக்குப் பிறகு உள்ள இந்தர ப்ரஜாபதி₃களையும் ஆதித்யனுக்குமுன் வருணனையாட்டிச் சேர்க்கவேணும்.

எித்: இப்பூர்வபகலம் தவறு. மின்னலுக்குப் பிறகே வருணாதீகளைச் சேர்க்கவேணும். ஏனெனில், மின்னலும் வருணனுக்குரிய ஜலமும் மேகத்திலிருக்கையாகிற தொடர்புள்ளவை. கண்ணுக்குப் புலப்படும் மின்னலுக்குப் பிறகு கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஜலத்தின் தேவதையான வருணனைச் சொல்லி, வருணனுக்குப் பிறகு இந்தர் ப்ரஜாபதீகளைச் சொல்வது ஸ்வரஸம். அதோடு ‘ஆகந்துகாநாம் அந்தே நிவேஶ:’ - கடைசியில் வந்தவர்களை கடைசியிலேயே நிறுத்தவேணும் எனும் நியாயப்படி வருணனுக்குப்பிறகு தேவர் தலைவனான இந்தரன், அவனுக்குத் தலைவனான ப்ரமன் என்று வருணனுக்கு மேல் கடைசியாகச் சொல்லவேணும். பாடக்ரமத்தைக் காட்டிலும் அர்த்த க்ரமம் வலிமையுடைத்தாகையாலே இப்படியே கொள்ளவேணும். அமானவன் வித்யுத்புருஷனாயிருந்தபோதிலும் அவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் இடையில் வருண இந்தர் ப்ரஜாபதீகள் வருவதை, அர்த்த க்ரமத்தை நோக்கி, ஸஹித்துக் கொள்ளவேணும். ஆக, ஆதிவாஹிகர்களுடைய க்ரமமாவது - அர்ச்சிஸ், பகல், ஶாக்லபகலம், உத்தராயணம், ஸம்வத்ஸரம், வாடு, ஆதித்யன், சந்தரன், மின்னல், வருணன், இந்திரன், ப்ரமன். (ஆதிவாஹிகர்கள் அனைவரும் ஜீவர்களே - கர்மவஸ் யர்களே. அமானவன் மட்டும் நித்யஸாரி. இவனுக்கே மின்னல், தடித், வித்யுத் புருஷன், மாநஸன் என்று நாமாந்தரங்கள் (வேறு பெயர்கள்). வருணன் முதலானோர் அமாநவ புருஷனோடு கூடவே முக்தாத்மாவை தம் தம் எல்லைவரை அழைத்துச் செல்கிறார்கள்).

அக்னி முதலானவர்கள் ஆதிவாஹிகர்கள்

4.3.4. ஆதிவாஹிகாதீ₄ கரணம் - கீழே கூறப்பட்ட அர்ச்சிராதீ ஸ்வரூபத்தை தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய அவஸரம் ஏற்பட்டதால் இவ்வதீகரணம் தோன்றிற்று. இதில் அர்ச்சிஸ் முதலானவர்கள் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியை அழைத்துச் செல்லும் தேவதைகளே என்கிறது.

இந்த அர்ச்சிஸ் முதலான அர்ச்சிராதீ₃ கள் மார்க்கசின்னபூதர்களாபோகும் வழிக்கு அடையாளங்களா?) அல்லது பே₄கத்தை அநுபவிக்கக்கூடிய ப்ரதேஶமா? அல்லது ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்காகச் செல்லும் வித்வான்களை வஹிக்கீறவர்களா - அழைத்துச் செல்லும் ஆதிவாஹிகர்களா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: ‘அர்ச்சிஸ்ஸிலிருந்து அஹஸ், அஹஸ்ஸிலிருந்து ஶாக்லபகலம்’ எனும் முறையில் ஜ்ஞானி செல்கிறான் என்பதைப் பார்த்தால் இவை வித்வான் செல்லும் வழிக்கு அடையாளங்களே என்று விளாங்குகிறது. இவ்வுபதேஶம் எப்படியுள்ளது எனில், தான் செல்லும் ஊருக்கு வழி தெரியாதவனுக்கு வழிதெரிந்த ஒருவன் ‘இங்கிருந்து புறப்பட்டு அதோ தெரிகிறதே

அந்த வருகூலம் இருக்குமிடத்துக்கு போ. அங்கிருந்து சென்றால் ஒரு நதி வரும். அதை தாண்டிச் சென்றால் ஒரு பர்வதம் தெரியும். அங்கே சென்றால் நீ கேட்ட க்ராமம் இருக்கிறது' என்று சொல்லுமாப்போலே இருப்பதால் அர்ச்சிராதீ₃ கள் மார்க்க சின்னபூதர்களே. அதுவா, பகல், ஶாக்லபகூலம் இவற்றை அடையாளாங்களாகச் சொல்லமுடியாதாகையால் இவையாவும் போ₄க₃பூ₄ மி என்னலாம். 'ஏது ஏவ லோகா: யது₃ ஹோராத்ராணி அர்த்த₄ மாஸா: மாஸாருதவ: ஸம்வத்ஸரா:' (இரவு, பகல், பகூலங்கள், மாஸங்கள், ருதுக்கள், வருஷங்கள் ஆகியவை உலகங்களேயாம்) என்று இவற்றை உலகங்களாகச் சொல்லுகையாலும், மேலும் கௌஷ்டகியில் 'அக்னிலோகமாக₃ ச்ச₂தீ ஸ வாயுலோகம் ஸ வருணலோகம்' (1.3) என்று அக்னி முதலானவற்றை உலகங்களாகக் கூறுவதாலும் இவை போ₄க₃பூ₄ மிகள் என்னத் தட்டில்லை.

ஸிதி: வித்வான்களை அதிவஹிப்பதற்காக பகவானாலே நியமிக்கப்பட்டுள்ள இந்த அர்ச்சிராதீ₃ கள் தே₃வதா விசேஷங்கள். அதிவஹிக்கிறது என்றால் ப்ரஹ்மலோகத்திற்குப் போகிறவர்களை அழைத்துச் செல்லுதல். அஹராதீ காலங்களையும் வருணாதீ தேவதைகளையும் போ₄க₃பூ₄ மி என்னவொண்ணாது. 'தத் புருஷோமாநவ: ஸ ஏதாந் ப்ரஹ்மக₃மயதி' என்று முன் எடுக்கப்பட்ட உபநிஷத் வாக்யத்தில் வித்யுத்புருஷனான அமாநவன் இவர்களை ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கிறான் என்று கடைசியில் சொல்லப்படுகிறபடியால், முன்னால் சொல்லப்பட்டவர்களையும் அந்த நியாயப்படி ஆதீவாஹிகர்களாகவே கொள்ளவேணும். மேலும், 'ஸந்தி₃க்₃தே₄ து வாக்யஶேஷாத்' (ஸந்தேஹமுள்ளவிடத்தில் வாக்யஶேஷாத்தைக் கொண்டு அர்த்த நிர்ணயம் செய்யவேணும்) எனும் பூர்வமீமாம்ஸா நியாயமும் இதையே வலியுறுத்துகிறது.

பகல் முதலான காலங்களையும், வருணாதீ தேவதைகளையும் செல்லும் வழியின் அடையாளங்களாகக் கூறமுடியாதது போலே, போ₄க₃பூ₄ மிகள் என்றும் சொல்லமுடியாது - இடையில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிக்கு எந்த போ₄க₃மும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையாகையால். ஆக, லோக ஶப்தம் வழிநடத்திச் செல்பவர்களைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளவேணும். அர்ச்சிராதீ₃ களை தேவதைகளாக எப்படிச் சொல்லலாம் என்னில் 'தம் ப்ருதி₂வ்ய ப்ரவீத்' (பூமி அவனிடம் சொல்லிற்று) முதலான விடங்களில் பூமி முதலான ஶப்தங்கள் பூமி முதலானவற்றின் அபி₄ மாநி தேவதைகளைக் குறிப்பது போல், இங்கும் அர்ச்சிராதீ₃ ஶப்தங்கள் அக்னி முதலானவற்றுக்கு ஆத்மாவான அபி₄ மாநி தேவதைகளைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளவேணும்.

‘தத் புருஷோ அமாநவ: ஸ ஏநாந் ப் ரஹ்மகு மயதி’ - வித்யத்புருஷன்தான் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான் என்பதால், வித்யத்புருஷனுக்குப் பிறகு படிக்கப்படும் வருண இந்தர ப்ரஜாபதீகளும் ஆதிவாஹிகர்கள் ஆவார்களோவென்னில் - அந்த வருணாதீகள் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியைத் தம்தம் எல்லைவரை அழைத்துச் செல்வதில் அமாநவ புருஷனுக்கு ஒத்தாசையாக இருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களையும் ஆதிவாஹிகர்கள் என்னத் தட்டில்லை. ஆக, அர்ச்சிஸ் முதலான அனைவரும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியை அழைத்துச் செல்லும் ஆதிவாஹிகர்களே.

ப்ரஹ்மோபாஸகர்களையும், ப்ரஹ்மாத்மகமாகத் தம் ஆத்மாவை உபாளிப்பவர்களையும் ஆதிவாஹிக குணம் அழைத்துச் செல்கிறது

4.3.5. கார்யாதீகரணம் - கீழ் அதிகரணங்கள் கமயிதாவை - அர்ச்சிராதீகுதியில் அழைத்துச் செல்பவர்களைப் பற்றிப் பேசிற்று. இவ்வதீகரணம் கந்தாவை - அழைத்துச் செல்லப்படுகிறவர்களைப் பற்றிப் பேசுகிறது. அதாவது ப்ரஹ்மோபாஸகர்களும், ப்ரஹ்மாத்மகமாக தம் ஆத்மாவை உபாளிப்பவர்களும் அர்ச்சிராதீகுதியில் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள் என்கிறது.

அர்ச்சிராதீகுதிவாஹிகர்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு கார்யடூதனான ஹிரண்யகர்ப்பனை (நான்முகனை) ப்ராப்யமாக உபாளிப்பவர்களை அழைத்துச் செல்கிறார்களா? அல்லது ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக உபாளிப்பவர்களை மட்டும் அழைத்துச் செல்கிறார்களா? அல்லது அவர்களையும், ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்ட ஜீவாத்மாவை ப்ராப்யமாக உபாளிப்பவர்களையும் அழைத்துச் செல்கிறார்களா? என்று மூன்று விதமான ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம் (பூராதீரியின் அபிப்ராயம்): காரண ப் ரஹ்மம் ஸர்வ வ்யாபியாய் ஸங்கும் இருப்பதால் அதை அர்ச்சிராதீமார்க்கத்தால் அடையவேண்டிய ப்ரஸக்தியே இல்லை. நித்ய ப்ராப்தமான (எப்போதும் அடையப்பட்டிருக்கும்) ப் ரஹ்மத்தை எதற்கு உபாளிக்கவேணும்? விதீக்யையின் தாத்பர்யம் என்ன? ப்ரஹ்மத்தை உபாளிப்பதால் அவித்யை நிவருத்தமாகும். ஒரு பரிச்சின்ன தேவையினையை அடைவதற்கே குமனம் தேவைப்படுகிறது. ஆக கார்ய ப்ரஹ்மமான ஹிரண்யகர்ப்பனை ப்ராப்யமாக உபாளிப்பவர்களுக்கே அர்ச்சிராதீகதி.

‘புருஷோ மாநஸ ஏத்ய ப் ரஹ்மலோகாந் கு மயதி’ (புருஹ. 8.2.15) மாநஸ புருஷன் உபாஸகனை ப்ரஹ்மலோகத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறான் - எனும் வாக்யத்தில் லோக ஶப்தம் உள்ளது; அதுவும் ‘லோகாந்’ என்று பன்மையில் உள்ளது. ‘ப்ரஹ்மமைவ லோக: ப்ரஹ்ம லோக:

என்னும் வ்யதிபத்தியாலே அறியப்படும் பூரவுமத்தையே பூரவுமலோகம் என்று சொல்லிவிடலாமேயென்னில், ‘லோகாந்’ எனும் பன்மை பொருந்தாது. அநேக பூரவுமங்களை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவரும். ஜயா! உம் பகூத்திலும் ‘லோகாந்’ எனும் பஹாவசனம் பொருந்தாது. ஹிரண்யகர்ப்பனுக்கும் ஸத்யலோகம் ஒன்றுதானே உள்ளது? ஆம், ஸத்யலோகம் ஒன்றுதான். ஸத்யலோகம் செல்பவர்கள் அங்கு பல ப்ரதேஶங்களில் போக்ய, போகஸ்தான, போகோபகரணங்களை யநுபவித்து தீரிகையால் ப்ரதேஶ பேதத்தையிட்டு ‘லோகாந்’ என்று சொன்னதாகக் கொள்ளலாம்.

மேலும், ‘ப்ரஜாபதே: ஸபாம் வேச்ம ப்ரபத்₃ யே’ (சாந். 8.14.) என்று ப்ரஜாபதீயாகிற பிரமனின் அரண்மனையையும் ஸபையையும் அடைகிறான் என்கையால் ப்ரஜாபதி எனும் பதம் ரூடி₄யால் ப்ரஸித்தி பெற்ற ஹிரண்யகர்ப்பனின் உலகையே சொல்லிற்றாகக் கொள்ளவேணும். ‘ஸ ஏதாந் பூரவும் குமயதி’ (சாந். 4.15.6) அமாநவன் பூரவுமத்தை அடைவிக்கிறான் எனும் வேதவாக்யத்தில் பிரமனைப் பொருளாகக் கொண்டால், நடும்ஸகவிங்க₃மான பூரவும் ஶப்த₃ம் பொருந்தாதே; ‘பூரவுமாணம் குமயதி’ என்றல்லவோ இருக்கவேணும் எனில் - ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவக்கு ஹிரண்யகர்ப்பன் முதலில் பிறந்தவன்; ப்ரஹுமத்துக்கு ஸமீபத்தில் இருப்பதால் ‘ப்ரஹுமாணம்’ என்னாதே ‘ப்ரஹும்’ ஶப்தப்ரயோகம் காண்கிறது.

அர்ச்சிராதி₃ குதியில் சென்றவனுக்கு புநராவ்ருத்தி (தீரும்பி வருதல்) இல்லையே. அடையப்படுவன் ஹிரண்யகர்ப்பனாகில், அபுநராவ்ருத்தியைச் சொல்லும் வேதவாக்யங்கள் பொருந்தாதேயென்னில் ‘தே பூரவும் லோகே து பராந்த காலே பராம்ருதாத் பரிமுச்யந்தி ஸர்வே’ (தை.நா) - ஸத்யலோகம் அழியும்போது அதாவது ப்ரமனது ஆயுட்கால முடிவில் அவ்வுலகத் தலைவனான பிரமனோடு அங்குள்ளாரும் உபாஸன பலத்தாலே ப்ரஹுமத்தையடைகிறார்கள் - என்கையாலே அபுநராவ்ருத்தியும் பொருந்தும். இவ்வார்த்தம் ஸ்மருதியிலும் சொல்லப்பட்டது. ‘பூரவுமணா ஸஹ தே ஸர்வே ஸம்ப்ராபதே ப்ரதிஸுஞ்சரே | பரஸ்யாந்தே க்ருதாத்மாநः ப்ரவிஶந்தி பரம்பதம்’ ப்ரஹுமலோகத்திலுள்ள அந்த பரப்பூரவுமநிடிடர்கள் அனைவரும் மஹாப்ரளையம் நேரும்போது வித்யை நிறைவடையப் பெற்றவர்களாய் பிரமனோடு கூட பரமபதத்தை அடைகிறார்கள் என்று கவர்மபுராண வசனமும் (12.269) காண்கிறது. ஆக இவ்வளவால் பாத₃ரி எனும் ஆசார்யர் கார்ய பூரவுமமான ஹிரண்யகர்ப்பனை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவர்களையே அர்ச்சிராதி₃குணம் அழைத்துச் செல்கிறது என்று கவரினாராயிற்று.

பூர்வபகலம் (ஜஜமிரியின் அபிப்ராயம்): பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களையே ஆதிவாஹிக க₃ணம் அழைத்துச் செல்கிறது. ‘ஸ ஏதாந் ப்₃ரஹ்ம க₃மயதி’ அமானவன் ப்₃ரஹ்மவித்₃ யாந்திஷ்ட₂ர்களை ப்₃ரஹ்மத்தீடம் அழைத்துச் செல்கிறான் எனும் வேதவாக்யத்தில் நபும்ஸகலிங்க₃ மான ப்₃ரஹ்ம ஶப்தம் பரமாத்மாவையே முக்யமாகச் சொல்வது. ப்₃ரஹ்மம் ஸர்வவ்யாபியாயிருந்தாலும் அப்ராக்ருதமான தீவ்யதேஶத்துக்கு ஜ்ஞானி சென்ற பின்பே ஸ்வரூப ஆவிர்பாவமுண்டாகி ப்₃ரஹ்மாநுபவம் பெறுகிறான்; அங்கிருந்து அவன் தீரும்புவதில்லை என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகையாலே ஜ்ஞானி ஒரு தேஶ விஶேஷத்துக்கு செல்வதில் பொருந்தாமை இல்லை. வித்வானுக்கு உத்கராந்தி கிடையாது; ‘அத்ரப்₃ரஹ்ம ஸமஸ்தாதே’, ‘அம்ருத இஹ பவதி’ என்று ஸ்ருதிகள் கூறுகின்றனவேயெனில், ஜ்ஞானி இவ்வுலகிலேயே மோகஷமடைவது பொருந்தாதது என்று கீழே ஆஸ்ருத்யுபக்ரமாதி₄ கரணத்தில் (4.2.5) சொல்லப்பட்டது.

‘நிவாத₃ ஸ்தபதி ந்யாயம்’ எனும் பூர்வமீமாம்ஸா ந்யாயத்தையாட்டிப் பார்க்கும்போது ‘ப்₃ரஹ்மலோகாந்’ என்பதற்கு ‘ப்ரஹ்மத்தீனுடைய லோகங்கள்’ என்று ஷஷ்ம₂ தத்புருஷ ஸமாஸம் கொள்வதைக் காட்டிலும், ‘ப்₃ரஹ்மமைவ லோக: ப்₃ரஹ்ம லோக:’ ப்₃ரஹ்மமாகிற லோகம் ப்₃ரஹ்மலோகம் என்று கர்மத₄ாரய ஸமாஸம் கொள்வதே யுக்தம். ‘லோகாந்’ என்றவிடத்திலுள்ள பன்மையை ‘அதி₃தி: பாஸாந்’ (பூ.மீ. 9.3.5) என்ற விடத்திற் போலே பஹாவசனம் பொருளற்றது என்ன வேணும். ‘ப்₃ரஹ்ம லோகாந்’ என்று ப்₃ரஹ்மத்தீன் உலகங்களையே குறித்தாலும் அதைக் கொண்டு நான்முகனையே கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டிய அவச்யமில்லை. தடையற்ற ஸங்கல்பத்தையடைய ப்₃ரஹ்மத்துக்கு தன் ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கப்பட்டிருக்கும் அப்ராக்ருத லோகங்கள் பல உள்ளன என்பதற்கு ‘அநுத்தமேஷா உத்தமேஷா லோகேஷா’ (சாந்) முதலான ப்ரமாணங்கள் உள்ளன.

‘ஏஷ ஸம்ப்ரஸாத₃: அஸ்மாத் ஶரீராத் ஸமுத்த₂ய பரம் ஜ்யோதிர் உபஸம்பத்₃ய - ஸ்வேநாஞ்சேன அபி₄நிஷ்பத்₃ யதே’ (சாந். 8.3.4) இந்த ஜீவன் ப்ராரப்₃த₄ கர்மாவஸான ஶரீரத்திலிருந்து கிளம்பி (அர்ச்சிராதி வழியே) ப்ரஹ்மத்தையடைந்து ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறுகிறான் என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையால், அவன் நான்முகனையடைகிறான் என்று ப₃ாத₃ரி சொல்வது தவறாகும்.

‘ப்ரஜாபதே: ஸப₄ாம் வேஶ்ம ப்ரபத்₃ யே’ (சாந் 8.14.1) எனும் வேதவாக்யத்தில் ப்ரஜாபதி என்றது ப்₃ரஹ்மத்தையேயாகும். கார்ய ப்₃ரஹ்மமான பிரமனையல்ல. ‘அஸ்வ இவ ரோமாணி விது₄ய பாபம் சந்த₃ர இவ ராஹோர் முக₂ாந் ப்ரமுச்ய, தூத்வா ஶரீரமக்ருதம்

க்ருதாத்மா ப்₃ரஹ்ம லோகம் அபி₄ ஸம்ப₄வாமி' (சாந். 8.13.1) குதிரை தன் ரோமத்தை உதறுவதுபோல் பாபத்தை உதறி, சந்தர்ண் ராஹராவின் வாயிலிருந்து வெளிவருவது போல், ஶரீரத்திலிருந்து விடுபட்டு பேறு பெற்றவனாய் நித்யமான ப்₃ரஹ்ம லோகத்தை அடையக் கடவேன்) என்று அடையப்படும் லோகம் நித்யமான ப்ரஹ்மத்தின் உலகம் என்பதால் அழியக்கூடிய ஸத்யலோகத்தை இவன் அடைவதில்லை. எல்லா பாபங்களிலிருந்து விடுபடுவதாக ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலும் பரமாத்மாவை உபாஸிப்பவர்களையே அர்ச்சிராதி₃ குணங்கள் அழைத்துச் செல்கின்றன என்று தேறுகிறது.

'ப்ரஜாபதி' சுரதி குருப்பே₄ அந்த:' (பு.ஸீ) எல்லா ஜீவர்களுக்கும் பதியானவன் ஜீவர்களின் ஹ்ருதயத்தில் இருக்கிறான் - என்று நாராயண அநுவாகத்தில் ப்ரஜாபதி ஸப்தம் பரமபுருஷன் விஷயத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. 'பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஸ்வரம்' (தை.நா) தனக்குத்தானே ஈஸ்வரன்; உலகனைத்துக்கும் பதி என்பதால் நிருபாதி ஸர்வ ப்ரஜாபதித்வம் ப்₃ரஹ்மத்துக்கே பொருந்தும். மேலும் சாந்தோக்யத்தில் (8.14.1) 'யஸோாஹம் புவாமி' என்று தொடங்கி உபாஸகன் தனனை ஸர்வாத்மாவாக அநுஸந்திப்பதாகச் சொல்வதிலிருந்தும் ப்₃ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களையே அர்ச்சிராதி₃ குணங்கள் அழைத்துச் செல்கின்றன என்பது ஜைமிநி மஹரிஷியின் கருத்தாகத் தேறிற்று.

விதி: 'என் ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பவன் பரமாத்மா' என்று ப்₃ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவர்கள் ப்₃ரஹ்மநிஷ்ட₂ர்கள். 'பரமாத்மாவுக்கு சரீரமானது இந்த ஆத்மா' என்று ப்₃ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்ட (ப்ரக்ருதியிலிருந்து நீங்கப்பெற்ற) தன் ஆத்மாவை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவர்கள் பஞ்சாக்ஞி வித்யா நிஷ்ட₂ர்கள். இவ்விரு உபாஸகர்களுக்கும் அர்ச்சிராதி₃ குதி உண்டு; ப்₃ரஹ்மப்ராப்தியுமண்டு. இவர்களையே ஆதிவாஹிக குணம் அழைத்துச் செல்கிறது. இப்படிக் கொள்ளாத புதுரி, ஜைமிநி பக்ஷங்களில் தோழங்கள் உள்ளன.

ஹிரண்யகர்ப்பனை உபாஸிப்பவர்களை அர்ச்சிராதி₃ குணம் அழைத்துச் செல்கிறது எனும் புதுரி ரிபக்ஷத்தில், 'அஸ்மாச் சுரீராத் ஸமுத்தூய பரஞ்ஜ்யோதீர் உபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபி நிஷ்பத்யதே' (சாந். 8.3.4) என்று ப்₃ரஹ்மப்ராப்தியைச் சொல்லும் இது போன்ற பல வேதவாக்யங்கள் விரோதிக்கும். பரப்₃ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களை மட்டும் அர்ச்சிராதி₃ குணம் அழைத்துச் செல்கிறது எனும் ஜைமிநி பக்ஷத்தில், 'தத்ய இத்த₂ம் விது₃: யே சேமோரண்யே ஸ்ரத்தா தப இத்யபாஸதே தோர்ச்சிமூமிபி ஸம்ப₄வந்தி' (சாந். 5.10.) எனும் வாக்யத்தில் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை பஞ்சாக்ஞி வித்யையில் சொல்லியபடி உபாஸிப்போர் அர்ச்சிராதி₃ குதியை அடைகிறார்கள் என்றது விரோதிக்கும்.

ப்ரதீகோபாஸகர்களை அர்ச்சிராதி₃ குணம் அழைத்துச் செல்வதில்லை. ப்ரதீகமாவது அவயவம். ப்ரஹ்மத்தின் அவயவங்களான சித் அசித்துக்கள் ப்ரதீகங்கள். பூ₄ ம வித்யையில் சொல்லப்பட்ட நாம, வாக், மனஸ், ஸங்கல்பம், சித்தம், த்யானம், விஜ்ஞானம், பு₃ லம், அன்னம், அப்பு, தேஜஸ், ஆகாசம், ஸமர:, ஆஸா, ப்ராணன் எனப்படும் ஜீவாத்மா - இவற்றில் ஏதாவதொன்றை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவர்கள் ப்ரதீகோபாஸகர்கள். இவர்களுக்கு அர்ச்சிராதி₃ குதீயோ ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியோ கிடையாது. இவ்வுலக அல்பாஸ்தீர பலன்களே கிடைக்கும். இவ்வுபாஸனங்கள் விஷயத்தாலே துஷ்டங்கள் என்று தாத்பர்யம். மேலே கடைசியாகச் சொன்ன ப்ராணன் எனப்படும் கேவல ஆத்மாவை உபாஸிப்பவன் கைவல்யநிஷ்ட₂ன். இவனுக்கு மட்டும் நித்ய விபூதியில் ஒரு ஸ்தானத்தில் நித்யமான கேவல ஆத்மாநுபவம் ஸித்திக்கிறது. இவனுக்கும் அர்ச்சிராதி₃ குதீயோ ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியோ கிடையாது.

தத்க்ரது ந்யாயத்தையொட்டி, பரமபதத்தில் ப்ரஹ்ம நிஷ்டனுக்கு ப்ரஹ்மாநுபவமும், பஞ்சாக்₃னி வித்₃யா நிஷ்ட₂னுக்கு ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மாநுபவமும் நித்யமாக ஏற்படுகிறது. இருவருக்கும் ப்ரஹ்மாநுபவம் ஸமமாகையாலே ஆனந்தத்தில் தாரதம்யமில்லை. ஜீவாத்மாவை உபாஸிப்போர்க்கு (பஞ்சாக்₃னி வித்₃யாநிஷ்டர்க்கு) மேலே எடுத்த ‘தத்₃ ய இத்த₂ ம விது₃:’ எனும் சாந்தோக்ய உபநிஷத்வாக்யத்தில் அர்ச்சிராதி₃ குதீ படிக்கப்பட்டுள்ளது.

பூர்வபகலூத்தில், ‘தே ப்ரஹ்மலோகே து பராந்த காலே பராம்ருதாத் பரிமுச்யந்தி ஸர்வே’ (தை.நா) எனும் மந்த்ரத்துக்கு ஸத்யலோகத்திலுள்ள அனைவரும் பரமனுடைய ஆயுட்கால முடிவில் உபாஸன பு₃லத்தாலே பிரமனைப் போலே முக்தியடைகிறார்கள் என்று பொருள் கூறியிருப்பது தவறு. ‘ப்ரஹ்மமாகிற லோகத்தை (ப்ராப்யத்தை) உபாஸித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் அனைவரும் கடைசி தேஹம் முழந்தவுடன் உபாஸனத்தால் பர்தீயடைந்த பரமாத்மாவினால் முக்தி அடைகிறார்கள்’ என்பதே அதன் உண்மையான பொருள். இது ‘ந கர்மணா’ என்று தொடர்க்கும் முன் மந்திரத்தையும், ‘வேதாந்த விஜ்ஞாந’ என்று தொடர்க்கும் இந்த மந்திரத்தின் முன் பாதியையும் சேர்த்துப் பார்க்கும்போது விளங்கும். பூர்வபகலூத்தில் எடுக்கப்பட்ட கர்மபுராண வசனமும் - புண்ய கர்மத்தீணால் ப்ரமனின் உலகை அடைந்தவர்களும் ப்ரஹ்மலோகத்திலிருந்து கொண்டு பரமாத்மாவை உபாஸித்து அந்த உபாஸனம் நிறைவடைந்தவுடன் உபாஸன பு₃லத்தாலே பிரமனோடு கூடவே முக்தியடைகிறார்கள் எனும் கருத்துடையதாகையாலே விரோதமில்லை.

ஆக ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவர்களையும், ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்ட தம் ஆத்மாவை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவர்களையுமே ஆதிவாஹிக குணம் அழைத்துச் செல்கிறது என்றதாயிற்று.

முன்றாம் பாதச் சுருக்கம்: எல்லா வித்யாநிஷ்டர்களும் அர்ச்சிராதி₃ குதியாகிற ஒரே வழியாலேயே பரமபதம் செல்கின்றனர். முக்தபுருஷன் ஸம்வத்ஸரத்துக்குப் பின் வாயுவை அடைந்து பிறகு ஆதித்யனை அடைகிறான். மின்னாவுக்குப் பிறகே வருண இந்தர ப்ரஜாபதிகளை அடைகிறான். அர்ச்சிஸ் முதலான ஆதிவாஹிகர்கள் முக்தனை அழைத்துச் செல்கின்றனர். ப்ரஹ்மோபாஸகர்களையும், ப்ரஹ்மாத்மகமாகத் தம் ஆத்மாவை உபாஸிப்பவர்களையும் ஆதிவாஹிக குணம் அழைத்துச் செல்கிறது.

நான்காம் அத்யாயம் - நாலாம் பாதம்

கீழ் பாதத்தில் சார்த்திலிருந்து கிளம்பிய பூரஹ்மஜ்ஞானியை அமானவன் எனும் நித்யஸௌரி பூரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான் என்று கூறப்பட்டது. ‘முக்தி பாதம்’ எனப்படும் இப்பாதத்தில் முக்தர்களுடைய ஜஸ்வர்யம் எத்தகையது என்பது சொல்லப்படுகிறது.

முக்தனின் ஸ்வரூப ஆவிர்பாவம்

4.4.1. ஸம்பத்து₃ யாவிர்பூவாதிகரணம் - இதில் ஜீவன் முக்தி தயையில் தன் இயல்வான ஸ்வரூபத்தின் விளக்கத்தைப் பெறுகிறான் என்கிறது. சாந்தோக்யத்தில், ‘ஏஷமேவைஷ ஸம்ப்ரஸாதே₃ ாஸ்மாத் ஶாரீராத் ஸமுத்து₃ய பரம் ஜயோதிருபஸம்பத்து₃ய ஸ்வேந ரூபேணாபி₄ நிஷ்டபத்து₃யதே’ (4.12.2) - உபாஸகன் ஶார்த்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பி பரமாத்மாவையடைந்து ஸ்வரூப ஆவிர்பூவமடைகிறான் (தன் இயல்வான ஸ்வரூபம் விளங்கப்பெறுகிறான்) என்று ஒதுப்பட்டுள்ளது. இதில் பூரஹ்மத்தையடைந்த ஜீவனுக்கு தன் இயல்வான ஸ்வரூபத்தின் ஆவிர்பூவம் சொல்லப்படுகிறதா? அல்லது ஸ்வர்க்காதி₃ லோகங்களில் தேவர் முதலான ரூபங்களையடைவது போல் பூரஹ்மத்தையடைந்தவுடன் புதிதாக ஓர் ரூபம் உண்டாகிறது என்று சொல்லப்படுகிறதா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபக்ஷம்: ‘ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்டபத்து₃யதே’ என்று புதிதாக ஓர் உருவம் உண்டாகிறது என்ன வேணும். ஸாஷாப்தி தயையில் தேஹேந்தரிய வ்யாபாரங்கள் இல்லாத ஸமயத்தில் கேவல ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ஆனந்தாநுபவம் இருப்பதாகக் காணப்படவில்லை. இதை நாம் தீனமும் பார்க்கிறோம். ஆக ஸ்வரூபம் ஸ்வத: அபுருஷார்த்தமாகத்தான் இருக்கும். ‘ரஸம் ஹ்யேவாஹம் லபத்து₄ வா ஆனந்தி₃ ப₄வதி’ (தை.ஆநு) ரஸ (ஆனந்த) ஸ்வரூபனான

பரமாத்மாவையடைந்து ஜீவன் ஆனந்தமுடையவனாக ஆகிறான் - என்கையால், இந்தரன் முதலான தேவர்களாகும்போது ஸ்வர்காநுபவ யோக்யமான தேவ சர்வத்தையடைவது போல், முக்தி நிலையிலும் பரமாத்மாவையநுபவிப்பதற்கு யோக்யமான அஸாதாரணமான ஶரீரம் முக்தனுக்கு உண்டாகிறது என்னவேணும். ‘அபி₄நிஷ்பத்₃ யதே’ ஸ்வரூபம் உண்டாகிறது என்கையாலே எப்போதுமுள்ள ஸ்வரூபம் ‘உண்டாகிறது’ என்னவொண்ணா. ஆக முக்த ஜீவனுக்கு அஸாதாரணமான ஶரீரம் உண்டாவதாகவே கொள்ளவேணும்.

ஸிதி: ‘ஸ்வேந ரூபேண அபி₄நிஷ்பத்₃ யதே’ என்பதால் முக்த ஜீவனுக்கு தன் ஸ்வரூபத்தின் ஆவிர்ப்₄ாவம் (விளக்கம்) ஏற்படுகிறது என்றே சொல்லப்படுகிறது. ‘ஸ்வேந ரூபேண’ என்பதில் ‘ஸ்வ’ ஶப்தத்தால் இவ்வார்த்தம் ஸித்திக்கிறது. ‘பரம் ஜ்யோதிரபி₄ ஸம்பத்₃ ய ரூபேண அபி₄நிஷ்பத்₃ யதே’ என்று படித்தாலே முக்தனுக்கு புதிய உருவம் கிடைக்கிறது என்றதாகும். ‘ஸ்வேந ரூபேண’ என்று விஶேஷவிக்க வேண்டியதில்லை. ‘ஸ்வேந’ எனும் பதம் அர்த்தமுள்ளதாக வேணுமாயின், ஜீவனது ஸம்ஸார தசையின் ஜ்ஞான ஸங்கோஸ அவஸ்தை நீங்கப்பெற்று முக்தி தசையின் ஜ்ஞான விகாஸரூப அவஸ்தையை ஸ்வரூப ஆவிர்ப்₄ாவத்தை அடைகிறான் என்றே சொல்லவேணும்.

எப்போதுமுள்ள ஸ்வரூபம் விளக்கம் பெறுகிறது என்னில், ‘அபி₄நிஷ்பத்₃ யதே’ உண்டாகிறது) எனும் பதம் அர்த்தமற்றதாகிவிடுமேயென்னில் - இயல்வான ஸ்வரூபத்தின் விளக்கமே ‘அபி₄நிஷ்பத்₃ யதே’ என்று சொல்லப்படுகிறது. அபரிசின்ன ஆனந்தரூப சைதன்யம் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம். அதற்கு ஸம்ஸார தசையில் கர்மம் எனும் அவித்யையால் திரோதானம் (மறைவு) ஏற்படுகிறது. பரஞ்ஜயோதிஸ்ஸை அடைந்ததும் அந்த ஆனந்த ஸ்வரூபம் ஆவிர்ப்பவிக்கிறது. கர்ம ஸம்பந்தம், அதனாலுண்டான தேஹ ஸம்பந்தம் இவைகளிலிருந்து விடுபட்டு ஸ்வாபாவிக ரூபத்தோடு இருப்பதையே ‘ஸ்வேந ரூபேண அபி₄நிஷ்பத்₃ யதே’ என்றது. ஸ்வரூபம் நித்ய ப்ராப்தமானாலும், கர்மம் எனும் அவித்யையால் மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தினுடைய திரோதான நிவருத்திதான் அபி₄நிஷ்பத்₃ என்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது முன்பில்லாததான திரோதான நிவருத்திதான் உண்டாகிறது. இதனால் ‘அபி₄நிஷ்பத்₃ யதே’ எனும் பதம் அர்த்தமற்றதாகிறதில்லை.

இவ்விதம் ஏன் சொல்ல வேண்டும்? எனில், திரோதான நிவருத்தியைச் சொல்வதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியிருப்பதால் இப்படியே கொள்ளவேணும். சாந்தோக்யத்தில் ‘ய ஆத்மா அபஹதபாப்மா ..... ஸத்யஸங்கல்ப: ஸோந்வேஷ்டவ்ய:’ (ஐ.7.1) எந்த ஆத்ம ஸ்வரூபமானது பாபம், கிழுத்தனம், மரணம், வருத்தம், பசி, தாகம் ஆகியவை அற்றதாய் தடைப்பாத

விருப்பங்களையும் ஸங்கல்பத்தையும் உடையதாயிருக்கிறதோ அது தேடத்தக்கது என்று ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் தேடத்தக்கது என ப்ரஜாபதி (பிரமன்) கூறியதாக ஒரு வாக்யம் உள்ளது. இதை விளக்குவதற்கு ஒரு கதை சொல்லப்படுகிறது. அதாவது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையறிவதற்காக அஸாரர்களில் விரோசனனும், தேவர்களில் இந்திரனும் பிரமனையன்றுக், முதலில் பிரமன் 'நீரில் உங்களைக் காணும்போது தெரியும் ப்ரதிபிம்பமே ஆத்மா' என்று கூறி அவர்களை அனுப்பிவிட்டான். விரோசனன் அதிலேயே தீருப்தியடைந்து 'விழிப்பு நிலையிலுள்ள தேஹுமே ஆத்மா' என்று அஸாரர்களுக்கு உபதேசித்து விட்டான். இந்திரன் தீருப்தியறாமல் மீண்டும் பிரமனையன்றுக், பிரமன் அவனுக்கு 'ஏதம் த்வேவ தே பூ₄ய: அநுவ்யாக₂ யாஸ்யாமி' (சாந். 8.9.3) முன்பு சொன்ன ஆத்மாவைப்பற்றியே தோழமற்றதாக) மறுபடியும் சொல்லுகிறேன் என்று தொடங்கி 'ஸ்வப்னம் காண்பவனே ஆத்மா' என்று உபதேசித்தான். இந்திரன் அதிலும் தீருப்தியடையாமல் மீண்டும் பிரமனையன்றுக் பிரமன், முன்போலவே 'ஏதம் த்வேவ தே பூ₄ய: அநுவ்யாக₂ யாஸ்யாமி' (8.10.4) என்று முற்கூறிய ஸ்வப்ந நிலையிலுள்ள ஜீவனிடம் காணப்படும் தோழமற்ற ஆத்மாவை உபதேசிக்கிறேன் என்று தொடங்கி 'தூங்குபவனே ஆத்மா' என்று உபதேசித்தான். இந்திரன் அதிலும் தருப்தியறாமல் மீண்டும் பிரமனையன்றுக், பிரமன் அப்போதும் 'ஏதம் த்வேவதே' (8.11.3) என்று தொடங்கி தூங்கும் ஜீவனிடமுள்ள தோழமற்ற ஆத்மாவை உபதேசிக்கிறேன் என்று தொடங்கி, 'சாரீரம் இருக்கும் வரை ஸாகது:க்கங்கள் நீங்க மாட்டா; சாரீரம் நீங்கீய பிறகே உண்மையான ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கும் என்று ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தான். இவ்வாறு கர்மத்தினாலுண்டான தேஹும் நீங்கப் பெற்றதால் ஜாக்ரத், ஸ்வப்ன, ஸாஷாப்தி அவஸ்தைகளிலிருந்தும் நீங்கப்பெற்றதான ஜீவஸ்வரூபமே இங்கு உபதேசிக்கப்படுவதாக 'ஏதம் த்வேவ' எனும் வாக்யத்தால் மீண்டும் மீண்டும் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்படுகிறது. 'ய ஆத்மா' என்று ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவே 'ஏதம் த்வேவ' என்று தீரும்பத் தீரும்பச் சொல்லப்பட்டு 'ஏவமேவ ஏஷி ஸம்ப்ரஸாத₃: ..... ஸ்வேந ரூபேண அபி₄ நிஷ்பத்₃ யதே' எனும் வாக்யத்தால் சாரீரம் நீங்கீயபின் முதலில் சொல்லப்பட்ட குணாஷ்டக ஆவிரப்₄ வத்தை உடையதாக ஆகிறது என்று சொல்லப்படுவதாகத் தெரிகிறது. ஆக இங்கு 'அபி₄ நிஷ்பத்₃ யதே' என்றது இயல்பான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் விளக்கமேயாம்.

இந்த ப்ரகரணம் ஜீவாத்மா விடையமானது. ஆத்மாவானவன் ஸ்வரூபத்திலேயே அபஹுதபாப்மத்வாதி குணாஷ்டகங்களையுடையவன் என்று ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்திலேய பிரமனால் சொல்லப்பட்டது. ஆக ஜீவனுக்கு இயல்வான இந்த எட்டு குணங்களும் ஸம்ஸாரி தஸையில் மறைக்கப்பட்டு முக்கீ தஸையில் வெளிப்படுகிறது என்பதே இங்கு

சொல்லப்படுவதாகத் தேறுகிறது. இவ்விஷயம் ஸ்ரீஸளநக பகவானால் ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்திலும் சொல்லப்பட்டது: 'வைரத்திலுள்ள அழக்கை நீக்குவதால், இருக்கும் ஒளியே வெளிப்படுகிறது; புதிதாக ஒளி உண்டாக்கப்படுவதில்லை. அவ்விதமே ஸரீ ஸம்பந்தத்தாலுண்டான தோழம் நீங்கவே, ஆத்மாவுக்கு உள்ள ஜ்ஞானமே வெளிப்படுகிறது; புதிதாக ஜ்ஞானம் உண்டாவதில்லை. கிணறு தோண்டும்போது மண்ணனை வெட்டியெடுக்கவே, மறைந்து கீடந்த நீரே வெளிப்படுகிறது; புதிதாக நீர் உண்டாவதில்லை. அதுபோலே முக்கி தயையில் ஜ்ஞாநாதி குணங்கள் ஆத்மாவிடம் வெளிப்படுகின்றன; புதிதாக ஜ்ஞானம் உண்டாவதில்லை'. ஆக, கர்மத்தாலும் அதனாலுண்டான தேவை ஸம்பந்தத்தாலும் ஸங்குசிதமான ஜ்ஞானானந்தாதி குணங்களுக்கு கர்மபந்தம்போய் பரமனையடைந்ததும் விகாஸரூபமான ஆவிர்ப்பாவமானது உண்டாகிறது எனும் விஷயத்தில் ஒருவித அநுபத்தியுமில்லை என்று விளக்கப்பட்டது.

முக்தன் ப்ரஹ்மத்தை விட்டுப் பிரியாதவனாகவே தன்னையநுபவிக்கிறான்

4.4.2. அவிபாகேந த்ருஷ்டத்வாதிகரணம் - முன் அதிகரணத்தில் சொன்னபடி ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் பெற்ற முக்தஜீவன் பரமபதத்தில் ப்ரஹ்மத்தையநுபவிக்கும் ப்ரகாரம் பேசப்படுகிறது. முக்தன் தன் ஆத்மாவை ப்ரஹ்மத்தை விட்டுப்பிரியாததாகவே அநுபவிக்கிறான் என்கிறது. முக்தாத்மா தன்னை ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக அநுபவிக்கிறானா? அல்லது அவனுக்கு ப்ரகாரமாக இருப்பதாலே அவனும் தானும் அவிபக்தர்கள் (விட்டுப்பிரியாதவர்கள் - அப்ருதக்ளித்தர்கள்) என்று ப்ரகாரப்ரகாரிகளாக அநுபவிக்கிறானா? அதாவது 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' என்று அநுபவிக்கிறானா? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: 'ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா' (தை. ஆந) முக்தாத்மா ப்ரஹ்மத்தோடு கூட எல்லாக் கல்யாண குணங்களையும் அநுபவிக்கிறான். 'யதா பஶ்ய: பஶ்யதே ருக்மவர்ணம் கர்த்தாரமீஸம் புருஷம் ப்ரஹ்ம யோநிம் | ததா வித்த புண்யபாபே விதாய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி' (முண்டக 3.1.3) முக்தாத்மாவானவன் பொன்போன்று அழகிய தீருமேனி உடையவனாய், உலகிற்கு கர்த்தாவாய், நியமிப்பவனாய், புருஷன் எனப்படுவனாய், உலகிற்கு உபாதான காரணமாய் இருக்கும் பரமாத்மாவை எப்போது காண்கிறானோ, அப்போதே புண்யபாபங்களை விட்டு தோழமற்றவனாய், அபஹுதபாப்மத்வாதி குணாஷ்டகங்களைப் பெற்று ப்ரஹ்மத்தோடு ஸாம்யத்தையடைகிறான். 'இதும் ஜ்ஞாநமுபாஸ்ரித்ய மம ஸாதர்ம்ய மா கதா: | ஸர்க்கே டபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந

வ்யதந்தி ச ॥” (கீதை 14.2) இந்த அறிவைப்பெற்றவர்கள் என்னோடு ஸமமான குணங்களைப் பெறுகின்றனர். அவர்கள் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் உண்டாவதுமில்லை; ப்ரளய காலத்தில் லயமடைந்து கஷ்டப்படுவதுமில்லை என்று ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் முக்தனுக்கு ப்ரஹ்மத்தோடு கூட ஸாஹித்ய (சூடியிருத்தல்) ஸாம்ய (ஓற்றுமை) ஸாதர்ம்யம் (இத்தகுணம் உடைத்தாயிருக்கை) சொல்லியிருப்பதனால், அவன் பரமபதக்தில் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் தன்னை தனிப்பட்டவனாகவே அநுபவிக்கிறான் என்று தேறுகிறது.

விதி: இப்பூர்வபகலை தவறு. முக்தன் ப்ரஹ்மத்தோடு தன் ஆத்மாவை அவிபாக மாக (குனிப்படாதவனாக) அநுபவிக்கிறான். ஏனென்னில், ப்ரஹ்மத்தையடைந்தவுடன் அவனது ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் கர்மங்கள் நீங்கிவிடுகையால், முக்தன் தன் ஆத்மாவை உள்ளபடி காண்கிறான். ஜீவாத்மாவானது ‘தக்த்வமலி’ (சாந். 6.8.7) (அந்த பரம்பொருள் நீயாகிறாய்); ‘அயமாத்மா ப்ரஹ்ம’ (ப்ரஹ. 4.5.19) (இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மமே ஆகும்); ‘ஜததுாத்மயமிதும் ஸர்வம்’, ‘ஸர்வம் குல்விதும் ப்ரஹ்ம’ (இவ்வுலகணைத்தும் பரமாத்மாவை ஆத்மாவாகக் கொண்டது; இது அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே) முதலான ஸ்ருதி வாக்யங்களில் ப்ரஹ்மத்தோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்படுகிறது.

இதற்கு காரணத்தையும் சொல்லிற்று: ‘ய ஆத்மநிதிஷ்டந் ஆத்மநோாந்தரோ யமாத்மா நுவேது யஸ்யாநாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸத ஆத்மாநந்தர்யாம்யம்ருத:’ (ப்ரஹ. 6.7) (ஏந்தப் பரமாத்மா ஜீவாத்மாவின் உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருக்கிறானே, எவனை ஜீவாத்மா அறியானே, எவனுக்கு ஜீவாத்மா ஶரீரமோ, எவன் ஜீவாத்மாவை உள்ளுழைந்து நியமிக்கிறானே, அழிவற்ற அந்த பரமாத்மாவே உனக்கு அந்தர்யாமி); ‘அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா’ (யஜா . ஆரண்) (அனைவர்க்கும் ஆத்மாவான பரமாத்மா எல்லா ஜீவாத்மாக்களையும் உள்ளுழைந்து நியமிக்கிறான்) முதலான வேதவாக்யங்கள் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் பரமாத்மாவுக்கு ஶரீரமாய், அவனை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டதாய், அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கின்றது என்று சொல்கின்றன. இவ்விஷயம் முன்னமே (1.4.6) காஸக்ருத்ஸ்நார் கருத்தில் சொல்லப்பட்டது.

ஆகையால், முக்தாத்மா அவிபாகேந் ‘அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி’ (நான் ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறேன் - நான் ப்ரஹ்மத்தை விட்டுப் பிரியாத ப்ரகாரமாயிருக்கிறேன்) என்றே அநுபவிக்கிறான். பரமாத்மாவிற்கு ஸமம் என்றது ப்ரஹ்மஸமமான சுத்தியைப்பற்ற. ஸாதர்ம்யம் என்றது ஒத்த குணங்களைப் பற்றச் சொன்னது. இவைகளால் ப்ரகார - ப்ரகாரி பாவத்திற்கு யாதொரு விரோதமுமில்லை. ‘ஸோஃஸ்நுதே’ என்று தொடங்கும் வேதவாக்யம்

முக்தாத்மா தனக்குப் ப்ரகாரியாயிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தோடு கூட ப்ரஹ்மகுணங்களை யநுபவிக்கிறான் என்றே கூறுகிறது. ஆக, ப்ரஹ்மத்தை விட்டுப் பிரியாதவனாகவே முக்தன் தன்னையநுபவிக்கிறான் என்று தேறுகிறது.

(ஸௌத்ரத்திலுள்ள அவிபாகேந எனும் பதம் ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கு ஸ்வரூப ஜக்யத்தை சொல்கிறதன்று. ‘ராமஸாக்ரீவயோரைக்யம்’ என்றது போல் கொள்வது. பரமாத்மா ப்ராப்யன்; ஜீவாத்மா ப்ராப்தா. நிர்விசேஷ சிந்மாத்ர ப்ரஹ்மத்தோடு ஜக்யத்தையடைந்தவனுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரம் ஸம்பவிக்கவே ஸம்பவிக்காது. ஈஸ்வரனுக்கு ஜக்த்வ்யாபாரம் (ஜக்த்தை ஸ்ருஷ்டித்தல்) உண்டு; முக்தனுக்கு அது இல்லை. ஆக ஜீவ ஈஸ்வரர்களுக்கு ஜக்யம் சொல்லமுடியாது. பேராக ஸாம்யமே ஜக்யம் என்றதாகிறது)

ஸ்வரூப ஆவிர்ப்பாவமாவது ஜ்ஞான விகாஸமும் அபஹுதபாப்மத்வாதி குணங்கள் ப்ரகாளிக்கையும்

4.4.3. ப்ராஹ்மாதி₄கரணம் - கீழே 4.4.1.ல் முக்தியடைந்த ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் சொல்லப்பட்டது. இவ்வதீகரணத்தில் முக்தன் எந்த ஸ்வரூபத்தோடு ஆவிர்பவிக்கிறான் என்பது விசாரிக்கப்படுகிறது. ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் அபஹுதபாப்மத்வாதி குணாஷ்டகங்களோடு கூடியிருக்கையா? ஜ்ஞானமாத்ரமாயிருக்கையா? அல்லது இரண்டுபடியாகவுமிருக்கையா? இவைகளில் எந்த ஸ்வரூபத்துக்கு ஆவிர்ப்பாவம்? என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம் (ஐஜயிநி கருத்து): ஸ்வரூப ஆவிர்ப்பாவமாவது, ஜீவன் முக்தியடையும் போது ப்ரஹ்மத்திடமுள்ள அபஹுதபாப்மத்வாதி குணாஷ்டகங்கள் தன்னிடமும் ப்ரகாளிக்கப் பெறுகையே. சாந்தோக்யத்திலுள்ள ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில், ‘ய ஆத்மா அபஹுதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யு: விஶோக: விஜிக் தஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:’ (சாந். 8.7.) என்று முக்தியடையும் ஜீவனுக்கு எட்டு குணங்கள் உபந்யஸிக்கப்படுகின்றன. இவை தூண்டித் யா வாக்யத்தில் பரமாத்மாவுக்கு சொல்லப்படும் குணங்களே. மேலும், ‘ஸ தத்ர பர்யேதி ஜக்ஷத்கர்ணாந் ரமமாண:’ (சாந். 8.12.3) எனும் வாக்யம் முக்தாத்மா தன் தடையற்ற ஸங்கல்பத்தாலே எல்லாவிதமான ஆனந்தங்களையும் அநுபவிக்கிறான் என்றும் சொல்லிற்று. இப்படி ஸ்ருதி எட்டு குணங்களை முக்தனுக்குள்தாகச் சொல்லுகையாலும், ஸத்யஸங்கல்பத்தாலே ஸகல ஆனந்தங்களையுமடைவதாகச் சொல்லுகையாலும் முக்தனின் ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநமாத்ரமாயிருக்கையேயன்று; எட்டு குணங்களையும் உடையவனாகையே.

பூர்வகாலம் (ஓளடு லோமி கருத்து): சைதன்யமாத்ரமேவ ஜ்ஞானமே வழவாயிருப்பது) ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம். ஆக ஜ்ஞானமாத்ர ஸ்வரூபத்தோடு ஆவிர்ப₄ விக்கிறான். ‘ஸ யத₂ ஈஸந்த₄ வக₄: அநந்தர: அப₃ ாஹ்ய க்ருத்ஸ்ந: ரஸக நஷவ, ஏவம் வா அரே அயம் ஆத்மா அநந்தரோ அப₃ ாஹ்ய: க்ருத்ஸ்ந: ப்ரஜ்ஞாநக₄ ந ஏவ’ ப்ரநுஹ. 6.5.13) உப்புக்கட்டியானது உள்ளும் புறமும் மத்யபாகமும் எவ்விதம் ரஸக₄ நமாகவே உவர்ப்பாகவே) இருக்கிறதோ, அவ்விதமே இந்த ஆத்மா உள்ளும் புறமும் மத்ய பாகத்திலும் ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகவே இருக்கிறது) என்றும், ‘விஜ்ஞாந க₄ ந ஏவ’ ப்ரநுஹ 4.4.12) ஜீவாத்மா முழுவதும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாகவே இருக்கிறது) என்றும் ஸ்ருதிகளில் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் ஜ்ஞானமாத்ரமாகவே இருக்கிறது என்று ஏவகாரத்தை (அவதாரணத்தை)யிட்டுச் சொல்கையால், ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஜ்ஞானம் ஒன்றையே வழவாகக் கொண்டது. ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானாந்தர ஆஶ்ரயத்வம் ஸம்பவிக்காது (அந்த ஜ்ஞானம் மற்றொரு ஜ்ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாயிருப்பது கூடாது). ஆக முன்பு ஸம்ஸார தஸையில் திரோஹிதமான சைதன்ய மாத்ர ஸ்வரூபம் முக்தி தஸையில் ஆவிர்ப்ப₄ விக்கிறது என்றே சொல்ல வேணும். ஆக, ஏவகாரத்தாலே குணாந்தரங்களை நிவேதித்திருப்பதால், அபஹுதபாப்மத்வாதி குணங்களை உடையவனாகிறான் என்று ஜைமிடி கூறுவது பொருந்தாது.

ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில் அபஹுதபாப்மத்வாதி குணங்கள் ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபமாகப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறதே என்னில் அந்த எட்டு பதங்களால் ஆத்மாவிற்கு ப₄ ாவரூப தர்மாந்தரங்கள் சொல்லியிருப்பதாகக் கொள்ளக்கூடாது. அபஹுதபாப்மா என்று ஆரம்பித்து அபிபாஸ: என்கிறவரையில் விகாரம், ஜரை (கிழுத்தனம்), மரணம், ஶோகம் (வருத்தம்), கூத் (பசி), பிபாஸை (தாகம்) மற்றும் ஸத்யகாம பதத்தினால் அநித்யஸாக அப₄ ாவம் (அநித்யஸாகமின்மை), ஸத்யஸங்கல்ப புதக்தினால் உபேக்ஷாராஹித்யம் (உபேக்ஷாயின்மை) ஆகிய எட்டு தோலிங்களும் முக்தனுக்கு இல்லை என்று சொல்லிற்றேயொழிய, எட்டு குணங்கள் உண்டென்று கூறப்படவில்லை. தோலியின்மை எனும் அப₄ ாவம் அதி₄ கரணமான ஸ்வரூபமேயாகும். ஆகையாலே ‘அபஹுதபாப்மா’ என்று தொடங்கும் ஸ்ருதியாலே தனியான குணம் எதுவும் சொல்லப்படவில்லை என்பது ஓளடுலோமி கருத்து.

ஓளடு லோமி சொல்கிறபடி ஆத்மாவானது ஜ்ஞானமாத்ர ஸ்வரூபம் என்றால் அதனால் யாதொரு பலனுமில்லை. தர்மியானது தன்னை மட்டும் க்ரஹிக்குமேயல்லது வேறொன்றை க்ரஹிக்காது. ஆக ப்ரஹ்மாநுபவமே ஸித்திக்காது. அதனால் ஜைமிடி சொல்கிறபடி பரமாத்ம ஸாம்யத்தைத் தெரிவிக்கும் எட்டு குணங்களை ஒப்புக்கொள்வோம் எனில், தர்மியானது

இருந்தால்தானே அதன் தர்மங்களைப் பற்றி யோசிக்கலாம். சுவர் இருந்தால்தானே சித்திரம் எழுதலாம். தர்மியைப் பற்றிச் சொல்லாமல் எட்டு குணங்களை மட்டும் சொல்லி என்ன ப்ரயோஜனம். ஆக இரண்டு பகலங்களும் நிரளிக்கத்தக்கதாகின்றன).

ஸிதி: ஒளடு லோமி சொல்கிறபடி ஜ்ஞானமே வடிவாயிருப்பது ஜீவஸ்வரூபம் என்று ஒப்புக்கொண்டாலும் (அப்யுபகம்யவாதம்), ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில் எட்டு குணங்கள் ஜீவாத்மாவுக்கு படிக்கப்பட்டிருக்கையால், இந்த எட்டு குணங்களும் ஜீவனிடம் உள்ளன என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஆக ஜ்ஞானமே வடிவாயிருக்கை, எட்டு குணங்களை உடையவனாயிருக்கை ஆகிய இரண்டையும் ஜீவனிடம் ஒப்புக்கொள்வதில் விரோதமில்லை. எட்டு குணங்கள் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பதையும் ஸ்ருதிதான் சொல்கிறது. ஜ்ஞானமாத்ரம் ஸ்வரூபம் என்பதையும் ஸ்ருதிதான் சொல்கிறது. இரண்டும் ஸ்ருதி வாக்யங்களாகையால் ஸபு லமுடையவை. இவைகளில் ஒன்றை கண்டித்து ஒன்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்வது ந்யாயமில்லை.

‘விஜ்ஞாந கந ஏவ’ ப்ரநஹ. 4.4.12), ‘ப்ரஜ்ஞாநகந ஏவ’ ப்ரநஹ. 6.5.13) எனும் வாக்யங்களில் ‘ஜீவ ஸ்வரூபம் ஜ்ஞானமாத்ரமாகவே உள்ளது’ என்று ஏவகாரமிட்டுச் சொன்னது குணாஷ்டகமுடைத்தாயிருக்கையைத் தடுக்கிறது என்று ஒளடு லோமி கூறுவது பொருந்தாது. அந்த ஏவகாரம் ‘ஆத்மா முழுவதும் ஜடப்பொருள்களைக் காட்டிலும் எப்போதும் வேறுபட்டதாய், தானே ப்ரகாசிப்பதாயுள்ளது; இவ்வாத்மாவின் எப்பகுதியும் பிறிதொன்றால் ப்ரகாசிக்கப்படுவதில்லை’ எனும் அர்த்தத்தையே காட்டுகிறது. உப்புக்கட்டி த்ருஷ்டாந்தத்திலிருந்தே இது விளங்குகிறது. உப்புக்கட்டியானது உள்ளும் புறமும் உவர்ப்புமயமாக இருப்பதாக நாம் நாவால் உணர்ந்தாலும் அவ்வணர்வ - அவ்வுப்புக் கட்டியை கண்ணால் வெண்ணிற்முடையது என்றும், ஸபரிசத்தால் கடினமாயுள்ளது என்றும் உணர்வதைத் தடுக்கவில்லை. மாம்பழுத்தில் ஒரு பகுதி இனிப்பாகவும் ஒரு பகுதி புளிப்பாகவும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். அப்படியின்றி உப்புக்கட்டி எல்லாவிடத்திலும் உவர்ப்புமயமாகவே இருப்பதுபோல், ஆத்மா முழுவதும் ஜ்ஞானமாகவேயிருக்கிறது என்று த்ருஷ்டாந்தத்திலுள்ள ஏவகாரத்திற்கு தாத்பர்யமேயொழிய, அது ஜீவனிடம் குணாஷ்டகம் இருப்பதைத் தடுக்கவில்லை.

ஆக, ஜீவன் ஜ்ஞானமே வடிவாயிருக்கை, பாபமின்மை முதலான எட்டு குணங்களையுடையவனாயிருக்கை எனும் இரண்டு விதமாகவும் முக்தி நிலையில் ஆவிஸ்பாவத்தைப் பெறுகிறான் என்று தேறுகிறது.

முக்தன் ஸங்கல்பத்தால் அனைத்தையும் பெறுகிறான்

4.4.4. ஸங்கல்பாதி⁴ கரணம் - ப்₃ரஹ்மத்தையடைந்த முக்தன் ஜ்ஞான ஸ்வரூபனாயும் அபஹுதபாப்மத்வாதி குணகனாயும் ஆகிர்ப்பவிக்கிறான் என்றது கீழ் அதிகரணத்தில். இவ்வதீகரணத்தில் எட்டாவது குணமான ஸத்யஸங்கல்பத்வம் விசாரிக்கப்படுகிறது. ஸத்யஸங்கல்பம் என்றால் வீணாகாத ஸங்கல்பம். முக்தன் எந்த முயற்சியையும் எதிர்பாராமல் தன் ஸங்கல்பத்தாலேயே தான் விரும்பியது யாவற்றையும் அடைகிறான் என்கிறது.

'ஸ தத்ர பர்யேதி ஜகஷத் க்ரீடந் ரமமாண: ஸ்த்ரீபி₄ ர வா யாநூர் வா ஜ்ஞாதிபி₄ ர வா' (சாந். 8.12.3) என்று ப்ரஜாபதி வித்யா ப்ரகரணத்தில் முக்தன் ஜ்ஞாதி முதலானவர்களை அடைவதாகக் கூறுகிறது. த₃ஹர வித்யா ப்ரகரணத்தில், 'ஸ யதி₃ பித்ருலோக காமோ ப₄வதி ஸங்கல்பாதே₃ வ அஸ்ய பிதர: ஸமுத்திஷ்டந்தி' (சாந். 8.2.) என்று முக்தன் விரும்பினால் பித்ருமாத்ராதி ப்ராப்திகள் ஸங்கல்பத்தினால் உண்டாகின்றன என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு முக்தனுக்கு ஸ்ருதியில் கூறப்பட்டுள்ள ஜ்ஞாத்யாதி ப்ராப்தியானது ப்ரயத்நாந்தர ஸாபேகாடி (வேறு முயற்சிகளோடு கூடிய) ஸங்கல்பத்தால் உண்டாகிறதா அல்லது பகவத் ஸ்ருஷ்டி போலே வெறும் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலேயே உண்டாகிறதா என்பது ஸம்ஶயம்.

பூர்வபகலம்: லோகத்தில், ஸத்யஸங்கல்பன் - நினைத்ததை நினைத்தபடி செய்பவன் என்று சொல்லக்கூடிய ராஜாக்கள் யாவரும் கார்யங்களைச் செய்யும் போது ப்ரயத்நாந்தர ஸாபேகாந்தராக இருப்பதைக் காண்கிறோம். அதேபோல் முக்தனுக்கும் ப்ரயத்நாந்தர ஸாபேகாந்தவும் உண்டு. ஆக, 'ஸங்கல்பாதே₃ வ' (ஸங்கல்பத்தாலேயே) என்கிறவிடத்திலுள்ள ஏவகாரத்திற்கு அயோக வ்யவச்சேத பரமாகவேதான் அர்த்தம் சொல்லவேணும் (அதாவது, முக்தன் ஸங்கல்பத்தால் காரியம் செய்வதீல்லை எனும் வாதத்தைத் தள்ளுகிறதேயோழிய, ஸங்கல்பம் தவிர வேறுமுயற்சியும் முக்தன் காரியம் செய்யும்போது தேவையாயுள்ளது என்பதைத் தள்ளவில்லை).

ஈதி: இப்பூர்வபகலம் தவறு. முக்தனுக்கு ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் ஸர்வமும் ஸித்தீக்கிறது. ஏனெனில், 'ஸ யதி₃ பித்ருலோக காமோ ப₄வதி ஸங்கல்பாதே₃ வ பிதர: அஸ்ய ஸமுத்திஷ்டந்தி' என்கிற வாக்யத்தில் ப்ரயத்நாந்தர நிரபேகாடி ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் பித்ராதிகள் உண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆக, இவ்விடத்திலுள்ள ஏவகாரத்திற்கு அந்யயோக வ்யவச்சேத பரமாகத்தான் அர்த்தம் சொல்லவேணும். ப்ரயத்நாந்தராபேகாஷ்யைச் சொல்லும் ஸ்ருத்யந்தரம் எதுவும் இல்லை. (முக்தன் இத்தகைய காரியங்களைச் செய்யும்போது வேறு முயற்சிகளையும் எதிர்பார்க்கிறான் என்று கூறும் வாக்யம் எதுவும் இல்லை). ஆகையால்

இங்கு ஏவகாரம் ‘முக்தன் காரியம் செய்யும்போது வேறு எந்த முயற்சியையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை’ என்று அந்யோக வ்யவச்சேத பரமாகத்தான் அர்த்தம் சொல்லவேணும்.

‘ஜகஷ்த் காட்டுந்’ என்ற மேலெடுத்துள்ள ஸ்ருதி வாக்யத்தில் முக்தன் ஸ்த்ரீகளோடும் வாஹநங்களோடும் விளையாடுவதாகச் காண்கிறதே; அவனுக்கு கர்மஸம்பந்தம் உண்டுபோல் தோன்றுகிறதேயென்னில் - முக்தன் ஸத்யஸங்கல்பன். அதாவது பரமாத்மாவைத் தவிர வேறு எவர்க்கும் வசப்பட்டவன்லன். அநந்யாதிபதியாயிருக்கையாவது, விதிநிழேதங்களுக்கு அயோக்யனாயிருக்கை. விதிநிழேதங்களுக்கு யோக்யனாயிருந்தால் (தகுதியுடையவனாயிருந்தால்) அவனுடைய ஸங்கல்பம் தடைப்பட்டதாகும். ஆகையால் ஸத்யஸங்கல்பன் எனும்போதே அவன் கர்மம் முதலான எதற்கும் வசப்பட்டவன்லன் என்று தெரிகிறது. அதனாலேயே ஸ்ருதி ‘ஸ ஸ்வராட்³ பு⁴வதீ’ (சாந். 7.15.2) (அந்த முக்தன் விதிநிழேத யோக்யனாகிறதில்லை - கர்ம வசப்பட்டவன் அல்லாதவனாகிறான்) என்று ஓதிற்று. ஆக முக்தன் புண்யபாப ஸஜாதீய வ்யாபாரங்களைச் செய்தாலும் அதன் புல ஸம்பந்தத்திற்கு அநர்ஹன்; கர்மவசப்பட்டவன்லன் என்று தேரிற்று. முக்தனுக்கு பகவத்சேஷத்வமே ஸ்வருபமாயிருக்க பகவத் வ்யதிரிக்த வ்யாபாரங்களில் ப்ரவ்ருத்தியானது ஒரு போதும் உண்டாகாது. இங்கு சொல்லப்படும் பித்ராதி ப்ராப்தி முதலானவை பகவத் பர்த்தியை முக்ய உத்தேச்யமாய்க் கொண்டு செய்யப்படும் ஸங்கல்பங்கள் என்றே கொள்ளவேணும். இவ்விஷயம் அடுத்த அதிகரணத்தில் பேசப்படுகிறது).

முக்தன் சிலஸமயம் தேஹமுள்ளவனாகவும் சில ஸமயம் தேஹமற்றவனாகவும் கிருக்கலாம்

4.4.5. அபு⁴ாவாதீ⁴கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் முக்தன் தன் ஸங்கல்பத்தாலேயே பித்ராதீகளை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் என்றது. இவ்வதீகரணத்தில் அவனது ஸங்கல்ப விசேஷம் விசாரிக்கப்படுகிறது. முக்தனுடைய அந்த ஸங்கல்பம் சார்த்தோடு கூடியிருந்து செய்யப்படுகிறதா? அல்லது சார்மில்லாமல் செய்யப்படுகிறதா? முக்தனுக்கு தேஹேந்தரியங்கள் உண்டா? இல்லையா? விரும்பியபோது அவன் சார்த்தைக் கொள்கிறானா? விரும்பாவிடில் சார்மற்றவனாயிருக்கிறானா? என்று ஸம்ஶயம்.

பூர்வபாஷம் (புது³ரி மஹரிவியின் கருத்து): முக்தனுக்கு ஶரீரம் முதலானவை கிடையாது. ‘ந ஹவை ஸஸரீஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோ: அபஹதிரஸ்தி அஸரீம் வாவஸுந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஷத:’ (சாந். 8.12.2) என்று ஸ்ருதி ஶரீர ஸம்பந்தமிருப்பின் ப்ரியாப்ரியங்கள் ஸாகது:க்கங்கள் தவிர்க்கவாண்ணா. ஶரீரஸம்பந்தம் இல்லையெனில்

ஸாக்து:க்கங்கள் இல்லை என்கிறது. ‘அஸ்மாத் ஸரீராத் ஸமுத்த₂யா பரஞ்ஜயோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபி₄ நிஷ்பத்₃யதே’ (சாந். 8.12.2) என்று ஸ்ருதி இதுவரை இருந்த ஸரீரத்திலிருந்து விடுபட்டு முக்தனாகிறான் என்கிறது. ஆக முக்தனுக்கு ஸரீரம் கிடையாது என்ன வேணும்.

பூர்வபகலம் (ஜஜமிநி மஹரிஷி கருத்து): முக்தனுக்கு ஸரீரேந்த்ரியங்கள் உண்டு. ஏனெனில், ஸ்ருதி அவனுக்கு விகல்பத்தை ஓதுகிறது. ‘விவித₄: கல்ப விகல்பः’ என்று வ்யதிபத்தி: பலபாடியாவது என்று பொருள். ‘ஸ ஏகத₄ா ப₄ வதி தரித₄ா ப₄ வதி பஞ்சத₄ாப₄ வதி’ (சாந். 7.16.2) அந்த முக்தாத்மா ஒருபாடியாகிறான்; மூன்று படியாகிறான், ஜந்து படியாகிறான் என்று ஸ்ருதி முக்தன் பலபாடியாவதைக் கூறிற்று. அச்சேத்யனான ஆத்மாவானது பலபாடியாக ஆக முடியாது. ஆக இங்கு முக்தன் பல தேவூங்களை எடுத்துக் கொள்வதையே பலபாடியாகச் சொல்லப்படுகிறது என்னவேணும். ப₃ாத₃ரி மஹரிஷியால் எடுக்கப்பட்ட ‘முக்தனுக்கு ஸரீரமில்லை’ எனும் ஸ்ருதிவாக்யம் கர்மக்ருத ஸரீரமில்லை என்று கூறுகிறதேயொழிய இச்சையால் உண்டாகும் ஸரீரம் முக்தனுக்கிருப்பதைத் தடுக்கவில்லை. முக்தனுக்கு சில ஸமயங்களில் ஸரீரம் உண்டு; சில ஸமயங்களில் ஸரீரம் இல்லை என்பதற்கு ப்ரமாணம் இல்லை. ஆக முக்தாத்மா எப்போதும் ஸஸரீரனாகவே இருக்கிறான் என்று ஸித்திக்கிறது.

ஸித்: முக்தன் ஸஸரீனாயும் அஸரீனாயும் இரண்டு விதமாகவும் இருவேறு ஸமயங்களில் இருக்கலாம். இப்படிச் சொல்வதால் ஸரீரம் உண்டு என்கிற ஸ்ருதியும் ஸரீரம் இல்லை என்கிற ஸ்ருதியும் பொருந்துகிறது. *த₃வாத₃ஸாஹும் என்பதோர் யாக₃ம் - பன்னிரண்டு தீனங்கள் செய்வது. ‘ஸம்ருத்₃தீ₄யை விரும்பவோர் த₃வாத₃ஸாஹ யாக₃த்தைச் செய்யவேணும்’ என்பதோர் விதி₄ வாக்யம். ‘குழந்தையை விரும்புமவனுக்கு த₃வாத₃ஸாஹ யாக₃ம் செய்விக்கவேணும்’ என்பது மற்றொரு விதி₄ வாக்யம். இவ்விரண்டு வாக்யங்களில் ‘த₃வாத₃ஸாஹும் ருத்₃தீ₃ காமா: உபேயு:’, ‘த₃வாத₃ஸாஹேந ப்ரஜா காமம் யாஜயேத்’ எனும் விதி₄ பேதுதீதைக் கொண்டு, ஸங்கல்ப பேதத்தாலே, முதல் வாக்யத்தில் பல யஜமானர் செய்யும் ஸத்ரயாக ஒப்பமாயும், இரண்டாம் வாக்யத்தில் ஒரு யஜமானன் செய்யும் அஹீனயாக ஒப்பமாயும் ஒரே த₃வாத₃ஸாஹ யாகம் ஆகிறது என்று அங்கீகாரிப்பது போலே, இங்கும் ஸங்கல்ப பேதத்தால் ஸஸரீரத்வம் அஸரீரத்வம் இரண்டையும் ஒப்புக்கொள்ளலாம். அதாவது எப்போது முக்தன் ‘ஸஸரீரஸ்யாம்’ என்று ஸங்கல்பிக்கிறானோ அப்போது

* இந்த யஜ்ஞத்தை பலர் சேர்ந்து செய்யவேண்டும். அவ்வாறு செய்யுங்கால் அதற்கு ‘ஸத்ரம்’ என்று பெயர். அதை ஒருவனாகவும் செய்யலாம். இவ்வாறு ஒருவன் செய்யும் போது அதற்கு ‘அஹீநம்’ என்று பெயர். இரண்டும் ஸ்ருதியால் கூறப்பட்டவை. ஒரு யாகமே ஸங்கல்பத்தால் இரண்டு விதமாக ஆகிறது.

ஸஸரீனாக பகவானை அநுபவிக்கிறான். எப்போது ‘அஸரீஸ்யாம்’ என்று ஸங்கல்பிக்கிறானோ அப்போது அஸரீனாக இருந்துகொண்டே பகவானையநுபவிக்கிறான் என்பதால் ஸஸரீர்த்வ நியமமில்லை.

ஸரீ ஸ்ருஷ்டியிலும் நியமமில்லை. அதாவது முக்தன் ஸஸரீனாக வேணும் என்று எப்போது ஸங்கல்பிக்கிறானோ அப்போது ஸரீரத்தைத் தானே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் எனும் நியமமும் இல்லை. ப்ரஹ்மாநுபவத்தையே விரும்புமவன், ஸத்யஸங்கல்பனானாலும், தன் அநுபவத்துக்காக தேஹாதிகளை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ள இச்சிப்பனோயென்னில் - புத்த₄ ஜீவனுக்கு ஸ்வப்நாவஸ்தையில் கால ப்ரபஞ்ச நாடக ஸூத்ரதாரியான ஸர்வேஸ்வரன் ரதம், குதிரை அவை செல்லும் பாதைகள், தடாகம் என்று பல ஸ்வப்ன பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் என்றும், ஜீவன் அவற்றையநுபவிக்கிறான் என்றும் கீழே (3.2.1) சொல்லப்பட்டது. அதுபோலே பரமாத்மாவால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் தேஹேந்த்ரியங்களைக் கொண்டு முக்தனும் தனது லீலைக்குறுப்பாக பித்ரு ஸமூஹம் முதலான பே₄க₃ ஸ்தானங்களில் லீலாரஸத்தையநுபவிக்கிறான் என்பதில் குறையில்லை. ஜாக்ரத்தயையில புத்த₄ ஜீவன் தன்னால் படைக்கப்பட்ட உபகரணங்களைக் கொண்டு பே₄க₃த்தையநுபவிப்பது போலே, முக்தனும் பித்ராதிகளை ஸ்ருஷ்டித்து லீலா ரஸம் அநுபவிக்கிறான்.

அவ்வாறு ப்ரஹ்மாநுபவத்தை விட்டு வேறு கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டானால், ப்ரஹ்மத்தீடம் போக்யதாபுத்தி வைகல்யம் (குறைவு) உண்டாகுமோவன்னில் ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைச் செய்தருளின பரமபுருஷன்தானும் லீலார்த்தமாக தசரத வஸாதேவாதி பித்ராதி ஸ்ருஷ்டிகளை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொண்டு அவர்களுடன் மனுஷ்யதர்ம லீலாரஸத்தை எப்படி அநுபவிக்கிறானோ, அப்படியே முக்தரும் ஈஸ்வர ஸ்ருஷ்டமான பித்ராதிகளுடன் மனுஷ்ய தர்மங்களையுடையராய் பகவதநுபவ லீலாந்தர்கதமான ரஸத்தையநுபவிக்கிறார்கள். சில ஸமயம் முக்தனும் ஈஸ்வரனுடைய அபிப்ராயத்தையநுஸரித்து ஸ்வயமேவ தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினால் தனக்கு பித்ராதிகளை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொண்டு மனுஷ்ய தர்மங்களையுடையவனாய் பகவதநுபவாந்தர்கதமான பகவல்லீலா ரஸத்தையநுபவிக்கிறான். ஆக, பகவதநுபவ வைகல்யத்திற்கு ப்ரஸக்தி இல்லை. முக்தனுக்கு பகவதநுபவ விஷயத்தில் அந்தர்கதமாகாத அநுபவம் ஏதுமிருக்காது. ஸ்த்ரியாதிகளோடு விளையாடுகிறான் என்றால் அவர்களோடு கூட பகவத் ப்ரீதியை யுத்தேஸித்து பகவான் எதிரில் பாடுவது ஆடுவதாகிற கைங்கர்யமாகலாம். நித்யவிபூதியில் ஸ்வர்க்காதிகளில் போல் காமபுரஷார்த்தாநுபவம் இல்லை).

ஆுத்மாவோ அனுபரிமாணமானது. முக்தன் பல ஶரீரங்களை எடுத்துக் கொள்கிறானாகில், அனுவான ஓர் ஆத்மாவுக்கு பல ஶரீரங்களில் ஆத்மாபி₄ மானம் எப்படி உண்டாகும் எனில் - தீபம் ஒரே இடத்திலிருந்தாலும் தன் ப்ரபையால் எவ்விதம் மற்ற இடங்களில் பரவுகிறதோ, ஹ்ருதய ப்ரதேஶத்தில் ஆத்மா இருந்தபோதிலும் தன் தர்மபூத ஜ்ஞானத்தால் வ்யாபிக்க, தேஹும் முழுதும் ஆத்மாபி₄ மானம் எவ்விதம் உண்டாகிறதோ, அவ்விதமே முக்தனும் பல ஶரீரங்களையெடுத்துக் கொண்டாலும் அவைகளில் தன் (தர்மபூத) ஜ்ஞானத்தினால் வ்யாபிக்கிறான். ‘வாலாக்ர ஶதப₄ க₃ஸ்ய ஶதத₄ கல்பிதஸ்ய ச | ப₄ கே₃ ஜீவ: ஸ விஜ்ஞேய: ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே’ (ஸ்வே 5.9) நெல்லின் நுணியை பத்தாயிரம் கூறாக்கினால் அதில் ஒரு பகுதி ஜீவன்; இப்படி அனுமாத்ரமான ஜீவன் மோகஷத்தில் தன் ஜ்ஞானத்தாலே எங்கும் பரவுகிறான்) என்று இவ்விஷயத்தை ஸ்ருதியும் சொல்லிற்று. முக்த தயையை அடையாத பத்த₃த₄ரான ஸௌபரி ப்ரப்ருதீகள் கூட அநேக ஶரீரத்தைக் கொண்டிருந்தனர். முக்தனுக்கும் ஸௌபரி முதலானார்க்கும் வித்யாஸமென் என்னில் - அமுக்தரான ஸௌபரி அவர் பண்ணிய புண்ய கர்மாவினால் தபோ பு₃ லத்தால் பல ஶரீரங்களைக் கொண்டு அவைகளில் ஜ்ஞானத்வாரா வ்யாபித்தார். முக்தன் கர்ம ஸம்பந்தமற்றவன். தன் இச்சையாலே (ஸங்கல்பத்தாலே) பல ஶரீரங்களைக் கொண்டு ஜ்ஞானத்வாரா வ்யாபிக்கிறான் என்று வேறுபாடு.

ப்ருஹதாரண்யகத்தில், ‘ப்ராஜ்ஞேநாடத்மநா’ (6.3.2) என்று தொடங்கும் வாக்யத்தில், ப்ரஹ்மத்தையடைந்தவன் உள்ளேயும் வெளியேயும் உள்ள விஷயங்களை அறியமுடியாத ஜ்ஞானகுந்யனாய் இருக்கிறான் என்கிறதே; முக்தன் பல ஶரீரங்களை வ்யாபித்து அனைத்தையும் அறிந்து நடத்துகிறான் என்பது பொருந்தவில்லையே யெனில் - அவ்வாக்யம் முக்தனைப் பற்றியதன்று. ஸாஷாப்தி அல்லது மரணாவஸ்தையைப் பற்றியது. இவ்விரு அவஸ்தைகளிலும் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவை அடைகிறான். ஜீவாத்மாவுக்கு பரமாத்மா ஸாஷாப்தி ஸ்தானம். ‘வாங்மனளி ஸம்பத்யதே’ என்று தொடங்கி ‘தேஜ: பரஸ்யாம் தே₃வதாயாம்’ என்று ஸம்பத்தி காலத்தில் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவோடு சேர்ந்திருக்கிறான் (4.2.6). ஆக இவ்விரண்டு அவஸ்தைகளில் பரமாத்மாவையடைந்த ஜீவாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாப₄ாவும் சொல்லப்பட்டது. ‘நாஹ க₂ல்வயமேவம்’ என்று தொடங்கும் வாக்யத்தில் (சாந். 8.12.5) ஜீவாத்மாவுக்கு ஸாஷாப்தி அவஸ்தையில் அஜ்ஞத்வத்தைச் சொன்ன ஸ்ருதி, அவ்விடத்திலேயே ‘ஸவா ஏஷ தீவ்யேந சகஷாஷா மநஸா ஏதாந் காமாந் பஸ்யந் ரமதே ய ஏதே ப்ரஹ்மலோகே’ தீவ்யசகஷாஸ்ஸால் எல்லா காமங்களையும் அநுபவித்துக் கொண்டு ஸந்தோஷமாக இருக்கிறான் என்று முக்தாவஸ்தையில் ஸர்வஜ்ஞத்வத்தைச் சொல்லிற்று. எனவே முக்தன் ஜ்ஞான வ்யாப்தியால் பல தேஹங்களைப் பெற்றத்தட்டில்லை.

முக்தன் ஜகத் காரணமாகான்

4.4.6. ஜகத் வ்யாபாரவர்ஜாதி கரணம் - முன் அதிகரணத்தில் ப்₃ரஹ்மாநுப₄ வத்தில் அடங்கிய தே₃ஹாதி₃ ஸ்ருஷ்டி, முக்தனுக்கு தன் ஸங்கல்பத்தாலேயே ஆகிறது என்றது. இவ்வத்திகரணத்தில் ஸத்ய ஸங்கல்பனாயிருந்த போதிலும் பரமாத்மாவுக்கே உரிய ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரம் முக்தனுக்கு இல்லை என்கிறது. முக்தனுடைய ஜஸ்வர்யம் என்பது அனைத்தையும் நியமிப்பதாகிற ஸர்வேஶ்வரத்வமுமா? அல்லது பரமாத்மாநுபவம் மட்டுமா? பரமஸாம்யம் சொல்வதால், ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும் முக்தன் செய்வதாகச் சொல்லவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பரமஸாம்யம் ஸம்பவிக்காது. எல்லா விதத்திலும் பரம ஸாம்யம் என்று கொண்டால், பரமாத்மாவிற்கு அஸாதாரணமான தர்மம் ஒன்றும் சொல்ல முடியாது; முக்தனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் வாசியில்லாமல் போகும். இவற்றில் எந்த பகுமிம் யுக்தமானது என்று ஸம்ஶயம்.

பூர்வாகமம்: முக்தனுக்கு ஜகத் ஸஸ்வரத்வம் உண்டு. ‘நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி’ முண்டக 3.1.3) தோழங்கள் நீங்கப் பெற்றவனாய் (ப்ரமாத்மாவோடு) மேலான ஸாம்யத்தை (முக்தன்) அடைகிறான் என்று ஸ்ருதி பரமாத்மாவோடு ஒற்றுமையைக் கூறுகிறது. முக்தனுக்கு ஸத்ய ஸங்கல்பத்வமும் உண்டு என்று முன்னமே சொல்லப்பட்டது. ஆக, உலகை நியமிப்பதாகிற ஜகத்நியமனமும் முக்தனுடைய ஜஸ்வர்யம் என்னவேண்டும். இப்படிக் கொள்ளாவிடில், பரமஸாம்யம் சொன்னது பொருளற்றதாகும்.

விதி: ஜகத் வ்யாபாரமாவது ஸமஸ்த சேதநாசேதனங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளன்ன, அவைகளுடைய அவாந்தர பேதங்களன்ன இவைகளை நியமிப்பது. இது பரமாத்மாவுக்கே உரிய அஸாதாரண தர்மம். இந்த ஜகந்நியமநாதி ஜஸ்வர்யம் முக்தனுக்குக் கிடையாது. ஜகத் நியமனத்தைப் பற்றிப் பேசுமிடங்களில் முக்தனைப் பற்றிய ப்ரஸ்தாவமே இல்லை. ஆகையால், ஜகத் வ்யாபார வர்ஜம் (ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்கள் தவிர்ந்ததுதான்) முக்தைச்வர்யம் என்று சொல்லவேண்டும்.

‘யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யாபி₄ ஸம்விஶந்தி தத்₃ விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்₃ரஹ்மேதி’ (தை.ப்ருகு) - இந்த ப்ரபஞ்சமானது எவனிடத்திலிருந்து உண்டாயிற்றோ, எவனால் ரகஷிக்கப்படுகிறதோ, எவனிடத்தில் லயத்தை அடைகிறதோ அதுதான் ப்ரஹ்மம். அதைத்தொரிந்துகொள்; ‘ஸதே₃வ ஸோம்யேத₃மக்ர ஆஸீத் ஏகமேவ அத்₃விதீயம், ததை₃க்ஷத பஹாஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி, தத் தேஜோஸ்ருஜத்’ (சாந். 6.2.1) இப்ப்ரபஞ்சம் முதலில் ஸத்தாகிற ப்₃ரஹ்மாயிருந்தது; ஒன்றாகவே இருந்தது;

இரண்டற்றதாயிருந்தது. அது 'நானே பலவாகக் கடவேன்; அதற்காகப் பிறக்கக் கடவேன்' என்று ஸங்கல்பித்தது. அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டித்தது; 'ப்ரஹ்ம வா இத₃ மேகமேவாக்ர ஆஸீத் | ததே₃ கம் ஸந்ந வ்யப₄ வத் | தச் ச்ரேயோ ரூபமத்ய ஸ்ருஜத கூத்ரம் || (ப்ரஹ 3.4.1) ப்ரளயகாலத்தில் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே இருந்தது. அது ஒன்றாகவே இருந்து சிறப்புறவில்லை. அது சிறப்புள்ள கூத்ரிய ஜாதியைப் படைத்தது; 'ஆத்மா வா இத₃ மேக ஏவாக்ர ஆஸீத் நாந்யந் கீஞ்சந் மிஷத் | ஸ ஈக்ஷத லோகாந்து ஸ்ருஜா இதி | ஸ இமாந் லோகாநஸ்ருஜத' (ஜதரேய 1.) (நாமாருபமற்ற) ஆத்மா ஒன்றாகவேயிருந்தது. நாமாருபமுள்ள வேறு எதுவுமில்லை. அது 'ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கக் கடவேன்' என்று ஸங்கல்பித்தது. அது இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தது; 'ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஶாந: ..... ஸ ஏகாகீ ந ரமேத | தஸ்ய த்யாநாந் தஸ்த₂ ஸ்ய ..... த₃ ஸேந்த்ரியாணி' (ப்ரளய காலத்தில்) நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான். பிரமன், சிவன் முதலான சேதநாசேதனங்கள் எதுவுமில்லை; அவன் ஒருவனாயிருந்து இன்புறவில்லை; அவன் ஸங்கல்பித்த பிறகு இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும் உண்டாயின; 'ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்ட₂ந் ப்ருதி₂ வ்யா அந்தர: ..... (ப்ரஹ 5.7.3) (எவனாருவன் பூமி முதலான ஸகல வஸ்துக்களிலும் உள்ளும் புறமும் இருந்துகொண்டு அவற்றை நியமிக்கிறானோ) முதலான ஜகத்காரணத்வத்தைக் கறூம் ஸ்ருதி வாக்யங்களில் ப்ரஹ்மத்திற்கே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பது, நியமிப்பது முதலான கிரியைகள் உள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வாக்யங்கள் எதிலும் முக்தனுக்கு இடம் இல்லை. ஆகையால் முக்தனுடைய ஜஸ்வர்யம் ஜகத்வ்யாபார வர்ஜம் - ஜகத்ஸ்ருஷ்டி, ஜகந்தியமநம் முதலான சொல்களற்றது - என்றே கொள்ளவேணும்.

'ஸ ஸ்வராட் பவதி தஸ்ய ஸர்வேஷா லோகேஷா காமசாரோப₄ வதி' (சாந். 7.25.2) பகவானை அடைந்ததும் முக்தன் அகர்மவஸ்யனாகிறான்; எல்லா லோகங்களிலும் இஷ்டம்போல் ஸஞ்சாரிக்கிறான் என்று ஸ்ருதி வாக்யங்கள் காணப்படுகிறதே என்னில் - ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி பரமாத்மாவால் நியமிக்கப்பட்ட ஹிரண்யகர்ப்பன் முதலானவர்களுடைய லோகங்களில், அவைகளும் பகவத் விபூதிகளாயிருப்பதாலே அங்கு போகங்களை அநுபவிக்கிறான் என்று சொல்லிற்று. ஆனந்தமய ப்ரஹ்மத்தை அவனுடைய விபூதியுடன் அநுபவிக்கவே காமஸஞ்சாரம். அவ்வுலகங்களை ஆள்கிறான் என்று கூறவில்லை.

விகாரமடையும் இந்த ப்ராக்ருத லோகங்களில் போகங்களை முக்தன் அநுபவிக்கிறான் என்றால், பது₃த₄ ஜீவனுடைய போகங்கள்போல் அவை அல்பமாயும் அஸ்திரமாயும் ஆகுமோ என்னில் 'தஸ்மிந் லோகா: ஸ்ரிதா: ஸர்வே தது₃நாத்யேதி கஸ்சந' பகவானுடைய விபூதிபூதமான

ஜகத்தானது அவனிடம் ஒடுங்கியிருக்கிறது; விலகி நிற்பதில்லை - என்றபடி லோகங்கள் யாவும் பகவானுடைய விபூதியாகையாலே முக்தனுக்கு அவற்றை அநுபவிக்கும்போது பிறப்பு இறப்பு விகாரங்களிலும் வேறுபட்ட அநுபவமே ஸித்திக்கும்.

முக்தன் விகாரமற்ற ப்₃ரஹ்மத்தை அநுபவிப்பதில் ஸ்திதியை உடையவன் என்றே ஸ்ரூதிவாக்யங்கள் சொல்கின்றன. 'ரஸோ வை ஸ: ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்₄ வாநந்தீ₃ ப₄ வதீ' (தை.ஆந) அப்பரமாத்மா ரஸமாகவேயிருப்பவன். அப்பரமனையடைந்து ஜீவன் ஆனந்தமுடையவனாகிறான் என்கிறபடி விகாரமற்ற ப்₃ரஹ்மத்தை எப்போதும் அநுபவிப்பவனாகையாலே 'ஸர்வேஷா லோகேஷா காமசாரோ ப₄ வதீ' எனும் வாக்யத்தில் பகவத் விபூதியான லோகாந்தரங்களிலும் முக்தனுக்கு அநுபவத்தை சொல்லிற்றேயாழிய, ஜகத்வ்யாபாரம் சொல்லப்படவில்லை.

ஸ்ரூதி ஸ்ம்ருதிகள் ஜகத் வ்யாபாரம் பரமாத்மாவுக்கே உரியது என்று காட்டுகின்றன. 'பீ₄ ஷாட்ஸ்மாத்₃ வாத: பவதே' (தை.ஆந) (பரமனிடமுள்ள பயத்தினால் வாயு, ஸௌர்யன், அக்னி, இந்தரன் போன்ற தேவர்கள் தங்கள் செயல்களைத் தவறாமல் செய்கின்றனர்); 'அஹும் ஸர்வஸ்ய ப்ரப₄ வோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே' (கீதை 10.8) (நான் எல்லா உலகிற்கும் உத்பத்தி காரணமாகிறேன். என்னாலேயே வஸ்துக்கள் யாவும் செயல்படுகின்றன). 'அஹும் ப்ரப₄ வ ப்ரளய ஸ்த₂ாநம் நித₄ாநம் பீ₃ஜமவ்யயம்' (கீதை 9.18) (இப்பரபஞ்சத்திற்கு தோன்றி ஒடுங்குமிடமும், இதில் தோன்றியொடுங்கும் வஸ்துக்களாகவும், இவ்வுலகுக்கு அழியாத காரணமாயுமிருப்பவன் நானே); 'மயா அத்₄ யகேஷனை ப்ரக்ருதி: ஸௌயதே ஸ சராசரம்' (கீதை 9.10) (என்னால் தூண்டப்பெற்ற ப்ரக்ருதி, அசைவனவும் அசையாதனவுமான பல வஸ்துக்களாகப் பரிணாமமடைகிறது); 'விஷ்டப்த₄ யாஹுமிதீ₃ ம் க்ருத்ஸ்நம் ஏகாம்ஶேந ஸ்தீ₂ தோ ஜகத்' (கீதை 10.42) (இவ்வுலககணத்தையும் என் ஶக்தியின் ஒரு சீறு பகுதியாலே த₄ரித்துநிற்கிறேன்) முதலான ஸ்ம்ருதி வாக்யங்கள் ஜகத் வ்யாபாரம் பரமாத்மாவுக்கே எனக் காட்டுகின்றன. ஆகவே முக்தனுக்கு ஜகத் வ்யாபாரமில்லை.

'ஏஷ ஹ்யேவாநந்தீ₃ யாதி' (தை.ஆந) - பரமபுரஷனே முக்தனை ஆனந்தமடையச் செய்கிறான் என்றபடி முக்தன் அநுபவிக்கும் ஆனந்தத்திற்கும் பரமாத்மாவே காரணம். 'எவனோருவன் மற்ற தெய்வங்களையும், பலன்களையும் கருதாது பக்தியோகத்தினால் என்னை ஆராதிக்கிறானோ அவன் 'குணாந் ஸமதீத்யை தாந் ப்₃ரஹ்ம பூ₄ யாய கல்பதே' (கீதை 14.26) முக்குணங்களைக் கடந்து ப்ரஹ்மத்தோடு ஸமமாயிருக்கும் தன்மையைப் பெற யோக்யனாகிறான்'; 'ஸாக₂ ஸ்யைகாந்திகஸ்ய ச (ப்ரதிஷ்டா)' (கீதை 14.27) ஜ்ஞானியால்

அடையப்படும் பேரின்பத்துக்கு உபாயமாவேன் - என்று ஸ்ம்ருதிகளும் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுகின்றன. ஆகையால் முக்தனுக்குச் சொல்லப்படும் பரம ஸாம்யமும், ஸத்யஸங்கல்பத்வமுமான பெருமைகள் பரமாத்மாவின் நிதிய ஸங்கல்பத்தீனாலேயே ஸித்திப்பவை. ஆக முக்தன் ஜகத் வ்யாபாரம் தவிர்ந்த பெருமைகளையே உடையவன். முக்தன் சேஷத்வமே தனக்கு ஸ்வாபாவிக ஞபம் என்பதை உணர்ந்தவனாதலால், ஸர்வஶேஷ வியான பரமபுருஷனுக்கு கைங்கர்யத்தைச் செய்வதே அவனுக்கு பரியதமமாயிருக்கும். மாறான ஈஸ்வரத்வம், நியந்தருத்வம் முதலானவை அநிஷ்டமாகவே இருக்கும். ஆகையால் ஆனந்த வைகல்யம் இல்லை.

'ஸோஷ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்_ரஹ்மணா விபச்சிதா' (தை.ஆநு) முக்தன் ஸர்வஜ்ஞான ப்_ரஹ்மத்தோடுகூட எல்லா கல்யாணகுணங்களையும் அநுபவிக்கிறான் எனும் ஸ்ருதிவாக்யம் பே_ாக_மாத்ரத்தால் முக்தனுக்கு பரமஸாம்யத்தைக் கூறுகையாலே, ஜகத் வ்யாபார வர்ஜமேவ முக்தனுடைய ஜஸ்வர்யம். (முக்தனுக்கு ஜகத்_வ்யாபாரம் இல்லையேயாகிலும், க்ருஷி பண்ணின பிதாவும், நிர்வ்யாபாரரான புத்ராதி_களும் க்ருஷி ப_லத்தை பு_ஜிக்குமாபோலே, ஜகத்_வ்யாபாரத்தால் வரும் ரஸம், வ்யாபரிக்கிற ஈஸ்வரனுக்கும், பார்த்திருக்கிற முக்தனுக்கும் துல்யம்).

முக்தனுடைய ஜஸ்வர்யம் பரம புருஷாயத்தம் - பரமபுருஷனுடைய அதீனமாகவே - ஸங்கல்பத்தீனாலேயே ஸித்திப்பது என்னில், பரமபுருஷன் ஸ்வதந்தரனாகையால் முக்தனுக்கு புநராவ்ருத்தி ஸம்பவிக்குமோவென்னில் - அநாவ்ருத்திஸ் சப்த_ாத் (முக்தன் ஸம்ஸாரத்துக்கு) தீரும்பி வருவதீல்லை, வேதவாக்யம் அப்படிக் கூறுகையால். நிகீலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநன், ஜகத் ஜந்மாதி காரணம், ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணன், ஸர்வஜ்ஞன், ஸத்யஸங்கல்பன், ஆஸ்ரிதர்களிடத்தில் நிரவதீக வாதஸல்யத்தையுடையவன், பரமகாருணிகன், ஸமாப்யதிகரஹிதன், பரப்ரஹ்மமென்று பேசப்படுமவனுமான பரமபுருஷன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்பது ஸ்ருதியினால் தெரிகிறது. பரமபுருஷன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்பதை ஸ்ருதியைக் கொண்டு எவ்விதம் தெரிந்து கொள்கிறோமோ, அவ்விதமே, தீனந்தோறும் அநுஷ்டிக்கிற வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களால் அநுக்ரஹீதமான பகவதுபாஸநாருப பகவதாரானத்தால் பரீதியை அடைந்த பகவான் உபாஸநம் பண்ணியவர்களுடைய அநாதீகாலமாகச் செய்யப்பட்டும் வரும் நிவர்த்திக்கவொண்ணாததான் கர்ம ஸஞ்சயஞ்சபமான அவித்தையைப் போக்கடித்து தன்னுடைய யாதாத்மய அநுபவரூபமான அநவதீகாதிஶய ஆநந்தத்தைப் பெறும்படி செய்வித்து, புந: நாவர்த்தயதி - தீருப்பியனுப்புகிறதீல்லை என்பதையும் ஸ்ருதியைக் கொண்டே அறிகிறோம். அவையாவன --

‘ஸ க₂ல்வேவம் வர்த்யந் யாவது₃ அயுஷம் ப்₃ரஹ்மலோகம் அபி₄ ஸம்பத்₃ யதே ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே’ (சாந். 8.15.1) வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களையும் உபாஸனத்தையும் யாவதாயுஷம் அநுஷ்டித்து ப்₃ரஹ்ம லோகத்தை அடைந்தவன் மறுபடியும் தீரும்பி வருகிறதில்லை; ‘தேஷாம் ந புநராவர்த்தி’ (ப்ரஹ. 8.2.15) முக்தி அடைந்தவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்திற்குத் தீரும்பி வருதல் இல்லை - இது முதலான ஸ்ருதிகள். ‘மாமுபேத்ய புநர்ஜந்ம து₃:க்க₂ாலய மஸாஸ்வதம் | நாப்நுவந்தி மஹாத்மாந: ஸம்ஸித்தி₃ம் பரமாம் கதா: || ஆப்₃ரஹ்ம பு₄ வநால்லோகா: புநராவர்த்திநோர்ஜாந | மாமுபேத்ய து கெளாந்தேய புநர்ஜந்ம ந வித்து₃ யதே || (கீதை. 8.15, 16) ‘என்னை அடைந்தவர்கள் எல்லாத் துக்கங்களுக்கும் இருப்பிடமாயும் நிலையில்லாததுமான பிறப்பை மறுபடியும் அடையமாட்டார்கள். ஏனெனில்? அவர்கள் மஹாத்மாக்கள், பெரிய மனமுடையவர்கள், என்னை உள்ளபடி அறிந்தவர்கள், என்னிடத்தில் அளவில்லாத பர்தீயினால் என் பிரிவை கண்ணமும் ஸஹியாதவர்கள். இவர்கள் என்னிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தி என்னையே த்யானித்து உயர்ந்த ப்ரயோஜனமான என்னை அடைந்திருக்கிறார்கள். ப்ரஹ்மாண்டத்திற்குள் இருக்கும் ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான எல்லா உலகங்களும் ஒரு காலவிசேஷத்தில் அழிந்துவிடுகின்றன. அதனால் அவற்றை அடைந்தவர்கள் மீண்டும் பிறக்கிறார்கள். என்னுடைய இடமான பரமபதம் நிலையானது. பரமபதத்தை அடைந்தவர்களுக்கு மறுபிறவி கிடையாது’ என்று ஸ்மருதிகளும் முக்தனுக்கு புநராவர்த்தி இல்லையென்று சொல்லிற்று.

கர்மபந்தம் நீக்கி விகஸித ஜ்ஞானத்தை உடையவனாயும், ப்ரஹ்மத்தை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸ்வபாவத்தை உடையவனாயும், ததேகப்ரியனாயும், அநவதிகாதிஶய ஆனந்தரூபமான ப்ரஹ்மத்தை அநுபவிக்கிறனாயுமுள்ள முக்தனுக்கு வேறொரு விஷயத்தில் அநுபவ அபேகைஷோ, அதற்காக வேறொரு உபாயத்தை அநுஷ்டிப்பதோ ஸம்பவியாதாகையால், மறுபடியும் பிறப்பனோ என்று சங்கீக்க ப்ரஸக்தி இல்லை. முக்தனும் புநராவர்த்தியை விரும்பான்; ஸத்யஸங்கல்பனான பரமபுருஷனும் அத்யர்த்த₂ ப்ரியனான ஜ்ஞானியைப் பெற்று ஒரு போதும் தீருப்பி அனுப்பமாட்டான்.

ஸஸ் வரன் ஸ்வதந்த்ரனேயானாலும் உன்மத்தனல்லன், மூர்க்கனல்லன், அரஸிகனல்லன், ஸத்யஸங்கல்பனென்று பேர்பெற்றவன். தன்னுடைய மனோரதத்திற்கு மாறுபாடாக நடந்து கொள்பவனல்லன். ஒரு சேதநனைப் பெறுவதற்கு அப்பரமபுருஷன் என்ன பாடுபடுகிறான்! எவ்வளவு க்ருஷி பண்ணுகிறான்! அவன் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவதும் அவதாரங்கள் பண்ணுவதும் சேதநரை லபிக்கைக்காகவன்றோ. எவ்வளவோ தவப்பயனாக ஒரு சேதநன் வந்துசேர, அவனை லபித்த பின்பும் இழப்பனோ? என்னுமபிப்ராயத்தை ஸ்வாமி

எம்பெருமானார் 'ந ச பரமபுருஷில் ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்த₂ ப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த₄ வா கத₃ாசித்₃ ஆவர்த்தமிஷ்யதி' எனும் திவ்ய ஸௌக்தியாலே காட்டியருளினார். 'பரமபுருஷ: ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா' - 'யானொட்டியென்னுள் இருத்துவமென்றிலன், தானொட்டி வந்தென் தனி நெஞ்சை வஞ்சித்து, ஊனொட்டி நின்று என்னுயிருள்கலந்து, இயல்வானொட்டுமோ இனியென்னை நெகிழ்க்கவே' என்றும், 'வாரிக்கொண்டுன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று, ஆர்வற்ற வென்னையொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்து, தானென்னை முற்றப் பருகினான், காரோக்குங்காட்கரையப்பன் கடியனே' என்றுமுள்ள தீருவாய்மொழிப் பாசுரங்களின் தீவ்யார்த்தங்களை ஸங்கரஹி தீவ்யார்த்தபடி. இங்கு எம்பெருமானார் காட்டியருளும் கீதா ஶ்லோகங்கள்:- 'ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோ அத்யர்த்த₂ ம் அஹும் ஸ ச மம ப்ரிய: || உத₃ாராஸ் ஸர்வ ஏவைகே ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதும் | ஆஸ்தி தஸ் ஸஹி யுக்தாத்மா மாமேவ அநுத்தமாம் கதி திம் || பதூஹாம் ஜந்ம நாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்₃ யதே | வாஸாதே₃ வஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸாது₃ர்லப:₄ || "ஜ்ஞானியானவன் என்னிடத்தில் செய்யும் பாதியை ஸர்வேச்வரனான என்னாலும் சொல்லித் தலைக்கட்ட முடியாது. நானும் அவனிடத்தில் அவ்விதமே பாதியைச் செலுத்துகிறேன். என்னிடத்தில் பக்தி செய்யும் அனைவருமே உதாரர்கள்தான். ஜ்ஞானியை என் ஆத்மாவாகவே நான் கருதுகிறேன். என்னைப் பிரிந்து வாழமுடியாத நிலையைப் பெற்று அவன் என்னையே பரம ப்ராப்யமாக நினைக்கிறபடியால் அவனை விட்டு நான் துரிக்க முடியாத நிலையை அடைகிறேன். ஆகையால் அவன் எனக்கு ஆத்மா. 'நான் வாஸாதேவனுக்கு ஶேஷமாக இருப்பவன்; என் ஸ்வரூப ஸ்திதிகள் அவனதீனம். அவன் என்னைற்ற கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமானவன். ஆகையால் உயர்ந்தவன்' என்கிற ஜ்ஞானம் பல புண்ணிய ஜந்மங்களின் முடிவில்தான் ஸம்பவிக்கும். இந்த ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றவன் ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் மற்றும் மனோரதத்திருக்குமனைத்தும் வாஸாதேவனே என்கிற எண்ணத்துடன் என்னிடம் சரணாகதி செய்கிறான். இத்தகைய மஹிமை வாய்ந்த மஹாத்மாவான அதீகாரி கிடைப்பதற்கு அரியவன்". இதனால் அத்யர்த்த₂ ப்ரியனான ஜ்ஞானியை (முக்தனை)ப் பெற்ற பகவான் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் தீருப்பியனுப்பமாட்டான் என்று தேறுகிறது. இந்த சார்க மீமாம்ஸா ஶாஸ்தரம் நிறைவடைந்தது என்பதைக் காட்ட இந்த ஸௌத்ரம் இருமுறை படிக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீபு₄ாஷ்யத்தில் அந்திம வாக்யம் 'இதி ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம்' என்பது. பேத₃ ஶ்ருதி, அபேத₃ ஶ்ருதி, கத₃கஸ்ருதி, ஸகு₃ணஸ்ருதி, நிர்கு₃ணஸ்ருதி என்ற ஸர்வஸ்ருதிகளும் அவிருத்₃த₄ார்த்த₂ ப்ரதிபாத₃கங்கள், முக்₂யார்த்த₂ யுக்தங்கள் என்று நிருபிக்கப்பட்டபடியால், ஸர்வஸ்ருதி ஸாமஞ்ஜஸ்யம் என்றபடி. 'இதி' என்று, 'அகி₂ஸ்ருதி வந் ஜந்ம' என்று தொடங்கிச்

சொல்லப்பட்ட ஸர்வத்தையும் பராமர்சிக்கிறது. ‘ஸர்வம்’ என்று, உத₃ாஹரிக்கப்படாத ஸ்ருதிஸ்மருதி இதிஹாஸ புராண வாக்யங்களைப் பராமர்சிக்கிறது. இவற்றையும் கீழ்க்காட்டிய வழியாலே பொருந்தவிட வேணும் என்றபடி.

சார்க மீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரம் நிறைவெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ருதிஷூ ஸ்ம்ருதிஷூ ப்ரமாணதத்வம்
க்ருபயாடவோக்ய விஶாத்துத்யா ஹி புத்துத்யா |
அக்ருதாஸ் ஸ்வத ஏவ பாஷ்யரத்நம்
ஐய ராமாநுஜ ! ஹஸ்தித்ராம்நி நித்யம் || - ஸ்ரீ ரா.ச.ஸ.

(எம்பெருமானாரே! நிர்வேதுக கருணையினாலே ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் காணப்படும் ப்ரமாணங்களின் உண்மையை நடுநிலை தவறாது குற்றமற்ற மதியினாலே ஆராய்ந்து ஸாத்ரபாஷ்யங்களில் தலை சிறந்ததான் ஸ்ரீபாஷ்யத்தை தேவர்தாமே அருளிச்செய்தீர். (இப்படிப்பட்ட தேவர்) ஸ்ரீஹஸ்திகிரியிலே என்றும் வெற்றி பெற்று விளங்கவேணும்)

படிநெக வராடிகேவ க்லுப்தா ஸ்துலயோ:
காகணிகா ஸாவர்ண கோட்யோ: |
ப₄வ மோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஐந்து:
க்ரியதே ரங்கநிதே₄ ! த்வமேவ பாஹி || - ஸ்ரீ ர.ஸ.உ.ச. 88

(திருவரங்கச் செல்வனே! காணி ஸ்தானத்திலும் கோடி ஸ்தானத்திலும் ஸ்தானமறிந்தவாரு ஸமர்த்தனாலே வைக்கப்பட்ட பலகறை போலே தேவர்ராலே சேதநனானவன் ஸம்ஸாரத்திலும் முக்தியிலும் வைக்கப்படுகிறான். ஆதலால் தேவரே அடியேனை ரகவித்தருள வேணும். தேவர் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையில் ‘அஹும்’ பதத்துக்கு ‘புத்துத்துக்கு’ என்றிரு அபிழப்ராயம்!)

நாலாம் பாதச் சுருக்கம்: முக்தி நிலையில் முக்தன் தனது இயல்பான ஜ்ஞானம், அபஹபாப்மத்வாதி குணாஷ்டகங்களுடன் ஆவிர்ப்பவித்து பகவானை அநுபவிக்கிறான். அவன் பகவானை விட்டுப் பிரிவதில்லை. பகவத் கைங்கர்யத்தீலேயே ஈடுபட்டிருக்குமவன் தனது ஸங்கல்பத்தாலேயே தான் விரும்பும் பொருள்களை அடைகிறான். இவன் சில ஸமயங்களில் சர்வத்தோடு கூடியவனாயும் சில ஸமயங்கள் சர்வமற்றவனாயும் அநுபவிக்கிறான். இவனுக்கு ஜகத் ஸ்ரூஷ்டி முதலானவை இல்லை. இவை பகவானுக்கே உரிய அஸாதாரண தர்மங்கள். பகவானோடு போகம் அநுபவிப்பதாலேயே இவன் ஸாம்யம் பெறுகிறான். இவன் எப்போதும் எவ்விதத்திலும் ஸம்ஸாரத்திற்கு தீரும்பி வருவதில்லை.

முதல் அத்யாயம்			இரண்டாம் அத்யாயம்		
பாதம்	அதி	ஸ-அ	பாதம்	அதி	ஸ-அ
1ம்	11	32	1ம்	10	36
2ம்	6	33	2ம்	8	42
3ம்	10	44	3ம்	7	52
4ம்	8	29	4ம்	8	19
மொத்தம்	35	138	மொத்தம்	33	149

மூன்றாம் அத்யாயம்			நான்காம் அத்யாயம்		
பாதம்	அதி	ஸ-அ	பாதம்	அதி	ஸ-அ
1ம்	6	27	1ம்	11	19
2ம்	8	40	2ம்	11	20
3ம்	26	64	3ம்	5	15
4ம்	15	51	4ம்	6	22
மொத்தம்	55	182	மொத்தம்	33	76

அத்யாயங்கள் - 4, பாதங்கள் - 16, அதிகரணங்கள் - 156, ஸ-அத்ரங்கள் - 545